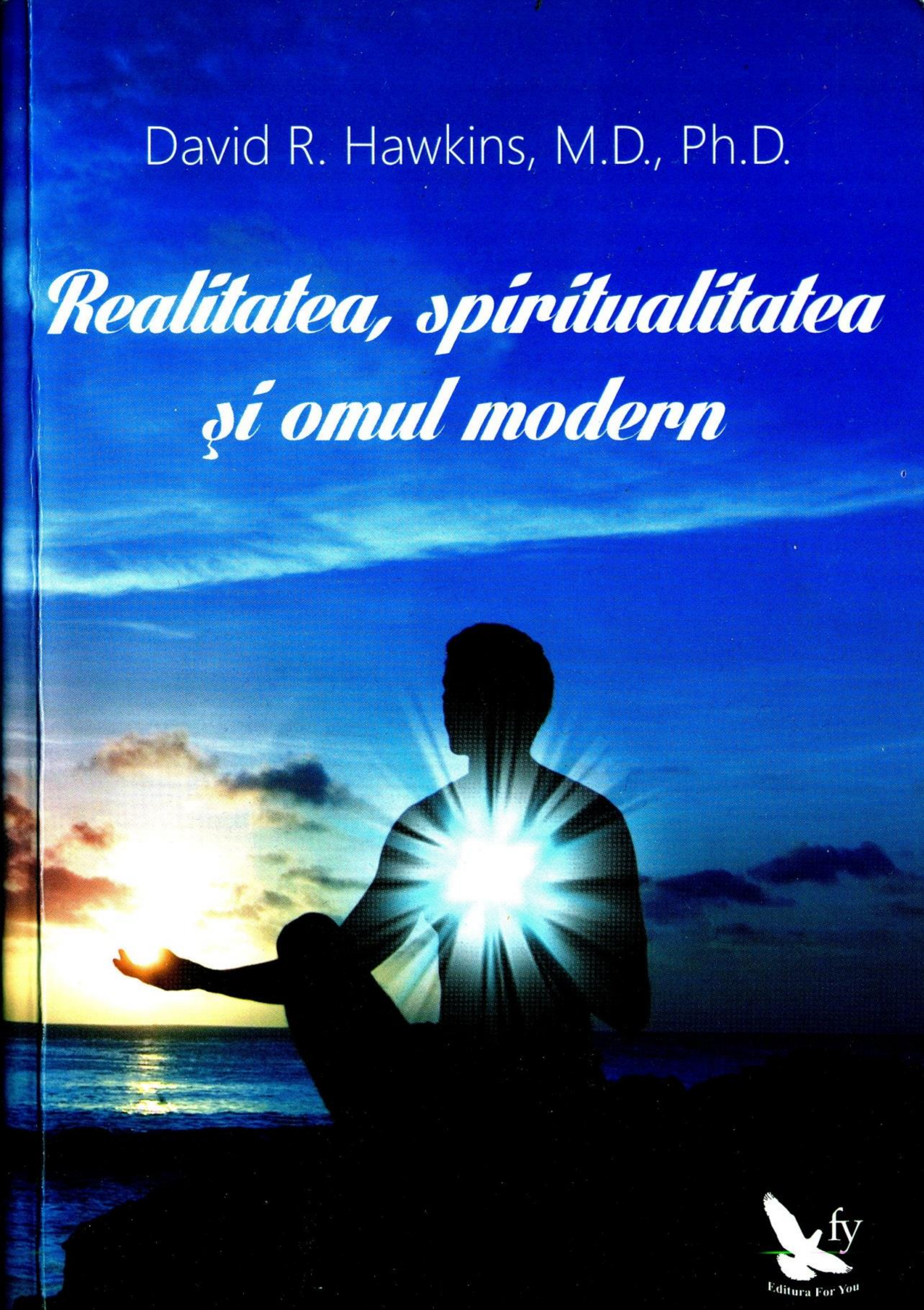

David R. Hawkins, M.D., Ph.D.
Realitatea, spiritualitatea
şi omul modern
fy
Editura For You

David R. Hawkins

REALITATEA, SPIRITUALITATEA ŞI OMUL MODERN

Cuvânt-înainte

În ultimele decenii, deşi progresele tehnologice au fost menținute în centrul atenției publicului, a avut loc şi o evoluție progresivă a conştiinței umane înseşi, care s-a manifestat mai degrabă ca o dezvoltare subită, la toate nivelurile sale. Această schimbare benefică şi extrem de profundă, care a apărut la sfârşitul anilor 80, nici măcar nu a fost sesizată de lumea în ansamblul ci, deşi a fost descoperită şi demonstrată prin noua metodologie a studierii conştiinței, care a făcut descoperirea fundamentală a modului de a deosebi adevărul de falsitate şi esența de aparență. Şi mai surprinzător este faptul că această metodologie poate identifica şi chiar calibra un nivel specific al adevărului sau falsității, printr-o simplă scală de calibrare exponențială de la 1 la 1.000, care include toate posibilitățile de cunoaştere în domeniul uman - şi chiar dincolo de acesta.

După cum se poate observa printr-o simplă analiză şi observare, suferințele omenirii, atât în prezent, cât şi de-a lungul istoriei (cu excepția dezastrelor naturale), se datorează în primul rând incapacității omului de a deosebi adevărul de falsitate, realitatea de iluzie, percepția de esență şi părerea de realitatea verificabilă. Astfel, descoperirile cercetării asupra conştiinței au oferit o nouă paradigmă, din care se poate reevalua întreaga condiție umană de-a lungul unor mari perioade de timp, deoarece scala a asigurat un context şi o paradigmă extinse, care au inclus, în mod simultan, atât tărâmul linear, cât şi pe cel nelinear.

Această descoperire reprezintă un salt important în cunoaşterea omenirii, care a clarificat şi faptul că o definiție verificabilă a adevărului este posibilă doar printr-o formulare simultană a conținutului (linear) şi a contextului (nonlinear). Faptul că acel conținut poate fi înțeles doar în cadrul unui context determinat a fost deja recunoscut în domeniul „eticii situaționale”, prin care şi sistemul judiciar a recunoscut influența semnificativă a contextului (cauza, situația, intenția, capacitatea mentală, circumstanțele ş.a.m.d.).

Tuturor tentativelor istorice de a defini adevărul verificabil le-a lipsit un standard de comparare absolut, invariabil, determinabil şi demonstrabil în mod confirmabil. Astfel, apariția unor mijloace confirmabile, pragmatice, de identificare şi coroborare a adevărului a reprezentat o dimensiune cu totul nouă, extinsă, pentru

progresul capacității omenirii de a înțelege şi de a pătrunde în esența lucrurilor.

Cunoaşterea atestă o bază organizată, sistematică, de informații sau preocupări ştiințifice, cum ar fi ştiințele naturii şi legile lor de operare, aşa cum sunt confirmate prin aplicarea lor. Mai mult, informațiile sunt atât teoretice (convenționale), cât şi clinice, demonstrabile şi confirmabile în mod pragmatic. De exemplu, în practica medicală există atât arta (nivel de calibrare 445), cât şi ştiința (nivel de calibrare 440) aplicării principiilor ştiințifice şi a domeniilor proprii acestora.

Din punct de vedere istoric, cercetarea domeniului nelinear a cuprins ontologia, metafizica, teologia şi filozofia, dar şi istoria religiilor. Organizațiile religioase modeme, cum ar fi Ştiința Religiilor, Unificarea, Noua Gândire, Ştiința Creştină şi bisericile neconfesionale se concentrează mai mult asupra trăsăturilor comune ale esenței spiritualității decât a reliefării deosebirilor dintre doctrina ecleziastică şi cea clasică, istorică.

A apărut o conştientizare a unei esențe intrinsece a realității spirituale, care există dincolo de revelațiile istorice, aparent divergente, ale religiilor. De aceea, omul modem încă mai caută esența adevărului spiritual verificabil, care, în tot cursul istoriei, a fost adeseori deviat şi blocat de doctrina ecleziastică sau de promulgarea discutabilă a acesteia.

Religiile tradiționale au fost deseori un ansamblu de mituri şi legende culturale naive, care erau mai degrabă

expresii ale folclorului alegoric decât ale adevăratei realități spirituale. Includerea acestor legende culturale în religiile tradiționale i-a dat lui Clarence Darrow muniția cu care l-a atacat pe William Jennings Bryan, în timpul celebrului proces al „maimuței" lui Scopes (Cea mai importantă ştire a anului 1925 se referea la un profesor de gimnaziu din Dayton, Tennessee, care le-a predat elevilor săi teoria evoluției. În conformitate cu legea din Tennessee, în acea vreme nu se putea preda decât istoria creației, aşa cum este prezentată în *Biblie*. Pentru neascultarea de această lege, John T. Scopes a fost adus în fața judecătorilor. *(N.T.)*), din 1925. Acest conflict istoric este exprimat acum în lumea modernă sub forma disputei „evoluție versus creație". Ideea de „model inteligent" pare că ar putea să ofere un compromis posibil, plauzibil, conciliant şi echilibrat între adepții religiei şi cei ai ştiinței.

Este foarte evident faptul că, dacă inteligența nu ar fi fost înnăscută, ştiința însăşi nici măcar nu ar fi existat şi nici nu ar fi fost vreun fel de ştiință fără modelul universului, deoarece ştiința este consacrată în mod esențial şi primordial identificării şi caracterizării acestui model (de exemplu, legile ştiințifice). De aceea, respingerea ipotezelor modelului inteligent ar fi putut fi atribuită foarte bine vocației şi frivolității egoului uman, care este interesat mai mult să „aibă dreptate" şi să le demonstreze celorlalți că „greşesc", decât să ajungă să cunoască adevărul.

În acest demers, vor fi oferite mijloace pentru rezolvarea disputelor încă nesoluționate, cum ar fi cele care au urmat procesului lui Scopes, care, în cele din urmă, au fost îngropate. Rezistența față de soluționare este ilogică, după cum le-ar plăcea să creadă raționaliştilor. Esența narcisistă a egoului uman, care îi împarte pe oameni în adepți ai lui Hatfield şi adepți ai lui McCoy, nu e motivată de devotamentul față de adevăr, ci pur şi simplu de câştigul narcisist al infatuatului ego, obținut din conflict şi satisfacția de a avea „dreptate". Egoul este, prin natura lui, efectiv ostil smereniei şi mai degrabă ar muri (milioane de oameni fac acest lucru) sau i-ar ucide pe alții, decât să renunțe la pretenția lui de suveranitate.

Interesant este faptul că, după cum putem vedea pe Harta Conştiinței (vezi pag. 17), pe o scală a adevărului de la 1 la 1000, ştiința calibrează la nivelul 400, în timp ce spiritualitatea ca atare atinge şi chiar depăşeşte nivelul 500. Aşadar, limitele ştiinței țin de „orbirea paradigmatică" (vezi Hawkins, 2006) şi de lipsa conştientizării consecințelor limitării paradigmatice (pe care le vom analiza mai târziu). Orbirea paradigmatică a fost înțeleasă pentru prima oară de către Iisus Christos, în concisa Lui asertiune: „Dați-i dar Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu" (Marcu 12:17 (N.T.)), adică nu amestecați nivelurile de abstractizare şi nu confundați realitățile domeniului linear, cu cele ale domeniului nelinear.

Incapacitatea de a deosebi adevărul de iluzie constituie primul obstacol pentru omenire în general şi este considerată vinovată atât de majoritatea problemelor omenirii, cât şi de războaie şi suferinţă socială. Astfel, o analiză a problemelor fundamentale pare a fi o prioritate presantă.

Faptul că enigme majore, cu care s-a confruntat omenirea timp de secole, pot fi elucidate acum în câteva secunde înfruntă prezumţiile obişnuite şi simţul realităţii. Probleme majore şi chestiuni aparent complexe se năruie printr-un simplu „da” sau „nu”, tot ce trebuie să ştii este cum anume şi ce întrebare să pui.

PREFAȚĂ

După cum este descris aici, ca şi în seriile de lucrări anterioare, până de curând, omenirea nu a dispus de mijloace demne de încredere, obiective, confirmabile sau verificabile, prin care să identifice sau să deosebească adevărul de falsitate. În consecință, în ciuda celor mai bine intenționate eforturi ale omului, conflictul dintre credința spirituală şi rațiune a rămas o enigmă contrariantă timp de milenii. El a reprezentat o provocare atât pentru mințile luminate ale Greciei şi Romei antice, cât şi pentru marii filozofi şi gânditori, ale căror opere au constituit, de-a lungul secolelor, *Cărțile de seamă ale lumii occidentale* (*Cărțile de seamă ale lumii occidentale* formează o serie de cincizeci şi patru de volume publicate pentru prima oară în SUA, în 1952, de *Enciclopedia Britanică.* În cea de-a doua ediție, acestei serii i s-au adăugat încă şase volume. (N.T.)). El a rămas neelucidat, în ciuda eforturilor celor mai valoroşi teologi, de la Toma de Aquino, până în zilele noastre, când continua dezbatere asupra acestui subiect a reprezentat tema principală până şi în revista *Time* (Van Biema, 13 noiembrie 2006).

Esența impasului a fost prezentată cu elocvență în cadrul special al faimosului proces Scopes, în 1925, iar

în mediul politic, conflictul a fost apoi confundat cu „zidul înalt dintre Biserică şi Stat al preşedintelui Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite, Hugo Black. Acea hotărâre judecătorească din 1946, care a dus la escaladarea conflictului, a fost dezbătută cu ardoare şi în societatea actuală, fiind simbolizată de lupta politică neîntreruptă dintre laici şi tradiționalişti. Lumea academică face adesea referire la ea, numind-o „creaționism" versus „modelul inteligent".

Încercarea de a amesteca uleiul cu apa nu a fost posibilă până la descoperirea metodei omogenizării fracționate. În mod similar, datorită noilor descoperiri, acum există o metodologie de sincronizare şi recontextualizare atât a credinței, cât şi a logicii, fără încălcarea integrității niciuneia dintre ele. În prezent, e posibil să rămâi un adept al ştiinței, al rațiunii şi logicii şi un erudit din punct de vedere intelectual, în timp ce, în mod simultan, eşti inspirat în mare măsură de o credință apărată de posibilitatea de a fi demonstrată în mod verificabil.

Un studiu simplu asupra naturii conştiinței înseşi relevă o punte uşor de trecut între ceea ce înainte păreau a fi domenii foarte diferite şi incompatibile. Răspunsul la conflict şi soluționarea cu succes a acestuia reprezintă o consecință a recunoaşterii importanței unei paradigme extinse a realității, care include atât ştiința, cât şi realitățile spirituale, în locul unei fragmentări „ori-ori" a unor domenii sau tărâmuri de cercetare reciproc separate şi aparent exclusiviste.

Deoarece această lărgire verificabilă a contextului include în mod simultan atât rațiunea, cât şi credința, ea este în cele din urmă lipsită de verdict, ambiguitate şi conflict.

Din punct de vedere istoric, lărgirea contextului a avut efecte salutare, cum ar fi dezvoltarea fizicii, de la limitata paradigmă newtoniană, la includerea fizicii microparticulelor, a mecanicii cuantice şi teoriei cuantice, aflate într-o continuă evoluție. A fost creată o punte conceptuală, prin descoperirea decisivă a Principiului Incertitudinii al lui Heisemberg. Acesta explică efectul impactului observării de către conştiința umană, care, drept urmare, permite şi accelerează colapsul funcției de undă (explicația urmează), ca urmare a intenției (de exemplu, de la posibilitate la realitate). Domeniul astronomiei s-a dezvoltat în mod similar, de la studiul limitat la sistemul nostru planetar, la includerea galaxiilor infinite şi a diverselor universuri, care se extind şi se multiplică în mod continuu, cu viteza luminii.

Realitățile spirituale şi adevărurile inerente ale religiilor revelate pot fi de asemenea analizate într-un mod care nu necesită abandonarea rațiunii sau încălcarea regulilor logicii şi rațiunii. De fapt. exact acelaşi context şi aceeaşi metodologie care pot valida realitățile spirituale validează, în mod simultan, şi principiile ştiințifice. Până foarte recent, atât ştiința, cât şi religia au părut a fi închise în cutii cât se poate de diferite. Acum, cutiile pot fi deschise, puse într-o cutie

mult mai mare, care le include pe amândouă şi le acordă importanță, credibilitate şi echilibru, în mod egal.

Drept urmare, puncte de observare diferite nu creează realități conflictuale separate, ci reprezintă doar perspective diferite, din interiorul câmpului atotcuprinzător, infinit al conştiinței înseşi. De exemplu, în loc de a crea în mod artificial o dicotomie refractară între „evoluție” şi „creație”, este foarte simplu să vezi, din perspectiva unei paradigme mai largi, mai cuprinzătoare, că evoluția *este* creație. Devine evident faptul că evoluția este pur şi simplu modul în care arată creația în desfăşurare şi că, în realitate, ele sunt unul şi acelaşi lucru (nivel de calibrare 1.000). Creația este inerent evolutivă şi emergent relevată. În mod similar, inteligența naturii poate părea a fi doar un sistem de selecție empirică, dar, din mlăştinoasele ținuturi preistorice, a apărut *Homo Sapiens*, a cărui conştiință nonlineară oferă context şi capacitatea de a înțelege.

Enigma, aparent conflictuală, *credință versus ştiință* este şi ea simplificată de înțelegerea faptului că o sursă permanentă, omniprezentă, este diferită de un eveniment în aparență singular, cum ar fi cauza. Noțiunea de cauză e o limitare a restrictivei paradigme newtoniene a realității, depăşită acum chiar de ştiința însăşi, care a progresat în direcția dinamicilor nelineare, a teoriei probabilității, a teoriei amestecurilor, a teoriei emergenței şi complexității ş.a.m.d.

Este semnificativ faptul că, de-a lungul timpului, geniile ştiinței au fost, în mod paradoxal, persoane foarte religioase în viețile lor personale, de vreme ce capacitatea lor de a înțelege esența lucrurilor era profundă şi cuprinzătoare. Deşi, grație geniului lor înnăscut, ei intuiau că nu exista niciun conflict între religie şi ştiință, niciunul dintre ei nu a oferit de fapt o explicație la presupusa discrepanță, cu toate că aveau capacitatea inexplicabilă de a pătrunde cu uşurință în esența lucrurilor.

INTRODUCERE

Apariția, în ultimele câteva decenii, a unei explicații pragmatice, obiective, în privința adevărului, a oferit informații noi şi o paradigmă extinsă a realității, din care să poată fi reevaluate progresul şi stadiul actual al evoluției omului. Ce este real şi ce nu e real, ce este adevărat şi ce e presupunere falsă, toate acestea pot fi reevaluate şi explicate acum dintr-un punct de observare obiectiv, nedistorsionat de părtinirea umană, care a limitat şi contaminat gândirea umană de-a lungul istoriei (ex.: opinia, retorica).

După cum s-a putut observa în scrierile precedente, neajutată de nimeni, mintea umană este intrinsec incapabilă să deosebească adevărul de falsitate şi este limitată de incapacitatea de a discerne percepția de esență şi aparența de realitate, aşa cum exprimă atât de elocvent paradoxul lui Descartes *res interna cognitas* (aparența subiectivă) versus *res externa* sau *extensa* (realitatea obiectivă, de exemplu, lumea aşa cum este ea). Iisus Hristos a afirmat deja că păcatul este, de fapt, ignoranța de care trebuie salvată omenirea.

Pe tot parcursul istoriei, marii filozofi au făcut aceeaşi observație recurentă, de la scepticii Greciei antice, care au înțeles că mintea umană era prin natura ei incapabilă să dis- cearnă adevărul, până la dictonul lui Socrate, conform căruia toți oamenii alea doar ceea ce parc a fi bun (percepția), dar nu sunt capabili să deosebească ceea ce este cu adevărat bun (esența), de ceea ce este fals (iluzia).

Înțelepții iluminați, atât cei din vechime, cât şi cei din vremurile modeme, cum ar fi Ramana Maharshi sau Nisargadatta Maharaj, au relevat faptul că lumea pe care o vedem (percepția) este o proiecție mentală. Această limitare a erorii dicotomice a fost confirmată de recentele descoperiri din domeniul mecanicii cuantice, care demonstrează că până şi timpul sau locul nu sunt decât proiecții ale conştiinței umane. De asemenea, limitarea este unul dintre primele adevăruri fundamentale ale învățăturilor lui Buddha, care a confirmat că omul neiluminat trăieşte într-o lume a iluziei (maya), constituită din percepții proiectate şi că, fără iluminare, omul repetă întruna aceleaşi greşeli.

Din cauza limitelor minții omeneşti obişnuite, învățăturile avatarilor şi ale marilor genii ale spiritualității au fost respectate pe plan istoric ca fiind cele mai elevate surse de adevăr disponibile. De fapt, a fi capabil să cunoşti adevărul şi a fi conştient de sursa acestuia reflectă strălucirea Divinității, care este Ea însăşi imună la distorsionarea subiectivă. Cu toate acestea, chiar şi cele mai avansate învățături (calibrare

1.000) ale celor mai evoluate ființe care au trăit vreodată au eşuat în salvarea civilizației de abaterea de la adevăratele valori, din cauza incapacității şi a aversiunii minții omeneşti față de recunoaşterea şi acceptarea adevărului, atunci când acesta este explicat şi amplificat prin exemple şi parabole.

Toți marii învățători au susținut că principalul defect al omului este „ignoranța”. Cercetarea demonstrează destul de rapid că baza subiacentă a acestei ignoranțe se datorează limitelor structurii înnăscute a egoului însuşi, ca o consecință a evoluției conştiinței aflată încă în desfăşurare.

Datorită descoperirii unei scale de calibrare a conştiinței (Hawkins, 1995), s-au constituit, în mod spontan, grupuri de studiu în întreaga lume, iar cercetarea s-a extins, ducând la publicarea următoarelor cărți ale acestui autor. În toate limbile principale ale lumii: *Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane (1995); Putere versus forță (1995); Ochiul Sinelui (2001); Realitate şi Subiectivitate (2003); Transcenderea nivelurilor conştiinței (2006); Adevăr versus falsitate (2005); Descoperirea prezenței lui Dumnezeu: Nondualitatea devoțională (2007); şi Vindecare şi recuperare.*

Manifestat în lumea întreagă, interesul pentru importanța posibilității de a discerne adevărul a fost intens şi a dus la prezentarea a peste o sută de prelegeri semnificative, de câte o zi, peste tot în Statele Unite, Europa şi Asia şi la diverse universități, inclusiv la

Oxford Union Forum, din Marea Britanie. Diseminarea informațiilor prin intermediul grupurilor de studiu a determinat răspândirea rapidă a domeniului. Descoperiri surprinzătoare s-au făcut în fiecare domeniu al activității umane. Metodologia a fost aplicată cu succes, în mod pragmatic, chiar şi în cazul soluționării conflictelor internaționale din zonele limitrofe ale războiului cu rachete balistice. Această metodologie a putut fi aplicată cu rezultate semnificative în cercetarea ştiințifică şi în toate celelalte domenii ale activității umane a căror cunoaştere era inaccesibilă anterior şi care a devenit rapid disponibilă.

Psihicul uman a fost uimit de faptul că informații inaccesibile, pentru cercetarea cărora se cheltuiseră chiar milioane de dolari, puteau fi descoperite gratuit, în câteva secunde, de către oameni bine motivați şi integri. Aplicarea metodei a dus la apariția unei noi ştiințe a diplomației. Ea a fost folosită nu doar în viața cotidiană, ci şi în cercetarea tehnologică, în marketing, dezvoltarea produselor, selectarea angajaților, aprovizionare, descoperirea criminalilor şi în facilitarea strădaniei umane integre pe tot globul, inclusiv în planificarea economică şi guvernamentală.

Ca şi în alte domenii de dezvoltare a unor informații noi, limitările studiului conştiinței nu au fost cunoscute de la început. S-a crezut cu naivitate că, prin folosirea acestei metodologii, adevărul putea fi cunoscut de către oricine. Aceasta a fost o consecință a faptului că, în primii ani de cercetare, au fost folosiți ca subiecți pentru

efectuarea testelor doar oameni de o mare integritate. Mai târziu, a devenit evident faptul că subiecții testați trebuiau să calibreze ei înşişi la un nivel de peste 200 pe Harta Conştiinței, iar cerințele metodologiei de testare, aşa cum sunt descrise în Anexa C, trebuie urmate întocmai. Astfel, tehnica poate fi aplicată cu un înalt coeficient de siguranță la mai puțin de 30% din populația SU A (dar într-o proporție mult mai mică în cazul unor țări şi culturi care încă nu au evoluat sau sunt încă primitive prin natura lor). Tehnica de testare impune să te dedici, în mod obiectiv, mai curând adevărului, decât opiniilor sau dorințelor personale.

Ca şi în cărțile precedente, adevărul calibrat atât pentru capitole, cât şi pentru cartea în întregul său, este prezentat în Anexa A. În plus, nivelurile adevărului în cazul afirmațiilor importante sunt incluse în text. De asemenea, ca şi în lucrările precedente, ideile importante sunt în mod voit prezentate astfel încât înțelesul şi semnificația lor să devină bine cunoscute. De asemenea, importantă a fost şi descoperirea faptului că simpla familiarizare cu ideile de bază determină un progres comensurabil al nivelului de conştiință al cititorului însuşi, deseori într-o măsură semnificativă, după cum este atestat de către mulți studenți care lucrează în acest domeniu peste tot în lume.

Având în vedere faptul că omul modem trăieşte într-o lume extrem de complexă, puncte de referință mai detaliate sunt prezentate în Anexa D. Fiecărui punct de referință îi corespunde o scurtă prezentare a impactului

său într-o singură propoziție, care denotă relevanța şi subiectul la care se face referire. Se oferă documentație pentru peste şapte sute de puncte de referință.

NOTĂ CĂTRE CITITOR

În mod intenționat, există o reiterare a informațiilor de bază, în scop pedagogic, deoarece noțiunile abstracte şi contextele nelineare nu pot fi învățate la fel de rapid ca descrierile lineare. Oricum, noțiunile nelineare sunt mult mai uşor preluate când devin familiare, ceea ce se întâmplă relativ fără efort.

Pentru simplificare, unele materiale şi prelegeri din lucrările anterioare sunt reluate, deoarece e posibil ca lectorul să nu fi citit sau să nu fi avut acces la cărțile publicate anterior.

Per ansamblu, scopul acestei cărți este clarificarea deosebirii dintre aparență/percepție/iluzie versus Realitate/Adevăr/Esență. De-a lungul veacurilor, confundarea acestor niveluri a stat la baza suferințelor omenirii. Această carte va explica înțelesul faimosului citat din învățătura lui Ramana Maharashi: „Nu are niciun rost să încerci să salvezi lumea pe care crezi că o vezi, fiindcă o asemenea lume nici măcar nu există”.

Şi, de asemenea, de a clarifica înțelesul afirmației lui Buddha: „Omul trăieşte într-o lume a iluziilor (*maya*)” şi e incapabil să deosebească realitatea de percepțiile proiectate şi de imaginație. După cum se ştie,

şi Iisus a spus că dilema omului este „ignoranța". Aşadar, această carte este scrisă la un nivel al conştiinței cuprins între 740 şi 760, care abordează direct aceste probleme şi le găseşte rezolvare prin intermediul explicării.

CAP. 1 - Privire de ansamblu

Dezvoltarea istorică a oricărui domeniu important al cunoaşterii umane este întotdeauna interesantă şi utilă, pentru că ea dezvăluie modul în care ia naştere, iar apoi ia avânt o nouă cunoaştere. Cercetarea de investigație este energizată de trăsătura înnăscută a unei curiozități nestăvilite, proprie evoluției biologice şi umane.

Toate creaturile vii sunt interesate de cercetare, investigare şi descoperiri permanente, de colectarea şi stocarea informațiilor. Toate acestea sunt esențiale pentru supraviețuire în viața animalelor, deoarece aceasta este lipsită de surse interne de energie, care, prin urmare, trebuie găsite şi obținute din mediul înconjurător şi din surse externe. În schimb, acest lucru necesită o continuă explorare, în vederea identificării şi selecționării surselor de energie disponibile. Astfel, capacitatea de a învăța (inteligența) este o premisă firească a supraviețuirii. Colectarea de informații urmează programe biologice prestabilite, care sunt inerente structurii şi funcționării organismului însuşi.

Această capacitate urcă pe arborele evoluției odată cu nivelurile de calibrare a conştiinței.

Conform cercetării, unda purtătoare primordială care susține evoluția se află în substratul întregii conştiențe şi inteligențe. numit generic „conştiință“, care este un câmp de energie nelinear, lipsit de formă, infinit şi atemporal şi care este universal şi include toate aspectele creației şi ale universului (a nu se confunda cu termenul psihanalitic de subconştient, al lui Freud, Jung ş.a.). O calitate unică a conştiinței este conştiența, prin care se naşte capacitatea unică de „a şti”. Fără conştiență, omul *este,* dar, în mod paradoxal, el nu „ştie” că *este.*

Este bizar faptul că, până foarte recent, omenirea nu a fost cu adevărat conştientă de câmpul conştiinței în sine sau de importanța acestuia. Din punct de vedere istoric, numai marii înțelepți sau avatari s-au referit la substratul subiacent al realității, care este contextul fundamental al întregii experiențe de viață (de exemplu: „Sinele”, „Natura Buddhică”)- Deşi filozofia şi psihologia au studiat *conținutul* mental al conştiinței (mintea), ele nu au vizat substratul de bază al minții înseşi (conştiința/conştiența), prin care mentalizarea ar fi putut fi percepută şi trăită, în mod subiectiv.

Deoarece câmpul de energie al conştiinței este invizibil şi nelinear, importanța studierii lui nu a fost recunoscută şi nici măcar menționată vreodată, excepție făcând înțelepții iluminați. Cu toate acestea, în ultimele decenii, o descoperire ştiințifică majoră a fost

reprezentată de apariția Principiului . Incertitudinii al lui Heisenberg. El menționa că simpla observare a unei experiențe îi modifica rezultatul (colapsul funcției de undă (CF. WIKIPEDIA - O caracteristică fundamentală a mecanicii cuantice este că starea fiecărei particule este descrisă de funcția sa de undă, care este o reprezentare matematică folosită la calcularea probabilității ca particula dată să se găsească într-o poziție dată, sau într-o stare de mişcare (viteză) dată. De fapt. actul măsurării face ca setul calculat de probabilități să „claseze" la valoarea dată de măsurătoare. Această caracteristică a reprezentărilor matematice este cunoscută sub numele de *colapsul funcției de undă.*), de la posibilitate, la realitate) şi astfel, pentru întâia oară, tema conştiinței înseşi, dar şi intenția, au intrat în teoria şi dezbaterea ştiințifică. (Vezi Stapp, 2007.)

Inteligența

Inteligența include capacitatea de a clasifica şi organiza pe categorii, de a defini şi ierarhiza înțelesuri şi activități esențiale. Apoi, acestea sunt şi mai bine elucidate prin delimitarea lor, prin intermediul gândirii sau al mentalizării (semantică).

Aceşti ultimi termeni se referă la conținutul inteligenței, care e mai mult aliniată cu, dar şi o consecință a prezenței câmpului mai extins al conştiinței. Observați că, în mod inerent, atât inteligența, cât şi conştiința, sunt ele însele lipsite de

formă. Inteligența include capacitatea de a alege modele, sensuri şi semnificații din implicarea abstractă. Capacitatea intelectuală este identificabilă dintr-o serie de aptitudini, aşa cum e reflectată de coeficientul de inteligență (IQ).

Spre deosebire de IQ, care este o aptitudine staționară pe toată durata vieții, nivelul individual de conştiință, care poate fi deja calibrat la naştere, poate creşte chiar într-o măsură foarte mare, ca urmare a unor factori favorabili, cum ar fi influența învățătorilor spirituali/religioşi, motivațiile, educația spirituală şi contactul timpuriu cu estetica. Aceşti factori influențează, din punct de vedere biologic, funcțiile creierului şi predominanța emisferică, dar şi tiparele de conexiune neuronală şi chimia creierului, prin intermediul transmițătorilor săi neuronali şi humerali. Prin urmare, în timp ce IQ-ul poate fi considerat capacitatea intelectuală, importanța lui este eclipsată de progresele în ridicarea nivelului conştiinței înseşi, care, la rândul ei, reflectă înclinațiile moştenite, intențiile voliționale şi alegerile.

Aşa cum a afirmat Buddha, e un mare noroc să te naşti o ființă umană, fiindcă domeniul uman oferă oportunități aproape nelimitate de a evolua şi dezvolta nivelul de conştiință al omului şi conştiența spirituală corespunzătoare. Binecunoscutul principiu al karmei (destinul spiritual) include conştientizarea faptului că domeniul uman oferă oportunitatea maximă de a dobândi însuşiri bune şi de a anula datoriile negative.

Deşi nu e necesar să crezi în „karmă” ca doctrină, în tot cursul timpului, întreaga omenire a fost conştientă de destinul sufletului ca substrat spiritual al vieții şi al existenței. Soarta sufletului a fost punctul central prioritar al tuturor marilor civilizații, aşa cum este Egiptul antic, cu mult înainte de naşterea lui Buddha, Krishna, Zoroastru sau Iisus Christos.

Încă de prin anul 10.000 î.Hr., în Egiptul antic, „Ka” sau sufletul a fost înfățişat părăsind corpul în momentul morții fizice. Apoi, Osiris, zeul lumii de dincolo şi al morții, cântărea inima persoanei decedate pe Balanța Adevărului. Dacă balanța se înclina în favoarea adevărului, destinul său era minunat, dar dacă balanța trăgea în jos, de partea falsității, el se ducea în cele mai joase zone ale iadului. Moştenirea spirituală colectivă (karma) şi destinul omenirii au fost de asemenea enunțate în Cartea Genezei, ca rezultat al căderii din paradisul ceresc primordial, nelinear (Grădina Edenului), şi al prăbuşirii în tendința spre falsitate, ca urmare a trecerii în tărâmul dual al conştiinței şi în domeniul linear (dicotomia bine şi rău).

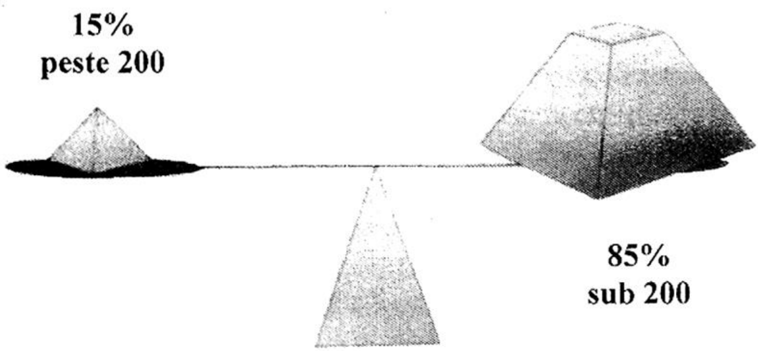
Se poate demonstra şi exemplifica uşor că, per ansamblu, nivelul de conştiință al vieții a progresat încetul cu încetul de-a lungul epocilor arheologice, după cum este reprezentat de evoluția regnului animal (vezi Capitolul 4). În mod similar, nivelul de conştiință al evoluției omenirii indică acelaşi tip de progres în timp.

În vremea naşterii lui Buddha, omenirea calibra la 90 (la nivel colectiv). Nivelul conştiinței colective a ajuns

la 100 în vremea naşterii lui Iisus şi a urcat încet la nivelul 190, la care a rămas secole întregi. Abia la sfârşitul anilor 1980, el a sărit brusc de la 190, la nivelul critic de 200, la 204, iar mai târziu, la 207. Apoi, el a început să scadă din nou în anul 2007, ajungând la nivelul 204.

În prezent, aproximativ 85% dintre oameni calibrează sub nivelul critic al conştiinței, de 200. În Statele Unite, 55% din populație este sub 200, fapt semnificativ, deoarece, în 2005, procentul era de doar 49%. Negativitatea colectivă a populației ce calibrează sub 200 este contrabalansată de minoritatea de oameni ce calibrează cu mult peste 200 şi a căror putere pozitivă este cu mult mai consistentă decât influența negativă a masei de oameni aflați sub nivelul 200. Amplificarea puterii este exponențială; drept urmare, în prezent, este nevoie de foarte puțini oameni cu niveluri de calibrare extrem de înalte pentru a contrabalansa negativitatea restului omenirii.

Distribuția nivelurilor de conştiință ale omenirii

Este interesant şi de mare importanță faptul că distribuția nivelurilor de conştiință ale oamenilor pe

planetă este destul de neuniformă. Există o mare discrepanță între diferitele culturi şi populații; acest lucru stă la baza persistenței conflictelor dintre oameni, aşa cum demonstrează tensiunile inter-rasiale şi războiul numit „ciocnirea civilizațiilor" (de exemplu: Washington. D.C. calibrează la 424, în contrast cu Bagdadul, care calibrează la 160).

Nivelurile conştiinței ca sursă a conflictelor umane

Fiecare nivel de conştiință reprezintă un câmp predominant de energie, ca efect al „câmpului de atracție" care-i corespunde, ce acționează asemenea câmpurilor magnetice sau gravitaționale. Puterea şi influența acestor câmpuri este progresivă, iar ele reflectă un câmp de Energie polarizată; peste nivelul 200, ele atrag şi radiază ceea ce este pozitiv (adevărat, iubitor şi care susține viața) şi resping negativitatea, pe câtă vreme nivelurile situate sub 200 atrag negativitatea, falsitatea şi ceea ce este distructiv (ex.: ura) şi resping ceea ce este pozitiv. Aceste câmpuri preponderent invizibile, ce nu puteau fi detectate şi identificate anterior, domină şi influențează toate deciziile, comportamentul, percepția, cultura, religia şi capacitatea de înțelegere a oamenilor, dar şi gama de

aptitudini emoționale. Din punct de vedere social, oamenii sunt atraşi de cei cu un nivel similar de conştiință, după cum s-a observat deja la grupurile sociale, care variază de la violență sau criminalitate endemică, la cei care-i ajută pe ceilalți, care au înclinații spirituale şi care sunt milostivi. Fiecare grup are propria sa emblemă, propriul limbaj şi mod de a mentaliza. După cum s-a observat deja, aceste grupuri se opun adesea unele altora şi rezultă o paradă nesfârşită de războaie culturale şi militare.

La cele mai joase niveluri de conştiință, viața este devalorizată, iar caracteristice sunt: crima, sinuciderea, omorurile în masă, uciderea copiilor, luptele cu câini şi genocidul, întrucât ura este endemică (de exemplu, afirmația „Noi venerăm moartea" calibrează la nivelul de conştiință 20). Spre deosebire de acestea, la nivelurile de conştiință de peste 200, viața e considerată prețioasă, iar din acest motiv, uciderea unui om nevinovat este de neconceput, pentru că viața este privită ca un dar Divin. (Ideea că viața este de fapt un dar Divin calibrează la 1.000.)

De aceea, este evident faptul că fiecare nivel de conştiință umană are propria sa realitate firească, iar conflictul este inevitabil între oameni şi culturi care sunt diametral opuse unele altora. Ceea ce este demn de laudă într-un subgrup ar fi ridicol într-un altul. De exemplu, este cinstea o virtute sau e un semn de prostie absurdă şi slăbiciune? Oare femeile ar trebui subestimate şi omorâte cu pietre sau ar trebui

respectate? Oare oamenii care au credințe diferite ar trebui să fie distruşi şi ucişi sau ar trebui înțeleşi? Sunt, oare, cinstea şi moralitatea adevărate bastioane ale stabilității sociale sau mai degrabă nişte concepte abstracte de represiune politică? Este adevărul incontestabil (esențial) sau este arbitrar, fiind doar o reflectare relativă a opiniei publice trecătoare (aparență, percepție) care reflectă tendința socială?

Cea mai gravă dicotomie apare din răsturnarea sensului adevărului şi falsității. În cadrul nivelurilor ce calibrează sub 200. Din acest motiv, în lumea de astăzi are loc o confruntare dramatică între aceste extreme polarizate, în care culturi bazate pe credințe ce calibrează la 20 (Primitivismul, Jihadul) amenință întreaga lume. În cazul popoarelor şi al țărilor civilizate, înțelepciunea şi moderația reprezintă o speranță endemică, dar aceste calități sunt ridiculizate, fiind considerate slăbiciuni, de către cele mai joase niveluri de conştiință, care tind ele însele spre xenofobie brutală, paranoia, înşelăciune şi violență excesivă, motivată de ură.

În tot cursul istoriei, se repetă aceleaşi tipare, nu doar între indivizi, dar şi între clase sociale, țări, culturi şi religii care demonizează punctele de vedere alternative. Astfel, în prezent, există două culturi umane foarte diferite, diametral opuse şi polarizate; cele care calibrează peste şi cele sub nivelul de conştiință 200, şi fiecare parte o consideră pe cealaltă un duşman.

După cum va fi prezentat mai târziu, conflictul dintre aceste două civilizații antagoniste este înrădăcinat nu numai în ideologie, ci şi în biologia actuală a funcționării creierului, în care fiziologia creierului este dominată de emisfere şi neuro- transmițători diferiți. De aceea, discrepanța care rezultă nu este numai socială, religioasă, politică şi culturală, dar şi biologică, hormonală şi neurochimică. Sursa fundamentală a acestei dicotomii este evoluționistă la origine şi, drept urmare, se pierde în negura timpului, fiind endemică pentru rasa umană. De aceea, ea este înnăscută şi inerentă speciei hominide *Homo sapiens*.

Soluționare

Acceptarea discrepanței dintre clasele de hominizi, prezentată mai sus, permite debarasarea de negare şi de iluzii, precum şi de ideologiile social-politice naive. Niciuna dintre aceste alternative nu a oferit vreo soluție, ci numai anumite perioade de acalmie temporară, în timpul cărora, de-a lungul istoriei omenirii, cele două părți se repliau pentru a triumfa în fața următorului opozant important. Pentru oamenii care calibrează peste 200, pare normal „să fie binevoitori“, dar sub 200, acest lucru este considerat a fi o slăbiciune de dispreţuit, dar şi o insultă, şi de aceea, nu este privită ca un mod

efectiv de comunicare. Aceleaşi conflicte distructive apar şi în grupările religioase, dar şi în cele laice.

Doar prin înțelepciune, acceptare şi compasiune poate apărea înțelegerea, care generează îngăduința şi toleranța realistă pentru viziuni asupra lumii şi valori cu totul diferite. Agresivitatea şi batjocura rezultă din lipsa capacității de a înțelege aceste viziuni asupra lumii, moduri de gândire şi realități predominant conflictuale. Un obstacol în calea comuni- carii efective este speranța de a schimba punctele de vedere ale altora, pentru a le face să concorde cu cele personale, prin luptă, intimidare, „reeducare”, certificare, convertire idealistă, îndoctrinare, propagandă sau „toleranță” prin „reprogramare”.

Cusurul gândirii inspirate de dorințe constă în faptul că aceasta nu reuşeşte să aprecieze limitările majore ale capacității de înțelegere ce corespunde nivelurilor joase de conştiință, deşi este dificil, dacă nu imposibil, să le predai teoria avansată a fizicii cuantice unor persoane limitate din punct de vedere educativ şi intelectual. Dificultatea de a pune față în față anumite teorii, pentru a promova țeluri sociale idealiste prin schimbări culturale, constă în faptul că fiecare nivel de conştiință are un punct de vedere diferit asupra a ceea ce este real sau de primă importanță ori valoare. Astfel, o cultură poate considera că pacea şi armonia sunt mai degrabă un semn de slăbiciune decât un scop dezirabil.

Prin cercetare, acum e posibil să identifici rapid nivelul de conştiință reprezentat de anumite grupuri

sociale, culturi, persoane şi țări, dar şi de diferite structuri politice, religioase şi guvernamentale. Prin urmare, doar atunci devine posibil să oferi, în mod diplomatic, o bază plină de înțeles pentru realizarea unui dialog efectiv (vezi „Ştiința diplomației”, în *Adevăr versus falsitate)*. Cele menționate mai sus iau în considerare natura egoului însuşi, a cărui caracteristică principală este exclusiv dorința de câştig. Fiecare nivel de conştiință are propriile sale valori, care includ ceea ce se consideră a fi dezirabil sau un câştig şi, astfel, un subiect de negociere. „Pacea” e un slogan politic popular, dar despre ea s-a spus că reprezintă, practic, bani obținuți din petrol, fapt care constituie un argument convingător în lumea realității socio-economice/politice; de exemplu: „Banii sunt un atu pentru pace” (calibrate 365; Bush, 2007). Egoul se agață de câştig ca principală motivație a tuturor intențiilor, scopurilor şi acțiunilor sale. Prin evoluție spirituală, acestea sunt abandonate, dar numai pentru un bine mai înalt ce poate fi perceput. Chiar şi prin intenție şi dedicare consistentă, progresul uman este lent şi dificil. De aceea, răbdarea este condiția necesară pentru a înțelege cu compasiune, deoarece ritmul evoluției umane fluctuează (de exemplu, descreşterea nivelului de conştiință a omenirii de la 207. la 204, în ultimii ani).

Acceptarea faptului că discrepanța şi conflictul sunt inerente condiției umane (de exemplu, Cain versus Abel) oferă, în mod paradoxal, o senzație lăuntrică de diminuare a sentimentului de vinovăție. Viața umană

oferă oportunitatea maximă de evoluție spirituală. Cu toate acestea, omul percepe conflictele personale, dar şi pe cele sociale/politice/ideatice, ca pe nişte obstacole în calea păcii şi a fericirii. Prin contrast, Sinele spiritual vede perfecțiunea exact în aceeaşi lume.

Dacă viața umană este înspăimântătoare sau exasperantă ori incitantă şi provocatoare este o opțiune ce caracterizează punctul de echilibru al evoluției spirituale. A „porni pe calea cea dreaptă" este o invitație din partea Sinelui spiritual, adresată egoului/sinelui. Cu toate acestea, conflictul uman, atât cel interior, cât şi cel exterior, serveşte, în egală măsură, ca material util pentru evoluție. De exemplu, fără cei pe care îi percepi ca „duşmani", pe cine ar mai trebui să ierți?

Încrederea în ego şi în promisiunile sale aduce spaimă şi deziluzie, care apoi, paradoxal, contribuie la evoluția spirituală prin intensificarea motivației. Prin cercetare, se va constata că viața umană pământeană este mediul optim pentru evoluția conştiinței şi descoperirea realității spirituale, prin care întreaga viață este transformată pentru a revela perfecțiunea înnăscută a existenței înseşi (calibrare 1.000). Cu răbdare şi perseverență, Divinitatea Esenței întregii Creații străluceşte în afară şi înlocuieşte percepțiile greşite şi valorile proiectate ale egoului.

Cu toate că, inițial, unele dintre afirmațiile anterioare pot părea ambigue, scopul informațiilor ce vor fi prezentate în capitolele următoare este de a clarifica şi a exemplifica întreaga lor semnificație.

Înțelegerea este o consecință a contextului, iar conştiința însăşi oferă contextul final, prin care ceea ce este aparent obscur devine evident.

Având în vedere faptul că falsitatea şi instinctele egoului se bazează pe forță şi pe asumarea „cauzalității", prin contrast, adevărul reflectă puterea fără efort. El nu înfrânge falsitatea, ci pur şi simplu o înlocuieşte prin înțelegerea ce rezultă din contextualizare. cu ajutorul căreia înțelesul capătă dimensiuni amplificate, prin extinderea paradigmei. De fapt, nu există conflict, fiindcă ceea ce e mai mic este înlocuit şi dizolvat în ceea ce este mai mare, la fel cum lumina mai degrabă înlocuieşte întunericul, în loc să i se opună. Egoul/sinele este absorbit de Sinele superior, astfel încât, aparent, nu mai există contradicție şi nici neconcordanțe ca sursă de conflict.

CAP. 2 - Dilema umană

Introducere

Aceasta a fost numită Era informației, în care noile descoperiri se fac în mod constant şi rapid, în aproape fiecare domeniu al strădaniei umane. Ştiința şi tehnologia sunt factorii catalizatori ai progresului rapid în aplicațiile practice. Ele facilitează apariția unei serii nesfârşite de evoluții, care necesită dezvoltarea unor noi scheme conceptuale şi constructe intelectuale. Acestea au ca rezultat elaborarea unor noi materiale informative,

care sprijină cercetarea şi dezvoltarea pe mai departe, care. din nou, naşte un alt ciclu de descoperiri.

Stresul evoluţionist

Evoluția inteligenței umane este o expresie continuă a apariției potențialității, care facilitează apoi apariția unui alt nivel de capacitate sporită. Facultatea înnăscută a inteligenței este consecința luminii lăuntrice a conştiinței înseşi. Această capacitate de a evolua progresiv este caracteristică doar speciei *Homo sapiens*, spre deosebire de alte forme de viață care evoluează doar ca o manifestare a destinelor şi a potențialităților lor biologice.

Rezultatul progresiei evoluționiste imuabile este faptul că omenirea pe de o parte se bucură, iar pe de altă parte e stresată de schimbarea permanentă şi de agitația turbulenței sociale pe care aceasta care o generează. Astfel, dizarmonia, dezbinarea şi conflictul sunt specifice rasei umane, adevăr demonstrat de faptul că omenirea s-a aflat în război în 93% din istoria sa înregistrată.

Schimbarea evoluționistă are ca efect omniprezentele trăsături caracteristice omenirii - „frica existențială” şi nesiguranța - cauzate de un defect ereditar major, care constă în faptul că, lipsită de ajutor, mintea umană este, prin natura ei, incapabilă să deosebească adevărul de falsitate. Această limitare este atât de mare, încât mintea umană colectivă nu vede

elefantul din cameră (vezi analiza detaliată în *Adevăr versus falsitate)*. Această limitare e cauzată atât de o naivă „ignoranță” înnăscută, cât şi de infatuarea esenței narcisiste a egoului. Din disperare, egoul se agață de convingeri pentru a ajunge la un anumit simț al certitudinii şi pentru a avea o bază pentru deciziile logice de a face anumite lucruri şi a acționa.

Înțeleptul realizează faptul că întreaga cunoaştere umană este, în cel mai bun caz, nesigură, ipotetică şi expusă unor rectificări ulterioare. Chiar şi aşa-numitele „adevăruri” sunt doar relatări de moment, în care interpretarea informațiilor depinde de context, fiind, drept urmare, supuse reinterpretărilor ulterioare. Acumularea permanentă de informații noi schimbă câmpul proxim de influență şi necesită modificarea şi reevaluarea constantă a înțelesului şi semnificației într-o asemenea măsură, încât supraviețuirea este atât o artă, cât şi o ştiință.

Dezvoltarea Cercetării Conştiinței

Din copacul evoluției a răsărit o nouă ramură, prin descoperirea pragmaticei metodologii clinice de cercetare a conştiinței (calibrare 605). care a clarificat, pentru prima oară, atât capabilitățile, cât şi limitările condiției umane de bază. Apariția acestei descoperiri a fost întâmplătoare, atunci când, în mod accidental, s-a descoperit că stimulii negativi, care îi fac pe oamenii „normali” să-şi slăbească tonusul muscular, nu au avut un astfel de efect de slăbiciune fizică asupra oamenilor

evoluați spiritual şi că reacțiile psihologice ale oamenilor integri erau de asemenea în acord cu nivelul de adevăr sau conştiință al unui anumit stimul.

Aceste aspecte au fost prezentate pentru prima oară în cartea *Analiza calitativă şi cantitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane*, scrisă în anul 1995, şi ulterior, în cartea *Putere versus forță,* care a devenit bine cunoscută, în mare măsură datorită recenziilor pozitive (de exemplu, din *Brain-Mind Bulletin*), precum şi grație aprecierilor unor laureați ai Premiului Nobel şi a unor personalități din diverse domenii: marketing, lumea afacerilor, proiectare tehnologică, dar şi a confirmărilor venite din partea învățătorilor spirituali şi a instituțiilor care includ aceste învățături în propriile lor programe. Răspândirea şi aplicarea rapidă a informațiilor în diferite domenii au fost elocvente pentru capacitatea de reacție şi disponibilitatea conştiinței umane de a evolua, datorită naturii inteligenței înnăscute înseşi.

De asemenea, informațiile dobândite din studierea atentă a conştiinței au fost integrate în medicina clinică, devenind cea mai răspândită practică psihiatrică din Statele Unite pentru diagnosticarea şi tratarea pacienților care erau refractari la tratamente, fiind considerați fără speranță de vindecare (Hawkins şi Pauling, 1973).

Din psihologie, filozofie, teoria psihanalitică şi clasicul lanț al evoluției umane (Lovejoy, 1936), a rezultat o scală a nivelurilor conştiinței care

corespundea, de asemenea, cu istoria omului şi cu filozofia perenităţii (Huxley, 1945; Wilber, 1997).

Pe baza acestei scale de la 1 la 1.000, a fost posibilă studierea întregului domeniu uman, din care s-a obţinut o cunoaştere comprehensivă a condiţiei umane şi a evoluţiei acesteia.

Cercetarea a confirmat că dilema omului modem este dublă. În primul rând, mintea umană, datorită construcţiei sale înnăscute, e incapabilă să deosebească adevărul de falsitate (părerea de fapte), iluzia de realitate sau percepţia/aparenţa de esenţă. În al doilea rând, mintea modernă, educată din punct de vedere ştiinţific, e adesea incapabilă să înţeleagă realităţile spirituale nelineare sau învăţăturile religiei şi, drept urmare, acceptă numai o parte din adevărul aparent sau probabil.

Astfel, la omul modem, credinţa şi raţiunea devin compartimentate, pentru a evita conflictele atât de evident manifestate în cadrul procesului Scopes din anul 1925. Întrebarea care s-a născut din acel conflict a rămas mai mult sau mai puţin fără răspuns. Cauza lipsei unei decizii este faptul că, în realitate, problemele, aşa cum sunt prezentate, nu sunt uşor de soluţionat, pentru că ele nu pot decât să fie transcense dintr-un context mai larg, ce reprezintă o paradigmă a realităţii care include atât domeniul linear, cât şi pe cel nelinear.

Expresia politică a conflictului, cum ar fi expresia „un zid înalt între Biserică şi Stat”, reprezintă câmpul de bătaie al controverselor, în care niciuna dintre părţi nu

acceptă vreun compromis. O parte proclamă crezul în credința însăşi, în timp ce partea cealaltă proclamă, în mod paradoxal, crezul în necredința seculara.

Contextul ca ştiinţă

După cum va deveni evident prin explicațiile ce urmează, ştiința, rațiunea şi discursul social operează în primul rând la nivelul conținutului (linear), în timp ce înțelesul lucrurilor este abstract şi este un rezultat al contextului prin comprehensiune (nelinear). Deşi inerent conştiinței înseşi, de obicei contextul nu este enunțat, identificat sau definit. Din acest motiv nu a existat înainte o ştiință efectivă a adevărului însuşi şi, cu atât mai puțin, un mijloc de verificare sau confirmare. Prin urmare, e inevitabil ca omenirea să se zbată şi să sufere în mod repetat din cauza dezastrelor (de exemplu, repetă încontinuu aceleaşi greşeli, sperând într-un rezultat diferit).

După cum va fi explicat în următorul capitol, soluționarea conflictului este înlesnită de lărgirea contextului. De exemplu, lumea fizică poate fi descrisă ca fiind muntoasă, oceanică, vulcanică, împădurită sau aridă, cu deşerturi de nisip. De asemenea, ea este excesiv de caldă la ecuator şi acoperită de gheață la poli. Datorită diferenței dintre ei, aceşti termeni nu descriu lumi diferite sau separate, câtă vreme ei sunt doar nişte termeni descriptivi, care denumesc locuri de observare la alegere. De la o altitudine mai mare, cum ar fi cea a

unui satelit, pot fi observate simultan toate caracteristicile suprafeței pământului. Noi nu le separăm şi nici nu declarăm că s-ar afla în conflict. Astfel, noi vedem că acei termeni descriptivi doar fac referire la regiuni şi puncte de vedere restrânse, şi nu la întreg.

Clarificarea ambiguităților este efectul automat al lărgirii contextului, de la pozițíonalitatea limitată, la întregul atotcuprinzător. În vremurile trecute, astfel de controverse aprinse s-au iscat în jurul dilemei dacă Pământul era rotund sau plat, sau dacă el se rotea în jurul Soarelui sau vice-versa.

Acelaşi gen de pseudodilemă se repetă acum pe tema ştiință/rațiune versus adevăr şi credință religioasă/spirituală. Oricum, prin lărgirea contextului, se va observa cu uşurință că niciun conflict real nu este de fapt posibil, iar conflictul aparent nu este decât un punct de vedere şi de observare artificial (un „artefact”). Astfel, inconsecvența procesului de gândire e generată de o paradigmă arbitrară şi limitată, ca rezultat al dominanței esenței narcisiste a egoului, care sacrifică adevărul şi integritatea pentru a se vedea pe el însuşi ca pe un învingător.

(Ştiința e limitată la nivelurile de conştiință din spectrul 400; contextul nelinear sau realitatea spirituală calibrează la 500 şi mai sus.) O asemenea limitare a viziunii este în detrimentul păcii şi al progresului uman şi un impediment în calea înțelepciunii şi fericirii.

De asemenea, dorința de a învinge are drept rezultat renunțarea la integritate, după cum se poate vedea în procesul Scopes, conceput şi pus în scenă în mod artificial, şi în timpul căruia, Clarence Darrow a trecut la un atac la persoană asupra lui William Jennings Bryan, în loc să se refere la chestiunile esențiale ce se presupunea că trebuiau abordate (Sears şi Osten, 2005). În realitate, după cum vom vedea, evoluția şi creația sunt unul şi acelaşi lucru (calibrare 1.000). Singura deosebire o reprezintă perspectiva descrierilor acestora, care sunt ele însele doar simple limitări de paradigmă.

Abaterile repetate de la adevăr au urmări catastrofale şi, drept urmare, ele nu trebuie respinse decât ca simple curiozități intelectuale. Inerente conflictelor din procesul Scopes sunt elementele reale, care reprezintă cauza suferinței omenirii de-a lungul timpului. Falsitatea propagată are drept rezultat războaie de amploare, moarte şi distrugere; de aceea, o înțelegere a paradigmei şi a contextului este imperativă, deoarece lumea este din nou otrăvită, aflându-se în pragul unui război nuclear de mari dimensiuni.

Trufia esenței narcisiste a egoului uman este infinită şi nelimitată, mergând chiar până în punctul distrugerii în masă sau al sinuciderii. Cu toate iluziile egoului în legătură cu contrariul, sursa suferinței provine din interiorul acestei esențe oarbe a narcisistului ego însuşi, care este locul în care ticăie bomba ce explodează din când în când şi decimează populația unor continente întregi.

Dacă „ignoranța” este, după cum o descriu Iisus, Buddha şi marii înțelepți, fundamentul păcatului şi al suferinței, atunci capacitatea de a recunoaşte şi a confirma adevărul este nu doar cheia salvării omului, ci şi dezideratul său cel mai imperativ.

Psihicul uman e prejudiciat de încrederea pe care o are în esența lui narcisistă. Acest defect este negat, reprimat şi ținut politicos în afara conştienței. Cu toate acestea, defectul se manifestă în mod grotesc şi fățiş în starea la care se face referire ca fiind „megalomania narcisist-mesianică”, ce calibrează la nivelul de conştiință 30 (vezi *Adevăr versus falsitate*. Capitolul 15).

Falsitatea - un Fluieraş Fermecat

Lumea e îndrăgostită de „cauzele” prezentate în mod exagerat, care se bazează, de fapt, pe falsitate. Această tendință este exemplificată de puterea carismatică de atracție a dictatorilor lumii, care, atât cei ce au trăit de-a lungul istoriei, cât şi cei din zilele noastre, calibrează la niveluri de conştiință între 80 şi 180 (care este şi nivelul criminalității şi al populațiilor oprimate). Aşadar, dictatura este, în realitate, criminalitate politică, aşa cum este exprimată în mod evident de anihilarea absurdă a tuturor celor aflați în opoziție, chiar şi atunci când aceştia sunt membri ai aceleiaşi familii.

Explicația rațională oferită este, în cel mai bun caz, şubredă, cum ar fi: „duşman al poporului”, „trădător”, „necredincios” sau suspect de loialitate față de un partid

politic sau un sistem de credință opus. „Marele conducător” îl înlocuieşte pe Dumnezeu şi este idolatrizat într-o manieră de cult al personalității, chiar dacă el masacrează şi înfometează populația şi duce la căderea şi distrugerea în masă a propriei sale țări. Prin urmare, imposibilitatea de a deosebi adevărul de falsitate este nimicitoare din punct de vedere operațional, la un uriaş nivel național şi internațional.

Tendința egoului spre eroare

Din cauza angoasei existențiale, mintea umană se agață frenetic şi de-a valma de orice fărâmă de informație „scandaloasă“ (de exemplu, la nivel colectiv, blog-urile calibrează la 180). Tot ce contează este ca ideea sau sloganul („meme” (*Meme* este un concept introdus de biologul Richard Dawkins, în cartea sa *Gena egoistă* (1976), care defineşte unitatea de informație culturală moştenită, folosită şi transmisă mai departe de individ. *(N. T.)*)), indiferent cât de insipidă, bizară sau falsă ar fi, să fie formulată şi apoi propagată pretutindeni, prin orice mijloc de comunicare. Ritmul de răspândire este accelerat prin adăugarea unor elemente de emoționalitate şi senzaționalism, dar şi printr-o distorsionare exagerată şi intenționată (McGowan, 2001). Fără context, semnificația sau înțelesul rămân la latitudinea observatorului, astfel încât, în mod obişnuit, aceeaşi informație va fi interpretată în moduri cât se poate de contrare.

Efectul nociv al falsității este şi mai mult propagat prin exploatarea, de către Internet şi mass-media, a emfaticei expresii la modă: „libertatea de exprimare”, prin informarea „corectă şi imparțială”, prin intermediul căreia, în mod paradoxal, falsitatea şi ura se bucură de aceeaşi credibilitate şi veridicitate (relativism) ca adevărul. Acest lucru duce la „reducerea la tăcere a societății“ (Mosly, 2000; Lasch, 1991). Discernământul e lăsat la latitudinea ascultătorului sau a privitorului individual (o capacitate care, oricum, lipseşte la 55% din populația Statelor Unite şi la 85% din populația întregii lumi).

Mintea e înnebunită să supraviețuiască, fiind astfel foarte predispusă să se agațe de orice, în loc să admită că toate opiniile sunt pur şi simplu provizorii, experimentale şi trecătoare. Prin reiterare, memele se răspândesc rapid, ca o infecție, iar aceste devieri serioase de la adevăr capătă propria lor viață distructivă, care se autopropagă (McGrath, 2006). Falsitatea foarte periculoasă se propagă adesea în mod implacabil de-a lungul secolelor şi tinde să reapară în haine noi.

Unul dintre cele mai evidente exemple este cel al istoriei *Protocoalelor înțelepților Sionului* (Nilus, 1937; calibrare 90), din care rezultă o cumplită falsitate în propagarea antisemitismului, care a devenit fundamentul propagandei naziste. El a reapărut în diferite țări sub forma unor false învățături, contaminându-l până şi pe Henry Ford. Uimitor este faptul că întreaga carte s-a bazat pe o satiră

franțuzească de ficțiune; oricum, aceleaşi învățături îngrozitor de false sunt predate acum copiilor în şcolile din întreaga lume arabă (de ex., televiziunea Hamas), ca fiind „adevărul” real, şi continuă să fie o sursă continuă de ură şi luptă (Shea şi Hoffman, 2006; „Obsession/Obsesia”, Fox News, noiembrie 2006).

O demonstrație paralelă e oferită de reapariția periodică a materialismului dialectic (Mandan) într-o nouă deghizare filozofică şi retorică (ex. „progresivismul secular”; „Noua dreaptă”), care au subjugat apoi instituțiile educaționale ce şi-au abandonat cerințele minime de bază ale logicii sau rațiunii pentru a fi considerate în pas cu moda, postmoderniste şi relativiste (Goshgarian, 2007; Horowitz, 2006). Lui Horowitz i s-a refuzat de către fasciştii stângişti posibilitatea de a vorbi liber la Universitatea Emory (Fox News, octombrie 2007).

Există o prohibiție represivă a discursului liber în campusuri (ex., grupurile de studenți conservatori), care este o consecință a teoriilor filozofice ale lui Marcuse şi a lucrării sale *Teoria Critică* (calibrare 150). Deşi pare bizar pentru ideologiile care s-au bucurat de respect de-a lungul timpului, care calibrează peste 400, universități prestigioase invită lectori străini care calibrează la nivelul de conştiință 90 şi propovăduiesc ura, intoleranța şi iluziile paranoice, pe care le învăluie în teorii conspirative ce calibrează la nivelul de conştiință 90, iar uneori, chiar mai jos (ex., „Statele Unite au orchestrat 9/11” şi „Holocaustul e un mit”). Astfel, la

Yale, un cor invitat să cânte a fost atacat fizic, pentru că a cântat „God Bless America”, iar Imnul național e interzis în lumea academică (ce calibrează ea însăşi acum la nivelul de conştiință 190). Universitatea Emory îi învață pe studenți că „toți albii sunt rasişti şi, de aceea, au nevoie de o reeducare doctrinară” (Horowitz, 2007).

Deşi, aparent, falsitatea poate fi explicată în mod logic, atunci când ea apare sub forma ideologiilor teoriei conspirației (calibrare 160), niciunul dintre susținătorii săi zgomotoşi nu ar dori să accepte bani falşi (falsitatea) în locul monedei legale (adevărul). Dimpotrivă, „profesorii nebuni”, vânzătorii de iluzii, intră în jocul financiar (ex., un salariu de 100.000 $ pe an), la fel ca orice antreprenor lacom (Horowitz, 2006, 2007).

Respectul pentru adevărul integru plus capacitatea de a recunoaşte şi identifica falsitatea reprezintă vârful de lance al evoluției conştiinței, dar şi al evoluției spirituale înseşi. Descoperirile de mare importanță au avut drept rezultat îmbunătățiri semnificative ale vieții umane. Doar în această perioadă de viață, bolile infecțioase şi epidemiile care au ucis milioane de oameni în trecut au dispărut cu desăvârşire, datorită descoperirii antibioticelor şi imunizării.

Psihozele grave şi maniile paranoide au fost recunoscute pe vremuri ca fiind caracteristici ale psihozei, sifilisului cerebral sau ale bolilor mintale severe, dar acum ele sunt combinate într-o boală agresivă a egoului uman şi a media înseşi, care hrăneşte

germenii falsității propagate. Efectele noii boli sunt la fel de serioase precum cele ale bolilor vechi, întrucât au drept consecință nenorocirea unui mare număr de oameni nevinovați, care nu pot să deosebească singuri adevărul de falsitate şi, de aceea, urmează orbeşte nişte lideri falşi. În toate războaiele, populația civilă este cea care e decimată în cea mai mare măsură de războiul însuşi; falsitatea duce la foamete în masă, devastare, agonie, suferință, genocid şi mari dezastre.

Naivul ego este şi el uşor de păcălit de banalități (calibrare 185) şi fantezii iluzorii despre ceea ce reprezintă în realitate probleme serioase, cum ar fi războiul. Lumea se încrede cu naivitate atât în ficțiuni ideologice şi pseudosoluții, cum ar fi Națiunile Unite (calibrare 180), cât şi în platitudini, astfel încât un astfel de „organism mondial”, promovat ideologic în mod exagerat, nu poate nici măcar să condamne el însuşi în mod deschis războiul sau să declare genocidul.

Un alt inconvenient al pseudosoluțiilor este faptul că ele stăvilesc şi fac imposibilă căutarea de soluții realiste, bazate pe adevăr verificabil. Prin sofistica „echivalenței morale” (calibrare 170), orice acțiune poate fi justificată şi promovată printr-o denaturare înşelătoare nu numai a faptelor, dar şi, mai important, a contextului.

Efectul hipnotic al imaginii

Toți actualii dictatori ai lumii, dar şi conducătorii națiunilor distrugătoare, calibrează aproximativ în

aceeaşi interval, de la 80, până la 180. Tot ceea ce e nociv pentru societate, dăunător din punct de vedere cultural şi degenerativ, calibrează sub nivelul 200. Asemenea tendințe capătă amploare ca rezultat al imaginilor poleite, care sporesc avântul prin popularizarea cu ajutorul celebrităților, care aleargă prosteşte pentru a fi fotografiate în timp ce îi îmbrățişează slugarnic pe dictatori.

Fără calibrarea conştiinței, e dificil să deosebeşti libera alegere de seducția prin simplă licențiozitate. Întreaga îngăduință față de plăcerea senzorială, indiferent cât de mare ar fi, de ex., Boulder, Conferința studenților din Colorado (calibrare 180) pe tema „Luați droguri şi faceți sex neprotejat" (iunie 2007), poate fi explicată în mod rațional prin popularizarea excesivă sau capriciul judiciar (Flynn, 2004).

Fără ajutor, mintea umană e incapabilă să deosebească adevărul de falsitate, fiindcă este atât de uşor păcălită de haina bine croită a lupului deghizat în blană de oaie, în strălucirea orbitoare a imaginii şi prezentării. (Interesant e faptul că lupul în blană de oaie calibrează la 120).

Mulți lideri îşi dezvoltă o imagine publică (percepția) şi o reputație care estompează recunoaşterea realității (esența). De asemenea, pentru a complica şi mai mult situația, multe astfel de figuri publice încep ca fiind integri, dar, mai târziu, nu rezistă popularității şi megalomaniei ce rezultă dintr-un nivel scăzut al conştiinței, care nu îi este cunoscut publicului.

Faptul că „puterea corupe” este un truism verificabil, iar multe dintre personajele aparent mărețe ale lumii au decăzut în mod lamentabil.

De la Napoleon, la Hitler şi la actualii dictatori şi presupuşi „eliberatori”, alături de actualii „salvatori” şi aşa-zişii lideri, cu toții s-au transformat în opusul lor.

Sunt culturi întregi în cadrul cărora imitarea erudiției şi a evoluției spirituale a fost perfecționată într-o asemenea măsură, încât e nevoie de competență în tehnicile de calibrare a conştiinței pentru a detecta deosebirea.

De asemenea, Internetul etalează oferte nesfârşite pentru o mare varietate de programe pretins spirituale, care fac promisiuni fanteziste de iluminare instantanee. E de reținut că toate acestea sunt oferite în schimbul unor onorarii considerabile, cu „binecuvântări” şi „puteri” speciale de vânzare pentru cinci mii de dolari sau chiar mai mult. Este cât se poate de evident că aceste oferte hrănesc narcisismul egoului spiritual şi, prin urmare, trebuie să ne autoapărăm de ele.

Pentru impresionabilul şi naivul ego, simplul fapt că o persoană sau un mod de gândire e ieşit din comun sau promovat la ştiri îi conferă o aură mistică, magică, fermecătoare, de credibilitate, care. ulterior, este întărită de vreun titlu pompos.

Mijloace de protecție

Prin smerenie interioară, căutătorul adevărului ia cunoştință în mod serios de limitările inerente ale

psihicului uman însuşi şi nu se mai bazează pe impresionabilul ego personal ca unic arbitru al adevărului. Ideea că această atitudine se bazează pe realitatea confirmabilă este dovedită de înțelegerea faptului că, după cum s-a menționat anterior, aproximativ 85% din populația globului calibrează sub nivelul 200. La nivel colectiv, acest procent constituie 92% din totalul tuturor problemelor cu care se confruntă omenirea. În America, procentul oamenilor care calibrează sub 200 este de 55% şi are aceleaşi consecințe negative asupra societății per ansamblu.

La nivel colectiv, grupurile de populație tind să se stratifice în societate, iar cele care calibrează sub 200 au fost definite ca trăind o „realitate-substitut" (Pitts, 2004) a „realității defectuoase" (Marzeles, 2007).

Chiar şi instituțiile integre pot include indivizi lipsiți de integritate şi zone defectuoase de funcționare. Cu toate acestea. organizațiile cu adevărat responsabile şi integre tind să se autocorecteze în permanență; astfel, nu e întotdeauna necesar să fii perfect, ci receptiv.

Onestitatea admite abaterea sau greşelile şi îşi asumă responsabilitatea corectării acestora. Întreaga omenire şi instituțiile sale se află pe o curbă a învățării şi de aceea, toleranța față de eroarea umană este mai potrivită decât învinuirea. (în teologia creştină, din punct de vedere tehnic, „păcatul" este, de fapt, greşeală).

Fermitatea

Câtă vreme semințele autodecepției sunt ascunse în adâncurile minții umane, ascunse sunt şi semințele mântuirii, care sunt inerente câmpului conştiinței însuşi. Prin folosirea metodologiei cercetării conştiinței, acum este posibil să eviți limitările inerente ale minții şi să deosebeşti esența de aparență. Apoi, acest lucru asigură mijloacele pentru rezolvarea enigmei minții umane, care a fost atât de exact şi ferm afirmată de către Descartes şi probată în cadrul procesului Scopes. Era Informațiilor, în ciuda tendinței sale de a răspândi dezinformări, a oferit, de asemenea, un mijloc de diferențiere a adevărului (esenței) de aparență (falsitate), care are implicații evidente şi profunde, cu un beneficiu potențial pentru fiecare aspect al vieții umane, inclusiv pentru fericirea personală.

De-a lungul timpului, multe progrese în cunoaşterea umană au stârnit inițial scepticism, fiind considerate chiar ridicole. Prin urmare, psihicul uman e ambivalent în ceea ce priveşte orice nouă descoperire, deoarece aceasta necesită o schimbare a punctului de vedere şi pune sub semnul întrebării opiniile apreciative.

CAP. 3 - Paradigmele realității

Faptul că lărgirea contextului determină rezolvarea conflictului dintre puncte de vedere aparent diferite este o constatare generală. Acest lucru se aplică şi în cazul

rațiunii/științei versus credință/religie. „Paradigma" lumii implică domeniul, regiunea, zona, teritoriul, întinderea sau tărâmul la care se face referire în viața cotidiană, prin folosirea unor concepte abstracte, cum ar fi, de exemplu, clasica stratificare a nivelurilor existenței, definită prin termeni precum „regat, grup de limbi înrudite, clasă, ordin, familie, categorie şi specie". Paradigma presupune un domeniu sau un tărâm global de cunoaștere, referință și opinie.

Lipsa de viziune a paradigmei

Fiecare persoană percepe, trăiește și interpretează lumea și evenimentele acesteia în conformitate cu propriul său nivel predominant de conștiință. Acest lucru este întărit apoi de tendința minții spre explicare prin intermediul mentalizării și al interpretării raționalizate a informațiilor percepute. Astfel, fiecare nivel tinde să se autoconsolideze prin ansamblul de circuite al concretizării. Urmarea acestui proces este ceea ce este cel mai bine descris ca fiind „credința față de paradigmă" (Hawkins, 2006) sau prezumția că lumea percepută/ trăită ca experiență personală a cuiva reprezintă „realitatea" (eroarea lui Protagoras (Protagoras din Abdera (487-420 Î.Hr.), a fost un filozof grec, considerat a fi cel mai timpuriu și mai important dintre sofiști. *(N.T.)*), după cum a descris-o Platon).

Deoarece mintea, în virtutea structurii ci înnăscute, este incapabilă să deosebească percepția de esență sau

res cogitans (interna) de *res externa (externa),* după cum a remarcat Descartes, ea presupune cu naivitate că ea este cea care trăieşte experiența şi, drept urmare, „cunoaşte realitatea" şi că opiniile celorlalți trebuie să fie „greşite". Acest fenomen creează iluzia, care e consecința automată a limitării ce rezultă din structurarea proceselor mentale de către ego, prin care el confundă părerea cu adevărul şi cu realitatea prezentă (de exemplu, solipsismul (Doctrină potrivit căreia singura realitate ar fi eul, conştiința individuală, întreaga lume exterioară existând numai în această conştiință. *(N. T.)*)).

Pentru confortul şi consolidarea minții, oamenii aleargă după consens, iar acest lucru tinde să-i apropie de alți oameni care împărtăşesc aceeaşi paradigmă sau viziune asupra lumii (ex. blogul). De asemenea, paradigma e luată în considerare ca „dimensiune", „context" sau „câmp global". Problema este abordată în mod filozofic de metafizică, termen care înseamnă, literalmente, mai presus de fizic, domeniu prin intermediul căruia mintea dobândeşte niveluri şi categorii de abstractizare şi cunoaştere sau chiar trăsături generale de bază, cum ar fi viu versus inert şi organic versus anorganic.

Contextul determină parametri cu însuşiri sau limite subînțelese sau declarate, dar şi cerințe şi descrieri precise, care identifică nivelurile de abstractizare, care, la rândul lor, modifică sau chiar determină înțelesul (hermeneutica (Ştiința şi arta interpretării textelor vechi, în special biblice; ştiința

exegezei. Ştiința sau metoda interpretării fenomenelor culturii spirituale. *(N.T.)*)), ce este în concordanță cu aprecierea valorii, importanței sau meritului.

Paradigma e conformă cu orientarea, aşteptarea, dar şi cu intenția, în mod similar cu motoarele de căutare ale Internetului, care selecționează în prealabil gama de posibile descoperiri, prin introducerea cuvântului-cheie sau a frazei-cheie inițiale. Astfel, paradigma predetermină gama de experiențe sau descoperiri şi reprezintă un factor de care conştiința obişnuită nu este conştientă. Paradigma e rareori definită cu precizie şi este cel mai adesea ignorată, sau acceptată cu naivitate.

Realitatea percepută a ştiinței e discretă, definibilă, demonstrabilă, factuală şi lineară, dar şi limitată la dimensiunile timpului, ale spațiului şi locului (măsurabilă). Se admite faptul că mecanismele sale funcționează prin conceptele newtoniene ale cauzalității şi prezumțiile cauzei şi efectului (forță).

Prin contrast, valorile reale ale iubirii, credinței, inspirației şi premisele fundamentale, invizibile, ale adevărului, spiritualității şi religiei abstracte sunt nelineare şi acționează prin putere, prin intermediul nivelurilor în cascadă ale straturilor de predominare ale câmpurilor de influență ale energiei conştiinței. Acestea sunt organizate şi chiar determinate de „ansamblul elementelor legate de atenție” (Medina, 2006), care, la rândul lor, sunt un rezultat al intenției, alegerii şi deciziei.

Ştiinţa se ocupă de conţinut (fapte), pe câtă vreme realităţile abstracte şi spirituale se referă la context (adevăr). Paradigmele realităţii ştiinţei sunt cu totul diferite de cele ale realităţilor spirituale. Faptele sunt lineare, observabile şi demonstrabile. Pe de altă parte, adevărul este nelinear, dar confirmabil. Faptele implică limitări, în timp ce adevărul include înţelesuri, semnificaţii şi valoare.

Rezolvarea problemei privind limitele paradigmei

Linearul şi nelinearul sunt niveluri cu totul diferite de referinţă şi paradigmă. Ele nu împărtăşesc o terminologie sau construcţii conceptuale comune. Ştiinţa e limitată la linear, observabil, determinabil şi la dimensiuni newtoniene structurate la origine şi mecaniciste (cu o dezvoltare ulterioară la fizica particulelor subatomice şi mecanica cuantică) şi la dialectica sa aferentă logicii, raţiunii şi ipotezelor demonstrabile („faptelor"). De aceea, din cauza limitărilor sale inerente, ştiinţa nu a reuşit să reconcilieze diferenţele dintre *res interna (cogitans)* şi *res externa* (realitatea existenţială aşa cum este în natură), din filozofia lui Descartes.

Mintea se extinde pe ea însăşi, prin intermediul metafizicii, epistemologiei, teologici, ontologiei şi raţiunii, în încercările ei zadarnice de a trece de o barieră nerecunoscută (de exemplu, celebrul citat al lui Hayakawa: „Harta nu este teritoriul"). Astfel, intensul

efort intelectual este similar cu a căuta cheia pierdută de cineva sub felinarul de pe stradă, pentru că „lumina este mai bună acolo”. Această limitare e demonstrată într-un mod foarte clar de dizertațiile şi prezentările din publicații precum: *Zygon, Science and Religion [Ştiință şi religie]. Science and Theology [Ştiință şi teologie], Science and Consciousness Review [Retrospectivă asupra ştiinței şi a conştiinței]. The Journal of Consciousness Studies [Jurnalul studiilor asupra conştiinței]* ş.a.m.d., care calibrează fiecare între 300 şi 400. Acestea sunt încercări perseverente, curajoase de a trece Rubiconul, dar ele nu izbutesc să atingă țelul propus, din cauza limitelor paradigmei oarbe. Mai simplu reformulat, nelinearul nu poate fi înțeles, descris sau supus linearului. Ele sunt paradigme diferite, cu limbaje şi cerințe de comprehensiune diferite.

Linearul este definibil, limitat, conceptual, pretins „obiectiv” şi e localizat în timp şi spațiu. În contrast cu acesta, nelinearul este non-local, dispersat, dincolo de dimensiuni şi e influent, subiectiv şi legat de experiență. Conştientizarea şi înțelegerea realităților spirituale nelineare sunt de domeniul misticului. Câmpul spiritual este atotcuprinzător şi mai presus de orice descriere în termeni cum sunt spațiul sau timpul.

Transcenderea limitelor paradigmei

Scala de calibrare a nivelurilor conştiinței arată că domeniul ştiințific calibrează la nivelul 400, în timp ce realitățile spirituale încep să apară la niveluri mai înalte

de 400, dar sunt predominante doar de la nivelul 500 în sus. Ştiinţa cercetării conştiinţei (cal. 605) permite discernerea clară a acestor niveluri, prin folosirea energiilor specifice fiecărui nivel evolutiv. Reiterând cele spuse, pe scala de la 1 la 1.000, nivelurile situate sub 200 indică falsitate, iar cele de peste 200, adevăr. Nivelurile Iluminării sunt cuprinse între 600 şi 1.000, 1.000 fiind nivelul maxim posibil în sfera conştiinţei umane.

În timp ce ştiinţa şi logica sunt descrise ca fiind „defini- bile" şi „obiective", realităţile spirituale sunt. În mod inevitabil, subiective (necesită trăirea experienţei). Din acest motiv adevărul spiritual e imposibil de demonstrat prin intermediul logicii lineare sau al ştiinţei, lucru valabil, după cum s-a subliniat, şi în ceea ce priveşte imposibilitatea de a demonstra iubirea, semnificaţia, fericirea, înţelegerea, valoarea, inspiraţia şi alte noţiuni abstracte de ordin calitativ. Drept urmare, nu e posibil nici să dovedeşti temeinicia sau netemeinicia autenticităţii Divinităţii sau a dimensiunii nelineare, inclusiv a caracteristicilor conştiinţei înseşi (ex. capcana scepticismului).

În publicaţiile, organizaţiile şi în strădaniile din domeniul „ştiinţei" şi „religiei", este de remarcat dominarea întregului câmp de către intelectualii savanţi. Savanţii moderni nu se regăsesc la nivelul iluminării (cal. peste 600). În mod tipic, adeptul misticismului realizează, înţelege şi „devine", în timp ce ştiinţa analizează. Astfel, din cauza limitărilor şi a

constrângerilor ştiinței teoretice (nivel de conştiință 400), cele mai mari genii spirituale şi învățături iluminate din întreaga lume şi din toate timpurile (cal. Între 500 şi 1.000) sunt excluse de bariera intelectuală a autenticității „persoanei întâi subiectiv”. Atunci, cum ar putea li o conferință despre „ştiință şi spiritualitate” (toate calibrează la nivelul 400) care elimină complet singura sursă a informațiilor spirituale reale, care au la bază în primul rând rapoarte şi mărturii la persoana întâi subiectiv? (Vezi *Eul: Realitate şi Subiectivitate).* Paradoxul constă în faptul că întreaga gândire este ca însăşi, în totalitate, o „evaluare la persoana întâi” a mentalizării subiective.

Dimensiunea lineară reprezintă domeniul obiectiv, demonstrabil, în timp ce, spre deosebire de aceasta, nelinearul, deşi demonstrabil şi confirmabil, este, în primul rând. imanent şi subiectiv. Nelinearul nu este influențat de linear, şi nici nu e definibil sau posibil de descris cu ajutorul acestuia, din cauza deosebirilor majore dintre cele două paradigme.

În mod tradițional, aceste contraste de paradigmă pot fi observate, de exemplu. În cazul deosebirii dintre ştiința „teoretică” (cal. 440) şi ştiința „clinică” (cal. 445). În timp cc prima e constrânsă de procesele statistice intelectuale, cea de a doua cuprinde numeroase influențe din context, cum ar fi intenția, integritatea scopului şi calibrarea nivelurilor participanților. Drept urmare, în medicină, clinicianul experimentat foloseşte nu doar ştiința, ci şi arta medicinii şi toate modalitățile

adecvate pe care experiența le-a dovedit a fi benefice, inclusiv introducerea aşa-numitelor practici netradiționale, care sunt adesea esențiale pentru un rezultat pozitiv (*Lipsa de viziune a paradigmei.* Hawkins, 2006). Astfel, ulcerul duodenal perforat al autorului, care îi punea viața în pericol şi care fusese insensibil la toate tratamentele medicale, a fost vindecat complet după doar trei şedințe „neştiințifice" de acupunctura (după cum a afirmat Dr. Hawkins, în cadrul conferinței *Boala şi autovindecarea,* din 1986).

Domeniul ştiinței teoretice se ocupă cu predictibilități şi statistici. Clinicianul se ocupă cu efecte şi rezultate. De aceea, a avea suflet bun e o premisă indispensabilă pentru un clinician de succes, dar nu este un factor cuantificabil în domeniul teoretic. În mod paradoxal, succesul clinic şi experiența clinicienilor competenți încep deseori cu oameni care nu au fost entuziasmați de ştiința abstractă. Acest factor a reprezentat o descoperire esențială pentru practica psihiatrică generală din Statele Unite, timp de două zeci şi cinci de ani (Hawkins şi Pauling. 1973).

În timp ce ştiința convențională nu a reuşit să recunoască validitatea ideologiei sau a metodelor „neştiințifice", ba chiar le denigrează, clinicianul este mai adaptabil, mai smerit din punct de vedere intelectual şi, de aceea, interesat de ceea ce funcționează cu adevărat. Probabil că cel mai cunoscut exemplu la nivel mondial este cel al „Alcoolicilor anonimi", prin care, literalmente, milioane de oameni

lipsiți de speranță, printre care numeroase personalități marcante şi oameni celebri, s-au vindecat în mod spectaculos. De asemenea, de aceste vindecări de esență spirituală au beneficiat multe mii de doctori şi alți profesionişti. Singura cerință pentru vindecarea de această dependență incurabilă şi devastatoare este atitudinea spirituală a smereniei şi abandonarea în mâna unei puteri mai mari (Tiebout, 1999). Astfel, puterea şi eficiența premiselor spirituale sunt demonstrabile în mod copleşitor şi impresionant (nivelul de calibrare al grupurilor care practică *Metoda celor doisprezece paşi* este 540).

Valoarea cercetării în domeniul calibrării conştiinței (care calibrează ea însăşi la nivelul 605) constă în faptul că este atotcuprinzătoare, incluzând atât domeniul linear, cât şi pe cel nelinear, precum şi paradigmele realității aferente acestora. Ha demonstrează un continuum cu puncte de intersecție între cele două paradigme. Acest lucru este cel mai evident în intervalul nivelurilor de calibrare superioare nivelului 400, iar apoi continuă mai sus, în nivelurile din zona 500 şi în niveluri mai înalte, care-i includ pe sfinți (nivel calibrat 570-700), iar apoi pe marii avatari, cum sunt Iisus Christos, Buddha şi Krishna (cu toții aflându-se la nivelul calibrat 1.000), cei care au contextualizat viața umană, timp de multe secole.

Puterea nivelurilor de conştiință din zona nivelului 400 este exemplificată de marii giganți ai ştiinței, cum sunt Steinmetz. Edison, Galileo. Kepler, Newton,

Einstein. Heisenberg şi Freud (vezi Capitolul 5). După cum se poate observa din compararea nivelurilor de calibrare ale savanților renumiți cu cele ale învățătorilor spirituali vestiți, zona de calibrate 400 indică un punct de intersectare care dovedeşte că realitatea spirituală ca atare începe, din punct de vedere oficial, de la nivelul 500 în sus.

Fiecare nivel de conştiință de peste 200 contribuie la progresul şi împlinirea potențialului uman. Marile piramide din Egipt, construite de faraoni, au fost modelate de munca umană şi de tehnologia lineară, dar au fost, de fapt, rezultatul factorilor nelineari ai inspirației şi intenției, ca şi în cazul marilor catedrale din Europa (care calibrează la nivelul 700 şi mai sus).

De remarcat este faptul că, în ultimii ani, un bestseller de excepție în America a fost *The Purpose-Driven Life [Viața condusă de scopuri],* o carte scrisă de preotul evanghelic Rick Warren. Marea popularitate a acestei cărți e dovedită de faptul că este disponibilă la orice benzinărie din America. Scopul, dar şi chemarea ei, este să ofere sens, valoare spirituală şi importanță vieții şi astfel, precum ştiința, să aducă o contribuție majoră societății şi valorii vieții umane.

Fără ştiință, mor milioane de oameni din cauza bolilor, dar fără credință în valorile spirituale, mor de asemenea milioane de oameni, din cauza explozivilor pe care îi perfecționează ştiința şi a armelor nucleare. De aceea se spune că ştiința fără credință e lipsită de valoare şi de sens, dar şi credința fără o muncă rodnică

are o valoare socială limitată. Înțelepciunea le combină pe amândouă, pentru că omul trăieşte simultan atât în domeniul linear, cât şi în cel nelinear.

În timp ce credința e confirmabilă. adevărul aduce beneficii imense omenirii. Credința în falsitate este cel mai mare pericol dintre toate, după cum se poate vedea din războaiele dezastruoase ale istoriei şi chiar din terorismul islamic escatologic din zilele noastre, ale cărui idei de „venerare a morții", nu a vieții (cum spunea Bin Laden), calibrează la amenințătorul 20. Atât în ceea ce priveşte ştiința, cât şi credința, adevărul verificabil este esențial pentru supraviețuirea omenirii, dar şi pentru fericirea şi împlinirea acesteia.

Conţinutul şi contextul

Contextul se referă la un câmp global care include conținutul. Conținutul are de-a face cu lucrurile determinate, în timp ce contextul se referă la condițiile predominante, la fel cum vegetația fluctuează în funcție de anotimpurile anului. Adesea, contextul nu este determinat, cunoscut sau nici măcar imaginat. Drept urmare, s-a descoperit recent că fenomene biologice (precum fecundarea unui ovul de un spermatozoid) sunt complet diferite în condiții de gravitație zero, ca de exemplu, într-o navetă spațială. Înaintea acestor descoperiri, nici măcar nu se bănuia o asemenea posibilitate. Nu e nimic extraordinar în faptul că într-un

câmp de energie spirituală de înaltă vibrație au loc vindecări şi chiar evenimente miraculoase (ex. sfinții).

Unii terapeuți sunt în acelaşi timp şi vindecători şi au un coeficient mare de recuperare. Influența dominantă a câmpului contextual e demonstrată, de asemenea, de speciile migratoare sau de fazele lunii asociate cu activitatea crustaceelor care trăiesc în adâncurile mării (ilustrată atât de minunat în documentarul de televiziune *Blue Planet [Planeta albastră],* nivel calibrat 480, care dezvăluie frumusețea evoluției în calitate de creație).

Astfel, intenția este un factor latent, dar adeseori crucial în obținerea rezultatului („efectul Heisenberg"). După cum s-a observat, chiar şi cea mai simplă testare musculară pentru stabilirea nivelurilor conştiinței/ adevărului nu funcționează până când nu este efectuată într-un câmp global situat la nivelul 200 sau peste acest nivel. Prin urmare, credința plus intenția facilitează cunoaşterea şi căutarea spirituală. Dedicarea în slujba adevărului, în locul părerilor egoului, facilitează dezvăluirea adevărului. Aşa a apărut proverbul: „Virtutea e o răsplată în sine"; ea accelerează obținerea unor rezultate şi mai benefice, cu mai puțin efort. „Ceea ce e în minte tinde să se manifeste" este, de asemenea, o manifestare a câmpului contextual.

De aceea, manifestarea prin emergență e nu doar o funcție de cauzalitate lineară, dar şi o probabilitate, depinzând nu doar de condițiile generale, ci şi de cele locale, inclusiv de conştiința umană. Având în vedere

faptul că puterea Divinităţii este infinită. Întreaga Creaţie reprezintă o manifestare neîntreruptă a potenţialităţii care apare în realitatea existenţei înseşi. Ceea ce este o posibilitate într-un câmp slab devine o probabilitate într-un câmp mai puternic şi o certitudine într-un câmp al Puterii Infinite (ex. Divinitatea).

În dimensiunea umană, probabilitatea e o noţiune din care se naşte intenţia. Limitarea obişnuită este deseori învinsă de intensitatea voinţei, care este probată în dezastrele majore care au urmări extrem de diferite din cauza predilecţiilor pentru predispoziţii (karmice) preexistente, care sunt şi ele funcţionale ca factori neobservabili.

Evenimentele care îi pot fi de folos Sinelui superior nu coincid întotdeauna cu dorinţele egoului/sinelui, dar sunt utile pentru un scop mai înalt, neobservabil, al adevăratului Sine. Evenimentele umane reprezintă rezultatul unei multitudini de factori necunoscuţi, ca şi cum aceştia ar fi efectul final al unei serii de câmpuri de influenţă similare cu punţile transformatoarelor de reducţie. De aceea, iară Graţia Divină, viaţa ar fi stagnat în totalitate (afirmaţie ce are acelaşi nivel de calibrare ca adevărul, de 1.000)

Realitatea cuantică: cercetarea conştiinţei

După cum s-a mai explicat, dincolo de dimensiunea newtoniană, există un câmp infinit al conştiinţei, în care nu există „aici” versus „acolo”, nici „atunci“ versus „acum” şi nici succesiunea lineară a evenimentelor: El este omniscient şi include tot ceea ce a existat vreodată. În momentul în care o întrebare este formulată, răspunsul apare imediat, în mod simultan, întrebarea se referă doar la ceea ce există în prezent, dar nu există până când întrebarea nu e pusă.

În matematica Principiului incertitudinii al lui Heisenberg, energia unei întrebări veridice înlesneşte trecerea de la posibilitate la ceea ce pare a fi o stare reală de fapte. Acest lucru este asemănător cu precipitarea unei picături, pe măsură ce temperatura scade şi ajunge la „punctul de condensare”, care depinde de umiditate.

Cu cât e mai mare nivelul de conştiinţă al celui care formulează întrebarea/observatorului, cu atât este mai probabilă reducerea bruscă a funcţiei de undă (potenţialităţii) la manifestarea ca realitate. Acesta e mecanismul de bază al metodologiei de calibrare a conştiinţei, a cărui precizie creşte în concordanţă cu nivelul de conştiinţă al persoanei care întreabă (Jeffrey şi Colyer, 2007).

CAP. 4 - Realitatea este subiectivă sau obiectivă?

Introducere - Identitatea personală: „sinele”

Mintea e sigură doar că ştie că „ea este eul”. Dar cc anume exprimă „eul”? Sinele (cu „s” mic) este, în aparență, unic, separat şi punctul central al atenției şi, probabil, similar cu sinele altor oameni. Oamenii cred că diferența esențială dintre ei şi ceilalți este de natură fizică sau conjuncturală. Diferențele par să apară din ceea ce le place sau nu le place oamenilor, plus prezumțiile sau chiar dicotomiile, cum ar fi dictonul lui Descartes: „Gândesc, deci exist”, deşi poate ar trebui să fie exact invers: „Exist, deci gândesc” (Sturme, 2007).

Succedarea evenimentelor interioare şi exterioare, dar şi experiențele, acumulează informații în băncile de memorie ale creierului, astfel încât sentimentul de sine include acum evenimente în serie, atât interioare, cât şi exterioare, de-a lungul unui traseu spațio-temporal care este de asemenea, în proprietatea „mea” şi a „minții mele”. Astfel, mintea intră în mod progresiv în posesia unei cantități enorme de informații din surse multiple, cu numeroase niveluri de înțelegere şi semnificație. Odată cu maturizarea progresivă, apar atât conştientizarea responsabilității. cât şi stadiile libertății de acțiune. Din toți aceşti factori apare imaginea sinelui subiectiv ca agent primordial, intențional şi volițional în

stabilirea opțiunilor şi a locului în care vor avea loc experiențele vieții. Tot el e şi decidentul, cel care alege şi. drept urmare, reprezintă voința însăşi.

De asemenea, din sinele lăuntric apar nevoile, intențiile, aversiunile şi atracțiile instinctuale, al căror punct central se află în acel fenomen numit „trăire". Sentimentul de sine se schimbă apoi treptat, pe măsură ce se schimbă componentele de procesare secvențială a informațiilor; în final, mintea conchide că ea este cea care trăieşte experiența evenimentelor trecute, prezente, interioare şi exterioare, dar şi pe cele din viitorul previzibil. Astfel, mintea ajunge la concluzia că ea e primordială, cauzală, unică, personală şi separată de ceilalți, deşi ipotetic similară.

Din această complexitate apare imaginea unui sine atât personal, cât şi social (ex. personalitatea), şi a unei identități personale, precum şi a unei prezumții despre natura existenței umane însăşi. Această singularitate integrată a sinelui ca „eu are o istorie şi un nume şi, drept urmare, devine o personalitate care este legată de un corp discret şi de numeroasele funcții instinctuale, animalice ale acestuia, dar care are şi un simț înnăscut al autonomiei, cu sinele în postura de agent cauzal principal.

Totalitatea experiențelor de viață este denumită prin termenul abstract viață. Matricea existenței se dovedeşte a fi de natură biologică, trecătoare şi supusă morții, caracteristici din care se nasc enigmele existențiale: „De unde am apărut? Cum de ştiu? Cum de ştiu că ştiu?"

Prin urmare, omul se îndoieşte de însăşi conştiinţa sa şi de sensul şi mai abstract al acesteia - de „spirit”.

Evoluţia sinelui/egoului

După cum am prezentat anterior, prin utilizarea tehnicii simple a cercetării conştiinţei, adevărul sau falsitatea oricărei afirmaţii pot fi constatate rapid, lucru valabil şi pentru gradul specific de certitudine, cu ajutorul unei scale exponenţiale progresive a conştiinţei, calibrată de la 1 la 1.000, care cuprinde toate posibilităţile din cadrul şi chiar de dincolo de domeniul uman. Numărul calibrat este obţinut prin intermediul unei tehnici neutre, impersonale, care are drept rezultat un efect psihologic de natură biologică, ce apare (precum hârtia de turnesol) independent de părerea personală. Procedeul seamănă cu măsurarea temperaturii unei persoane sau a oricărei alte informaţii clinice de laborator, (pentru metodologie, vezi Anexa C). Această capacitate e doar o caracteristică selectivă, inerentă vieţii biologice. Din perspectivă istorică, dezvoltarea conştiinţei în sine, de-a lungul unor vaste perioade de timp. a fost cartografiată şi prezentată într-o altă carte (Hawkins, 1995,2006) şi retipărită aici, pentru a fi la dispoziţia cititorului.

Nivelele calibrate ale conştiinței

Regnul animal		Şerpi	45
Bacterii	1	Aligatori	45
Protozoare	2	Dinozauri	60
Crustacee	3	Balene	85
Insecte	6	Delfini	95
Arahnide	7	Păsări migratoare	105
Amfibieni	17	Păsări de pradă	105
Peşti	20	Râzătoare	105
Caracatițe	20	Rinoceri	105
Rechini	24	Babuini	105
Vipere	35	Păsări cântătoare	125
Dragon de Commodo	40	Porumbei	145
Reptile	40	Urşi polari	160
Mamifere prădătoare:		Urşi grizzly	160
hiene, lei, tigrii	40	Bizoni de apă	175
Urşi bruni	180	Câini	245
Şacali, vulpi	185	Câini de companie	250
Lupi	190	Porci de companie	250
Hipopotami	190	Corbi negri	250
Zebre, gazele, girafe	200	Oscar, motanul celebru	250
Cerbi	205		
Bizoni	205	Gorile	275
Porci domestici	205	Cimpanzei	305
Elani	210	**Excepţii:**	
Vaci de lapte	210	Alex, papagalul african	401

Oi	210	gri, dresat	
Elefanți	210	Koko, gorila dresată	405
Maimuțe	210	Cântecul păsărilor cântătoare	500
Cai de fermă	240		
Pisici	240		
Papagali africani	240	Torsul pisicii	500
Pisici de companie	245	Mişcarea de coadă a câinelui	500
Cai de curse	245		

Tehnica reacției musculare în evaluarea nivelului de conştiință (Reflexul adevărului) poate fi aplicată la aproximativ o treime din populația Americii (dacă intenția lor este integră). Ei trebuie să atingă un nivel calibrat de peste 200 şi să fie interesați mai mult de aflarea adevărului decât de apărarea unui punct de vedere preferențial. Cu cât nivelul de conştiință al participanților este mai înalt, cu atât mai mare este precizia (Jeffrey and Colyer, 2007).

Prin folosirea acestei tehnici simple, pot fi analizate şi descrise caracteristicile conştiinței exprimate sub forma gândurilor, emoțiilor sau a cunoaşterii, pe o scală progresivă, prin care e posibil să obții nivelul specific al adevărului, revelat de un set de întrebări şi răspunsuri. Testarea reacției muşchilor este cea mai simplă, dar există şi alte metode, cum ar fi reacția pupilară (Davis, 2007) sau modificarea funcției cerebrale, reprodusă cu ajutorul encefalografului. Reacțiile psihologice la adevăr versus falsitate sunt acum în centrul atenției unei cercetări de multe milioane de dolari, efectuată de

agențiile guvernamentale de securitate ale Statelor Unite (Applebaum. 2007), dar şi în domeniul sistemelor actuale de securitate din aeroporturi, pentru detectarea posibililor terorişti.

Printr-o autointerogare contemplativă, se va descoperi că gândurile şi mentalizările sunt eterogene, unice, separate şi diferă unele de altele, şi. drept urmare, sunt descrise ca fiind lineare, ceea ce înseamnă că ele sunt definibile şi localizabile în spațiu. În timp, dar şi din punct de vedere relațional. Spre deosebire de acestea, capacitatea de a deveni conştient de conținutul minții este un efect al câmpului general nelinear al conştienței/conştiinței înseşi. Astfel, câmpul conştiinței este asemenea ecranului gol al unui televizor. Conținutul linear e programul ce poate fi văzut ulterior. De aceea, întreaga experiență este determinată, în mod simultan, de conținut (percepție, imagini, gânduri, emoții etc.), care este iluminat de câmpul nelinear al contextului (lumina conştiinței/conştienței).

Imposibilitatea de a face această deosebire este motivul pentru care discuția şi disputa presupus ştiințifică despre natura conştiinței este atât de limitată şi neproductivă; ea se situează la nivelul de calibrare de 400 sau, de obicei, mai jos de acest nivel. E vital să deosebeşti substratul câmpului infinit de energie al conştiinței/conştienței însăşi (nivel de calibrare 600 şi peste acest nivel) de conținutul limitat, linear, al acesteia (ex.: gândurile, imaginile, emoțiile şi amintirile).

Drept urmare, conştiinţa este un „dat” impersonal, dar conţinutul său constă în definiţii lineare în timp şi spaţiu, care, la rândul lor, reprezintă un efect al programării, ce poate fi ori deliberat, ori impersonal, neselectiv şi involuntar.

De aceea, mintea nu ştie dacă ecranul sau programul este cu adevărat „real”. Pe baza simplei observaţii, devine evident faptul că valoarea conştiinţei/conştienţei este capacitatea primordială, impersonală, proprie naturii vieţii înseşi, dar şi faptul că ceea ce conţine ea în mod specific este rezultatul istoriei dezvoltării personale.

Realitatea este subiectivă sau obiectivă? La un moment dat, mintea introspectivă cugetă asupra calităţilor sale, adică: „Cum de ştiu? Cum ştiu că ştiu? Cum ştiu că ceea ce presupun eu a fi adevărat este într-adevăr adevărat?” în plus: „De unde anume apare viaţa şi care este sursa ei?” Această stare subiectivă este nelineară, primordială şi *a priori.* Din acest câmp impersonal se naşte adevăratul simţ personal de sine, ca o primă calitate a conţinutului. Acest simţ de bază fundamental al eului este capabil de *autocunoaştere*, deşi, în mod contrastant, mintea doar *îşi imaginează.*

După cum am menţionat anterior. Rene Descartes a tăcut observaţia fundamentală că există mintea în sine *(res interna/ cognitas),* şi apoi există realitatea exterioară *(res externa* - lumea sau natura ca atare). Principiul poate fi considerat un mod de a defini deosebirea dintre percepţie şi esenţă. Faptul că există adesea o mare

discrepanță între cele două condiții reprezintă dilema omenirii, după cum au afirmat marii înțelepți ai istoriei, ca în cazul dictonului lui Socrates, conform căruia omul alege întotdeauna ceea ce pare a fi „bun”, dar problema este că el nu poate deosebi ceea ce este cu adevărat bun de ceea ce este iluzoriu (de ex. să deosebească aparența de esență). Observați că „oamenii de bine” (cal. 190) generează dezastre sociale pe termen lung.

În toate tradițiile şi învățăturile spirituale, recunoaşterea acestei deosebiri este fundamentală, iar recunoaşterea erorii principale a omului este numită, din punct de vedere tehnic, „ignoranță”. În cercetarea ştiințifică, dificultatea pare să apară din limitarea nivelului de evoluție al conştiinței înseşi (atât personale, cât şi colective).

Aşa apar problemele de culpabilitate versus responsabilitate, precum şi urmările alegerii şi acțiunilor omului.

Modul în care este alcătuită mintea umană

În lucrările şi studiile anterioare (Hawkins, 1995, 2006), structura minții umane a fost comparată cu un computer, prin faptul că structura sa de bază este asemănătoare cu hardware-ul, iar conținutul său, cu software-ul. Mintea are un control limitat asupra conținutului programelor; drept urmare, ființa umană este atât responsabilă, cât şi ignorantă, în mod simultan.

În această eră a informațiilor, programarea minții este continuă şi invariabilă, deşi mintea nu are un mecanism de protecție; de aceea, ea poate fi făcută să creadă orice, pur şi simplu prin repetare, indiferent cât de excesive sau absurde ar fi informațiile, după cum a constatat Joseph Goebbels, ministrul pentru propagandă, al celui de-al treilea Reich hitlerist. O astfel de programare seamănă cu îndoctrinarea, care e în afara conştienței. De fapt, fără să-şi dea seama, mintea umană este supusă la o permanentă îndoctrinare (vezi Horowitz, 2007).

Cele de mai sus sunt, desigur, bine cunoscute în prezent. Studiul experimentelor gardian/prizonier în închisoare (Milgram, 1974, Zimbardo, 2007) arată că şi cei mai normali oameni pot fi transformați în torționari plini de cruzime. Acest lucru este exemplificat şi de cunoscutul film *Lord of the Flies (împăratul muştelor,* carte scrisă de William Golding, sub forma unei parabole biblice. Pentru această carte, apărută în 1954, autorul a primit Premiul Nobel pentru Literatură. *(n.tr.))* (ecranizare după cartea cu acelaşi nume).

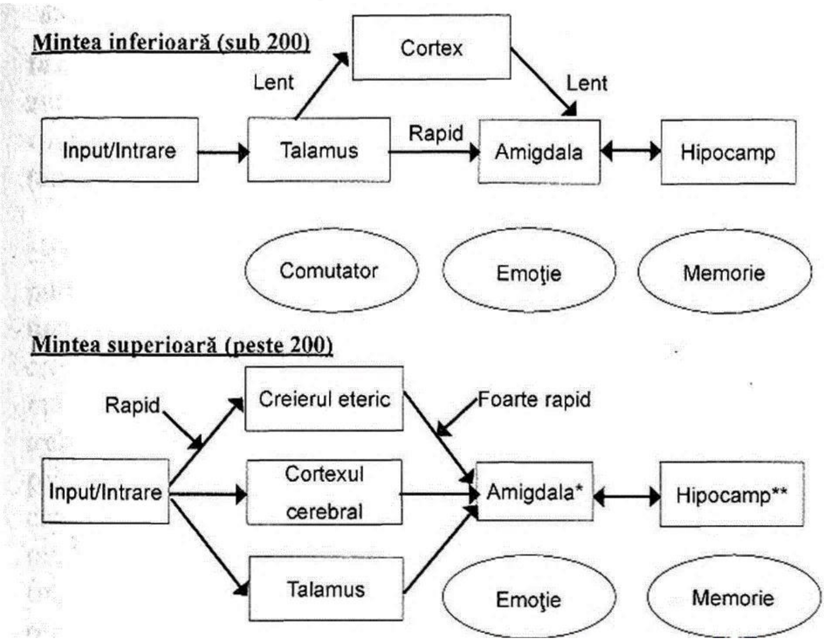
În condiții specifice, primitivismul care apare din străfundul „Id"-ului („Id" - Structura personalității fiecărui om are trei dimensiuni. Freud, părintele psihanalizei, a împărțit-o în 1D, Ego şi Super ego. Atunci când se naşte, fiecare copil are o personalitate simplă, nedezvoltată, ce constă numai în dorințe primitive, neînsuşite, porniri pe care le moşteneşte. Aşadar, el este un cumul de instincte (tendințe

înnăscute) şi reflexe, un cumul de energie neîncorsetată, care caută cu disperare să-şi satisfacă instinctele. Freud denumeşte personalitatea copilului nou-născut „Id”.(N.T.)) lui Freud poate fi activat, adus la suprafață („ieşit de sub control”) şi manifestându-se printr-o activitate distructivă, ca în cazul masacrării celor treizeci şi doi de oameni nevinovați de către studentul Cho Seung-Hui (nivel de calibrare 5!), de la Virginia Tech University, în aprilie 2007. Acelaşi primitivism a fost demonstrat şi de ucigaşii dezinvolți din şcoli sau din diverse instituții şi de criminalitatea excesivă ce a apărut ca urmare a dezastrului provocat de uraganul Katrina, care a fost urmat de o adevărată anarhie socială. (Ne-am putea îndoi de sănătatea psihică a pretinşilor anarhişti când vedem catastrofa anarhiei din viața reală, în contrast cu promulgarea filozofică a acesteia ca teorie socială).

Pe scurt, prin evoluția sa biologică, mintea e astfel construită, încât capacitatea ei de a deosebi chiar şi o realitate funcțională de iluzie şi înțelegere eronată este nepotolită, dar redusă, ba chiar extrem de limitată. Această limitare devine evidentă la nivelurile de calibrare situate sub 200; aşadar, substratul conştiinței violenței, atât personale, cât şi politizate, poate atinge niveluri scăzute de calibrare, de 10, până la 20 (cx. Îndoctrinarea teroristă).

Însăşi psihologia creierului reflectă nivelurile de conştiință, aşa cum sunt reprezentate în diagrama analitică a psihologiei creierului.

ACTIVITATEA ŞI PSIHOLOGIA CREIERULUI

Amigdala - în zona mediană a lobilor temporali există o arie corticală numită Amigdala. Această structură face parte din sistemul limbic - cel răspunzător de emoții, comportament şi memorie pe termen lung.

Hipocamp - Excrescență de substanță cenuşie, în planşeul ventriculilor laterali. (N.T.)

Sub 200	Peste 200
Emisfera stângă predominantă	Emisfera dreaptă predominantă
Linear	Nelinear

Stres-Adrenalină	Pace - Endorfine
Luptă sau fugi	Emoții pozitive
Alertă-Împotrivire-Epuizare	Întărire timus
(Selye-Cannon: Luptă/Fugă) Celule Killer şi imunitate	Celule Killer
Stres Timus	Imunitate
Distrugerea meridianelor de acupunctura	Sistem de acupunctură echilibrat
Boală	Vindecare
Reacție musculară negativă Neurotransmițători – Serotonină	Reacție musculară pozitivă
Reacția la emoții de două ori mai rapidă decât emoțiile manifestate prin cortexul prefrontal	Reacția la emoții de două ori mai rapidă decât emoțiile manifestate prin cortexul prefrontal şi cortexul eteric
Pupila se dilată	Pupila se contractă

Selye - WIKIPEDIA: Hans Hugo Bruno Selye (1907-1982) a fost un biochimist canadian de origine austro-ungară, cel care a introdus în ştiință noțiunea de stres.

Cannon - Walter Bradford Cannon (1871-1945) - fiziolog american, profesor şi şeful catedrei de fiziologie la Harvard Medical School, cunoscut mai ales pentru dezvoltarea conceptului de homeostazie, promovarea utilizării razelor X în medicină şi elaborarea teoriei Cannon-Bard.

Killer - Celulele Natural Killer (sau celule NK) sunt un tip de limfocite citotoxice, care aparțin sistemului imun înnăscut. Rolul celulelor NK este similar cu cel al celulelor T citotoxice. Celulele NK acționează rapid împotriva celulelor infectate viral şi a celor tumorale, acționând la aproximativ 3 zile de la infectare.

Important:

Strădania şi intenţia spirituală schimbă modul de funcţionare a creierului şi psihologia corpului, stabilind o zonă specifică pentru informaţiile de natură spirituală în cortexul prefrontal din emisfera dreaptă şi creierul eteric (energetic) care-i corespunde acestuia.

Capacitatea omului de a recunoaşte realitatea e o consecință a nivelului de conştiință şi a psihologiei creierului corespunzătoare acestuia. De remarcat este faptul că intenția spirituală sporeşte în mod considerabil capacitatea şi activitatea creierului, astfel încât mintea dobândeşte o capacitate mai mare de a discerne cu adevărat esența. Astfel, răspunsul la întrebarea: „Care este scopul vieții sau al lumii?” depinde în primul rând de nivelul calibrat al conştiinței şi al psihologiei creierului persoanei care cugetă asupra întrebării. În general, putem observa că, cu cât nivelul de conştiință este mai ridicat (mintea superioară), cu atât mai mare este capacitatea de a deosebi adevărul, esența şi realitatea de iluzie şi de înțelegerea greşită, emoționalizată (mintea inferioară).

Simţul realităţii

Mintea crede, în mod automat, că este permanent conştientă de realitate, fără a conştientiza faptul că ceea ce consideră ea a fi realitatea este, de fapt, doar propria-i activitate de procesare interioară prezumtivă, care a fost numită „experimentator (Hawkins, 2000 - 2006). Drept urmare, informațiile au fost deja procesate şi prelucrate prin intermediul mecanismului egoului, într-un interval de 1/10.000 dintr-o secundă, care, prin urmare, a adunat sau a scăzut valoare, înțeles şi importanță, dar şi nuanțe şi retuşuri de memorie şi semnificație. Ceea ce crede mintea obişnuită că e „adevărat“ este de fapt un amestec de mii de variabile, de diferite valori, peste care se suprapun prelucrarea, selecția, denaturarea şi evaluarea emoționalizată preferențială. Această prelucrare se face inconştient, în intervalul de 1/10.000 dintr-o secundă, şi nu poate fi eliminată sau evitată, până când omul nu atinge Iluminarea (nivel calibrat 600 şi peste acest nivel).

Credinţa şi ştiinţa

Cuvântul „ştiinţă" implică observarea detaşată a informaţiilor şi prezumţia obiectivităţii dezinteresate prin dialectica justeţii, a raţiunii şi logicii. Procesarea informaţiilor e considerată „obiectivă", deşi, totodată, valoarea, importanţa şi înţelesul sunt toate, în mod simultan, rezultatul nuanţărilor subiective. Deşi domeniile abstracte ale ştiinţei se situează în zona nivelului 400 (vezi Harta Conştiinţei), experimentele ştiinţifice cad adesea sub nivelul necesar Adevărului, sub 200 (de ex.: pseudo-ştiinţa). De fapt, acelaşi om de ştiinţă poate, în momente diferite ale vieţii, să efectueze cercetări ştiinţifice care diferă destul de mult, de la nivelul de 460, până la 170, din cauza influenţei perturbatoare a intenţiei.

Un astfel de exemplu este un studiu recent asupra eficacităţii rugăciunii în accelerarea procesului de vindecare, care a apărut în *Revista americană de cardiologie* (aprilie 2006), şi a făcut referire la rezultatele negative. Desigur că această abordare este contrară abundenţei de materiale informative care au apărut de-a lungul anilor, afirmând opusul acelei concluzii, împreună cu milioanele de cazuri de însănătoşire din cadrul grupurilor de autoajutorare prin credinţă/rugăciune. Proiectul de cercetare de ani de zile şi de milioane de dolari are un nivel calibrat de numai 170. (Lucru curios, acest studiu a fost finanţat de Fundaţia Templeton, care calibrează la nivelul 500).

Un exemplu similar este cercetarea lui Crick (WIKIPEDIA - Britanicul Francis Crick şi americanul

James D. Watson sunt considerați primii cercetători care au descifrat structura de dublă spirală a ADN-ului.), ce a avut ca rezultat descoperirea spiralei ADN-ului. Această cercetare are un nivel calibrat de 440, în timp ce ultimul său proiect de cercetare, conform căruia conştiința nu e nimic altceva decât rezultatul activității neuronale, atinge nivelul calibrat de doar 170. (El era ateu).

Devierea ştiinței de la adevărul autentic este excesivă, din cauza acordării abuzive şi nemeritate de surse de finanțare pentru personalități politizate şi obiective de promovare, prin care încrederea în ştiință devine „scientism" (*SCIENTISM*: Concepție care absolutizează rolul ştiinței în dezvoltarea societății. DEX), cu convinge- rile-i aferente şi entuziasmu-i orb. Ecologismul creează panica încălzirii globale, care se pretinde că ar avea cauze de natură umană (gazele de seră etc.), şi care se află la nivelul de calibrare de 190 (fals). Forările de mare adâncime în gheața polară şi alte date dovedesc că ciclurile de încălzire a pământului sunt consecința activității magnetice de la suprafața soarelui (Lehr şi Bennett, 2003; Mehlman, 1997). Aceste studii sunt la nivelul de calibrare 445, care este nivelul validității ştiințifice. Trebuie observat faptul că, în timp ce masa gheții arctice s-a diminuat, volumul gheții antarctice a crescut mai mult decât pierderea înregistrată în zona arctică.

Revista Asociației Medicale Americane (iunie 2005) informează despre faptul că o treime din rapoartele de

cercetare se dovedesc ulterior a fi inexacte. Cercetarea la nivel colectiv asupra fumatului pasiv are nivelul de calibrare 190 şi a fost declarată incorectă de către un tribunal federal (Meyer, 1988). Chiar şi studiile care leagă obezitatea de boli care apar mai târziu în viață s-au dovedit a fi exagerate cu 200%.

O altă sursă a rapoartelor de cercetare ştiințifică eronate este interpretarea greşită a corelării statistice în privința cauzalității. (Faptul că 90% dintre oamenii care fac tuberculoză poartă pantofi maro nu înseamnă că pantofii maro cauzează tuberculoza.) Ideea conform căreia corelarea statistică nu reprezintă un factor de cauzalitate este atestată şi de Austin, în *The Economist* (februarie 2007). În mod paradoxal, cu cât sunt mai prestigioase instituțiile de informare, cu atât este mai marc probabilitatea ca acestea să prezinte rapoarte greşite.

Acest lucru se datorează, în mod evident, avantajului media de a pune mâna pe un nume cunoscut ca posibil sponsor. Este de remarcat faptul că, din punct de vedere istoric, aproape toate marile descoperiri de care a beneficiat omenirea s-au născut din începuturi foarte modeste (de ex. descoperirea lui Fleming, care a dus, în cele din urmă, la dezvoltarea penicilinei).

Din cauza defectelor şi a capriciilor înnăscute ale minții umane, fără calibrarea conştiinței este imposibil să stabileşti cu adevărat nivelul adevărului, chiar şi atunci când acest deziderat este exprimat ca intenție. În

timp ce probabilitatea predilecției poate fi bănuită sau intuită, adevărul poate fi descoperit şi demonstrat în mod concludent doar prin cercetarea conştiinței înseşi. Atunci se va descoperi că falsități crase pot fi dezvăluite aproape în orice strădanie omenească. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor sunt influențați de trăsăturile comune ale credințelor sociale (ex.: pământul este plat, soarele se roteşte în jurul pământului), dar şi de cele prezentate în renumita carte *Extraordinar} Popular Delusions and the Madness of Crowds* (*Cartea lui Charles Mackay, Memorii ale extraordinarelor amăgiri populare şi nebunia maselor (2003) (N.T.)*).

Influența decisivă a subiectivității

Simțul „realității" e o consecință a procesării subiective, şi astfel, întreaga „obiectivitate" prezumată este ea însăşi presupunere şi deducție pur subiectivă. De aceea, subiectivitatea în sine este o premisă *a priori* a întregii procesări mentale, care acționează ca o premisă dominantă. Pentru a fi clar şi precis, se poate spune că obiectivitatea este ea însăşi o pură prezumție subiectivă.

Pe de altă parte, simțul *„realității"* însoțeşte şi stările modificate de conştiință, cum ar fi visele, stările hipnotice sau „onirismul" (somnambulismul), dar şi halucinațiile, maniile şi sugestionările induse; răpirea de către farfuriile zburătoare (nivel de calibrare 170); experiențele în afara corpului, în alte tărâmuri, precum şi alte „viziuni", ca de exemplu, transa astrală.

Stările amnezice diferă de acestea, ele putând fi de scurtă durată şi trecătoare sau putând dura câteva ore, zile sau chiar mai mult. Stările de durată mai lungă pot fi observate în tulburările de identitate disociativă. Chiar există personalități asemenea lui „Jekyll şi Hyde”, iar cele două personalități se situează la niveluri diferite de calibrare. Unele dintre aceste cazuri au jucat roluri de importanță majoră în domenii serioase de securitate, inclusiv în proiecte privind energia atomică, unde dezertarea unor agenți-dubli foarte influenți a dus la actualul pericol care planează asupra lumii din cauza bombei atomice (ex.: Robert Hansson, Klaus Fuchs şi soții Rosenberg).

Personalități multiple mai presus de orice suspiciune continuă şi acum să reprezinte un risc serios pentru securitatea Statelor Unite. Ele pot fi descoperite numai cu ajutorul tehnicilor de calibrare, prin care identificarea lor se face rapid şi cu uşurință. Acest lucru e important prin faptul că, în lumea nucleară a zilelor noastre, viețile a milioane de oameni sunt puse în pericol.

CAP. 5 - Ştiinţa şi religia: nivelurile adevărului

Introducere

Conflictul dintre ştiinţă şi religie e specific societăţii americane şi, de-a lungul deceniilor, s-a aflat şi în centrul atenţiei unor cauze juridice, cum ar fi controversele asupra eugeniei (*EUGENIE* - Teorie care preconizează ameliorarea calităţilor biologice umane prin măsuri genetice (alegerea părinţilor, sterilizarea celor trataţi etc.), folosită uneori în scopuri rasiste. DEX), din anii 30, sau, în prezent, conflictele similare privind cercetarea în domeniul celulelor stern sau al teoriilor darwiniste. O clasificare valoroasă a esenţei acestor chestiuni poate rezulta în urma aplicării cercetării conştiinţei asupra diferitelor elemente ale acestora.

Nivelele conştiinţei sunt, în mod imanent, impersonale şi indică ceea ce a fost numit (în câmpul dinamicii nelineare) energia câmpurilor de „atracţie" (Hawkins, 1995), care domină şi sunt expresia sursei

infinite, nelineare, de energie a întregii vieți. În interesul cercetării, nivelurile se împart în categorii generale, în scopul clasificării şi caracterizării.

După cum am constatat, delimitarea majoră a Adevărului se află la nivelul 200. Nivelul 300 indică influență pozitivă, iar nivelul 400 indică logică, rațiune şi tărâmul general al ştiinței, care include chimia, medicina, fizica, astronomia, matematica, astrofizica şi alte domenii. De asemenea, este interesant faptul că, de-a lungul secolelor, marile genii ale ştiinței au calibrat Ia nivelurile superioare ale spectrului 400, asemenea autorilor *Cărților de seamă ale lumii occidentale* (cu excepția lui Marx şi a lui Engels), retipărite din cartea *Adevăr versus Falsitate*, în interesul cititorului.

Nivelul calibrat al Cărților de seamă ale lumii occidentale

Apollonius	420	Faraday	415
Aquino, Toma	460	Fielding	440
Arhimede	455	Fourier	405
Aristofan	445	Freud	499
Aristotel	498	Galen	450
Augustin	503	Galileo	485
Aurelius, Marcus	445	Gibbon	445
Bacon, Francis	485	Gilbert	450
Berkeley	470	Goethe	465
Boswell	460	Harvey	470
Cervantes	430	Hegel	470
Chaucer	480	Herodot	440
Copernic	455	Hippocrate	485

Dante	505	Hobbes	435
Darwin	450	Homer	455
Descartes	490	I lume	445
Dostoievski	465	Huygens	465
Engels	200	James, William	490
Epictet	430	Kant	460
Eschil	425	Kepler	470
Euclid	440	Lavoisier	425
Euripide	470	Locke	470
Lucretius	420	Ptolemeu	435
Machiavelli	440	Rabelais	435
Marx	130	Rousseau	465
Melville	460	Shakespeare	465
Mill, S.	465	Smith. Adam	465
Milton	470	Sofocle	465
Montaigne	440	Spinoza	480
Montesquieu	435	Steme	430
Newton	499	Swift	445
Nicomachus	435	Tacit	420
Pascal	465	Tucidide	420
Platon	485	Tolstoi	420
Plotin	503	Virgiliu	445
Plutarch	460		

Spectrul nivelului 400 exprimă analiza serioasă, integră, confirmabilă din punct de vedere intelectual a domeniului linear şi include cele mai mari eforturi ale intelectului uman. Aceasta e paradigma raţiunii, logicii

şi realităților lineare, care sunt caracteristici ale paradigmei ştiinţifice/raţionale/logice a inteligenţei şi cunoaşterii umane. În acest domeniu, se aplică regulile şi dialectica logicii, aşa cum fac şi categoriile kantiene de abstractizare. Confirmarea caracteristicilor spectrului 400 este evidentă în tabelul nivelurilor de calibrare a marilor oameni de ştiinţă, de-a lungul unor mari perioade de timp.

Raţiunea - Mari oameni de ştiinţă

Bernard, Claude	450	Edison, Thomas	490
Bohm, David	505	Einstein, Albert	499
Bohr, Niels	450	Fleming, Sir. Alexander	460
Burbank, Luther	450	Freud, Sigmund	499
Byrd, Adm. Richard	420	Galvani, Luigi	450
Eddington, Artur	460	Hawking, Stephen	499
Heisenberg, Werner	460	Newton, Sir Isaac	499
Helmnoltz, Hermann	460	Pasteur, Louis	465
Huxley, Thomas	460	Planck, Max	460
Jenner, Edward	450	Poincare, Henri	430
Kekule, Friedrich	440	Rutherford, Ernest	450
Kelvin, Lord (William Thompson)	450	Semmelweiss, Ignaz Dr	460
Kepler, Johannes	465	O. Steinmetz, Charles	460
Mach, Ernst	460	Tesla, Nicola	460
Malthus, Thomas	480	Tellhard de Chardin, P.	450
Maxwell, James	460		

Ştiinţa e valabilă în cadrul propriei sale paradigme lineare, conform calibrării nivelurilor oamenilor de ştiinţă de-a lungul secolelor. Pe lângă confirmarea nivelurilor de adevăr ale acestora, calibrarea teoriilor ştiinţifice atestă gradul de valabilitate al raţiunii, logicii

şi al paradigmei realităților lineare din spectrul nivelului 400. Astfel, poziția lui Clarence Darrow este solidă, dar limitată, după cum atestă argumentele prezentate în capitolul anterior.

Ştiinţa - Teoria

Câmpuri de atracție (Dinamici nelineare)	460
Big-Bang-ul ca sursă a Universului	Fals
Biocâmpuri	460
Teoria găurilor negre, reviz.2004	455
Teoria Bootstrap	455
Teoria haosului	455
Inconştientul colectiv (Jung)	455
Conştiința ca rezultat al activității neuronale	140
Calibrarea conştiinței	605
Teoria evoluționistă - Darwin	450
Teoria dispariției dinozaurilor	200
Ecuațiile Dirac	455
Descoperirea spiralei duble a ADN-ului	460
„Vindecarea la distanță"	Fals
Dumnezeu ca Sursă a Universului	Infinit
Ecuațiile Drake	350
Slăbirea câmpului magnetic al Pământului	Adevărat
Inversarea lentă a polilor magnetici ai Pământului	460
încălzirea Pământului din cauza poluării încălzirea Pământului din cauza ciclurilor	Fals
magnetice ale soarelui	455
E= mc2	455
Rețeaua „Entanglement" (din Teoria cuantică)	Fals
„Gena lui Dumnezeu"	Fals
Efectul „frame-dragging" Greenhouse - Teoria încălzirii Pământului -	460
efectul de seră/gaze	Fals
Cercetările Institutului HeartMath	460

Principiul incertitudinii al lui Heisenberg	460
Teoria/efectul Hormesis (toxicologie)	180
„Universul holografic”	395
Teoria inflației universului (post Big-Bang)	450
Teoria modelului inteligent	480
Organisme microbiene pe Marte	Adevărat
Interconectarea câmpurilor minții cu Divinitatea	Adevărat
Intersectarea câmpurilor minții cu alții	Fals
Rezonanța morfică	460
Câmpuri morfogenetice (Sheldrake)	460
Teoria câmpurilor M (inițial, Teoria stringurilor)	460
Universuri multiple	Adevărat
Principiul newtonian al cauzalității	460
Dinamicile nelineare	460
Rugăciunea amplifică procesul de vindecare	Adevărat
Reacția de fisiune nucleară (veridicitate)	200
Reacția de fisiune nucleară (teorie)	455
Organisme pe Marte	Adevărat
Teoria „universurilor paralele”	Fals
Coerența cuantică	460
Gravitația cuantică	460
Mecanica cuantică	460
Ecuațiile Schrödinger	455
Teoria singularităților	455
Teoria matricelor S	455
Conştiința ca rezultat al activității neuronale	125
Teoria expansiunii continue a universului	405
Cercetarea în domeniul celulelor Stern	245
Fizica subparticulelor	455
Telekinezia	Adevărat
Teleportarea stărilor cuantice (electroni în ioni)	400
Programul spațial al SUA	400
Procesul von Neumann	450

Deosebit de interesant este recentul raport al Universității California, din Santa Cruz, conform căruia

potopul descris în *Biblie* şi în alte scrieri religioase a avut loc în 2807 î.Hr.. ca urmare a prăbuşirii unei comete uriaşe în Oceanul Indian (calibrează ca adevărat).

În mod evident, beneficiile oferite de ştiinţă civilizaţiei umane sunt enorme şi influenţează fiecare aspect al vieţii moderne. Încrederea lui Clarence Darrow (WIKIPEDIA: Clarence Seward Darrow (1857-1938) a fost un avocat american, membru al organizaţiei American Civil Liberties Union. A devenit renumit prin câteva procese celebre, ca de exemplu cazul „Leopold şi Loeb” şi ca apărător a lui John Thomas Scopes în aşa-numitul „Proces Scopes” în faţa procurorului renumit, William Jennings Biv an. proces care ulterior a fost ecranizat sub numele de „Procesul maimuţelor” . Darrow era cunoscut ca un om de o inteligenţă deosebită, adept al agnosticismului.) în raţiune şi logică a fost şi ea atestată de realitatea demonstrabilă. Greşeala din pledoaria sa a constituit-o, însă, prezumţia naivă că religia îi aparţinea aceleiaşi paradigme a realităţii şi, drept urmare, ar fi trebuit să corespundă aceloraşi criterii ale logicii dovezii ştiinţifice. Astfel, Darrow a înfăţişat partea oarbă a paradigmei „asta e tot ce există”, care predomină în societate ca punct de vedere politic al secularismului (nivel de calibrare 165) şi este un produs al limitării Minţii Inferioare la prozaicul materialism reductiv.

Controversele pe tema ştiinţă versus credinţă continuă în mod inflexibil, după cum reiese dintr-un

articol important din revista *Time* (13 noiembrie 2006) şi din frecventele dezbateri publice (Birmingham, Alabama - octombrie 2007 - ş.a.m.d.). Poziția lui Darrow este susținută acum de polemica lui Richard Dawkins, un ateu declarat şi autorul cărții *Dumnezeu: o amăgire* (2006). Această carte are nivelul de calibrare 190. Poziția habotnicilor este reprezentată de Francis Collins, conducătorul Proiectului Descoperirii Genomului Uman şi autorul cărții *Limbajul lui Dumnezeu: un om de ştiință prezintă dovada credinței* (2006), care se situează la nivelul de calibrare 400.

Interesant este faptul că Teoria darwinistă a evoluției calibrează la nivelul 450, Modelul inteligent la 480 (WIKIPEDIA: Modelul inteligent, în limba engleză, *Intelligent design,* este presupunerea că „anumite caracteristici ale Universului şi ale vieții sunt explicate cel mai bine prin existența unei cauze inteligente şi nu prin procese indirecte, aşa cum ar fi selecția naturală". Susținătorii de bază ai conceptului, care sunt toți asociați cu Discovery Institute din Statele Unite ale Americii, cred că realizatorul modelului inteligent aşa numitul *designer inteligent,* este Dumnezeu, aşa cum este cunoscut în creştinism), Creaționismul la 245, iar *Geneza (Biblia)* la 600. Divinitatea ca Sursă a vieții şi a universului calibrează la nivelul Infinitului, iar marii Avatari ai istoriei calibrează la nivelul 1.000.

Astfel, din toate discursurile recurente prezentate mai sus, reiese concluzia evidentă, conformă cu cele afirmate în acest studiu, că nelinearul nu este nici

demonstrabil, nici discutabil din perspectiva paradigmei nivelului linear, reducționist, al intelectualizării. Linearul descrie doar mecanismele şi ignoră contextul. Toate punctele de vedere ştiințifice reproduc *„res cognitas”* a lui Descartes sau aparențele, în timp ce realitatea spirituală este conformă cu *„res externa*” sau esența (Realitatea).

Conştientizarea Divinității ca Sursă a vieții şi a creației apare la nivelul de calibrare 600 şi este în mod fundamental subiectivă şi dincolo de mentalizare. Experiența ei e trăită mulțumită câmpului conştiinței înseşi şi e lipsită de orice gânduri (conform descrierii din Transcenderea nivelurilor conştiinței şi Descoperirea prezenței lui Dumnezeu şi din rezumatele autobiografice din alte cărți ale acestei serii - Hawkins, 1995-2007).

Un indiciu al limitării adevărului prin polemizare e dezvăluit de încercările de persuasiune prin emoționabilitate (ex.: reacția de indignare a oamenilor de ştiință în fața oricărei dovezi de încredere acordate religiei şi credinței - Van Biema, 2006). Căutarea absolut integră a adevărului nu se defineşte prin polemici sau emoție. (Antireligia calibrează la nivelul 180). Adevărul nu este revelat prin constrângere sau prozelitism promoțional. Acceptarea adevărului e o consecință a purității intenției şi a nivelului de conştiință al persoanei care întreabă. Scepticii au luat în derâdere descoperirea Orientului îndepărtat de către Marco Polo. dar vizionarii au considerat-o, la momentul respectiv, demnă de a fi analizată.

Prozelitismul e o expresie a infatuării egoului, care caută să-şi consolideze poziția prin acceptare sau dominare. Adevărul este desăvârşit şi complet prin el însuşi, şi, drept urmare, nu are nevoie de nimic. De aceea, E=mc2 este doar un fapt care nu are nevoie nici de vreo părere personală, nici de atacuri ostile *ad hominem* (La persoană *(N. T.)*) la viața privată a lui Einstein. Adesea, atacul sceptic este de fapt o expresie a relei-voințe bazate pe invidie, iar invidia e o dovadă a sărăciei spiritului, care se simte slăbit de măreție. Astfel, Grinch (Grinch, personaj negativ, creat de Dr. Seuss, în 1957, în povestea pentru copii *Cum a furat Grinch Crăciunul.(N.T.)*) urăşte Crăciunul, iar egoul ateilor urăşte în secret Gloria Infinită a Lui Dumnezeu. În avariția sa, egoul caută să discrediteze Absolutul, prin care întreaga energie a Creației, născută din potențialitatea Dumnezeirii, se manifestă sub forma Creației eterne.

Psihologia evoluționistă (nivel de calibrare 210) susține teoriile darwiniste prin intermediul mecanismului percepției, după cum se precizează în lucrarea lui Daniel Dennet (2006), care are un nivel calibrat de 250. Aceste argumente reprezintă eforturile percepției înseşi de a încerca să înțeleagă realitățile care au, oricum, o dimensiune mult mai extinsă. Important e faptul că ei confundă conținutul linear al conştiinței cu câmpul nelinear al conştiinței înseşi, ca şi cum am confunda planetele cu cosmosul sau norii cu cerul. În mod obişnuit, la nivel teoretic, ateismul (cal. 165) este la

modă, e bine cunoscut, şic, de bonton, modem, o dovadă de înțelepciune. Printre elitişti. Dumnezeu este demodat, depăşit şi cârcotaş. Absolutismul şi Realitatea sunt ridiculizate de poziționalitatea narcisistă a relativismului, conform căruia toate punctele de vedere sunt valide în mod egal (ca în povestea lui Lewis Caroll, *Alice în Țara Minunilor).* Relativismul e vocea care reprezintă de fapt copilul nerăbdător, egocentric, plin de fantezie, care confundă dorințele cu realitatea (ex.: „Un lucru este doar ceea ce cred eu că este”).

În timp ce argumentele reducționiste pentru „bottom-up” (Jos-sus (în Teoriile percepției: percepția directă) *(N.T.)*) par a fi înțelese de către cei mai puțin pretențioşi, ele par neinspirate şi prozaice pentru mintea educată, care, printr-o educație cu adevărat consistentă, este deprinsă cu erudiția marilor clasici ai civilizației occidentale, care defineşte în mod clar nivelurile de abstractizare şi categorisire ale gândirii. Transpuse în nivelurile conştiinței, cei care calibrează sub 200 sunt incapabili să înțeleagă paradigme superioare. Astfel, ca exemplu similar, există aritmetică, geometrie, trigonometrie, iar apoi ecuațiile diferențiale, mecanica cuantică (Principiul incertitudinii al lui Heisenberg) etc. Există *diferite niveluri.* Aşadar, reducționismul mecanicist (teoriile „bottom-up”, situate la nivelul de calibrare 185, nu ating nici măcar domeniul pe care pretind că îl neagă. Cauzalitatea însăşi se află doar la nivelul de calibrare situat la jumătatea lui 400). Realitățile Creației, Divinitatea şi adevărurile spirituale

calibrează de la 600 în sus şi nu pot fi contestate de la valoarea poziționalităților de la nivelurile 190-250.

Această predilecție lipsită de integritate se regăseşte în modalitățile de exprimare ale actualilor adepți ai antireligiei (WIKIPEDIA: Antireligia se află în opoziție cu religia. În teorie este un principiu diferit de ateism şi antiteism (ce respinge credința în orice zeitate), dar în realitate înțelesul termenilor se suprapune şi se confundă. Cei care se consideră antireligioşi pot să fie atei sau antiteişti. Termenul poate fi folosit pentru a desemna opoziția față de religia organizată şi descrie o opoziție puternică față de orice credință în supranatural sau divin), care sunt furioşi, indignați, supărați etc. pe creaționism. Spre deosebire de aceştia, un căutător autentic al adevărului este obiectiv, imparțial şi preocupat de certitudini confirmabile, care înseamnă confirmare prin experimentare, nu prin emoționalitate.

Trufia egoului (cal. 190) e nesfârşită şi deşartă în pompoasa-i iluzie că el poate demonstra netemeinicia existenței lui Dumnezeu. Percepția este doar o ipoteză lingvistică limitată la simboluri lineare, la conținutul limitat al procesului de gândire. Faptul că ea are o veridicitate obiectivă, concretă, reprezintă doar o prezumție pur subiectivă.

Limbajul este, în cel mai bun caz, doar o aparență descriptivă, care nu face parte din aceeaşi categorie cu esența. Experiența are un nivel diferit de cel al simbolurilor. Astfel, partitura operei sau simfoniei nu creează desfătarea frumosului, ci doar muzica în sine

generează plăcere, deoarece ea are un nivel diferit şi mai înalt de paradigmă decât partitura scrisă, ce conține simbolurile muzicale.

De ce luptă mintea chiar atât de vitejeşte în încercarea de a înlocui Divinitatea? Răspunsul este că ea respinge şi urăşte în secret orice altă suveranitate decât a ei înseşi. Aceasta e esența narcisismului, care se autoperpetuează. Mintea poate crea păreri despre univers, dar ea nu poate crea universul şi nici măcar viață şi, cu atât mai puțin, conştiința însăşi, care. conform Genezei, a fost „Lumina” Creației (această afirmați calibrează la nivelul Infinitului), care este mult mai presus de domeniul limitat al gândirii simpliste.

Spre deosebire de paradigma realității descriptiv-obiective reprezentată de nivelurile situate în spectrul nivelului 400. realitățile spirituale nelineare încep să se manifeste la nivelurile superioare ale pragului 400, iar apoi devin dominante la nivelul 500 (Iubire), urcând până la 1.000, care este puterea maximă a energiei ce este posibilă în domeniul uman.

Un tabel al religiilor, maeştrilor spirituali şi învățăturilor demonstrează o paradigmă diferită, în care realitatea predominantă este mai degrabă subiectivă şi empirică decât obiectivă şi demonstrabilă, trăsături cc caracterizează limitările nivelului 400. (în interesul cititorului, următorul tabel este retipărit din cartea *Adevăr versus Falşii ale*.)

Învățătorii spirituali

Abhinavagupta	655	Gandhi, Mahatma	760
Acharya	480	Gangaji	475
Allen, James	505	Goldsmith, Joci	480
Sf. Augustin	550	Gupta, Mahendranath	505
Aurobindo, Sri	605	Gyalpo, Lamchen	
Balsekar, Ramesh	760	Rinpoche	460
Bartaleffy, Ludwig van	485	Hali, G. Manley	485
Besant, Annie	530	Holmes, Ernest	485
Black Elk, Wallace	499	Hopkins. Emma Curtis	485
Bodhidharma	795	Huang, Chungliang Al	485
Bohm, Jakob	500	Huxley, Aldous	485
Bucke, Richard M.	505	Ioan Paul al II-lea (Papa)	570
Buddhananda, Swami	485	Sf. Ioan al Crucii	605
Butterworth, Eric	495	Karmapa	630
Calvin, John	580	Kasyapa	695
Chandra. Ram	540	Khantsa, Jamyung	495
Confucius	590	Kline, Jean	510
Dalai Lama (Tenzin Gyatso)	570	Krishna, Gopi	545
de Chardin, Teilhard	500	Lawrence, Brother	575
Dilgo Khantsa Rinpoche	575	Leadbeater. C. W.	485
Dionysos Aeropagitul	490	Linpa, Kusum	475
Dogen	740	Luther, Martin	580
Druckchen Rinpoche	495	Madhva Charya, Sri	520
Dzogchen Rinpoche	510	Magdeburg, Mechthild von	640
Eckhardt, Meister	705	Maharaj, Nisargadatta	720
Erasmus	500	Maharshi, Ramana	720
Fillmore, Charles	515	Maizumi, Hakuyu Taizan	505
Fillmore, Myrtle	505	Merton, Thomas	515
Fox, Emmett	470	Rabindranath, Tagore	475
Gadenshartsa	470	Ramakrishna	620
Rabinul Moses de Leon din Granada	720	Raindas, Swami	570
		Ramanuja Charya, Sri	530
Mukerjee, Radhakamai	475	Rumi	550
Muktananda	655	Sai Baba, Shirdi (nu Sathya)	485
Munroe, Robert	485	Sannella, Lee	505
Nanak	495	Satchidananda, Swami	605
Naranjo, Claudio	465	Shankara (Sankara Charya)	710

Nityananda, Bhagaven	500	Smith, Joseph	510
Origene	515	Socrate	540
Otto, Rudolph	485	Steiner, Rudolf	475
Padmasambhava Pak Chung-Bih,	595	Suzuki, Master Roshi	565
Sotaesan	510	Swedenborg, Emanuel	480
Palmo, Tanzin	510	Tauler, Johann	640
Paramahansa Yogananda	540	Maica Tereza	710
Patanjali	715	Sf. Tereza de Avila	715
Sf. Patrick	590	Tillich, Paul	480
Phuntsok, Khampo	510	Tzu, Chuang	595
Padre Pio	585	Tzu, Lao	610
Papa Ioan Paul	570	Underhill, Evelyn	460
Plotin	730	Vivekananda	610
Po, Huang	960	Watts, Alan	485
Poonjai-Ji	520	Frăția Albă	560+
Powell, Robert	525	White Plum Asanga	505
Prabhavananda, Swami	550	Yuktasweh, Sri	535
Prejnehpad, Swami	505	Pulku, Gantey Rinpoche	499

Interesant este faptul că contestatari au fost, ei înşişi, deşi procesul lui Scopes în sine a fost conceput în mod artificial, reprezentanții autentici ai respectivelor lor poziționalități („maimuței") primii Pledoaria lui William Jennings Bryan calibrează la 505, iar cea a lui Clarence Darrow, la 450; astfel, exista un conflict irezolvabil, deoarece fiecare parte reprezenta o paradigmă diferită a realității. În plus, din punct de vedere intelectual, Darrow era un secularist, în timp ce Bryan era un om cu credință religioasă şi spirituală.

Prin compararea paradigmelor ştiinței (în spectrul nivelului 400) cu cea a credinței spirituale şi a realităților religioase (500 şi mai sus), este evident faptul că problemele nu pot fi rezolvate doar la propriile lor niveluri, ci numai prin recunoaşterea faptului că ele

reprezintă punctele de vedere ale diferitelor paradigme ale realității. „Ştiința şi religia sunt ambalate în cutii diferite” (Gould, 2002).

Linearul este temporal, circumscris, logic, demonstrabil şi obiectiv. Nelinearul este mai degrabă influent, subiectiv, empiric, fără restricții şi contextual, decât demonstrabil. Nivelele inferioare pragului de 200 sunt în realitate distructive, iar nivelurile din zona 400 sunt constructive. De la 500 în sus, ele sunt reconfortante, însuflețitoare şi conferă putere. De aceea, cea mai benefică îmbinare pare a fi cea a iubirii şi credinței, plus rațiunea, în care logica şi mintea sunt puse atât în slujba iubirii față de sine şi de ceilalți, cât şi a Divinității (după cum spunea St. Toma de Aquino). Caracteristica acestei combinații e percepută ca fiind compasiune, care ia în considerare naivitatea, limitele omenirii, precum şi călcâiul lui Ahile, ignoranța oarbă a însăşi naturii minții umane.

Conştiința globală a omenirii abia a trecut de nivelul 200 la sfârşitul anilor ’80. O primă dificultate a vieții omeneşti este, şi a fost dintotdeauna, faptul că grupurile de populație situate la niveluri diferite de conştiință interacționează, astfel încât conflictul este inevitabil, după cum s-a demonstrat anterior, dovadă fiind faptul că omul a fost în mod fățiş pe picior de război în 93% din timpul istoric atestat. S-ar putea pretinde că, în restul de 7% din acest timp, lipsa războiului s-a datorat unor alte catastrofe (ex.: „Moartea neagră“ etc.) (WIKIPEDIA: „Moartea Neagră” a fost una dintre cele mai

violente pandemii din istoria lumii, despre care se crede că ar fi fost cauzată de o bacterie numită *Yersiniapeslis*. A izbucnit, probabil, în Asia, răspândindu-se în Europa după anul 1347, unde a creat mare panică. Durerile îngrozitoare, transpirația şi frisoanele erau principalele simptome ale bolii. Victimele mureau în chinuri groaznice. În câțiva ani, între o treime şi o jumătate din populația Europei a murit. Mulți care au trăit pe vremea când Moartea Neagră a bântuit Europa au crezut că a venit sfârşitul lumii.)

După se vede din cele de mai sus, explicațiile privind sursa şi natura universului reprezintă atât conceptualizări de la diferite niveluri de conştiință, cât şi paradigme care evoluează de la prozaicul sec, la nivelurile avansate de conştiință ale Iluminării şi revelațiilor transmise de marii învățători spirituali ai istoriei.

O calitate inerentă a creației este progresul evoluționist, după cum demonstrează expresia organică a vieții. Dacă sursa vieții e considerată a fi un accident chimic neprevăzut (teoria bottom-up), caracterul său evolutiv este demonstrabil cu certitudine şi izbitor de evident.

Termenul de „creație” este o abstracțiune care implică emergență, manifestare şi existență evolutivă de o complexitate şi o eficacitate crescândă. Fiecare domeniu uman de cercetare a fost progresiv; în mod simultan, universul s-a extins în direcții infinite, cu viteza luminii. Printr-o simplă reflecție, devine evident

faptul că realmente nu există niciun conflict între Evoluție şi Creație, pentru că ele sunt, în mod firesc, unul şi acelaşi proces (ex.: Creația este evolutivă, continuă, dezvoltându-se şi reapărând ca Evoluție).

Argumentele lui Darrow au avut tendința de a se concentra asupra pasajelor biblice, care erau inclusiv mituri şi legende alegorice, care aveau mai degrabă o valoare morală, culturală, ele nefiind enunțuri ştiințifice demonstrabile. Prin credință, acestea puteau fi considerate fapte literalmente istorice, chiar dacă ele par a fi greşite din perspectivă logică şi rațională. De fapt, recunoaşterea Divinității ca Sursă a Creației nu depinde de credința cu sfințenie în folclorul aferent, care este, înainte de toate, alegoric, exact aşa cum adevărul budismului nu depinde de credința că Buddha a stat de fapt sub un copac bodhi.

Temeiul ştiințific încă nu se născuse în vremea asamblării scripturilor străvechi. Pentru o minte sofisticată, dacă Marea Roşie şi-a despărțit apele sau dacă Iona a stat trei zile în burta unei balene este irelevant pentru adevărurile fundamentale prezentate. Ei contestă atracția exercitată asupra minții de natura prezumtiv miraculoasă a evenimentelor străvechi descrise.

Mintea naivă e atrasă de mistificare, de aparența magică şi de senzaționalismul supranaturalului, pentru că ea nu poate distinge esența. Astfel, oamenii obişnuiți sunt impresionați de poveştile despre miracole, care

sunt percepute ca o demonstrație şi validare majoră, la nivel fizic, a puterii şi prezenței Divinității nevăzute.

Supranaturalul

Persoana obişnuită e impresionată (sau, în mod alternativ, se îndoieşte) de felul în care este descris supranaturalul, deoarece fenomenele sunt arareori recunoscute ca atare sub nivelul de conştiință situat sub 570, care este el însuşi un nivel atins doar de o parte foarte mică din populația lumii (mai puțin de 1%). Întrucât marea majoritate a evenimentelor miraculoase depăşesc experiența perceptuală obişnuită, în marea majoritate a cazurilor ele nu sunt recunoscute, iar când sunt percepute, sunt dezavuate, fiind considerate doar nişte evenimente „favorabile" şi „întâmplătoare". Spre deosebire de acestea, miracolele cu adevărat validate în mod ştiințific se manifestă în realitate, aşa cum este atestat prin intermediul cercetării numeroaselor miracole de la Lourdes şi a altor fenomene miraculoase bazate pe credință, cum ar fi seninele crucificării sau păstrarea pe termen lung a integrității corpului fizic al sfinților decedați (calibrează ca adevărat).

Deşi oamenii obişnuiți pot trăi ocazional experiența miracolului, ei nu au contextul adecvat, în cadrul căruia să înțeleagă adevărata realitate a evenimentului respectiv. Ca o posibilă explicație logică, celebrul psihiatru Dr. Carl Jung a propus conceptul de „sincronicitate". Cu toate acestea, informările despre

miracole nu sunt rare printre supraviețuitorii marilor dezastre şi sunt transmise deseori la persoana întâi, în documentare TV precum Storm Stories [Poveşti despre furtuni], de pe Weather Channel. Aproape toți supraviețuitorii spun că s-au rugat intens sau chiar că au fost purtați pe sus de o tornadă, într-o stare de Pace şi Linişte (cal. 600). De aceea, se poate observa că o credință profundă şi abandonarea tind să favorizeze apariția miracolelor.

Pentru a oferi un context în vederea înțelegerii supranaturalului, în interesul cititorului, am retipărit următoarele fragmente din *Transcenderea Nivelelor Conştiinței*, capitolul 6.

Fenomenele spirituale şi puterile supranaturale (Siddhis)

De la nivelul de conştiință 540 şi în sus, la limita superioară a nivelului 500, apar fenomene spontane care sunt inexplicabile din perspectiva rațiunii, a conceptualizării uzuale a logicii sau a cauzei şi efectului. Ele însoțesc ascendența progresivă a energiei spirituale (kundalini) şi apar mai degrabă ca un rezultat al câmpului contextual, decât prin puterea voinței. Ele sunt observate ca apărând în mod autonom. În mod tradițional, aceste fenomene au fost denumite Siddhis (termen din limba sanscrită) şi exprimă sensul de „supranatural" sau „miraculos/puteri mistice", deoarece ele nu pot fi explicate în mod logic.

Acestea încep să apară aproximativ la nivelul de conştiinţă 540 şi devin evidente în jurul nivelului 570. În timp ce, în stadiile timpurii ale apariţiei lor, ele pot fi sporadice, pe măsură ce conştiinţa evoluează, aceste fenomene devin frecvente şi uneori continue. Ele sunt autonome, involuntare şi apar în mod automat şi fără voie - prin propria lor voinţă, am putea spune. Aceste fenomene includ capacităţi precum vederea la distanţă, precogniţia, clarvederea. claraudiţia, percepţia extrasenzorială, psihometria, bilocaţia, precum şi apariţia miracolelor, inclusiv a vindecărilor şi transformărilor spontane, ele fiind nişte daruri unice, ce depăşesc orice aşteptare sau explicaţie posibilă.

Capacităţile sau fenomenele de acest gen nu sunt sub control personal şi nici nu sunt rezultatul „cauzei şi efectului". Drept urmare, atunci când astfel de fenomene apar independent de „eul" sau sinele personal, cursanţii sunt avertizaţi să nu le considere a fi ceva personal. Astfel, după cum am spus anterior, nicio „persoană"* nu face miracole, fiindcă ele sunt exclusiv un rod al Spiritului. Infatuarea egoului spiritual poate fi evitată prin onestitate şi smerenie, dar şi prin respingerea tentaţiei de a profita în vederea obţinerii unui câştig.

În experienţa personală a autorului, fenomenele tind să apară şi devin consistente pentru durate variabile de timp (ani). Apoi, unele par să se estompeze şi să devină sporadice şi mai puţin predominante, în timp ce altele continuă să se manifeste permanent.

Fluxul energiei spirituale kundalini este în sine neobişnuit la nivel subiectiv, senzaţia putând fi descrisă doar ca fiind ceva sublim, atunci când energia curge în sus, de-a lungul şirei spinării, până în creier. Apoi, ea poate ieşi în lume prin chakra inimii, unde prezenţa ei înlesneşte desfăşurarea adevăratelor minuni. Fenomenele sunt resimţite ca întâmplându-se fără intenţie. Este ca şi cum calităţile Divine sunt aduse în starea de manifestare prin intermediul tărâmurilor mai înalte, care transcend lumea fizică, pământeană.

În cercetarea anterioară, s-a demonstrat că cele treizeci şi trei de miracole ale lui Iisus, atât de bine cunoscute, au fost cu adevărat fenomene concrete şi au fost văzute de alţii. Ele sunt dovezi majore ale faptului că „Pentru Dumnezeu, totul este cu putinţă”, iar exemplele din istorie au servit ca instrumente ce au confirmat încarnarea Divină a lui Iisus (cal. 1.000). Discipolii spirituali avansaţi sunt adeseori martori ai unor desfăşurări de miracole foarte numeroase, dar mai puţin dramatice. Astfel de apariţii tind să devină mai numeroase şi mai frecvente, putând fi urmărite şi confirmate şi de către alţi observatori.

„Miraculosul” reprezintă apariţia potenţialităţii în realitatea fizică datorită influenţei puterii contextului (atunci când şi condiţiile locale sunt favorabile). Evenimentele sunt manifestarea influenţei puterii nonlineare, inclusiv a intenţiei, care activează potenţialul linear (ex.. Principiul incertitudinii al lui Heisenberg). Această „Putere Superioară” (câmpul

contextual nelinear) este cea care înlesneşte însănătoşirea a milioane de oameni în cadrul grupurilor de vindecare bazate pe credință, cum ar fi Alcoolicii Anonimi şi *Un curs în miracole*, plus vindecările care se produc în apropierea sfinților, a discipolilor cu un înalt nivel de evoluție spirituală, la Lourdes şi cele ale Maeştrilor spirituali. Astfel de vindecări au fost semnalate pe tot parcursul istoriei şi sunt confirmate atât prin documente, cât şi prin prezența martorilor.

Astfel, prin cercetarea calibrării conştiinței, miraculosul este confirmabil ca realitate. De-a lungul istoriei, astfel de fenomene au influențat experiența umană, aşa cum atestă numeroasele relatări despre experiența în apropierea morții (cal. 625), care, le-au schimbat adeseori viețile celor care au trăit-o (Siegel, 1986). După cum demonstrează istoria, apariția miracolelor a avut efecte profunde şi a schimbat nu numai viețile personale ale miilor şi miilor de oameni, dar şi istoria lumii, atunci când ele au apărut în calea unor conducători ai lumii, care şi-au schimbat convingerile religioase (ex., Saul din Tars, care a devenit Sfântul Pavel).

Roma Antică se închina la zeii romani păgâni, dar, în anul 312, împăratul Constantin a văzut o imagine miraculoasă pe cer, un semn de la Dumnezeu al Divinității lui Christos. Conştiința sa a făcut un salt, de la nivelul 200, la 350. El a pus acel semn pe scuturile luptătorilor romani, care, de atunci înainte, au fost întotdeauna victorioşi. Apoi, el a proclamat creştinismul

ca religie a Imperiului Roman şi, în cele din urmă, a întregii Europe.

Din perspectivă istorică, se poate observa că principalul context general şi structura primordială a civilizației occidentale a fost rezultatul miracolului în manifestarea sa prin intermediul lui Iisus Christos, Sfântul Pavel şi împăratul Constantin. Deşi aceste exemple semnificative pot părea a nu avea nicio legătură cu timpurile recente, experiența miraculoasă a lui Bill W. (Wilson), cunoscutul fondator al Alcoolicilor Anonimi, a dus la crearea mişcării în doisprezece paşi, prin care milioane de oameni s-au vindecat nu doar de alcoolism, ci şi de multe alte boli omeneşti grave şi incurabile. Toate programele de autoajutorare au fost inspirate din revelația lui Bill W., care calibrează la nivelul 575 (sfințenie). (Neputincios şi disperat că nu putea renunța la băutură, deşi încercase de mai multe ori, Bill W. a strigat: „Dacă există Dumnezeu, să Se arate!” Ceea ce s-a întâmplat ulterior a fost fascinant: camera în care stătea s-a umplut cu o lumină albă, strălucitoare, iar Bill a fost cuprins de o stare de extaz. Apoi, cu ochii minții, s-a văzut stând pe vârful unui munte, unde sufla un vânt puternic - un vânt al Spiritului - care l-a învăluit pentru câteva clipe. Apoi i-a trecut prin minte gândul: „Eşti un om liber!” Când şi-a revenit din acea stare de extaz, s-a simțit împăcat şi ajutat de Divinitate. (N.T.))

Dizolvarea dominanței egoului precede apariția miracolelor. Rugăciunea intensă şi abandonarea în

mâna Lui Dumnezeu pot fi urmări ale unor crize („la marginea prăpastiei") şi ale disperării, dai- pot fi şi rezultatul intenției şi dedicării integre. *Un curs în miracole*, care a apărut în ultimele decenii, oferă o serie progresivă şi sistematică de metode care conduc la dizolvarea egoului cu ajutorul perceptivității şi prin urmarea unor paşi de vindecare (culegerea de exerciții calibrează la nivelul 600, iar textul cărții, la nivelul 550). Viețile multor oameni s-au schimbat şi au avut loc vindecări de boli grave, ceea ce atestă validitatea numelui acestui curs, cu o durată de un an.

În cele din urmă, ceea ce pare „incredibil" devine o nouă realitate, ca şi când ai trăi într-o altă dimensiune, în care ceea ce pare imposibil se manifestă cu uşurință, ca şi cum aşa ar fi fost planificat. Puterea câmpului înlesneşte în mod autonom apariția potențialității karmice, într-o realitate care se manifestă printr-o desfăşurare armonioasă. Dinamica e nonlineară şi prin urmare, de neînțeles pentru minte, care presupune existența limitărilor modelului linear Newtonian al cauzalității şi nu este capabilă să conceptualizeze manifestarea, Ordinea Divină sau Armonia.

Deşi rațiunea şi logica sunt instrumente puternice, ele au limitele lor, iar Natura încă mai are multe mistere inexplicabile. Astfel, deşi probabilitatea de a fi lovit de trăsnet este de aproximativ 1 la 100.000.000 un muncitor forestier, care este încă în viață, a fost lovit de trăsnet în cinci ocazii diferite. La fel de provocatoare este şi întâmplarea prezentată de *Fox News*, în iulie 2007,

despre acum faimosul motan Oscar (cal. 250), care a identificat corect 26 de pacienți care au murit în intervalul de patru ore de când s-a gudurat pe lângă ei, într-un azil de bătrâni. Aşadar, după cum spune cunoscuta zicală: „Adevărul e mai bizar decât ficțiunea”.

CAP. 6 - Realitatea socială şi nivelurile adevărului

În timp ce calibrarea nivelurilor conştiinței şi a manifestării acestora poate părea pretențioasă şi abstractă, urmările impactului lor social efectiv sunt profunde, concrete şi extinse. Fiecare nivel dezvăluie atât posibilități, cât şi limitări ale conştienței şi ale capacității corespunzătoare de funcționare a creierului pentru cunoaştere. Pe deasupra, acestea reflectă o viziune prezumtivă asupra lumii „reale” şi drept urmare, un presupus „adevăr”. De asemenea, ele duc la crearea unor grupări sociale specifice: politice, intelectuale, ba chiar geografice, care au aşteptări, cerințe şi modalități de exprimare foarte diferite. Aceste constelații sociale

mai includ stiluri de comunicare diferite, dar şi standarde morale şi premise etice care, rând pe rând, influențează prezumțiile în legătură cu relațiile şi rolurile sociale.

Alegerile şi opțiunile reflectă adeseori subtilități şi nuanțe ale unor simboluri şi valori proiectate, care sunt ele însele semne implicite ale identificărilor culturale sau de grup. De asemenea, diferitele niveluri au atât propriile lor idealuri caracteristice, cât şi simboluri ale propriei lor valori. Aceste complexități interacționează şi sunt apoi reflectate înapoi în societate, prin intermediul politizatei media, care suprapune un alt strat de influență şi interpretare. Această influență editorială adaugă noi elemente în procesul de percepție, astfel încât esența sau adevărul verificabil devin din ce în ce mai obscure şi frustrant de greu - dacă nu imposibil - de recunoscut.

În lumea de astăzi, dilema lui Scopes persistă în expresia sa ca secularism-materialist versus religii tradiționale şi în etica şi morala lor corespunzătoare. În mod paradoxal, atât ştiința, cât şi religia sunt bazate în egală măsură pe credință şi încredere şi sunt apărate de autoritatea unor impresionante documente literare şi istorice (vezi McGrath, 2005). După cum s-a constatat, chiar printr-o analiză sumară, fiecare paradigmă se inspiră dintr-un alt tărâm al unei presupuse realități, fără posibilități de schimbare, cu excepția utilei metodologii a cercetării calibrării conştiinței înseşi.

Cuvântul „secular” coboară sub nivelul critic al adevărului, la 200, atunci când devine un „ism” („ism” calibrează la nivelul 180), care înseamnă că este vorba de un punct de vedere limitat, poziționat. În realitate, nu există un conflict inerent între punctele de vedere religioase sau seculare până când ele nu sunt transformate în „ism-uri”, implicând, astfel, o pretenție emoțională de exclusivitate.

Conflictul există în mintea observatorului, nu în ceea ce e observat. Opiniile lui William Jennings Bryan în legătură cu adevărul religios (cal. 505) nu au fost validate de legile ştiinței, lucru valabil şi pentru punctele de vedere limitate ale lui Darrow asupra rațiunii şi logicii lumeşti (cal. 450) aplicabile domeniilor descrise de religie.

Nivelele de conştiință ale realităților spirituale indică dimensiuni nonlineare, care sunt asociate inițial mai degrabă cu contextul, esența şi domeniul, decât cu particularitățile demonstrabile, efective ale *conținutului* linear. *Biblia* foloseşte parabole, mituri, legende, alegorii şi metafore pentru a ilustra mai degrabă principiile decât caracteristicile, astfel încât factualitatea efectivă a poveştilor biblice este irelevantă din punct de vedere practic. Semnificația e o categorie abstractă a gândirii şi logicii nelineare (ex., nivelurile kantiene), iar simbolismul nu reprezintă o terminologie compatibilă, concretă, textuală.

Putem vedea aceleaşi principii ilustrate de învățături ce sunt relevate doar prin intermediul umorului. O

glumă nu reprezintă o afirmație efectivă, ci, în schimb, foloseşte paradoxul sau hiperbola pentru a clarifica realitatea prin ambiguitate. Asemenea fabulei, umorul este un mijloc de a trece dincolo de parametrii paradigmei. Aceleaşi principii sunt ilustrate atât cu ajutorul ficțiunii şi al poveştilor, cât şi al poeziei şi al altor forme de artă. Mecanismul este adesea contradictoriu sau voit distorsionat. În scopul de a scoate în evidență semnificația, implicarea şi intenția.

A confunda abstractul cu literalul este o greşeală. Astfel, putem rezuma conflictul lui Scopes ca fiind incompatibilitatea dintre nivelurile literal versus abstract ale comprehensiunii şi reprezentării. Adevărul poate fi estompat sau neacceptat, dar nu poate fi infirmat.

Conflictul în dialogul social din zilele noastre

Egoul uman reprezintă o dezvoltare evoluționistă, care a luat naştere în regatul instinctual al animalelor (hominizii) şi care încă mai este investit cu dorința de a „învinge” şi astfel, de a obține un anumit statut prin rivalitate, luptă şi control asupra teritoriului (ex., hegemonie). Astfel, acest model social endemic e în primul rând controversat şi creat pentru a obține câştig

şi a se afla în atenția media. Partea proastă o reprezintă exploatarea principiului libertății de exprimare şi a extrapolării acestuia la a da frâu liber extremelor ai exprimare, ale căror limite sunt supuse unui permanent atac prin intermediul relativismului şi al anarhiştilor sociali, al căror vis este o societate fără reguli sau restricții, în care toate formele de exprimare au valoare şi validitate egală şi unde până şi falsitatea evidentă are aceeaşi valoare şi credibilitate ca Adevărul.

Supraestimarea distorsionată şi idealizările promoționale ale lumii „postmoderne" sunt urmări ale teoriilor greşite - intelectuale/sociologice/filozofice - ale ultimelor decenii; în primul rând. toate acestea se reduc în ultimă instanță la prelucrări ale „relativismului" dialecticii marxiste (etic, moral, social, cultural etc.). Defectele lor inerente sunt demonstrate de nivelurile de calibrare a conştiinței aplicate recentelor filozofii de mare influență (rezumate din Adevăr versus Falsitate. În interesul cititorului).

Filozofii problematice

„Stânga academică"	180	Hedonism	180
Afrocentrism (Rasism)	180	Iconoclasm	175
Anarhie	100	Iresponsabilitate	195
Ateism	165	„ism" (sufix)	180
Autoritarism	180	Libertarianism	180
Teoria Conspirației	135	Mizantropie	180
„Teoria Critică" (Marcuse)	150	Multiculturalism	180
Deconstructivism	190	Nihilism	120
Demonizare	80	Pacifism	185
Materialism dialectic	135	***Teorii filozofice:***	
„Scopul scuză mijloacele"	120	Baudrillard. Jean	175

Relativism		Caputo, John	185
Epistemologic	190	Derrida. Jacques	170
Eugenie	105	Foucault, Michel	190
Fascism (Secular)	80	Husserl, Edmund	195
Fascism (Teocratic)	50	Irigaray, Luce	155
Fascism (Islamic/Militant)	50	Kristeva, Julia	150
Feminism (Sexism)	185	Kuhn, Fritz	195
Ură	70	Lacan, Jacques	180
Lyotard, Jean-Francois	185	Revoluționar	100
Menchu, Rigoberta	180	Relativism	185
Marcuse, Herbert	150	Reacționar	155
Marx, Karl	135	Sociologia Pop	165-210
Echivalență morală	170	Popul ism	200
Olsen, Karl	160	Rasism	110
Popper, Carl	185	Retorică	180
Sartre, Jean-Paul	200	Cruzime	180
Singer, Peter	195	Scepticism	160
Vidai, Gore	180	Calomnie	75
Zinn, Howard	200	Doctrina dreptății sociale	190
Politice		Relativism Social	185
		Sofistică	180
Extrema stângă	135-195	Sincretism	195
Extrema dreaptă	135-195	Totalitarism Teocratic	50
Extrema dreaptă - radicali	80	Vituperare	75
Extrema stângă - radicali	80	Xenofobie	185

Remarcabil este faptul că nivelul de calibrare al „libertății de exprimare” actuale din Statele Unite e de 180. În timp ce libertatea de exprimare din timpul celui de-al Doilea Război Mondial calibrează la nivelul 255.

După cum se poate observa după nivelurile mici de calibrare, toate aceste filozofii relativiste atât de mult popularizate girează consecințe sociale negative, fiind, drept urmare, în primul rând distructive ca impact social, după cum demonstrează, din perspectivă istorică,

regimurile marxiste ale lui Pol Pot, Stalin, Preşedintelui Mao, Fidel Castro şi toate regimurile totalitariste „eliberatoare”. Impactul lor poate fi constatat în declinul considerabil al calibrării nivelului de conştiință al lumii academice actuale, în care scrierile din greşitele filozofii relativiste, ce calibrează la nivelul 180 sau sub acesta, se substituie integrității intelectuale a filozofiei clasice (cal. 450), reprezentate de Cărțile de seamă ale lumii occidentale (cu excepția lui Marx, nivel de calibrare 130. şi Engels, 200).

În timp ce lumea academică, la nivel colectiv, calibra la nivelul 440 în 1955, acum ea a ajuns la nivelul 180 al anarhiei intelectuale. (Vezi Goshgorian, 2005; Horowitz, 2007). Ca urmare a acestei tragedii majore, Institutul inter-universitar de studii Wilmington, din Delaware, a publicat o lisă a universităților tradiționale care, întâmplător, calibrau la nivelul 440 0Ghidul ISI al tuturor colegiilor americane, 2006). De exemplu, Texas A&M se află la nivelul 440.

Conflictul social, inclusiv „conflictul dintre civilizații” la nivel internațional, poate fi caracterizat rapid ca fiind ciocnirea paradigmelor dintre nivelurile inferioare pragului de 200 şi cele care calibrează la valori superioare acestui prag. De exemplu. Hugo Chavez, dictatorul venezuelean (cal. 90), în aparițiile sale publice/ septembrie 2006), flutura în aer o carte scrisă de Noam Chomsky (Hegemonia supraviețuirii). Mai târziu, el a fost acceptat de „activiştii” politici americani (care calibrează la nivelul 170), tocmai când

întrerupsese televiziunea publică şi luase măsuri împotriva libertății de exprimare. În mod obişnuit, activiştii extremişti de la Hollywood urmăresc să fie văzuți îmbrățişându-se cu dictatori draconici, ucigaşi în masă, cum ar fi Castro, Saddam Hussein sau Che Guevara. S-ar putea presupune că singurul motiv pentru care ei nu se îngrămădesc să-l salute şi să-l pupe pe Bin Laden este faptul că nu îl pot găsi.

Hegemonie înseamnă „influență dominantă, îndeosebi a unei națiuni asupra altora” (Dicționarul Webster). Dintr-un punct de vedere evoluționist, acesta e tiparul predominant al naturii, atât între specii, cât şi în interiorul acestora (ex., masculul alpha din haitele de lupi). Acest tipar se regăseşte în mod natural şi la Homo sapiens, în organizațiile, țările şi culturile umane, dar şi în realitățile din economie şi corporații/politică. ce ies la lumină şi reflectă hegemonia concurenței pentru rating-uri în media. (Toate cele prezentate mai sus sunt demonstrate în amuzantul serial *Meerkat Manor*, transmis de postul de televiziune Animal Planet.)

„Fie ca cel mai bun să învingă” este un principiu social biologic/evoluționist de supraviețuire inerent tuturor formelor de viață şi bine reprezentat în istoria omenirii prin dominația succesivă a diferitelor imperii (ex., Mongol, Otoman, al Goților, Hunilor, cel Roman sau cel Britanic etc.). Prin mijloace sofisticate, e uşor să demonizezi dominația ca fiind „injustă”, fapt ce caracterizează relativismul, prin care majoritatea este blamată întotdeauna pentru limitările şi nenorocirile

minorităţii. Astfel, dominanţa unei culturi sau a unei firme e demonizată, devenind ţinta blamării (ex., America, filozofia şi gândirea, moralitatea, etica, religia clasică, Wal-Mart (Reţea de magazine cu amănuntul (N.T.)), Boy Scouts (Cercetaşii - una dintre cele mai mari organizaţii de tineret din Statele Unite, cu 2,7 milioane de membri tineri şi peste 1 milion de voluntari adulţi.(N.T)) şi fondatorii Americii...). Interesant este faptul că „salvatorii" unei culturi revoluţionare adoptă ei înşişi, la modul personal, exact aceleaşi trăsături (ex., Castro, Preşedintele Mao şi „preşedinţii pe viaţă"). Astfel, remediul e mai rău decât boala.

În mod paradoxal, relativismul caută dominanţa (ex., hegemonia) culturii chiar cu ajutorul celor mai extreme mijloace, inclusiv al unor minciuni flagrant grosolane, cum ar fi învăţăturile lui Joseph Goebbles.

Ultima promisiune este că hegemonia secularismului relativist va elibera mulţimea de „prigoana" eticii, moralităţii, adevărului verificabil şi responsabilităţii personale. Sofiştii din lumea academică pretind că eliberează populaţia de „persecuţia" raţiunii şi logicii şi anunţă noua hegemonie a anarhiei postmodernismului prin anarhia şi haosul ateist. Prin această presupusă Tranziţie utopică, YouTube.com va înlocui, în mod ostentativ, Sfântul Graal, iar America se va transforma, conform tuturor caracterizărilor islamice. În „Marele Satan", şi cu o religie a hedonismului narcisist (cal. 160). (Spre deosebire de această perspectivă, legendara carte *Rediscovering God in*

America (Redescoperirea lui Dumnezeu în America *(NT.)*) - Gingrich, 2006 - calibrează la nivelul 480). Până şi website-urile de afaceri sunt ținta unor nesfârşite solicitări pornografice şi a unei vulgarități extrem de ofensive.

În Statele Unite, acest conflict al civilizațiilor este reprezentat de exemplele date de America Civil Liberties Union (ACLU) (Uniunea Americană pentru Libertăți Civile), în contrast cu The Alliance Defense Fund (Fondul Alianței pentru Apărare (ADF) a fost fondat în 1994. de peste 30 de preoți creştini, pentru apărarea valorilor familiei) (ADF, cal. 480) sau The American Civil Rights Union (Uniunea Americană pentru Drepturi Civile) (ACRU, cal. 460). Acest conflict nu e surprinzător, pentru că ACLU a fost fondată de Roger Baldwin, iar fondatorii ADF au fost un grup de preoți creştini. Baldwin a fost cel care a pus la cale procesul Scopes. Motivația acelui demers al său a fost nu doar instaurarea libertății, ci şi distrugerea religiei în ansamblu şi atragerea publicității. El era un simpatizant al comunismului şi un adept al lui Karl Marx (Sears şi Osten, 2005).

Relativismul

În ciuda tuturor avertizărilor Papei Benedict (influența nocivă a Islamului şi a Relativismului), înainte de toate, civilizația occidentală încă nu-şi dă seama de declinul ei (calibrează ca fiind adevărat; vezi *Adevăr*

versus Falsitate, Cap. 12) şi nici de faptul că structura de bază şi stâlpii ei de susținere au fost sabotate şi destructurate în mod considerabil prin îndoctrinarea generalizată şi dăunătoare. Această stare de fapt a fost generată de cultura ideologică a intelectualilor, ale căror idei greşite au fost popularizate şi au câştigat fervoare politică la începutul anilor 60. În general, nici chiar cei mai înflăcărați partizani ai acestor idei nu au fost şi nu sunt nici acum conştienți de originea lor. Din cauza popularității exagerate, premisele fundamentale nu au fost analizate şi au fost acceptate cu naivitate ca valoare nominală, ca şi cum ar fi avut vreun temei intrinsec.

Vulnerabilitatea reală a societății o constituie faptul că 55% din populația Statelor Unite este, în mod imanent, incapabilă să deosebească adevărul de falsitate sau percepția de esență. Prin intermediul acestui segment marc din populație a trezit interes relativismul, ajutat şi stimulat de media şi de cultura celebrității. Acest fenomen reprezintă un exemplu cunoscut al *Extraordinarei amăgiri publice şi Nebuniei mulțimilor* (Mackay). Influența relativismului asupra civilizației occidentale reprezintă exact opusul a ceea ce a rezultat din Epoca Luminilor, care a urmat Epocilor întunecate şi a înlocuit ignoranța cu înțelepciunea, logica şi rațiunea şi cu o educație bazată pe adevăr, moralitate şi integritate. Esența intelectuală a Erei Luminilor a fost erudiția minților strălucite ale istoriei, de la Epoca de Aur a Greciei antice, la spiritele luminate, reprezentate la nivel colectiv în *Cărțile de seamă ale lumii occidentale*.

Nivelul de calibrare al erudiției clasice (asemenea *Cărților de Seamă)* este de la 440 la 499 şi reprezintă fundamentul intelectual pentru libertatea de exprimare, consfințit prin Constituția Statelor Unite şi Declarația Drepturilor Omului. Prin contrast, relativismul calibrează de la 180 la 190 sau chiar mai jos, în multe dintre formele sale, conform următorului tabel:

RELATIVISM VS. REALITATE (A)

Realitate/Adevăr/Esenţă	Relativism/Aparenţă/Iluzie
Absolutism 650	Relativism 125-190
Temperatura Pământului influențată de Soare 455	Adevărul incomod 180
Lumea academică (1955) 440	Lumea academică, SUA (2007) 180
Profesorii, SUA (1955) 440	Profesorii, SUA (2007) 180
Integritatea logică 400-499	Sofismul, retorica 180-190
Moralitatea tradițională 490	Hedonismul 180
Hollywood (1955) 430	Hollywood (2007) 180
Codul Hays(1955)* 430	Festivalul de film Sundance (2007)** 165
Cercetaşi/ Cercetaşe 450	NAMBLA*** 140
Filozofia clasică 440-485	Şcoala de la Frankfurt 130-180
Aristotel 498	H. Marcuse (T. critică) 150
Sofocle 465	Filozofia relativistă 130-190
Huang Po 960	Ateismul 190
Psihologia minciunii (Scott Peck) 450	Teoriile conspirației, paranoia 90-110
Modernismul 400	Postmodernismul 180
Imbecilii intelectuali (Daniel Flynn) 440	Relativismul etic. moral, social 180
Societatea SUA (în 2007) 421	Lumea în ansamblu (2007) 205
Posturile TV de ştiri 410-440	Huffington Post. MySpace, YouTube 140
Cortexul prefrontal uman 200	Sistemul limbic/Amygdala neuronală (la animale) 120
Libertatea de a decide 375	Denigrarea, profanarea 120
Statuia Libertății 500	Înscenarea acuzării imamilor 180
Gândirea abstractă 450	Gândirea concretă 190
Semnificația 450	Definirea 200
„Mintea superioară” 275	„Mintea inferioară” 155

Binevoitor 255	Ostil 125
Apărarea adevărului 500	Toleranța 190
Lumea ca expresie karmică 575	Lumea injustă 200
Lumea ca oportunitate karmică 600	Lumea abuzivă 180
Religia tradițională (impact SUA) 450	Secularismul 190
Distrugerea societății prin iterare 510	
„Banii sunt un atu pentru pace” 355	
A spune lucrurilor pe nume 490	

Note:

- Codul Hays sau Codul producției de film din SUA a fost un set de recomandări din partea cenzurii. În perioada 1930-1968.

- Festivalul de film Sundance este festivalul filmelor independente din SUA şi este organizat de Robert Redford, începând cu anul 1978.

- NAMBLA (North American Man/ Boy Love Association) este o organizație din SUA care luptă pentru abolirea legilor privind pedofilia şi pederastia.

Infiltrarea relativismului a fost accelerată de popularizarea sa de către celebrități, ca în cazul procesului anti-instituțional al anilor ‘60, care a politizat şi lăudat rebeliunea adolescenților şi hedonismul, prin intermediul ideilor şi sloganelor, ca de exemplu Timothy Leary (WIKIPEDIA: Dr. Timothy Francis Leary a fost un scriitor, psiholog, avocat şi futurist american, cercetător al drogului psihedelic. A fost una dintre cele mai marcante şi mai controversate figuri ale anilor 1960 şi ai contraculturii *flower power,* mai ales din cauza pledoariilor sale privind beneficiile terapeutice, spirituale

şi emoționale ale drogului LSD. A popularizat fraza „Turn on, tune in, drop out”) cărui slogan era „Turn On, Tune In, and Drop Out”. Cele trei porunci hippy: *„turn on”* - fii pregătit pentru o experiență psihedelică, *„turn in”* - cunoaşte Adevărul suprem prin extazul interior şi *„drop out” – „las-o baltă!”,* în sensul de participare socială, (cal. 180) etc.

Anti-tradiție însemna lepădarea de supunerea față de rațiune, etică, morală şi responsabilitate personală, fapt ce ducea la negarea religiei ca sursă istorică şi fundament al moralității şi legii. Acest lucru a fost facilitat de pseudo-intelectualii Extremei stângi, în anii ‘50 şi ’60, via flirtul celebrităților Hollywood-ului cu comunismul şi simpatizanții acestuia, perioadă în care Audierile McCarthy au pus paie pe foc. Din punctul de vedere al protestatarilor din timpul Războiului din Vietnam (cal. 170), perioada „Generației de Aur” a celui de-al Doilea Război Mondial (cal. 470-480) părea serioasă şi insipidă, în comparație cu veselia din vremea hipioților, a drogurilor, a sexului şi rock-and-roll-ului.

Deşi s-a crezut că revoluția ideologică e o urmare şi o reacție la evenimentele lumii, în realitate, ea s-a bazat pe o nouă interpretare revoluționară, radicală, a marxismului fundamental, dar care a fost exprimată, în mod deliberat, printr-o terminologie nemarxistă.

Adevăratele premise ale „stângiştilor” relativişti derivau din Şcoala de la Frankfurt a filozofilor şi activiştilor sociali, Herbert Marcuse fiind unul dintre primii săi protagonişti, literați şi apărători. Conform

învățăturilor sale de bază (cal. 150), adevărul este falsitate, iar falsitatea este, de fapt, adevăr. Este de neînțeles cum de a fost posibil să apară, ba chiar să câştige teren o astfel de absurditate, (raționalitatea fundamentală a sistemului său de gândire lipsit de substanță este abordată detaliat în *Adevăr versus Falsitate* (vezi „Relativismul”, în Capitolul 12). Aspectele sale sociale sunt evidente, aşa cum sunt ilustrate de următorul tabel:

RELATIVISM VS. REALITATE (B)

Realitate/Adevăr/Esență	Relativism/Aparență/Iluzie
Absolutism 650	Relativism 125-190
Deosebeşte esența de aparență 600	„Percepția este realitate” 190
Descartes (rex interna-vs.- externa) 490	Marx victimă/torționar 130
Platon 485	Protagoras 190
Iisus, Buddha, Krishna 1.000	Ateism 165
Apostolii 990	Scepticismul 130-160
Socrate 570	Chomsky, N.(scrieri) 135-185
Cărțile de seamă ale lumii occidentale 465	„Dead White Man” 130
Ştiința 440-499	„Ştiința e opresivă” 160
Plotin 503	Marcuse, H (scrieri) 130-150
1984 (G. Orwell) 425	„Newspeak” 180
Freud 499	Victimizare/ învinuire 160-180
Patriotism, iubire de patrie 520	Ura împotriva Americii 130
Imnul, steagul național ale Statelor Unite 510	Trădarea 80
Opoziția, dezaprobarea onestă 495	Răzvrătirea 105
Echilibrul 205	Extremismul 140
Cavalerismul 465	Uciderea pentru onoare” 90
Responsabilitatea personală 475	Narcisismul 140
Libertatea de expresie (1955) 255	Libertatea de expresie (2007) 180
Filantropii SUA 475	Națiunile Unite 180-190
Gruparea religioasă Amish (iertarea uciderii) 540	Învinuirea 180

Emergența 600	Materialismul 180
Calibrarea conştiinței 605	Narcisism/opinie 140
Onestitatea 475	Apologet 190
Egalitate socială (Constituția SUA) 550	Lupul în blană de oaie 120
Transparența 425	Sexismul 180-190
Adevăr 475	Decepție 160
Jurisprudența SUA 525	Calomnie, martori falşi 60-75
Constituția SUA 710	Justiția socială 180
Carta Drepturilor SUA 485	Sharia 190
Einstein, A 499	Criticii lui Einstein 190
Principiul Incertitudinii lui Heisenberg 460	Reducționismul mecanicist 160
Noul Testament (fără Apocalipsă) 880	Secularismul 165
Uniunea Americană a Drepturilor Civile 460	Discriminarea majorității 180

Multe organizații extremiste zgomotoase, care sunt permanent prezente la ştiri prin activismul lor, calibrează la un nivel extrem de jos. Drept urmare, prăbuşirea dominației rațiunii, a adevărului şi logicii în opusul lor a dus la schimbarea de sens a binelui şi răului, dar şi a dreptății şi nedreptății, şi astfel, a întregii etici şi moralități (Bruce, 2003). Consecința a fost recunoaşterea oficială a faptului că substituirea adevărului cu falsitatea este o dovadă a „valorii” şi a „superiorității“, care extrage mult entuziasm şi multă energie din esența narcisistă a egoului, care apreciază opinia şi percepția centrată pe sine, în locul validității şi esenței.

Această decădere a integrității a fost prezisă de Socrate, ca inevitabilul declin al democrației libertății de exprimare. Cu toate acestea. America a continuat să fie sursa de bază a filantropiei şi a progreselor şi descoperirilor majore, incluzând ştiința, medicina,

tehnologia şi ingineria. Interesant este faptul că Marxismul ridiculizează nu numai religia („narcoticul oamenilor”), dar până şi ştiința însăşi, pe care o consideră „despotică”. În mod paradoxal, mulți dintre filozofii şi scriitorii liber cugetători ai Şcolii de la Frankfurt au dus o viață dezordonată, suferind sau chiar pierzându-şi viața din cauza unor combinații de dependențe vicioase, pentru care, în mod absurd, ştiința americană a dezvoltat tratamente salvatoare.

Toate cele prezentate mai sus sunt incluse în manifestările sociale/ politice/ filozofice ale postmodernismului (cal. 180), prin care lumea academică a decăzut atât de drastic (vezi Horowitz, 2006, 2007). Îndoctrinarea (după cum o recomandă Marcuse) a înlocuit acum educația ca o misiune. Acest lucru este reprezentat de „radical math”, folosită acum pentru îndoctrinarea elevilor prin doctrinele „justiției sociale” (cal. 180) - Stern, 2007. O descriere excelentă a fenomenului este prezentată de Flynn (2004), în *Imbecilii intelectuali* (titlul corespunzând adevărului, cal. 450), în care susține că majoritatea profesorilor care îi îndoctrinează pe studenți cu filozofia incorectă a lui Marcuse nu au citit niciodată nici măcar lucrările acestuia, deşi este cel mai frecvent citat în textele sociologice.

Radical Math este o sursă de informare destinată educatorilor interesați în abordarea problemelor privind echitatea socială şi economică în orele lor de matematică şi în curricula şcolară.

Catastrofală pentru America şi civilizația occidentală este căderea severă a lumii academice de la nivelul său anterior de calibrare, de 400, la nivelul actual, de 175. Scopul educației a decăzut acum, devenind o „educație prin conştientizare" via îndoctrinare politică (ex., rasă. sex, clasă şi „justiție socială"), în mod interesant, universitățile din comunitățile mici calibrează acum la un nivel mai înalt (la 440) decât universitățile occidentale prestigioase, de renume.

Cele de mai sus confirmă remarca Papei Benedict, conform căreia ce mai mare amenințare pentru civilizația occidentală este combinația dintre relativism (apologetul) şi triumfalismul islamic, din care, evenimentele din 11 Septembrie au fost doar focul de avertizare tras în aer (afirmație ce calibrează ca fiind adevărată). Astfel, relativismul este Calul Troian prin care duşmanii libertății se ascund sub blana de oaie a susținătorilor săi (pe care Lenin îi numea „instrumente utile"). Pentru a evita eticheta de promotoare a anti-marxismului, Şcoala de la Frankfurt s-a autodistanțat de comunism, eliminând numele lui Marx. Inițial, numele ei a fost Şcoala de Sociologie Marxistă, dar a ales să se ascundă sub un alt nume, pentru a evita atacurile politice. Astfel, printr-un subterfugiu, s-a sperat că esența ideologică a marxismului (materialismul dialectic ateist, la nivelul de calibrare de 130) va supraviețui atacului politic.

Marcuse şi filozofii francezi moderni au politizat aproape toate aspectele vieții, astfel încât adeziunea a

devenit o dovadă de inteligență, fiind numită alegerea „corectă”, apartenența la „elită”. Această grandomanie de a fi „superior” a fost, desigur, extrem de seducătoare pentru esența narcisistă a egoului. Astfel, celebritățile, ale căror vieți se bazau în primul rând pe narcisism, via glorificarea de către media, au fost foarte atrase de egocentricitatea ideilor de bază ale lui Marcuse şi au devenit susținătorii unei noi „cauze”, exact la fel cum făcuseră unii dintre ei anterior, cu însuşi marxismul. Revoluția a fost o încântare emoționant de incitantă, iar „cauzele nobile” au atras purtători de cuvânt faimoşi, exact aşa cum se întâmplă şi astăzi. Orice manifestație „anti” atrage mulțimile, împreună cu nelipsita lapidare a poliției şi obişnuitul asalt al baricadelor. Comuniştii perfecționaseră deja tehnicile de regizare a demonstrațiilor „spontane” şi au continuat să facă acest lucru şi după Războiul din Vietnam, cu şi mai multă abilitate. Cu ajutorul câtorva dolari, mulțimea obişnuită a agitatorilor gloatei protestatare poate fi pusă în mişcare aproape oriunde în SUA sau în Europa (cx„ demonstrațiile prilejuite de orice „summit” internațional).

Cunoaşterea tradițională şi fundamentul intelectual al acesteia erau considerate „demodate” şi vetuste, iar ambițioşii exponenți stângişti ai ideologiilor - pseudo intelectualii lumii academice - s-au alăturat rapid mişcării, cu cele mai mari şanse de a-şi arăta superioritatea lor intelectuală postmodernistă. Până şi preşedinții universităților considerate odinioară de elită,

prestigioase, calibrează acum, în mod obişnuit, la nivelul de conştiinţă 190, iar nivelul adevărului, în cazul curriculei, a scăzut dramatic. Profesorul deţine o poziţie de autoritate şi, drept urmare, este privit ca o autoritate. Prin sloganuri precum: „toleranţă”, „justiţie socială”, „multiculturalism”, „adaptare” etc. (Goshgarian. 2005), universităţile importante au început apoi să-i invite cu eleganţă chiar şi pe „profesorii” cu probleme psihice evidente (cal. de la 90, la 160), pentru a ţine prelegeri pe teme delirante (ex. conspiraţia 11 Septembrie sau Holocaustul „nu au avut loc niciodată”). Decăderea nivelului intelectual al lumii academice a fost orchestrată de impactul cumulat al unui grup de profesori-agenţi postmodernişti, care calibrează toţi sub nivelul critic de 200.

Toate exemplele prezentate mai sus reflectă narcisismul intelectual şi inabilitatea mintală de a deosebi o anumită percepţie de esenţă. Victimele acestei confuzii sunt numite în mod obişnuit „ideologi” şi ca atare, ei poartă în mare parte răspunderea degradării politicii în Statele Unite şi Europa. De asemenea. ei au fost răspunzători de efectele nimicitoare asupra nivelului general de calibrare a adevăratei egalităţi şi echităţi, din cauza promulgării preferenţiale a programelor favorite şi a conceptelor false, care determină actuala degradare mintală a cetăţenilor naivi. Astfel. 88 de membri ai lumii universitare au formulat o acuzaţie (cal. 180) împotriva membrilor nevinovaţi ai unei echipe sportive, care au fost învinuiţi în mod

eronat, dintr-o simpatie patetică față de o presupusă victimă, din cauza rasei şi sexului acuzatorului (acuzație care s-a dovedit ulterior a fi falsă). Important este faptul că, după ce s-a dovedit, prin testarea AND-ului, că acuzatul era nevinovat, universitatea respectivă nu şi-a retras acuzația eronată. Mult mai târziu, preşedintele şi-a cerut scuze. Acest exemplu ilustrează de ce lumea academică a Statelor Unite, la nivel colectiv, a căzut sub nivelul 200. Deşi universitățile comunitare şi Universitatea A&M Texas calibrează încă la nivelul de 440, universitățile din Liga Ivy calibrează în general doar la nivelul 220.

Când ideologia „extremei stângi" se aplică la structura unei universități, rezultatul este decăderea instituției înseşi (Allen. 2007, într-un articol important din *The Weekly Standard,* 12 noiembrie 2007). Închiderea efectivă a Universității Antioch este descrisă cu detalii pline de empatie.

Nivelul absurdității lui Marcuse şi a altor pseudofilozofi asemenea lui este cel mai bine demonstrat prin simpla citare a unor dictoane de bază. din conceptele esențiale cu care sunt „îndoctrinați" studenții şi publicul politizat (ex., „o cauză sfântă"). Principalele lor dictoane sunt prezentate mai jos:

1. Libertatea este totalitarism.
2. Imaginația este adevăr.
3. Este legitim să minți. („E spre binele lor".)
4. Îndoctrinarea este scopul educației.
5. Toleranța este intoleranță.

6. Conservatorismul ar trebui interzis şi condamnat.

7. Toate minoritățile sunt victime.

8. Scopul vieții umane este sexualizarea.

9. Duşmanii libertății sunt familia, religia, munca, patriotismul, capitalismul, ştiința, gândirea conservatoare, moralitatea ş.a.m.d.

Această îndoctrinare a minților studenților naivi este şi mai distrugătoare, pentru că victimele rămân neajutorate, având o capacitate diminuată de reacție la testarea realității, iar inocența lor e sălbăticită de adevărata corupție. Este de interes istoric faptul că predarea operei lui Nietzsche la universități i-a revenit lui Clarence Darrow, care era parțial răspunzător de actele criminalilor Leopold şi Loeb, şi drept urmare, pedeapsa lor cu moartea a fost comutată (Brookhiser, 2007).

Grăitor pentru toate cele prezentate mai sus este faptul că şcolilor cu profil social de nivel universitar li se cere acum, pentru acreditare, îndoctrinarea (ex., „toate minoritățile sunt oprimate"; „toți albii sunt rasişti" etc.). Astfel, ei nu reuşesc să identifice faptele cu adevărat esențiale şi tiparele evoluționiste de natură socială (după cum este prezentat detaliat în *Indoctrination U [Îndoctrinarea U],* Horowitz, 2007).

După cum se poate intui cu uşurință, sursa ascunsă este o rea-voință primordială, care îşi are originea în energiile numite, de-a lungul epocilor, Satanice şi Luciferice. Întrucât acestea sunt trăsăturile primordiale ale răului, este evident de ce Papa Benedict

(cal. 565) a avertizat lumea occidentală în legătură cu pericolele relativismului, care devenise susținătorul deghizării terorismului în blana de oaie a religiei şi evlaviei ostentative şi teatrale.

O altă consecință a teoriei relativismului este hipersexualizarea generalizată a societății via media, care include până şi îndoctrinarea sexualității copiilor, ce cuprinde toate formele de sexualitate perversă, în măsura în care sexul în şcoala primară sau sexul între profesor şi elev devin ceva obişnuit (ex.. Îndoctrinarea sex-şi-droguri de la Boulder. Colorado, elevii de liceu din 2007 calibrând la nivelul 160). Aceste fenomene sunt vânate de duşmanii Americii, care le consideră decadente şi. drept urmare, care merită să fie oprite. America predă fundamentul moralității sale în mâinile duşmanilor săi declarați, prin violența căreia i se face atât de multă publicitate (lupte între fete), celebritățile provocatoare din punct de vedere sexual, împuşcăturile în şcoli şi declinul eticii şi onestității, cu sprijin politic. Internetul este bombardat încontinuu cu o sexualizare vulgară şi cu obscenități scabroase, chiar şi pe site-urile de activități comerciale.

Impasul constituţional

Nerecunoaşterea acestor realități decât într-o măsură infimă se datorează faptului că atât Constituția (cal. 700), cât şi Declarația de Independență (cal. 705) şi Carta Drepturilor a Statelor Unite (cal. 485) au fost

formulate de către francmasoni, care erau deişti şi teişti (cal. 515) şi nu bigoți. De aceea, există garanția libertății atât față de impunerea religiei *de către* guvern (teocrație), dar şi libertatea *de* expresie a religiei. Primii pelerini care au fondat America căutau eliberarea de persecuție şi libertatea de exprimare (Napolitano, 2006). Declinul istoric al interpretării Cartei Drepturilor şi Constituției Statelor Unite este descris pe larg în cartea lui Levin, *Men in Black*, 2005).

Punctul slab al interpretării provine din lipsa de claritate a ceea ce înseamnă expresia a „întemeia o religie". De fapt. guvernul Statelor Unite explică în detaliu cerințele necesare pentru fondarea unei religii, iar Agenția Guvernamentală pentru Colectarea Taxelor face o descriere interminabilă a elementelor necesare (14 categorii mari) pentru recunoaşterea unei religii.

Dacă simpla afirmare a credinței în Dumnezeu sau decorarea de sărbători ar fi fost suficiente pentru „fondarea unei religii", atunci 92% dintre americani ar fi putut fi, astfel, scutiți de plata taxelor.

Combustibilul care alimentează conflictul social: „Creaţionism vs. Secularism"

Situația fără ieşire din cazul Scopes încă mai e cu noi, în haine noi, sub forma conflictului „Modelul inteligent vs. Darwinism". Deşi Modelul inteligent ar

putea părea relativ inofensiv, ca un compromis, prin faptul că el nu implică o zeitate/divinitate, el este totuşi privit ca o ameninţare de către secularism, care porneşte de la premisa şubredă că ar putea fi o „pantă alunecoasă”, pe care Dumnezeu poate veni pe furiş, prin crăpătura uşii din spate. Urmând acelaşi raţionament, ştiinţa însăşi ar putea fi dezaprobată, deoarece secularismul său ca premisă politică poate aluneca, de asemenea, prin uşa din spate. În mod paradoxal, ştiinţa este ea însăşi un sumar al studierii şi descrierii detaliilor modelului, dar aparent, ea este incapabilă să recunoască inteligenţă inerentă, proprie evoluţiei biologice. (Teoriile darwiniste sunt analizate în mod critic şi cu umor în cartea lui David Stove, publicată în 2006, cu titlul: *Darwinian Fairytales [Basmele darwiniene]*.

Pe scurt, ştiinţa a observat că ceea ce funcţionează supravieţuieşte, iar ceea ce nu are niciun rezultat nu se poate dezvolta. Până în prezent, ştiinţa a eşuat în recunoaşterea premisei fundamentale a conştiinţei înseşi şi, drept urmare, este incapabilă să constate existenţa câmpului de energie în care evoluează inteligenţa. Chiar dacă natura a evoluat în mod aleatoriu, modelul este reprezentat de structura precisă a ADN-ului. Se poate accepta fără dovezi că învăţarea întâmplătoare, din curiozitate, este nivelul de bază al inteligenţei, în care informaţiile utile sunt adunate într-un substrat biologic linear, organizat în mod progresiv şi benefic.

După cum s-a constatat, ştiinţa este ea însăşi un produs şi un exemplu al Modelului inteligent via ordonarea cumulativă a informaţiilor (inteligenţă) pentru identificarea ordinii fireşti. Dacă în descoperirile ştiinţifice ar fi fost vorba doar de un „noroc chior“, tot ar fi fost nevoie de inteligenţă, pentru a recunoaşte valoarea acelor descoperiri. Până şi aşa numitele sisteme computerizate de inteligenţă artificială funcţionează prin modele, pentru a găsi noi modele, care sunt inerente procesului cercetării.

Propagarea conflictului Scopes

Din cercetarea anterioară asupra naturii fundamentale a egoului uman însuşi (vezi Hawkins, 2005), este limpede că originile instinctuale ale mecanismelor acestuia se bazează pe satisfacerea şi recompensarea nevoilor de supravieţuire şi a dorinţelor. De la originile animale, imboldurile instinctive încă mai domină nivelurile de conştiinţă ale aproximativ 85% din populaţia lumii. Drept urmare, motivaţia elementară a unor segmente mari ale societăţii este mai degrabă de a dobândi şi a câştiga, decât de a identifica adevărul confirmabil. De exemplu, 75% din discursurile politice actuale prezentate de media calibrează sub nivelul 200 (în noiembrie 2007).

Cu toate că soluţionarea conflictelor este adeseori la îndemâna ambelor părţi dintr-o controversă, ea este refuzată din cauza grupurilor de interese şi a profitului

egoist al disputei amplificate de media. Astfel, personalitățile politizate sunt de obicei transparente şi folosesc argumente confuze, prin care fiecare din părți denaturează punctele de vedere ale celeilalte (vede „paiul din ochiul altuia”). Punctele de vedere aberante trezesc interes (ex. „Holocaustul nu a avut loc niciodată” şi „America a pus la cale 9/11”) şi recunoaştere din partea media. Câştigătorul unui asemenea gen de publicitate exagerată este deja faimosul articol din *New York Times* al MoveOn.org: „Generalul Petraeus” (Generalul în retragere David Petraeus, fostul şef CIA, a primit cea mai aspră critică din partea organizației MoveOn.org. Aceasta a cumpărat spațiu publicitar în *New York Times,* unde a publicat portretul lui David Petraeus, alături de următorul titlu: „General Petraeus or General Betray us?” („Generalul Petraeus sau generalul trădează-ne?”). MoveOn.org îl acuza pe Petraeus de „propagandă mincinoasă în favoarea Casei Albe” şi îl numeşte „un militar mereu în război cu realitatea”.) *[Generalul Trădează-ne]* (septembrie 2007), prin care organizația cu origini politice a acționat împotriva propriului său interes şi a confirmat premisa că *New York Times* devenise cu adevărat un susținător al cauzelor aripii stângiste (şi cu o reducere uriaşă acordată agenției de publicitate favorite). Articolul în sine calibrează la nivelul 90.

Acțiunile egoului uman pot fi de asemenea numite, în mod pesimist, „lipsa prostească de modele”, deoarece cei care nu învață din istorie sunt condamnați să o

repete. După cum s-a menționat anterior, omul a fost pe picior de război 93% din timpul atestat istoric, şi se poate vedea cu uşurință că reconcilierea sau compromisul este greşit înțeleasă, fiind considerata o înfrângere şi ca atare, este de neacceptat, orice s-ar întâmpla.

Dictatorii vicleni sunt întotdeauna aclamați inițial ca mari eliberatori şi divinizați ca lideri, iar apoi încep să-i masacreze pe proprii lor compatrioți. Într-un târziu, ei sunt recunoscuți ca fiind nebuni (Cohen, 2007).

Compromisul şi rezolvarea

Având în vedere garanțiile conferite de Constituția şi Carta Drepturilor Statelor Unite, se poate presupune că, datorită libertății de exprimare, educația publică ar trebui să includă descrieri ale creației, dar şi ale evoluției, ca ipoteze plauzibile alternative. De exemplu, lipsa educației în privința influenței coloniilor religioase şi a rolului lor în istoria americană ar împiedica o cunoaştere bazată pe educație a principiilor fundamentale ale societății americane (ex., năzuința pelerinilor de a dobândi libertate religioasă). De asemenea, desconsiderarea educației ştiințifice poate duce la o ignoranță larg răspândită, ca în cazul tehnocrației totalitarismului islamic, în cadrul căreia educația se limitează la memorarea unei singure scripturi *(Coranul)* şi nimic altceva, cu excepția duşmăniei, prin *The Protocols of the Learned Elders of*

Zion (WIKIPEDIA: *Protocoalele înțelepților Sionului* este o broşură care a circulat la începutul sec. XX în Europa şi care conține aşa-zise planuri de dominație mondială, întocmite de evrei)(cal. 90) sau desenele animate contrafăcute, cu Mickey Mouse.

Libertatea este reprezentată mai degrabă de afişarea unor opțiuni alternative decât de reprimarea unor puncte de vedere diferite, abordare ce caracterizează lumea academică actuală (ex., revoltele din universități). Astfel, secularismul este represiv, după cum indică nivelul lui scăzut de calibrare. de numai 165. Represiunea este demonstrată din punct de vedere istoric de arderea cărților şi revizionismul istoric manifestat de regimurile totalitare şi de ideologiile politizate ale lumii academice (discriminarea rasială şi sexuală - Ravitch, 2003). Libertatea şi integritatea sunt cultivate prin respect reciproc şi cu ajutorul stăpânirii de sine.

Polarizarea politică/sociologică

În substratul ascuns al dialogului social se află polarizarea Yin/Yang din paradigmele arhetipale, inconştiente - apartenența la un anumit sex - ale principiilor masculine şi feminine. Meritocrația este un principiu masculin, prin care performanța este recompensată, după cum a fost ea dobândită prin străduință şi autodisciplină, plus muncă susținută şi eficiență practică. Acest principiu reprezintă structura capitalismului (Adam Smith, *Wealth of Nations [Avuția Națiunilor],* cal. 440), a inițiativei şi responsabilității personale. În consecință, recompensele trebuie să fie obținute printr-un efort care produce rezultate. Acesta este tiparul arhetipal al patriarhatului.

În contrast cu cele de mai sus se află principiul arhetipal feminin/matriarhal, conform căruia toți copiii sunt tratați în mod egal, doar în virtutea faptului că există. Astfel, principiul matern presupune obligația de a se îngriji de nevoile tuturor, indiferent de performanță. Din punctul de vedere al principiului matern, necesitățile pot fi apoi extinse şi conceptualizate ca drepturi fundamentale ce trebuie asigurate cu cele necesare pentru supraviețuire. În acest fel, socialismul, statul bunăstării şi alte varietăți de colectivism reprezintă expresia politică a arhetipului şi funcției feminine/matriarhale. Prin contrast, capitalismul liberei inițiative reprezintă tiparul masculin.

Din unghiul de vedere masculin, polarizat, principiul feminin este văzut ca fiind o dovadă de slăbiciune care creează dependență (statul bunăstării) şi

duce la pierderea autonomiei, controlului şi ambiției. El demonstrează eşecul societăților colectiviste şi răspândirea sărăciei şi foametei pe care acestea le-au generat. (China Preşedintelui Mao a cauzat înfometarea a treizeci de milioane de oameni, model ce este copiat acum de Coreea de Nord.) Cu toate acestea, dezavantajul unei meritocrații stricte constă, deseori, în inegalitatea socială dintre straturile societății. Marea discrepanță are drept consecință problema definirii exacte a ceea ce este responsabilitatea morală a societății pentru diferitele segmente sociale.

În America, ambele principii funcționează cu putere. O economie capitalistă cu o mare productivitate produce suficientă bunăstare pentru a-l susține pe fiecare cetățean, cel puțin la nivelul de subzistență. Afacerile produc averi uriaşe, care. prin intermediul taxelor, asigură imense resurse guvernamentale pentru garantarea mijloacelor materiale de bază necesare traiului pentru întreaga populație. De aceea, soluția practică este experimentarea şi implementarea ambelor principii, masculin/patriarhal şi feminin/matriarhal.

Discuțiile şi negocierile politice abordează în mod realist problemele privind stabilirea unui echilibru moral just în aplicarea pragmatică a echității şi legalității. Fiecare tabără îşi are propriile sale standarde şi principii etice/morale predominante. Tiparul „masculin” este criticat pentru tendința sa spre dominare şi hegemonie, iar cel „feminin” este considerat indulgent şi exagerat de permisiv. Dialogul social reflectă interacțiunea dintre

cele două principii (Yin şi Yang), fiecare dintre ele luptând din răsputeri pentru a domina.

După cum a fost demonstrat prin cercetarea conştiinței şi s-a afirmat anterior, neajutată de nimeni, mintea umană este inerent incapabilă să deosebească esența (adevărul) de aparență (percepție sau iluzie). De aceea, minciuna este un instrument de bază de inducere în eroare a publicului, prin legendarul şiretlic al lupului deghizat în blană de oaie. Acest lucru se face adesea pur şi simplu prin etichete sau titluri descriptive false. Putem observa că secularul progres este, în realitate, regresul a ceea ce se pretinde: înlocuirea unei societăți „conservatoare”, ce calibrează la cotele superioare ale nivelului 400 (ex., *Tradițional America [America tradițională]* - a lui Gingrich), cu liberalismul, care calibrează de la 160, la 180 (hedonismul ateist), aşa cum am revedea căderea Romei mai curând prin învățăturile lui Marcuse, decât ale lui Caligula.

Curentul de gândire predominant în America se situează în marjele nivelului 300 - corectitudine, bunăvoință şi onestitate. În mod similar, triumfalismul terorist islamic se ascunde sub sloganul: *Islamul e o „religie a păcii”,* în timp ce, de fapt, el a fost permanent în război, din secolul al VII-lea, şi este şi acum în război, în numeroase țări ale lumii; el reprezintă o amenințare constantă pentru orice om de pe planetă. Pentru confirmare, vizitați aeroportul cel mai apropiat).

Deşi în mod obişnuit este lipsit de eleganță să spui lucrurilor pe nume (cal. 490), capacitatea de a deosebi

realitatea de iluzie sau adevărul de falsitate reprezintă o cerință esențială chiar şi pentru fundamentul supraviețuirii fizice, dar şi pentru integritatea spirituală. Tiparul de bază al distrugerii, demonstrat în repetate rânduri de-a lungul istoriei, este un rezultat al clasicei schimbări (Luciferice) a sensului adevărului cu cel al falsității. („Lupul în blană de oaie" calibrează la un nivel de rău augur: 120). „Eliberatorul" aclamat îl maschează pe tainicul dictator totalitar, perfid şi narcisist, care înrobeşte apoi poporul. În mod similar, „eliberarea" de constrângerile eticii, moralității sau ale bunului simț duce la anarhie şi la subjugarea de către hedonism, vedetele-sexy hollywoodiene, depravare, lupte între câini (cal. 50) şi dependență, prin dorința trupească neînfrânată pentru plăcerea senzorială (ex., căderea Romei). Abandonarea celor Zece Porunci şi, în mod simultan, tolerarea celor Şapte Păcate Mortale au urmări devastatoare. Ispita şarpelui din Grădina Edenului este omniprezentă.

Nimic nu este mai distrugător pe neobservate decât a considera că binele şi răul sunt „doar nişte etichete"; diferența dintre bine şi rău poate fi făcută rapid, prin tehnica simplă a calibrării conştiinței, care distinge aparența sau nominalizarea, de esență şi adevăr. Faptul că mintea umană, fără ajutorul nimănui, este incapabilă să facă această diferență îi conferă relativismului lustrul său seducător. Esențialmente, aceasta este esența dilemei umane, prin care a fi indus în eroare este standardul predominant. Din cauza acestei limitări

inerente omul are nevoie de adevărul spiritual ca salvator, cu ajutorul marilor avatari şi al bătrânilor înțelepți - Buddha, Christos, Krishna, Zoroastru, Socrate şi mulți alții, menționați anterior, împreună cu nivelurile lor calibrate ale adevărului.

După cum scria Samuel Adams, într-o scrisoare adresată lui James Warren, în 12 februarie 1779: *O dezintegrare generală a Principiilor şi a Bunei-cuviințe va demola, în mod cert, Libertățile Americii, într-o măsură mult mai mare decât Forța Duşmanului Comun. Câtă vreme Oamenii sunt virtuoşi, ei nu pot fi subjugați; dar, odată ce îşi pierd Perfecțiunea morală, ei vor fi gata să cedeze Libertățile lor primului invadator extern sau intern.*

Echilibrarea

Din anul 2004, nivelul conştiinței globale a omenirii a scăzut de la 207, la 204. America a coborât şi ea de la 426, la 421, iar civilizația occidentală este în prezent la nivelul 270. Oamenii întreabă ce pot face ei. În urma cercetării, se deduce că mai degrabă ceea ce *devin* oamenii exercită cea mai profundă influență, decât ceea ce „spun", „fac" sau „posedă" ei- deoarece ceea ce spun şi fac oamenii este doar o reflectare a ceea ce cred, au devenit şi drept urmare, *sunt* ei. Întrucât nivelurile conştiinței sunt exponențiale, un avans de doar câteva puncte are o influență puternică. De aceea, ce pot „face" oamenii este să evolueze din punct de vedere spiritual, pe cât este posibil, prin armonizarea cu principiile

spirituale şi Adevărul cel mai înalt. După cum s-a menționat anterior, prin creşterea nivelului mării, toate vapoarele care plutesc pe apă se vor ridica fără niciun efort. Rugăciunea, credința şi iubirea au o valoare care a trecut neobservată pentru întreaga omenire.

CAP. 7 - Ce este real?

După cum a descris pentru prima oară Protagoras (WIKIPEDIA: Protagoras din Abdera (487-420 î.Hr.), a

fost un filosof grec, considerat a fi cel mai timpuriu şi mai important dintre sofişti) din Grecia antică, toți cred că propria lor percepție, opinie şi capacitate de a înțelege viața şi evenimentele ci este „reală", „adevărată", „efectivă" şi, ca atare, „corectă". Prin urmare, dacă alți oameni au un punct de vedere diferit, ei sunt considerați a se afla în eroare, fiind dezinformați, cu idei preconcepute, incorecți din punct de vedere politic sau ignoranți. Orgoliul înnăscut al esenței narcisiste a egoului are un interes legitim de a avea „dreptate", care poartă cu el un simț aferent al importanței. Acestuia i se alătură apoi gustul şi valoarea sentimentului de putere, chiar dacă fundamentul acesteia este cu totul iluzoriu. Astfel, senzației de a avea „dreptate" i se adaugă mândria şi stima de sine, care trebuie apoi apărate conform luptei politice discutabile, naționale şi internaționale, deoarece consecințele sistemelor de credință şi comportamentul emoțional rezultat sunt vitale atât pentru fericire, cât şi pentru succes, ba chiar pentru supraviețuire. Deoarece ele sunt esențiale, înțelegerea mecanismelor lor este de mare importanță.

Se poate descoperi cu uşurință faptul că mintea funcționează pe baza prezumțiilor, care sunt, în mod simultan, emoționalizate şi categorisite după priorități. Acestea furnizează modele temporare pentru convingeri şi acțiune, dar şi pentru acord sau dezacord. Apoi, pot apărea procesări ulterioare, atât în sensul neîncrederii, cât şi al certitudinii, şi drept urmare, o slăbire sau o

întărire a identificărilor personale, dai- şi de grup, cu orientarea către devotament şi consacrare.

Simțul realității este un punct focal ce derivă din experiență, subiectiv, de o complexitate interactivă, care apare dintr-o multitudine de factori, atât identificabili, cât şi spirituali. Analiza şi enumerarea acestor factori relevă faptul că orice moment de conştientizare subiectivă implică, literalmente, milioane de elemente, cu o ierarhizare internă a importanței şi influenței. Unii dintre cei mai evidenți factori care influențează opinia, convingerile, credința şi alte procese mentale sunt vârsta, sexul, educația, psihologia creierului, experiența anterioară, instruirea, abilitățile lingvistice, IQ-ul, competența şi capacitatea psihologică şi intelectuală. Aceşti factori sunt dominați de nivelul general de evoluție a conştiinței, care este influențat de intenție, dedicare, de scopurile interiorizate şi de ansamblul atenției (Medina, 2006). Toți aceşti factori sunt influențați ulterior de supozițiile şi axiomele culturale şi sociale politizate, care sunt acceptate ca fiind realitatea şi fiind inerente structurii sociale.

Realitatea ca o interpretare

Din cele mai sus menționate, este evident că un simț al realității e o supoziție cu adevărat subiectivă, care e utilă din punct de vedere operațional/al funcționării, dar care nu poate fi demonstrată - cum sunt, de exemplu, descrierile şi dimensiunile lineare ale obiectelor materiale. Toate afirmațiile minții sunt, în cel mai bun caz, vremelnice, iar o conştiență atât de limitată reprezintă o calitate a înțelepciunii. Înțelepciunea denotă un anumit nivel de smerenie, dar şi de flexibilitate. De asemenea, ea presupune o atitudine prudentă şi moderată, care este conştientă de faptul că va creşte cantitatea de informații ulterioare, odată cu trecerea timpului şi acumularea experienței. De aceea, înțelepciunea consideră că întreaga cunoaştere este provizorie şi pasibilă de schimbare, nu doar în ceea ce priveşte interpretarea, ci şi semnificația şi valoarea ei. Caracterizarea de „real" implică, de asemenea, adevărul verificabil care, până de curând, nu a fost accesibil; astfel, realitatea/adevărul/veridicitatea ce pot li confirmate au apărut de foarte puțin timp în conştiința umană.

Capacitatea de a recunoaşte realitatea

Mintea umană crede în mod automat în validitatea propriei sale experiențe subiective, şi de aceea, acțiunile sale se bazează pe o trăsătură caracteristică înnăscută, numită „credință/convingere”. Recent, calitatea credinței însăşi a fost supusă atacului din partea scepticilor de profesie, care manifestă o credință extremă în propriul lor scepticism (cal. 160) şi în sofismul narcisist aferent. Astfel, scepticii nu izbutesc să fie sceptici în privința propriului lor scepticism şi de aceea afişează un sistem de credință naiv, care rezultă în respingerea unor niveluri mai înalte de conştiință şi o inabilitatea de a înțelege sensul, abstractizarea sau contextul (câmpul), din conținutul linear (aparența), conform tabelului referitor la Psihologia Creierului, din Capitolul 4.

Inerentă adevăratei construcții de bază a egoului uman este inocența înnăscută, prin faptul că el crede în realitatea sau adevărul propriilor sale programe şi e inconştient că îi lipseşte o capacitate inerentă de autocorectare. Egoului îi lipseşte în mod inerent capacitatea de verificare deoarece informațiile sale sunt limitate doar la sistemele de procesare internă. Mecanismele interne ale egoului nu au nicio sursă externă, independentă de referință pentru verificare.

Mintea umană e ca o corabie pe mare, ce nu îşi poate corecta direcția fără o busolă sau o sursă externă de referință, aşa cum sunt stelele. E important să înțelegi că un sistem este corijabil doar când are acces la un punct de referință exterior (ex., un sistem de

poziționare global), care serveşte drept absolut, cu care se compară toate celelalte date.

(Absolutismul (DEX: ABSOLUTISM. Regim politic propriu monarhiei absolute; putere absolută a unui monarh. *Absolutism luminat* = regim politic apărut în sec. al XVIII-lea şi caracterizat prin atitudinea înțelegătoare a suveranilor față de cerințele progresului, de sfaturile gânditorilor luminați etc) calibrează la nivelul 650, iar Absolutul însuşi calibrează la nivelul 1.000)

Conform descrierilor din toate cărțile anterioare (Hawkins, 1995-2007), acum există o scală de referință a adevărului verificabil, pe care nivelurile situate sub 200 sunt false, iar cele care se află peste 200 sunt, în mod progresiv, adevărate, iar nivelul 1.000 reprezintă un punct fix de referință absolut, față de care toate celelalte calibrări sunt relative. Este de remarcat că relativismul (via postmodernism) nu recunoaşte realitatea Absolutului, deoarece consideră că toate adevărurile prezumate sunt doar nişte opinii construite, de natură socială, lingvistică (percepție/definire), de ex., o „simplă retorică”. Drept urmare, relativismul are în vedere doar percepția, fiind orb atât la esență, cât şi la context. În mod paradoxal, relativismul consideră că premisele sale sunt absolute (dar şi de calitate superioară şi de elită). Dacă toate afirmațiile sunt, în mod ipotetic, doar nişte constructe semantice, atunci este evident că tocmai afirmația însăşi nu e reală, şi este, de asemenea, doar un construct lingvistic plin de

valoare. Astfel, conform propriilor sale criterii, postmodernismul este eronat (după cum au demonstrat, din punct de vedere istoric, argumentele lui Platon pentru apărare şi ale lui Protagoras, pentru autoapărare).

Conţinut versus Context

Este evident că toate afirmațiile presupusului adevăr sau care caută ceea ce e real depind de condițiile predominante atât ale factorilor identificabili, cât şi ale celor necunoscuți. Interpretarea datelor depinde de factorii conjuncturali generali, aşa cum a fost descris în analiza precedentă. Pentru observator, ceea ce pare să însemne sau să „fie" un eveniment depinde de punctul de observare şi de circumstanțele existente.

Capacitatea de observare şi interpretarea corectă a acesteia este în realitate o funcție ce rezultă din nivelul conştiinței şi funcția corespunzătoare a creierului. În mod alternativ, aceşti factori sunt influențați de intenție şi motivație. Acestea pot varia de la perspicacitatea şi competența imparțială, rafinată şi educată de a identifica esența, la tendința distorsionată şi politizată de a falsifica în mod deliberat (percepția) şi retorica (cal. 180).

Realitatea ca produs social

Discernerea realității şi a adevărului a constituit dintotdeauna o problemă pentru mintea umană, indiferent dacă ea a conştientizat sau nu acest lucru (ex., domeniul epistemologiei). Procesul este acum şi mai dificil, din cauza impactului global al media, al cărei efect este atât subtil şi inconştient, cât şi vizibil şi evident. Influența cea mai vădită a mass-media se datorează selecției înseşi, dar şi timpului acordat reportajelor sale, ce sunt intensificate de televiziune prin pictoriale vizuale, dar şi muzicale. Denaturările emoționale şi politice, precum şi tehnicile de manipulare se adaugă la impactul editorial, care este întărit prin succesiune şi stilul de prezentare. Materialul prezentat de media poate calibra de la un nivel foarte scăzut, de numai 10, până tocmai la 570, dar mintea observatorului vede prezentările cu aceleaşi prezumții despre realitate, în ciuda diferențelor foarte mari între nivelurile de adevăr transmise.

Cu toate că spectatorul modem sofisticat este conştient, la nivel subliminal, de cele mai sus menționate, persoanele cu niveluri mai scăzute ale conştiinței nu conştientizează prea mult, şi, asemenea copiilor, ei tind să creadă că ficțiunea e adevărată şi trăiesc într-o „realitate alternativă” (Pitts, 2007; Marzeles, 2007). 50% din bloguri calibrează sub nivelul

200 (octombrie 2007). În America, 55% din populație calibrează sub nivelul 200, fiind expuşi, astfel, în mod inerent, la denaturare şi interpretare greşită. La nivel mondial, procentul de populație sub 200 este de 85%, iar în unele grupuri de populație şi țări, nivelul se apropie de 100%. Astfel, falsitatea domină gândirea şi rezultatul testării realității la majoritatea oamenilor din lumea zilelor noastre. După cum observa Joseph Goebbels, şeful propagandei naziste, dacă o minciună este repetată îndeajuns de frecvent, în cele din urmă se crede că este reală (o realitate virtuală), deoarece populației îi lipseşte capacitatea de a deosebi ce e adevărat de ce e fals.

Natura Progresivă a Adevărului şi Realității

Procesarea informațiilor este evolutivă şi dezvăluită în- tr-un mod progresiv, de-a lungul unei axe a timpului în dezvoltare. Confirmarea faptelor prezumate poate dura zeci de ani sau chiar secole şi necesită prelucrare, pe măsură ce se obțin şi se analizează tot mai multe informații. Prin apariția unei cunoaşteri mai elevate, înțelesul şi semnificația se schimbă, aşa cum fac şi criteriile de validare. Toate câmpurile cunoaşterii umane se schimbă de-a lungul vremii, şi chiar informațiile istorice sunt revizuite, pe baza noilor descoperiri şi metodologii. Astfel, toate convingerile şi informațiile sunt provizorii; chiar dacă faptele nu se schimbă,

semnificația sau sensul lor este supus schimbării în timp.

Cunoaşterea realității/adevărului e subiectivă şi schimbătoare din cauza variațiilor individuale în modul de procesare a informațiilor, cum ar fi: „Eu ştiu/gândesc/simt/percep/cred/ am încredere în...” etc. Există, de asemenea, o credință nemărturisită față de o paradigmă a realității neprecizată; astfel, oamenii „intuiesc”, „devin conştienți de”, „înțeleg”, „integrează” etc. Toate acestea sunt influențate de factori precum educația, specializarea, talentul, capacitatea înnăscută, IQ-ul, valoarea proiectată, opinia, emotivitatea şi preferințele, dar şi de instruirea geografică, culturală, familială, etică şi morală.

Se poate spune că adevărul şi realitatea sunt echivalente, iar validitatea acestei echivalențe poate fi verificată acum prin raportare la o scală de calibrare a nivelurilor adevărului, care sunt obiective, impersonale şi independente de opinia observatorului. Din nou, este important să înțelegi că *un enunț al unui pretins adevăr necesită specificarea contextului.*

Este „reală”, lumea spirituală?

Până la apariția mecanicii cuantice, s-a presupus că descrierile newtoniene ale universului fizic erau complete şi finale. Emergența fizicii subparticulelor, a dinamicii nonlineare, a teoriei cuantice şi a altor progrese ale ştiinței a arătat că prezumțiile anterioare

trebuiau să fie reconsiderate. Deşi era o schimbare în capacitatea de a înțelege, realitatea fundamentală a datelor ştiințifice a fost rareori pusă sub semnul întrebării- Totuşi, nu acelaşi lucru se poate spune despre realitățile spirituale, care vizau paradigmele nonfizice.

Realitățile spirituale nu sunt concrete sau distinctive, şi nici lineare sau posibil de descris, deoarece ele se raportează mai degrabă la context, decât la conținut. Domeniile spirituale sunt empiric subiective, conceptual contextuale şi nelineare. De aceea, ele sunt descrise ca fiind inefabile, religioase, eterice, primordiale, celeste, eterne, atemporale, omnipotente, omnisciente, omniprezente şi Divine (cum spune James, în The Varieties of Religious Experience [Experiența Diversității Religiilor]. De asemenea, acesta este domeniul predilecțiilor karmice neştiute, dar şi al tărâmurilor celeste şi al Divinității.

Grandioasa realitate non lineară a fost descrisă de-a lungul mileniilor de marii avatari, sfinți, înțelepți iluminați şi genii ale spiritualității, care au confirmat cu toții existența unei Realități existențiale confirmabile. Aceste realități încep să apară la nivelul calibrat al conştiinței din zona 200, iar apoi avansează la stări puternic subiective, care calibrează de la nivelul 500 în sus, până la nivelurile cuprinse între 600 şi 1.000 - nivelurile Iluminării.

De-a lungul timpului, marii învățători spirituali au predat procesele prin care realitățile spirituale pot fi

confirmate în mod subiectiv şi empiric. Aceste realităţi pot fi verificate cu ajutorul metodologiei clinice a cercetării nivelului de calibrare a conştiinţei, care ia în considerare o nouă dimensiune de validare şi investigare.

Realitatea spirituală vs. Iluziile spirituale

Deoarece, din punct de vedere istoric, nu a existat nicio modalitate de a deosebi adevărul de falsitate, domeniul spiritual include foarte multă dezinformare, dar şi încrederea în ceea ce poate fi descris ca fiind doar ficţiune şi fantezie spirituală. Tabelul de mai jos ilustrează acest lucru. Cele ce urmează calibrează ca fiind false şi se situează sub nivelul 200.

Ficţiuni şi Mituri

Răpirea de către extratereştri *A Million Little Pieces” [Un milion de fărâme]* (În 2003 - scriitorul James Frey a publicat o semi-ficţiune, un fel de „amintiri” despre viaţa sa de drogat, alcoolic, delincvent notoriu şi „băiat rău”)

Profeţiile apocaliptice Cultele Erei Vărsătorului *Teoriile conspiraţiei Area 51* Religiile bazate pe astrologie Babaji

Codul Bibliei

Cartea Apocalipsei (din Noul Testament)

Channeling-ul

Cercurile din lanuri
Copiii de cristal
Codul lui Da Vinci
Decodificarea Codului lui Da Vinci
Divinația
Codul ADN
Profețiile despre sfârşitul lumii
Extratereştrii
Stafiile
Gena Lui Dumnezeu
Intrarea în Dimensiunea a cincea
Protocoalele înțelepților Sionului
Evanghelia lui Iuda
Maytreia
Profețiile Calendarului maiaş
Vindecarea Naturală
Mişcările New Age
Codul Opus Dei
Protocoalele învățaților Sionului
Mişcarea Raeliană
Reîncarnarea ca specii inferioare
Reîncarnarea lui Buddha ca Ram Bahadur Banjan
Giulgiul din Torino Cartea
Groapa cu şerpi
Ordinul Templului solar
Copiii semințe-stelare
Transa mediumatică
Farfuriile zburătoare ale extratereştrilor
Religiile OZN

Analiza istorică

Se va descoperi că domeniul numit „spiritual" acoperă un spectru larg, care include nivelurile înalte ale adevărului confirmabil de-a lungul unor mari perioade de timp, în contrast cu falsele fantezii, ficțiuni, mituri şi răstălmăciri spirituale. Pe de altă parte, miturile, alegoriile, fabulele, poveştile, parabolele şi legendele pot îndeplini o funcție de învățare, prin ilustrarea alegorică a conceptelor abstracte ale adevărului, într-o formă simplistă. În acelaşi mod, umorul, poezia şi arta folosesc stiluri de comunicare metaforică similare, împreună cu paradoxul, pentru a releva principii abstracte.

De aceea textele istorice religioase, aşa cum este *Vechiul Testament*, includ mituri şi legende care nu sunt literalmente confirmabile faptic, dar includ folclorul cultural. Ele sunt comparabile cu simbolismul lui Moş Crăciun, care nu zboară efectiv pe deasupra acoperişului, cu renii săi, sau intră pe coş, deşi legenda reprezintă spiritul Crăciunului într-un mod concret, care poate fi înțeles până şi de mintea unui copil.

În procesul Scopes, legendele alegorice din *Biblie* au fost ținta unui atac precis din partea lui Clarence Darrow, într-un mod ce poate fi comparat cu atacul asupra deosebirii dintre litera şi spiritul legii, care este tipic pentru actuala dezbatere politică asupra libertății de expresie religioasă versus impunerea religiei.

Aşa cum s-a menționat anterior, Constituția şi Carta Drepturilor Statelor Unite stabilesc libertatea față de impunerea religiei de către guvern (teocrația), dar, în mod simultan. În ceea ce priveşte libertatea exprimării religioase (ex., pomii de Crăciun, Moş Crăciun, Menora (Menora este un candelabru cu şapte brațe, care era aprins cu ulei de măsline în Tabernacol şi mai apoi în Templul din Ierusalim)) se face o diferențiere foarte fină, care este ignorată în mod convenabil de către seculariştii poziționalizați, inclusiv de către unii magistrați. Un lucru omis de legiuitorii din Parlament este faptul că în constituțiile tuturor celor cincizeci de state se face referire la Dumnezeu, care este sursa esențială a existenței umane (G. Williams, 2007); drept urmare, există o credință identică față de „legea naturală”.

Realitatea şi înțelesul

Semnificația şi înțelesul devin clare ca urmare a folosirii exemplelor concrete de ilustrare a conceptelor abstracte. Adevărurile şi realitățile spirituale rezultă din

contextul nonlinear, care, în plus, pune problema interpretării în limbaj, care este linear ca formă.

Înțelesul nu e ceva „demonstrabil“, deoarece impactul este subiectiv, foarte similar cu modul în care arta este o formă de exprimare ce evită limitarea lingvistică. Astfel, ceea ce nu poate fi „real” în mod demonstrabil, *obiectiv*, poate fi cât se poate de „real” din punct de vedere *subiectiv*, în ciuda dificultăților de exprimare.

Deosebirea dintre adevărul ad-litteram şi cel abstract reprezintă o subtilitate şi o capabilitate, rezultate din evoluția la niveluri mai înalte de conştiință, la care se face adesea referire ca exprimând gradul de rafinament.

Alegoria este exprimată prin licență poetică, ce foloseşte imagini şi concepte simbolice pentru a transmite coloritul contextual şi, astfel, semnificația şi înțelesul. De exemplu, deşi un dragon nu poate fi literalmente o realitate, simbolismul său este universal recunoscut la nivel arhetipal.

Neputința sau inabilitatea de a face diferența dintre simboluri şi semnificația sau înțelesul abstract al acestora este numită „ad-litteram”, „vag/nedefinit” sau „prozaic”, termeni ce implică o limitare a capacității de înțelegere deplină. Denaturarea intenționată a nivelului literal şi abstract al adevărului (ex., spiritual şi litera legii) reprezintă un mecanism de bază atât al dezbaterii politice şi juridice, cât şi ecleziastice. Astfel, baza controversei şi a conflictului este adeseori un artefact

(eroare) autoservită sau concentrarea asupra unei interpretări greşite. Acest lucru este adesea intenționat, rezultând în exagerarea excesivă a presupusei importanțe a ceea ce reprezintă de fapt nişte detalii irelevante.

Studiul interpretării, numit „hermeneutică”, reflectă subtilitățile, simbolurile şi nuanțele clasificării nivelurilor gândirii abstracte, rezultate din definirea şi identificarea contextului. Faptul că toți oamenii sunt creați egali, în virtutea originii lor Divine, reprezintă un adevăr abstract elevat, dar care nu poate fi literalmente demonstrat sau dovedit în mod ştiințific. În ce sens toți oamenii sunt egali, în ciuda deosebirilor extrem de variate în ceea ce priveşte talentul, înzestrarea fizică şi circumstanțele în care s-au născut, de la cei bogați, la cei mai săraci?

Dacă drepturile omului sunt un rezultat al Divinității creației oamenilor, atunci ele sunt inerent şi în consecință inviolabile. Pe de altă parte, dacă ele sunt de fapt rezultatul capriciului definirii seculare, atunci toate drepturile sunt doar provizorii arbitrare şi, drept urmare, efemere, vulnerabile şi supuse, în întregime, negocierilor politice şi juridice (ex., câştigurile financiare).

A fi „reală” presupune faptul că o problemă/ chestiune se raportează la ceea ce este concret, existent, manifest, măsurabil în spațiu/ timp şi confirmabil de către ştiință.

Aşadar, ea reprezintă o concluzie asupra unei stări specifice de a fi şi existența „faptică”. De aceea, „realitatea” este un enunț subiectiv, confirmabil de informații şi descrieri bazate pe simțire. Ca formă de comunicare, o afirmație despre realitatea faptică implică capabilitatea de a obține validarea şi confirmarea din partea altora, lucru ce nu e de fapt posibil în cazul realităților pur personale. Gradul de realism este de asemenea o reflectare a convingerii şi continuității, care sunt şi ele supuse interpretării, îndoielii sau predispoziției.

Toate presupunerile despre realitate sunt şi ele supuse în mare măsură limitărilor personale, după cum cita Protagoras în dialogurile lui Platon (Theaetus este unul dintre dialogurile lui Platon, referitor la natura cunoaşterii): Absolut toate evenimentele sunt pentru mine aşa cum le văd eu, iar pentru tine, *aşa* cum le vezi tu. Aşadar, enunțurile privind realitatea sunt simple declarații. În plus, raționamentul de mai sus este limitat de raportarea lui mai degrabă la aparență/percepție, decât la esență. Aşadar, deşi opinia e subiectivă, esența însăşi nu este influențată de aceasta, chiar dacă este posibil ca observatorul să nu poată distinge acest lucru. De aceea, calibrarea nivelului adevărului Esenței reprezintă singura metodă cunoscută, descoperită până acum, de transcendere a posibilelor erori de percepție, observare şi concluzionam interpretativă. Prin urmare, realitatea este mai degrabă o interpretare personală, decât o afirmație general valabilă.

Există realități pur subiective care nu pot fi confirmate prin intermediul experimentării de către alții, cum ar fi visele, lucrurile imaginate, ideile, amintirile etc. Chiar şi atunci când informațiile sunt confirmabile, înțelesul, semnificația, valoarea sau importanța lor se suprapun, contribuind la crearea contextului general.

Concluzia rezultată în urma cercetării conştiinței este că, în prezent, de exemplu, în Statele Unite, aproximativ 55% din populație nu e capabilă să discearnă ce este cu adevărat „real”. Dovada acestui fapt o reprezintă experiența tribunalelor, conform căreia aproximativ 50% din rezultatele acțiunilor de identificare a suspecților de crime pe baza fotografiilor sau a recunoaşterii directe a posibililor infractori sunt incorecte. Astfel, chiar o simplă afirmație de genul: „Da, aceea este persoana pe care am văzut-o comițând crima” e falsă în *50%* din cazuri. Este de remarcat că aproximativ 50% din informațiile de pe Internet calibrează sub nivelul 200).

Informațiile sunt supuse influenței procesării extensive de către mintea umană însăşi. De exemplu, unii oameni minimalizează, iar alții exagerează, astfel încât până şi amplificarea importanței sau bagatelizarea semnificației influențează capacitatea de testare a realității.

Pentru o minte plină de iluzii, orice fel de credință devine „reală”, în timp ce faptele efective nu sunt recunoscute ca fiind adevărate. Astfel, ficțiunea devine

„reală” ca urmare a intenției subiacente de a o face să sprijine intenția narcisistă (de ex. bun versus rău).

Prin urmare, mintea matură e conştientă de posibilitatea erorii, din care realizează valoarea smereniei. Precum în clasicul dicton: „Gândesc, deci exist”, toate celelalte afirmații despre realitate sunt provizorii.

Recapitulare succintă

La o ultimă analiză, ceea ce e considerat a fi „real” reprezintă o concluzie subiectivă, ipotetică, rezultată dintr-o procesare pe mai multe niveluri a conținutului dintr-un context dat, care depind, rând pe rând, de nivelul conştiinței. Nivelul conştiinței e corelat cu modul şi capacitatea de funcționare a creierului şi de prezența sau absența energiei spirituale, în care intenția joacă un rol dominant. Astfel, mândria sau interesul personal limitează capacitatea de a recunoaşte adevărul/realitatea, în timp ce smerenia şi respectul pentru adevărul integru diminuează eroarea şi sporesc capacitatea de a deosebi aparența de esență. Procesarea înțelesului, semnificației, adevărului şi realității necesită recunoaşterea distinctă a nivelurilor abstracte ale adevărului şi neamestecarea nivelurilor, care duce adesea la o interpretare greşită.

Din cauza complexității procesului sus menționat, de-a lungul secolelor, s-a scris enorm de mult despre filozofie, teologie şi ontologie, dar şi despre ramurile

filozofiei numite metafizică şi epistemologie. De exemplu, cum ştim noi şi cum ştim că ştim?

Timp de multe secole, majoritatea omenirii s-a bazat pe dreptul/competența/puterea de a da răspunsuri la ceea ce părea a fi de o complexitate ambiguă fără sfârşit. Întrebarea care se pune în societatea actuală este: în ce constă adevărata autoritate morală? Adevărata autoritate e o consecință a nivelului adevărului perceput ca urmare a nivelului de evoluție a conştiinței. Multe ambiguități care au dăinuit de-a lungul timpului pot fi clarificate acum prin calibrarea nivelurilor conştiinței adevărului prin raportarea la un punct comun de referință, aşa cum este o scală de calibrare ce reprezintă Absolutul, exact la fel cum face un termometru, un barometru sau un altimetru.

Nivelul de calibrare reprezintă un efect al nivelului de veridicitate al esenței, fiind, astfel, în contradicție directă cu deconstructivismul (DECONSTRUCTIVISM: Şcoală (teoretică şi practică) în critica filozofică şi literară, întemeiată pe deconstrucție, conturată în cultura americană după 1970, cu un impact deosebit asupra gândirii şi practicii literare. (DEX)) şi relativismul postmodernist, care presupun că doar percepția şi nominalizarea acesteia prin limbaj reprezintă realitatea.

Printr-o astfel de speculație de scamatori, înțelegerea realității prin rațiune este treptat anulată şi coboară sub nivelul 200 (primitivism).

Este important să subliniem încă o dată că a distinge realitatea din distorsiunea şi aberația filozofică

nu reprezintă doar o problemă de natură intelectuală, politizată, ci mai degrabă o condiție vitală pentru supraviețuirea însăşi. Milioane de oameni au murit de-a lungul secolelor din cauza incapacității de a deosebi adevărul de falsitatea propagandistică şi continuă să facă şi astăzi acelaşi lucru. Într-o eră atomică, incapacitatea de a identifica falsitatea militantă poate foarte bine costa viețile a zeci de milioane de oameni.

Narcisismul mesianic perfid (cal. 30) rămâne o sursă principală a unui potențial dezastru, cauzat de neputința de a recunoaşte confuzia, din cauza sofismului şi retoricii relativiste (ex., Neville Chamberlain, înaintea celui de-al II-lea Război Mondial; vezi Capitolul 15 din *Adevăr vs. Falsitate*).

Deşi în prezent este la modă, din perspectivă politică, să fii „tolerant” față de falsitate sau de tendințele distructive, regresive din punct de vedere social, costul e pierderea rezistenței şi a capacității de a recunoaşte adevăratul „lup în blană de oaie”. Se poate spune că e mai bine să fii un realist viu decât un relativist mort.

Deraierea Rațiunii şi Adevărului: Pasiunea/patima

Cu toate că omul modern are cel mai bine dezvoltat cortex prefrontal dintre toate mamiferele (cal. 200), logica, rațiunea şi înțelepciunea sunt eclipsate rapid şi

în mod curent de emoționalitate. Sub nivelul 200 al conştiinței, emoțiile se bazează pe instincte animalice (sistemul limbic calibrează la 120), iar negativitatea lor blochează folosirea efectivă a rațiunii şi înțelepciunii. Astfel, „emoțiile” pot anula cu greu dobândita capacitate de a discerne realitatea în mod rațional. Pasiunea poate fi asociată cu orice atracție, care devine atunci supraevaluată.

Dacă pasiunea însăşi e prețuită (ba chiar promovată) doar de dragul ei, de ce ne-ar surprinde efectele ei. mai ales având în vedere marile dezastre ale omenirii care au urmat pasiunii înflăcărate (ex., epoca nazistă, Ku Klux Klan-ul şi teroriştii)? „Pasiunea” e manifestată de lumea animală în lupta sa pentru existență şi supraviețuire. Din acest motiv ea are o valoare pragmatică în condiții dificile, dar devine o trăsătură negativă dacă nu este dominată de inteligență. De fapt, „pasiunea” are adeseori semnificația de emoționalitate narcisistă neînfrânată, fiind, drept urmare, mai degrabă cantitativă, decât calitativă. „ *Libertatea de exprimare*” *înseamnă libertatea ideilor şi a exprimării punctelor de vedere, nu excesul de emoționalitate şi acțiuni infantile.*

În căutarea Iluminării, detaşarea devine o necesitate care impune renunțarea la ataşamente şi excese emoționale. Astfel apare inevitabilitatea dictonului „Sa ai pasiune doar pentru Dumnezeu” (Hawkins, 2006).

Testarea realităţii şi funcţionarea creierului: Tulburările mentale

Studiile ştiinţifice şi experienţa profesională arată că atât tulburările de personalitate, cât şi bolile mentale severe sunt răspândite în societate din cauza anomaliilor genetice, biochimice în funcţionarea creierului. Incidenţa a crescut cel mai rapid după închiderea sistemului spitalicesc public/de stat. care oferise anterior protecţie atât pacienţilor, cât şi societăţii. Motivul închiderii au fost falsele prezentări ale sistemului spitalelor de boli mentale în filme precum *The Snake Pit* şi *One Flew Over the Cuckoo s Nest [Şarpele Pit şi Zbor deasupra unui cuib de cuci]*. Acestea au oferit ideologiilor politice energia emoţională pentru aplicarea dialecticii Mandan (victimă versus făptaş), deoarece boala mentală era numită un „mit al nominalizării şi etichetării". „Importanta cauză"; a dus la închiderea întregului sistem spitalicesc de boli mentale şi a fost salutată ca un „mare pas înainte" de către ideologi.

În realitate, rezultatul a fost o largă răspândire a unui dezastru social. Persoane suferind de psihoză rătăceau pe străzi şi sporeau crima, sărăcia, lipsa de adăposturi, prostituţia şi actele criminale bizare, inclusiv frecventele ucideri ale colegilor de clasă (un astfel de criminal calibrează la nivelul 5), torturarea şi abuzarea sexuală a copiilor, ba chiar îngroparea lor de vii.

Mai puțin dramatică, dar la fel de greu de imaginat, a fost revărsarea de poveşti, puncte de vedere şi fapte denaturate, grav distorsionate, pe Internet şi în mass-media, care îndoctrinau publicul cu un baraj nesfârşit de falsitate şi răstălmăcire a evenimentelor şi semnificației acestora. Publicul era prins în capcana unor „cauze importante", care calibrau sub nivelul 200. Sub blana de oaie a libertății de exprimare, dezinformarea a devenit, treptat, dominantă, având drept consecință căderea nivelului conştiinței omenirii în general, inclusiv a civilizației occidentale şi a Americii.

O altă consecință a celor mai sus menționate este faptul că viața personală şi socială e mai puțin sigură şi că orice cetățean nevinovat poate deveni, în mod arbitrar, victima intenției criminale şi a unei falsități grosolane. Aceasta este urmată de pierderea dreptului la o viață privată şi a protecției legale, având în vedere că defăimarea, calomnia şi plăsmuirea grosolană a adevărului sunt, în egală măsură, sub protecția legii. Deşi „prețul libertății este vigilența", cetățeanul zilelor noastre nu ştie cu adevărat față de ce să fie „vigilent".

Deoarece plăcile tectonice ale eticii, moralității şi decenței obişnuite, tradiționale se năruie, societatea per ansamblu pare să treacă printr-o etapă de „cădere liberă". Această fluctuație se repetă periodic în decursul istoriei omenirii şi reflectă diversele curbe generale de cunoaştere ale evoluției omenirii. Fără o busolă, societatea umană nu poate nici măcar să deosebească progresul politic de dezastrul social.

CAP. 8 - Premisele culturale şi Adevărul

Introducere

Atât la nivel individual, cât şi colectiv, decizia asupra a ceea ce e real sau adevărat şi. prin urmare, important domină toate nivelurile societății şi determină obiceiurile, moralitatea şi etica, precum şi politica şi

legea. Ea defineşte obligațiile, libertățile şi responsabilitățile, alături de opțiuni şi alegeri alternative. Aceste convingeri devin apoi inerent predominante în cultură şi conduc la aşteptări față de comportament, întrucât atât regulile scrise, cât şi cele nescrise ale conduitei reflectă extreme largi ale sistemelor de valori. Miturile culturale influențează şi. adesea, chiar definesc relațiile populației, dar şi structura şi funcționarea guvernului însuşi.

Mintea umană crede că aspectele comun acceptate ale unui sistem de credință reprezintă dovada adevărului şi, desigur, istoria e plină de exemple evidente ale contrariului (ex., *Extraordinary Popular Delusions,* Mackay). Cu câteva secole în urmă, toată lumea credea că Soarele se roteşte în jurul Pământului şi că Pământul era plat.

Aceste exemple demonstrează, de fapt. că toate informațiile sunt ipotetice şi nu absolute, deoarece chiar şi „legile“ ştiinței se schimbă în mod constant (ex.. acum. există doar opt planete. În loc de nouă, cum erau în august 2006).

Fundamentele guvernelor şi ale societăților reflectă o largă variație între sistemele de credință altruiste, bazate pe realitate, care au drept rezultat guverne ce sunt binevoitoare, şi alternativa acestora, guverne ce sunt opresive şi exploatatoare. Din punct de vedere istoric, culturile dominante au fost întemeiate prin forța cuceririi şi războiului şi guvernate de capriciul suveran.

În acele zile, ca şi acum, religiile erau fondate şi impuse de sabie şi de alianțele politice ale conducătorilor.

În toate culturile, a apărut nevoia de a defini relația dintre conducător şi popor, dar şi dintre religie şi stat, şi de a defini parametrii autorității. Au apărut frecvent conflicte de supunere între stat şi religie, iar eşecul în rezolvarea conflictelor a dus adeseori la consecințe groaznice, precum excomunicarea, decapitarea sau arderea pe rug. Inchiziția (cal. 35) a constituit exemplul extrem de conflict prin care teocrația totalitaristă a adus persecuția extremă, care a stimulat neîncrederea ulterioară față de autoritatea bisericească. Acest lucru este reflectat în mod specific în Constituția Statelor Unite, care garantează libertatea *față de* religia impusă de guvern, dar şi libertatea opțiunilor religioase.

Importanța religiei în constituirea guvernului Statelor Unite nu poate fi omisă (Gingrich, 2006), deoarece, din punct de vedere istoric, adevăratul scop al Pelerinilor fondatori a fost să caute libertate religioasă şi de exprimare, care, drept urmare, este inerent întemeierii reale a democrației, aşa cum este ea exprimată în Constituție. Şi astăzi continuă controversa privind ce înseamnă să „pui bazele” unei religii sau, prin intermediul acesteia, să „interzici” libera exprimare.

Prin urmare, structura politică reflectă organizarea şi exprimarea sistemelor de credințe, care se dovedesc a fi adevăratul reazem al puterii. Guvernul este în întregime depozitarul formal al ideilor dintr-o structură legalistă, menită să faciliteze adoptarea legilor, de la

conceperea, până la aplicarea lor practică. Cu toate acestea, adevărata sursă a puterii şi autorității este încrederea cetățenilor în aşa-zisul adevăr al premiselor de bază. Astfel, guvernul reprezintă mecanismul care transformă realitatea adevărului nelinear sau iluziile falsității într-o expresie pragmatică, operațională. În domeniul linear.

Formele şi modalitățile de exprimare ale politicii reprezintă distilarea premiselor morale/ spirituale/ religioase în aplicarea lor practică, prin lege, în viața de fiecare zi. Prin urmare, nu există nicio cale de a evita această universală necesitate omenească de a discerne între „bine şi rău"; până şi cel mai extremist adept al iconoclasmului sau criminal ține la această diferențiere primordială. Codurile de comportare bună/rea nu sunt încălcate în cadrul bandelor criminale, lucru valabil şi în lumea animală. Chiar şi anti-moralistul este prins, în mod paradoxal, în această dicotomie, considerând că etica şi moralitatea sunt greşite (ex. „incorecte din punct de vedere politic").

După cum a demonstrat cu atâta uşurință istoria, modul în care sunt procesate conceptele în dialogul politic este adesea pătimaş, într-o măsură în care milioane de oameni mor în focul încăierării. Frenezia politică produce violență, fanatism şi sisteme de credințe extremiste, în care venerarea statului devine o religie în şi pentru sine, ca în cazul venerării Preşedintelui Mao, a lui King Jong-Il, Ayatolahului, a lui Adolf Hitler şi a multor alți conducători din istorie, dar şi din lumea

zilelor noastre. Totalitarismul patognomonic sau fascist reprezintă pasul de gâscă (cu genunchii țepeni) de la marşurile militare, care se află la nivelul de calibrare 90. (Atenție la actuala desfăşurare militară a Iranului).

Deşi astfel de societăți pot face promisiuni deşarte lui Dumnezeu sau religiei, demonstrațiile în masă sunt în realitate puse în scenă ca urmare a narcisismului mesianic perfid al conducătorului ce i se substituie lui Dumnezeu, în prezența căruia mulțimile suspină public, copleşiți de emoție şi venerație extravagantă.

După cum s-a menționat anterior. Constituția şi structura de bază a guvernului Statelor Unite au fost create de către teişti sau deişti, care nu erau religionişti politici în mod fățiş. Astfel. Divinitatea era recunoscută în mod formal ca singura sursă de egalitate şi libertate („cutumă"). fără a stabili întâietatea unei anumite religii, care ar fi putut avea drept rezultat instaurarea unei teocrații.

O altă sursă a dreptului de exprimare sau manifestare a religiilor ca realitate culturală/socială este conformă cu expresia „libertatea cuvântului". În anumite decizii, tribunalele au extins cu mult libertatea de acțiune, prin care libertatea cuvântului a căpătat amploare, incluzând chiar comportamente sau acțiuni fizice care sunt considerate apoi „limbaj simbolic". În mod ironic, o astfel de larghețe extremă nu permite exprimarea liberă care menționează cuvântul „Dumnezeu" în locuri publice. Acesta este un alt paradox, devreme ce. conform tradiției, toți înalții oficiali

la nivel public, inclusiv Preşedintele şi Şeful Curţii Supreme de Justiţie au depus jurământul solemn cu mâna pe Biblie.

Juxtapunerea unor astfel de decizii judecătoreşti divergente pun în discuţie suveranitatea prescriptiv-operaţională a opiniilor politice, ipocrizia şi retorica deviantă, care urmăresc posibile avantaje de ordin politic. Asemenea distorsiuni apar ca urmare a manipulării deliberate a interpretărilor care pledează pentru respectarea literei legii, dar, în acelaşi timp. violează în mod evident spiritul legii, intenţie care îi este cât se poate de clară oricărei persoane integre, a cărei puritate nu a fost programată de poziţionări. Cineva ar putea presupune cu naivitate că puterea judecătorească la nivel înalt ar trebui să fie cumva deasupra ideilor înşelătoare sau a popularităţii trecătoare a ideologiilor relativiste, care calibrează la nivelul conştiinţei de doar 160. Când oamenii ridică din umeri recunoscând importanţa erorilor socio-politice, cineva s-ar putea întreba: „Ţi-ar plăcea să te opereze un chirurg care calibrează la nivelul 160?” Sau mecanicul auto sau reprezentanţii tăi legali să aibă acest nivel de calibrare?

Istoricii au remarcat că democraţiile durează rareori mai mult de câteva secole, din aceleaşi motive care au fost precizate pentru prima dată de Socrate. El a observat că integritatea ar avea puţine şanse de a fi preponderentă, câtă vreme masele votante urmăresc tot mai multe beneficii pentru ele însele, până în punctul în care, în cele din urmă. Îşi pierd libertatea. În această

privință, este demn de reținut faptul că, după cum s-a menționat anterior, în prezent, aproximativ 85% din populația lumii calibrează sub nivelul 200 (în Statele Unite, procentul este de 55%), ceea ce denotă o marjă semnificativ de îngustă de siguranță.

Manifestările sociale ale realității spirituale ca niveluri ale conştiinței au fost demonstrate pe larg în lucrările anterioare (ex., *Adevăr versus Falsitate,* Capitolul 9). Omul modem e profund influențat de media, ale cărei prezentări ale adevărului aparent includ chiar şi o falsitate extremă, căreia i se face apoi publicitate, ca şi cum aceasta ar fi integră şi veridică. Datorită importanței sale, acest subiect va fi discutat mai pe larg, într-un capitol ulterior. Deoarece mintea este în mod natural incapabilă să deosebească percepția de esență sau adevărul de falsitate (după cum a fost detaliat în Adevăr versus Falsitate (Secțiunea 1), o prezumție obişnuită a minții naive este că adevărul este stabilit de popularitate şi de frecvența acceptării. Astfel, mintea umblă după confirmare şi caută informații demne de încredere. În această privință, este important de ştiut că Enciclopedia Britanică are un nivel de calibrare de 465, în timp ce 50% din informațiile de pe Internet (şi 50% din informațiile de pe blog-uri) calibrează sub nivelul critic de 200. Astfel, chiar şi căutarea integră a adevărului duce la o informare greşită. Procentul de greşeli din întreaga *Enciclopedie Britanică* este de numai aproximativ 5%. De aceea, nu

este surprinzător faptul că această enciclopedie are exigențe riguros stabilite de multă vreme.

Faptul că media include materiale false este o consecință a iluziei create de ideea amăgitoare: „Atrăgător şi echilibrat". Putem lua drept exemplu enunțul că Pământul e plat. ca o aşa-zisă afirmație atrăgătoare şi echilibrată, contrară adevărului că Pământul este rotund. Aceasta poate fi dezvoltată mai mult. pe baza ideii false că „Fiecare întrebare are două sensuri". (Această afirmație calibrează ca fiind falsă şi a fost de fapt comentată în cazul unui flagrant oficial, prezentat pe material video, în timp ce făptaşul fura bani şi îi ascundea în cutii de conserve, în beciul casei sale).

De aceea, validarea socială are o mică valoare în încercarea de a discerne adevărul. Până şi textele religioase fundamentale prezintă variații ale nivelurilor adevărului în diferite versete, dintre care unele pot calibra la nivelul 70 (vezi Capitolul 16. *Putere versus Forță),* lucru valabil şi în cazul sistemelor populare de credințe analizate (vezi Capitolul 17). În mod cinic, s-a spus că adevărurile politice/economice/sociale depind mai mult de prețul petrolului decât de orice etalon verificabil al validității, în Statele Unite, atenția acordată lucrărilor de foraj petrolier a generat o intensă luptă între ideologii, în care ecologismul, pornit pe procese, a blocat explorarea oricărei noi surse sau construirea oricărei noi rafinării de petrol. A urmat o risipă enormă de bani, care au fost aruncați în regiunile lumii care

urăsc cel mai mult America. Schimbarea polilor de putere le permite teroriştilor să devină şi mai agresivi, ceea ce intensifică tensiunea conflictelor dintre civilizații, dintre triumfalismul Islamic şi valorile tradiționale ale civilizației occidentale.

Caracterul integru al tendințelor culturale sau al sistemelor de credințe depinde de mulți factori, ce țin atât de intenție şi context, cât şi de conținutul însuşi. Acest lucru e relevat de faptul că adevărul este adesea denaturant şi folosit pentru a implementa şi, paradoxal, a susține falsitatea. Prin acest dispozitiv bizar, un fapt demonstrabil este atunci reinterpretat în aşa fel încât să pară a fi dovada încurajatoare a exact opusului său, care este folosit apoi pentru a servi de suport acuzațiilor (cx., falsitatea „omului de paie”). Deseori. Adeseori, malițiozitatea este deghizată în inocență simulată.

În contrast cu răstălmăcirea adevărului în scopuri ascunse, onestitatea fățişă include atât contextul, cât şi conținutul. Aceasta este baza eticii conjuncturale, care recunoaşte dacă o acțiune trebuie judecată ca fiind bună sau rea şi în ce măsură depinde ea de context, incluzând circumstanțele implicate şi, de mare importanță, intenția. Acest lucru este exemplificat de aplicarea zilnică a dovezii în sala de judecată, în cazurile de criminalitate, pentru stabilirea motivului, precum şi de legile federale de proiecție a cetățenilor în timp de război.

Deşi caracterul comun al credinței este persuasiv, el nu reprezintă un indicator al adevărului. După cum se

va releva mai târziu, media face acest joc dus-întors al manipulării ca o „vârtelniță” politizată. Amenințarea atacului media este folosit acum pentru a intimida prin atacul orchestrat al „blogului”, alcătuit dintr-o falsitate bine meşteşugită (ex., şantajul blogger-ului). Sub stindardul „liberei exprimări” plus propagarea prin Internet, reaua-voință plină de ură de pe web-site-uri a câştigat teren şi a înlesnit declinul civilizației occidentale.

Independența față de programarea socială

Mijloacele de protecție împotriva programării de către societate sunt (1) detaşarea emoțională, în care toate informațiile sunt privite ca fiind provizorii, (2) conştientizarea faptului că mentalizarea obişnuită este incapabilă să deosebească percepția de esență şi (3) cunoaşterea faptului că lupul se ascunde adesea în blană de oaie. Această suspendare a credulității reprezintă aplicarea practică a dictonului fundamental, care spune „să porți lumea ca pe o haină uşoară”. „A fi în lume, dar a nu-i aparține” e un gen de atenție care îți permite totuşi să interacționezi şi să funcționezi spontan în societate.

Pentru a evita căderea în capcana lumii, mulți oameni preocupați de spiritualitate profită de retreat-uri, iar alții devin chiar asceți şi se alătură comunităților religioase. În această privință, e necesar de subliniat faptul că renunțarea reprezintă de fapt o atitudine şi o

disciplină interioară, în care nu la aparența exterioară se renunță, ci la atracția egoului față de propriile lui proiecții. În mod tradițional, sabatul era o zi de contemplare şi detaşare de activitățile obişnuite, prin care se recunoştea formal importanța primordială a vieții eterne a spiritului, care era onorată prin devoțiune şi retragerea din activitățile lumeşti şi problemele materiale.

Măsura şi modul în care cineva doreşte să continue să trăiască în lume depind de nivelul preponderant al conştiinței sale şi de intenția sa spirituală generală, dar şi de gradul de dedicare. Lumea oferă oportunități maxime pentru evoluția şi motivarea spirituală, care se definesc prin obținerea de merite spirituale şi de a anula efectele negative şi consecințele spirituale ale alegerilor anterioare.

O cale tradițională a fost prin eforturi umanitare şi ajutor altruist (Karma Yoga). Dezastrele majore provoacă adesea o revărsare consistentă de conştientizare spirituală interioară, în care compasiunea şi ajutorul dezinteresat sunt exprimate în mod sincer de către toate nivelurile societății, ba chiar de guvernul însuşi. Astfel, sub ceea ce pare a fi carapacea cinismului, al materialismului sau senzaționalismului societății, încă mai bate inima plină de viață şi puternică a omenirii.

În ciuda tuturor criticilor şi scepticilor, după cum s-a menționat anterior. America este cea mai generoasă dintre toate națiunile lumii, iar ajutorul său umanitar, filantropic e de sute de ori mai mare decât al oricărei

alte țări. Acest efort rezultă din contribuția individuală (89% dintre familiile din America), plus organizațiile caritabile, corporațiile americane şi organizațiile filantropice, inclusiv cele nonprofit, bisericile ş.a. *(Philanthropic Research,* 2006 [Studiu asupra filantropiei, 2006J. Această calitate unică a societății Statelor Unite a fost menționată încă din anul 1835, în cartea lui Alexis de Tocqueville, în celebra sa carte *Democracy in America* [Democrația în America],

De remarcat este şi faptul că Statele Unite au reconstruit întreaga Europă distrusă de război, după ccl de-al Doilea Război Mondial şi încă mai plăteşte şi acum 27% din cheltuielile generale ale Națiunilor Unite.

În contrast cu cele mai sus menționate, țările care sunt ostile Statelor Unite în cel mai virulent mod posibil nu ajută, în mod constant, decât foarte puțin sau deloc săracii sau țările nevoiaşe, în ciuda profiturilor lor enorme, obținute din petrol şi din bogățiile acumulate.

Din fericire, în mod obişnuit, generozitatea, bunăvoința şi filantropia nu sunt etichetate drept valori „spirituale”, altfel, ar putea fi supuse şi ele atacului din partea seculariştilor, care ar căuta să demonstreze că, prin programele umanitare, guvernul federal sprijină în mod ilegal practicile religioase/spirituale.

Înțelepciune versus popularitate

Guvernul reprezintă expresia ideologiei asociate cu sistemele politice care variază de la extremele regimurilor şi monarhiilor barbare, opresive, totalitariste. la conducătorii blajini, care au adus pace şi prosperitate.

Următorul tabel este preluat din *Adevăr versus Falsitate*. În interesul cititorului.

Sisteme politice

Suveranitate benevolentă	500	Tribal	200
Oligarhie	450	Teocrație	175
Republică Democratică	410	Colectivism	175
Națiunea Iroqui	399	Comunism	160
Coaliție	345	Dictatură	135
Socialism	305	Fascism	125
Monarhie	200	Anarhie	100
Feudalism	145-200		

După cum se poate observa, cele mai benefice guverne apar atunci când la conducere se află conducători binevoitori, cum ar fi cei care au asigurat timp de secole pacea şi prosperitatea în Cina antică, unde armonia şi colaborarea socială au fost urmări ale respectului pentru judecata integră. Conducerea prin consiliu oligarhic se bazează de asemenea pe încredere în înțelepciunea dovedită, aşa cum a fost practicată de

către amerindieni, dar şi de alte triburi, timp de secole. Națiunea Irocheză a servit drept model pentru democrație şi a influențat în mod semnificativ fondarea structurii guvernului Statelor Unite. Cabinetul prezidențial este similar cu acel consiliu oligarhic. (Actualul cabinet al Statelor Unite calibrează la 455.)

După cum s-a menționat anterior, în ciuda criticilor populiste, valoarea viguroaselor roade ale înțelepciunii stă pe propriile sale picioare şi rezultă în faptul că Statele Unite sunt cea mai filantropică națiune, prin generozitatea individuală a cetățenilor săi, prin comunitatea de afaceri americană, guvernul său şi fundațiile-gigant (Buffet, Carnegie, Gates, Ford, Rockefeller ş.a.m.d.). care donează mai mult decât restul populației americane.

La nivel colectiv, societatea Statelor Unite calibrează la nivelul 421 (noiembrie 2007). Prin contrast, criticile populiste (ex.. Hollywood), la nivel colectiv, calibrează la 190. (Cel mai recent Festival de film Sundance calibrează la 165). Astfel, deşi populismul se sprijină pe narcisism, după cum s-a subliniat mai devreme, nimeni nu vrea să aibă un chirurg, contabil, avocat, ba nici măcar un şofer de autobus care calibrează la 190. Este interesant faptul că, deşi nivelul conştiinței Americii este la 421, Singapore, care a luat ființă dintr-o oligarhie, calibrează la 440, iar criminalitatea este aproape inexistentă.

Aplicarea principiilor de bază ale înțelepciunii necesită autodisciplină, integritate personală, muncă

susținută, respect pentru sine şi pentru ceilalți, sacrificiu de sine, care înseamnă amânarea satisfacției imediate pentru țeluri pe termen lung („etica protestantă”).

Liderii celui mai distructiv guvern au fost, în mod caracteristic, dictatorii, al căror efect asupra țărilor pe care le-au condus a fost devastator. Acest gen de popularitate reflectă o inflație de valori, din cauza isteriei în masă şi a promovării cultului personalității. Astfel, regimul colectivist al Preşedintelui Mao calibrează la 175 şi a dus la înfometarea a treizeci de milioane de țărani. China a crescut acum la nivelul de calibrare 385 şi, în mod cât se poate de bizar, reprezintă câştigul instaurării pragmaticelor principiilor ale afacerilor (paradox exemplificat Sam Watson (Samuel William „Sam” Watson este un activist aborigen australian şi politician socialist)). De aceea, vechiul dicton dovedeşte că pentru a avea succes, trebuie mai degrabă să-l imiți, decât să-l invidiezi sau să-l demonizezi cu gelozie.

Măsuri împotriva iluziei culturale

Un studiu asupra civilizației occidentale indică faptul că nivelul global al conştiinței acesteia este acum în declin, din motive care au fost prezentate succint de Papa Benedict (relativismul plus agresiunea islamică şi „Jihadul cultural”; vezi Burton şi Stuart, 2007). Declinul este rezultatul influențelor sociale şi intelectuale exercitate de media, lumea academică şi ale politizării de

la niveluri mai joase ale conştiinței, care au fost finanțate masiv din surse ce calibrează sub nivelul critic de 200 („samsarii puterii"). Rezultatul net îl constituie dominația progresivă a narcisismului, care e promovat drept „progres", „libertate de exprimare" sau „respectare a drepturilor omului" şi se foloseşte de egocentrism. Astfel, nici măcar educația formală nu mai este un factor de siguranță împotriva lipsei flagrante de integritate şi a falsității grosolane.

1. Cele mai practice măsuri pentru a contracara efectele sus menționate sunt:
2. Alinierea spirituală cu adevărul (care facilitează o schimbare favorabilă în chimia creierului).
3. Rafinarea intelectuală prin familiarizarea cu *Cărțile de seamă ale lumii occidentale*.
4. Conştientizarea Hărții Nivelurilor Conştiinței.
5. Elevarea nivelului conştiinței individuale prin urmarea şi practicarea unor învățături spirituale şi principii de discernământ verificate.

Limitele înțelepciunii şi adevărul social autentic

Deşi integritatea şi inteligența colectivă sprijină fericirea şi supraviețuirea, ele nu garantează omniscienţa sau imunitatea față de erori sau defecte. Omenirea se află pe o cale de evoluție, iar viața pe pământ nu e un tărâm celest. Valoarea înnăscută a vieții umane pe pământ rezidă în faptul că ea permite oportunitatea maximă pentru evoluția spirituală, prin

mecanismul libertății de voință, prin libertatea de alegere. Astfel, viața umană reprezintă oportunitatea maximă pentru transcenderea tendințelor negative şi obținerea de merite pozitive. Acceptarea limitelor omeneşti, atât la nivel individual, cât şi colectiv, permite mai degrabă îngăduința, iertarea şi compasiunea, decât condamnarea. Progresul omenirii este evolutiv şi. drept urmare, greşelile şi opiniile eronate sunt inevitabile. Singura tragedie reală este să devii mai bătrân, dar nu mai înțelept.

CAP. 9 - Convingerile

Activitățile şi acțiunile omeneşti se bazează pe convingeri. păreri şi încredere, deoarece calitățile sunt ele însele inerente structurii şi funcționării precise a minții umane, în virtutea originii sale evoluţioniste. După cum s-a menționat anterior, fiecare om consideră, în mod inconştient, şi se încrede în faptul că propria sa minte procesează „realitatea”, pe care o şi comunică, iar propriul său punct de vedere este în consecință adevărat, ceea ce înseamnă că alte puncte de vedere sunt false sau greşite. Prin educare şi înțelepciune progresivă, prezumția de bază devine adaptabilă la mai multe niveluri de smerenie, dar chiar şi atunci, ea rămâne temelia solidă a încrederii egoului în capacitatea lui de a cunoaşte adevărul şi, ca urmare, „realitatea”. Esențialmente, toată lumea e vulnerabilă la „greşeală”, după cum au arătat Iisus Christos, Buddha, Socrate şi filozofii de mai târziu, cum sunt Rene Descartes şi mulți alții. Prin recunoaşterea faptului că discernerea mentală a adevărului era de fapt destul de dificilă, au apărut marile sisteme filozofice, care sunt prezentate în *Cărțile de seamă ale lumii occidentale*. Până şi ştiința newtoniană a fost înlocuită mai târziu de marile

descoperiri ale teoriilor relativității, mecanicii cuantice, fizicii subparticulclor şi, de mare importanță, de Principiul incertitudinii al lui Heisenberg ş.a.m.d. Independent de ştiință sau de lumea academică, au existat dintotdeauna marile religii şi tradițiile ezoterice, dar şi învățăturile marilor înțelepți.

După cum s-a menționat, matricea minții este naivă din cauza structurii sale înnăscute. Mintea se află într-o stare constantă de credulitate ipotetică. Chiar dacă are dubii, ea face aşa, dincolo de încrederea în argumentele aparent logice. Deşi ridiculizează credința şi adevărul, scepticii au ei înşişi aceeaşi încredere şi credință naivă în propriile lor intelectuali zări subiective şi percepții mentalizate. Scepticii afirmă că mintea nu e capabilă să ştie adevărul, iar apoi, în mod paradoxal, folosesc exact acea minte pentru a demonstra validitatea dubiului şi a lipsei de încredere; astfel, până şi scepticul este fundamental motivat de convingeri naive.

Având în vedere că strădania umană e posibilă în primul rând prin credință şi încredere, cea mai evidentă necesitate o reprezintă o modalitate de a constata adevărul şi realitatea dintr-un punct de observare neîngrădit de deformarea mentali- zării sau a părtinirii. Nici emoțiile nu se pot substitui percepției lipsei, deoarece ele sunt reacții instinctive la percepție, fără a avea o capacitate inerentă de a verifica realitatea. Astfel, actualul discurs ştiințific/filozofic include o terminologie precum intuitiv versus contraintuitiv, care constituie un argument pentru valabilitatea aşa-numitei relatări

subiective la „persoana întâi”. Actuala dezbatere filozofică în cadrul ştiinței conține întrebarea dacă „subiectiv” este mai real decât „obiectiv” sau vice-versa. Un astfel de discurs sfârşeşte printr-o ipoteză incoerentă şi o intelectualizare indirectă, care se adresează în primul rând altor intelectualizatori predispuşi spre limitări similare.

În căutarea unor surse de încredere, mai presus de orice bănuială, de adevăr verificabil, mintea umană s-a bizuit pe profeți, vise, viziuni, şamani, doctrine bisericeşti, pe autoritatea religioasă, pe istorie, intuiție, revelații, mituri, inteligență, legende, oracole, divinație, astronomie, astrologie, medium-uri, channel-eri, arheologie, paleontologe, sisteme politice, filozofie, metafizică, rațiune, logică, pe ştiința newtoniană, mecanica cuantică, teoria relativității, fizica teoretică avansată şi fizica subparticulelor. iar acum. pe realizările descrise de Peter Lynds (2003). El arată că aceleaşi limitări care au fost descoperite de cercetarea conştiinței - chiar durata şi timpul însuşi - sunt în primul rând proiecții ale conştiinței, fără o existență fizică efectivă. Fără o realitate existentă în sine. cum e timpul, nu există un acum sau un moment „real” şi, ca atare, nicio poziționare relativă dependentă de timp nu este posibilă în realitatea fizică. Astfel, Lynds soluționează clasicul paradox „Zenon” (Filozoful grec Zenon, discipol al lui Parmenide, a trăit în secolul al V-lea î.Hr. şi ne-a lăsat moştenire câteva paradoxuri foarte profunde, a căror rezolvare ne invită să meditām asupra

noțiunilor de infinit şi de mişcare. A fost numit de Aristotel fondatorul dialecticii (formă veche de găsire a adevărului, cunoscută şi drept arta interlocuțiunii)), care a fost formulat pentru întâia dată în Grecia antică.

Cercetarea conştiinței a oferit atât o modalitate de a deosebi adevărul de falsitate, cât şi capacitatea de a stabili măsura adevărului relativ, comparat cu ceva absolut (o scală de la 1 la 1.000). Efectul a fost comparabil cu impactul dezvoltării telescopului în astronomie sau al microscopului în biologie, deoarece studierea conştiinței a oferit un instrument pragmatic care a facilitat deschiderea unui întreg domeniu nou de cercetare, ce are la îndemână o modalitate obiectivă, practică, pentru verificarea şi validarea nivelurilor adevărului. Metodologia simplă a cercetării conştiinței (cal. 605) e uşor de înțeles şi nu solicită intelectul, nici nu necesită grade înalte de educație sau sisteme de credințe formale, deoarece se bazează pe experimentare, este neintelectuală şi concretă în sine. Simplu spus. adevărul (realitatea) face ca musculatura corpului să se întărească, în cazul oamenilor care calibrează peste 200. iar falsitatea (irealitatea) le slăbeşte musculatura, exact la fel cum hârtia de turnesol se înroşeşte în acid şi se albăstreşte în prezența substanțelor alcaline.

Bazele calibrării conştiinței

Faptul că adevărul face musculatura corpului puternică, iar falsitatea o slăbeşte a fost o descoperire

clinică empirică (Hawkins, 1995). Fenomenul se datorează faptului că adevărul există ca o realitate concretă, în timp ce falsitatea nu are de fapt substrat al realității. Astfel, reacția la testarea musculară este fie „da”, fie „nu da” („nu”). Mecanismele sunt clarificate prin înțelegerea principiilor de bază, prin care Principiul incertitudinii al lui Heisenberg însuşi e „turnesolul”. Fenomenele sunt consecințe ale colapsului „funcției de undă” a potențialității în „funcția de particulă” a manifestării şi realității. Acestea sunt rezultatul intenției şi observării înseşi. Observatorul şi ceea ce e observat devin o unitate operațională. Adevărul are o existență concretă şi, drept urmare, colapsează funcția de undă. Falsitatea nu există (e inexistentă) şi de aceea, nu reuşeşte să obțină o reacție (slăbirea puterii brațului). Astfel, asemenea electricității, conductorul este fie „deschis”, şi atunci poartă curentul („da”), fie „închis” („nu”). În plus, descrierea detaliată este disponibilă imediat, prin Henry Stapp via website-ul său personal şi Scott Jeffrey (Jeffrey şi Colyer. 2007).

Evoluția încrederii în adevăr

Atunci când câmpul infinit de puternic de energie nelineară al conştiinței (Lumina Lui Dumnezeu) interacționează cu material, viața a luat naştere dincolo de substratul organic (calibrează ca adevărat, la nivelul Infinitului).

Primelor forme de viață le-au lipsit sursele inerente de supraviețuire şi dezvoltare ulterioară; de aceea, energia trebuia căutată şi obținută din mediul local. Şi totuşi, forma vegetală de viață a folosit clorofila pentru a transforma lumina soarelui în energie: dar formele animalice de viață au trebuit să obțină nutrienții necesari prin intermediere şi integrare. Drept urmare, viața animalică a trebuit să învețe să deosebească substanțele utilizabile care susțineau viața, de cele care reprezentau opusul acelora, dezvoltându-şi astfel capacitatea pentru inteligență.

Supraviețuirea însăşi s-a bazat pe evoluția capacității de a dezvolta o capacitate credibilă de colectare a informațiilor, de interpretare şi organizare a datelor (ex., deosebirea dintre „bine şi rău”). Această capacitate a devenit mai târziu ceea ce este cunoscut drept inteligență, cu a sa capacitate înnăscută de a sorta, stratifica şi stoca date lineare prin înțelegerea (esență) şi valoarea supraviețuirii. Încrederea în informații corecte pentru supraviețuire a format apoi matricea din care a evoluat mai târziu încrederea în adevăr (certitudinea).

În om a evoluat nu numai capacitatea de procesare şi interpretare a datelor lineare, ci a fost disponibilă şi energia nelineară a conştiinței/conştienței, care a fost numită „spirituală”, deoarece sursa de energie era nonfizică şi indefinibilă prin concepte lineare. Aceasta a fost de asemenea evoluționistă în dezvoltarea ei umană şi a fost numită „spirit uman”. Ea s-a caracterizat prin

apariția unui corp energetic nonfizic („eteric”), a cărui supraviețuire şi evoluție au fost independente de corpul fizic însuşi. Astfel, spiritul e asociat cu esența, iar rațiunea cu forma lineară şi definibilă.

După cum se poate observa din dezvoltarea sa evoluționistă, încrederea în adevăr a fost o necesitate biologică pentru supraviețuire, care a fost construită într-o structură de bază a egoului ca simț al sinelui. Capacitatea de a fi conştient şi de a trăi experiența sinelui a fost o calitate a conştienței simțitoare inerente regatului animalelor. Astfel, omenirea a trăit prin convingeri. În mod naiv, egoul şi-a plasat prima convingere în esența narcisistă a egoului însuşi (ex., percepție/opinie), care, drept urmare, şi-a asumat autonomia şi suveranitatea ca arbitru al realității. În virtutea originii şi structurii sale, egoul este orb la propriile-i limitări.

Credință versus rațiune

Această dicotomie poate fi descrisă mai exact ca încrederea în lumea nevăzută, în realitatea nonlineară esențială versus încrederea în adevărul din conținutul limitat, linear al menta li zării. În general, constructele lineare intelectuale, cum ar fi ştiința şi filozofia, sunt considerate ca fiind prezumtiv obiective, verificabile şi demonstrabile, în timp ce realitatea nelineară este descrisă ca fiind subiectivă, ezoterică, inefabilă şi (anterior cercetării conştiinței) neconfirmabilă.

Procesul Scopes este cel mai cunoscut exemplu de confruntare între discrepanțele paradigmelor. În prezent, după cum s-a menționat anterior, nu există un conflict mai mare decât conflictul dintre material organică şi cca anorganică sau dintre entitățile însuflețite şi cele neînsuflețite. Limitarea este mai degrabă un artefact al limitării punctului de vedere, care apare când un subiect e abordat de la niveluri diferite ale conştiinței (Van Biema, 2006).

Pe scala de calibrare a conştiinței, după cum s-a menționat anterior, dimensiunea lineară, demonstrabilă e reprezentată de nivelurile de calibrare până la 499, iar nivelurile nelineare ale conştiinței, de la 500 în sus, sunt experimentabile, confirmabile şi demonstrabile, dar nu pot fi „dovedite" prin aplicarea legilor rațiunii sau a logicii, deoarece ele se află dincolo de paradigma realității, cum este ea definită de nivelurile conştiinței din zona 400. Inteligența reprezintă capacitatea de a discerne tiparele de bază (principiile) care pot fi folosite apoi în mod creativ în soluționarea problemelor.

Transformarea ce apare în psihologia creierului (conform tabelului Funcționarea creierului. Capitolul 4), indică, la nivelul 200, o schimbare a neurotransmițătorilor. Această schimbare majoră în psihologia de bază a creierului însuşi confirmă importanța încrederii în valorile spirituale şi în contribuția, însemnătatea şi semnificația acestora. De aceea, evoluția omului este exprimată prin folosirea inteligenței în slujba intenției spiritualizate.

Curiozitatea: motorul mental al supravieţuirii

Pentru ca viața să supraviețuiască, organismul trebuie atât să caute în mod constant surse externe de energie, cât şi să găsească apă şi condiții fizice şi de mediu favorabile. Acest lucru necesită dezvoltarea capacității de a selecta şi identifica informații şi, în cele din urmă, determinarea principiilor de bază. Modelul „caută şi selectează" reprezintă procesul recunoscut drept curiozitate şi explorare, în care informațiile sunt ulterior stocate, procesate şi categorisite în scopul eficienței. Această capacitate a apărut ca inteligență, roadele sale simbolice, lineare, fiind rațiunea şi mentalizarea.

Rațiunea reprezintă capacitatea de a categorisi şi manipula simboluri şi imagini care provin din extragerea principiilor din lumea fizică, astfel încât experiența să poată fi amplificată şi elaborată de capacitatea numită gândire, independent de contactul fizic sau experiența concretă. Astfel, experimentatorul putea fi liber de locația fizică, iar motivul poate fi emoția aventurii şi plăcerea pentru „noutate", dar şi reconfirmarea a ceea ce îi era familiar. Explorarea pe care o făcea amoeba pentru a supraviețui a devenit „cercetarea şi dezvoltarea" lumii moderne, o activitate majoră a tuturor domeniilor: afaceri, industrie şi comerț.

Teoriile ştiințifice au evoluat de-a lungul secolelor prin polemică şi perfecționare, care erau adeseori

discutabile, şi mai evoluează încă şi în prezent, în special în ceea ce priveşte teoria cuantică (Rosenblum, 2006). Beneficiile încrederii în ştiinţă nu au fost numai de natură intelectuală, ci au inclus producerea tehnologiei şi a altor mijloace de verificare şi demonstrare a veridicităţii procesării lineare. În contrast, procesarea informaţiilor din domeniul spiritual nelinear a fost pur subiectivă şi empirică şi drept urmare, dependentă de mărturia la persoana întâi. Beneficiile realizărilor spirituale nonlineare sunt observabile şi verificabile, dam nu pot fi dovedite în acelaşi mod ca informaţiile lineare bazate pe documente. Experienţa spirituală e un rezultat al energiilor de înaltă frecvenţă, care sunt dincolo de gama nivelurilor de conştiinţă ce pot fi dovedite. Manifestările lor sunt observabile în măsura în care atitudinea prietenoasă este recunoscută prin contrast cu lipsa de personalitate. În virtutea acestui impact asupra psihologici creierului şi a proceselor hormonale, contextul spiritual influenţează nivelul biologic, după cum au demonstrate grupurile de recuperare bazate pe credinţă din întreaga lume, în care ceea ce era anterior imposibil devine posibil.

Intenţia, dedicarea şi armonizarea spirituală transformă contextul, în cadrul căruia, conţinutul e influenţat şi modificat. Prin analogie, când se aplică Principiul incertitudinii al lui Heisenberg, intenţia spirituală face ca funcţia de undă a potenţialităţii să colapseze în realitate. Intenţia spirituală are, de

asemenea, un efect remarcabil asupra percepției înseşi, astfel încât evenimentele vieții şi interacțiunea umană sunt trăite ca experiență, adeverite ca martor şi înțelese dintr-o perspectivă mai largă (ex., miraculos). Acest lucru rezultă şi într-o schimbare majoră a emoțiilor, ca urmare a transformării în sens favorabil a funcționării creierului şi a căilor sale de informare-procesare. precum şi a hormonilor şi transmițătorilor neurali.

Prin evoluție spirituală, se produce o transformare a stării subiective, experiențiale de martor, însoțită de o schimbare pozitivă corespunzătoare în modul de a percepe lumea şi evenimentele sale. S-a descoperit că efortul spiritual e incitant, plin de satisfacții şi oferă mulțumire şi beneficii care ating, în cele din urmă, nivelul ce nu poate fi descris decât ca „miraculos", deoarece acestea apar spontan, mai degrabă din puterea contextului neliniar, decât pentru că sunt cauzate de „conținutul" linear.

În emergența lor, sensul, semnificația şi valoarea sunt mai curând revelatoare ca experiență, decât să pară că apar ca urmare a relației prezumptive, logice dintre „cauză şi efect". Legile contextului sunt legi ale dominației, influenței şi, drept urmare, ale probabilității sporite că sunt diferite de conținutul gândirii obişnuite.

Prin elevarea conştiinței, adevărurile realităților spirituale devin evidente în mod spontan, chiar dacă e posibil ca ele să nu fie înțelese în mod logic de mintea gânditoare. Asistarea la evenimente are drept rezultat o

mai amplă înțelegere contextualizată, care depăşeşte normalul.

Această tranziție devine destul de evidentă la nivelurile conştiinței de la 540 în sus, prin care întreaga experiență e transformată. De la nivelurile conştiinței cuprinse între 570 şi 590, are loc o desfăşurare continuă de nesfârşită frumusețe şi perfecțiune, iar apariția miracolelor se petrece aproape în mod constant.

Dezvoltarea credinței

Capacitatea psihologică de dezvoltare a încrederii individului începe cu dependența din copilărie de părintele demn de încredere, care îi asigură hrana în funcție de nivelurile de toleranță ale copilului. Printr-o pregătire adecvată, toleranța față de temporizare creşte. Întrucât încrederea este legată de capacitatea de a aştepta. Această fază influențează de asemenea predilecția pentru optimism versus pesimism, precum şi încrederea în persoanele autoritare.

Călăuzirea parentală recompensează comportamentul pozitiv, iar reținerea de la acesta pentru o conduită negativă poate fi însoțită chiar de pedeapsă pentru nesupunere. Egoul, sinele integrează apoi atât tiparul parental „eu cel bun” versus „eu cel rău”, cât şi conceptele de autoritate „corect versus greşit”. Din această dicotomie se naşte vinovăția şi ura de sine versus aprobare. Durerea vinovăției e alinată de descoperirea învinuirii, a scuzelor şi raționalizărilor.

Predilecția pentru adevăr este integrată în dezvoltarea ulterioară ca speranță spirituală, credință în Dumnezeu şi adevăruri spirituale.

Fiecare om are deja un nivel de calibrare a conştiinței din primul moment al naşterii, care este independent de factorii sau circumstanțele lumeşti. Acest lucru este în concordanță cu principiul clasic al karmei, care, deşi nu reprezintă o noțiune occidentală, îşi găseşte echivalentul în religiile occidentale (soartă, destin). (Principiului karmei calibrează la nivelul 1.000).

Nivelul de calibrare al conştiinței bebeluşilor la naştere indică, cu aproximație, nivelul de evoluție spirituală care a existat deja şi implică, de asemenea, cantitatea de efort ce mai trebuie făcut. Există o recunoaştere larg răspândită a acestui principiu fundamental în toate religiile majore ale lumii, dar şi o acceptare a faptului că trăsătura caracteristică a vieții spiritului după moarte este rezultatul alegerilor spirituale din timpul vieții pământene.

Pentru a înlesni acceptarea destinului uman există învățăturile minunate, care subliniază posibilitatea Mântuirii şi/sau Iluminării, însoțite de binefacerile Grației care decurge din credință. Prin urmare, povața „Dar să te încrezi în numele Meu” izvorăşte din învățăturile lui Krishna, Buddha, Iisus Christos.

Mohamed şi ale marilor înțelepți arieni. Faptul că „împărăția Lui Dumnezeu este în interiorul tău” poate fi confirmat atât de calibrarea conştiinței, cât şi de

experiența umană subiectivă a transformării identității de la sine, la Sine (Hawkins, 2007).

Adevărul conform căruia credința poate fi îndreptată în mod greşit către învățători inadecvați sau lipsiți de integritate sau pe căi greşite este descris detaliat în *Adevăr versus Falsitate*. Credința rătăcită stă la baza marilor dezastre, atât personale, cât şi colective, prin care discipolii naivi sunt exploatați de conducători şi învățături ce calibrează doar la nivelul 90 sau sub acesta.

De aceea, încrederea în adevărul verificabil reprezintă calea regală către Mântuire şi Iluminare. În contrast, încrederea în ceea ce e greşit reprezintă o capcană pentru cei neavizați. De aceea, Iisus Christos, Buddha şi toți ceilalți mari învățători ne-au învățat că greşeala fundamentală a omului are drept cauză ignoranța şi că destinul său pe termen lung depinde de depăşirea acestei ignoranțe. În consecință, identificarea şi verificarea adevărului sunt vitale pentru destinul uman, atât colectiv, cât şi individual. După cum putem observa prin studierea istoriei, nivelul conştiinței omenirii a crescut constant de-a lungul secolelor.

Teismul şi Deismul în Statele Unite

Deşi secularismul e promulgat prin grupări activiste juridice/politice consistent finanțate, majoritatea americanilor (92%) cred în Dumnezeu, iar 90% sunt afiliați la instituții religioase sau bazate pe credință

(*Baylor Survey of Religion*, 2006) [*Studiu asupra religiei*], Doar 5% sunt atei, 31% au considerat că Dumnezeu poate fi imaginat ca fiind autoritar, 23% binevoitor, 16% cu spirit critic sau moralizator, 24% distant. 60% din populația neafiliată crede în Dumnezeu. Astfel, marea majoritate a americanilor cred într-o Putere Superioară.

În mod obişnuit, nivelurile de credință, afiliere şi ideile despre Dumnezeu fluctuează pe parcursul vieții oamenilor, rezultând atât în perioade de mare credință, cât şi în perioade de ignorare a credinței. Apoi, mai târziu, apare o revenire la credință, mai ales ca reacție la stres şi calamități. Astfel, credința poate fi activă sau pur şi simplu latentă.

Imperativul rațiunii

După cum se poate observa cu uşurință, adevărul şi credința naivă pot conduce la greşeli serioase fără contrabalansarea rațiunii, logicii şi educării. Astfel, credibilitatea surselor de informare indică importanța capacității de a deosebi adevărul verificabil de falsitate.

Rațiunea are nevoie de informații corecte şi, în plus, de capacitatea de a le procesa prin experiență şi maturizare ca înțelepciune şi autenticitate evolutivă, care reprezintă produsul final al experimentării. Aşadar, prin procesare, linearul este integrat şi sintetizat în contextul câmpului nelinear global al comprehensiunii.

Fără influența şi contextualizarea rațiunii, credința religioasă poate duce la extremism irațional şi exces

distructiv de religiozitate şi fanatism. Astfel, genocidul şi masacrul au apărut în întreaga istorie şi se manifestă acum sub forma terorismului şi a fascismului Islamic.

După cum s-a demonstrat în lumea întreagă, în prezent, islamismul este în stare de război cu multe țări, fără nicio posibilitate de echilibrare prin rațiune sau înțelepciune. Actuala dezaprobare la nivel internațional a islamismului vizează faptul că acesta e imun la rațiune şi incapabil ca măcar să înțeleagă valoarea ei (conform Coranului).

Influența religiei în societatea Statelor Unite

Impactul cultural general al diferitelor religii sau sisteme de credințe calibrează în prezent după cum urmează:

Ateismul	165	Libertarianismul	185
Lumea academică	190	Hedonismul	180
Relativismul Morala 180-185		Iudaismul	450
Sofismul (Politic)	185	Catolicismul	450
Islamismul	190	Protestantism	450
Secularismul	190	Tradiționalismul	450
Hollywood-ul	190	Budismul	455
Psihologia evoluționistă	210	Cavalerismul	455
Creştinismul	450	Programele în 12 paşi	525

- LIBERTARIANISM (FILOZ.): Concepție potrivit căreia acțiunile nu sunt determinate cauzal, dar nici nu se desfăşoară la întâmplare, fără nici o intervenție rațională, responsabilă.

➢ HEDONISM: Concepție etică potrivit căreia scopul vieții este plăcerea; cultul plăcerii.

➢ CAVALERISM: O instituțiune feudală militară şi religioasă proprie ordinului nobleței şi ai cărei membri, într-o epocă de violențe continue, şi-au pus sabia şi forța în serviciul dreptății şi al celor slabi.

Conform celor prezentate mai sus, sursa conflictului şi al controversei socio-politico-filozofică se află între segmentele societății care calibrează sub 200 şi cele care calibrează în zona nivelului 400. Acest lucru demonstrează vechea legendă amerindiană. În care se spune că „în interiorul fiecăruia sunt doi lupi. Unul e rău şi furios, invidios, lacom, arogant şi înclinat spre falsa mândrie şi egoul trufaş. Celălalt reprezintă binele, bucuria, pacea, iubirea, speranța, seninătatea, smerenia, bunătatea, generozitatea şi adevărul". De aceea, fii atent pe care dintre lupi îl hrăneşti (Wheat, 2007). Un lup te duce în sclavie, celălalt lup, la libertate (Williams, 2007, citat din Alan Keyes).

Credinţa ca o piatră de temelie a Americii

Credința deistă/teistă a reprezentat fundamentul primordial al Americii, până la fondarea ei şi continuă să fie adevărata bază a continuității libertății, oportunității şi puterii acesteia, aşa cum sunt garantate aceste valori de însăşi Constituția Statelor Unite. Detaliile au fost bine explicate în *God and Religion in*

America [Dumnezeu şi religia în America] (Gingrich, 2006) şi în *The Preacher and the Presidents [Predicatorul şi preşedinţii]* (Gibbs şi Duffy. 2007). Din cele de mai sus, e limpede că credinţa însăşi are o asemenea putere, încât susţine integritatea morală în faţa provocărilor întregii lumi şi a ameninţării cu distrugerea. De aceea, preşedinţii au apărat raţiunea, stimulând studiul extensiv al eticii şi discursul pastoral.

Pastorul Billz Graham a slujit în folosul a unsprezece preşedinţi americani şi al patriei, timp de cincizeci şi cinci de ani. Aşadar, credinţa nu e doar inspiratoare, ci şi extrem de practică în capacitatea ei de a contextualiza logica şi raţiunea. Cumplitele decizii de intrare în război au fost consecinţele contextului istoric global al ameninţării supravieţuirii. Unele după altele, au venit marile provocări ale agresiunii totalitariste (ex., Japonia imperialistă şi regimul nazist), apoi combativitatea comunistă, iar în prezent, totalitarismul Islamic şi atacul împotriva Statelor Unite însele.

Un alt stres al prezidenţiei este riscul constant al asasinării. prin care mulţi ex-preşedinţi au fost fie răniţi, fie ucişi. Un alt stres formidabil îl constituie valul constant de ură îndreptată către fiecare preşedinte prin denigrare şi ameninţare. Fără credinţă, această funcţie ar fi imposibilă.

CAP. 10 - Experiențial versus conceptual

Cuvântul „ştiu” poate implica multe niveluri, cum ar fi „am auzit”, „am aflat”, „cred” sau „cunosc”. El mai poate însemna „am învățat formar” sau chiar „am competență într-un subiect dat”. Sunt unele niveluri ale cunoaşterii care pot fi descrise cel mai exact ca fiind temporare, prezumtive, ipotetice sau probabilități neîntemeiate. Există, de asemenea, anumite grade de convingere, certitudine şi persuasiune. Astfel, fiecare nivel implică grade de certitudine a temeiniciei, bazate pe informațiile experiențiale. În contrast cu constructele intelectuale ale gândirii.

A „şti despre” înseamnă că deşi informațiile însele sunt cunoscute, realitatea şi adevărul lor trebuie confirmate experiențial. În stadiul final al dobândirii certitudinii, a şti cu adevărat înseamnă a fi, iar atât subiectul, cât şi cel care ştie sunt unificați. A şti despre

este mental; a şti în mod experiențial e acceptat ca adeveritor. (Dovada budincii rezidă în faptul de a o mânca).

La nivelurile lineare şi conceptuale obişnuite ale vieții, confirmarea e relativ uşoară şi practică. În contrast, în chestiunile spirituale, întregul proces este de o natură diferită, mai subtilă, care implică alte modalități decât doar gândul, emoțiile sau constructele mentalizate. Confirmarea realităților spirituale necesită dezvoltarea altor calități şi capacități ale conştiinței, prin care realitățile nelineare pot fi cunoscute cu adevărat (ex., prin unicitate).

Cine este cel care cunoaşte?

Mintea crede cu naivitate că ea este „eul" real care caută adevărul, deoarece ea presupune că egoul/sinele e esențial şi e singurul autorul atât al intenției, cât şi al acțiunii, şi prin urmare, arbitrul realității. Acest lucru implică motivare, dar şi un scop prezumtiv. Motivarea pentru cunoaştere poate fi nimic altceva decât pură curiozitate sau dorința de a câştiga, însă, cu motivație spirituală, apare şi necesitatea interioară de a se convinge de certitudinea adevărurilor inerente diferitelor învățături, căi de urmat şi religii. Dorința de a cunoaşte sensul lucrurilor, adevărul şi spiritualitatea are rădăcini biologice, care sunt corelate cu psihologia creierului (Newberg, 2006).

În mod tradițional, disponibilitatea pentru studierea spiritualității a fost numită maturitate/ chibzuință/ înțelepciune, indicând o combinație fructuoasă între intenție sinceră, plus maturitate, evoluție progresivă a conştiinței şi activarea dorinței pentru învățare experiențială. Deşi totul poate începe doar cu o curiozitate moderată, interesul capătă apoi impuls, cu o conştientizare a importanței cunoaşterii spirituale şi a semnificației efectului său pe termen lung la nivel personal. De acolo, entuziasmul creşte şi, în cele din urmă, apare dedicarea, iar țelurile şi valorile spirituale le înlocuiesc treptat pe cele mai neînsemnate, ce-i aparțin egoului lumesc. Folosirea informațiilor spirituale rezultă în experiență şi înțelepciune lăuntrică progresivă, care mai apoi sporesc interesul. Premisele spirituale devin treptat reale în mod experiențial şi duc la convingere, aşa cum „a şti despre" se transformă de fapt în a şti în virtutea devenirii experiențiale.

Progresul este cel mai bine descris ca fiind desfăşurarea înțelesurilor şi revelația spontană care e pusă pe seama intuiției şi a călăuzirii interioare. Mulți oameni vorbesc despre ghizi spirituali ca fiind realități experiențiale. Pe măsură ce munca spirituală avansează, sinele se dizolvă treptat şi se contopeşte cu Sinele, care are propriile sale capacități de învățare, care diferă de cele ale egoului/minții.

Suveranitatea

Pe câtă vreme esența narcisistă a egoului crede că el e sursa realității experiențiale şi caută crezare, procesarea spirituală aduce cu sine o smerenie tot mai profundă şi o recunoştință lăuntrică decisivă. Intenția spirituală activează Sinele. facându-l să devină tot mai dominant, iar abandonarea poziționalizării devine mai uşoară şi mai naturală. Se produce o schimbare subtilă a credinței, de la presupusul ştiut la încă neştiut. Apar apoi disciplina interioară pentru perseverență şi decizia de a transcende împotrivirea. Succesul aduce o creştere continuă a puterii, a credinței şi siguranței în procesul spiritual însuşi. Egoul slăbit pierde treptat din valoare şi abandonează iluziile de suveranitate, permițându-i căutătorului să fie condus de influența Prezenței adevăratei Puteri Mărețe.

Cel mai adesea, sursa originală a informațiilor spirituale este o formă de religie sau o organizație spirituală care e reprezentativă pentru cultura familiei unei persoane. Prin acceptare şi maturizare, nimic nu mai este de fapt necesar, câtă vreme evoluția spirituală e rezultatul dedicării. Alăturarea la religiile tradiționale şi la învățăturile lor oferă un nucleu al adevărului spiritual, care devine, în mod subtil, intuit, în diferențierea lui de prelucrările bisericeşti, ce par mai nimerite pentru alte culturi şi timpuri.

Oricare ar fi presupusele lor limitări, religiile tradiționale sunt suficiente pentru majoritatea

oamenilor, unii indivizi se îndoiesc de ele. Învățăturile clasice li se par insuficiente şi nesigure. Acest lucru e valabil mai ales în cazul persoanei educate a zilelor noastre, motiv pentru care ştiința şi intelectul pot aduce îndoieli alarmante (ex.. dilema procesului Scopes). De aceea, omul modern respinge şi acceptă, totodată, ambele părți ale procesului Scopes. Condiția necesară este integrarea credinței, a religiei tradiționale şi a realităților ştiințifice, precum şi a rațiunii şi logicii.

Într-o experiență obişnuită de viață, religia formală reprezintă o parte acceptată a copilăriei. Apoi, aceasta e neglijată sau abandonată din cauza necesităților presante şi nevoia de timp a vârstei adulte şi a vieții de familie în lumea modernă. Deşi o revenire la simpla acceptare ar fi dorită, întrebările şi îndoielile care au apărut trebuie lămurite. Odată cu maturizarea şi avansarea în vârstă, renegarea morții scade în fermitate, iar necesitatea de a răsfoi învățăturile religioase/spirituale creşte. Treptat, desluşirea propriei lor realității devine tot mai importantă. Această importanță poate fi precipitată de evenimente de viață serioase, atât personale, cât şi sociale, cu care se confruntă, precum boala severă, moartea sau calamitățile.

Interesant e faptul că aproape toți supraviețuitorii marilor dezastre relatează că s-au rugat cu înfocare (de fapt, 99%), iar unii chiar au intrat într-o stare de pace profundă, ulterior rugăciunii şi abandonării voinței Lui Dumnezeu.

În mod surprinzător, acest lucru se întâmplă adesea în cazul oamenilor care sunt ridicați în aer, în ochiul unei tornade. Ei au relatat că erau într-o stare de linişte şi pace profundă. În afara timpului, şi au devenit aproape trişti când tornada a dispărut şi ei au revenit la o stare mentală normală. Aceste experiențe personale reflectă dictonul „Catastrofa omului e oportunitatea lui Dumnezeu". Poți auzi în fiecare noapte, pe Weather Channel, mărturiile spontane ale supraviețuitorilor dezastrelor.

Descoperirea Autenticității Divinității, ca o consecință a dezastrelor personale sau în grup, au fost, în mod tradițional- ridiculizate de către sceptici, care le consideră „religie de tranşee", presupunând că motivarea e mai degrabă o frică de situație. În realitate, frica însăşi face imposibilă conştientizarea Prezenței lui Dumnezeu. Doar când frica e abandonată, capitularea profundă a rezistentului ego dezvăluie o Pace mai presus de puterea de înțelegere. Profunzimea ei trebuie să fie trăită ca experiență pentru a fi înțeleasă, pentru că nu poate fi descrisă în cuvinte. Oricum, efectul net al acesteia e transformator şi are un impact major asupra vieții, iar cei care s-au schimbat ca urmare a marii profunzimi a experienței dobândesc o radianță care transpare timp de mulți ani după aceea.

Descoperirea Prezenței lui Dumnezeu nu se datorează fricii, ci predarea care a fost precipitată de frică. Stările profunde de Pace Infinită exact în ochiul

dezastrului calibrează la 600, transformă viețile şi rezultă în dispariția pentru totdeauna a fricii de moarte.

Verificarea realităţilor spirituale

Deşi majoritatea oamenilor au capacitatea de a accepta adevărurile predate de marile religii şi de învățătorii spirituali ai istoriei, mintea modernă pune adesea în discuție diverse exigențe, din cauza impactului media, al scepticismului modern, a secularismului şi subminării valorilor tradiționale. În plus, educația universitară modernă implică atât programări subtile, cât şi fățişe, care discreditează respectivele valori. Există o ostilitate academică generalizată, puternică şi deschisă, împotriva spiritualității, a religiei, ba chiar a tradiționalelor valori morale şi etice (Kupelian, 2006). Această îndoctrinare e întărită de in- suflarea principiilor postmodernismului, ale sistemelor filozofice de credință relativiste, ale căror aberații sunt relevate prin calibrarea nivelurilor adevărului acestor învățături (de la 160 la 180), care, în acest mod se dovedesc a fi, în mod inerent, false.

Orientările intelectuale ale lumii academice actuale calibrează la 180-190. În plus, aceasta e sprijinită de ideologii politice care calibrează de la 160, la 190 sau chiar mai jos şi au drept rezultat simpatia apologeților pentru falsitatea sofismului. Astfel, absolventului de învățământ superior al zilelor noastre îi este inoculată limitarea inteligenței, iar testarea realității reflectă

niveluri scăzute de calibrare, în special în ceea ce priveşte integritatea intelectuală şi capacitatea de a recunoaşte aberațiile retoricii.

Cu toate că „ignoranța” generațiilor precedente a fost cauzată în primul rând de ceea ce este inerent în structura egoului/minții, problema e acum compusă din actualele straturi suplimentare ale subtilei îndoctrinări şi programări intelectuale. Deşi o astfel de îndoctrinare este ascunsă inteligent sub învelişul aşa-zisului idealism, adevărata sa forță de atracție constă în mândria intelectuală de a fi superior şi în alte atitudini de autopreamărire.

Toate filozofiile şi sistemele socio-politice relativiste dominante. care sunt la modă în momentul de față, calibrează sub 200, iar forța lor de atracție o reprezintă recurgerea unanimă la narcisism, care e atractiv mai ales pentru generația „YouTube”, conform faimoasei coperți a revistei *Time,* din 25 decembrie 2006. Beneficiul recunoaşterii fățişe a „idolatrizării sociale a egoului” îl reprezintă faptul că acest lucru e necesar, înainte de a putea fi transcens.

Luând în considerare cele mai sus prezentate, acum este mai necesar ca oricând să putem valida oficial nivelul de adevăr al fiecărui profesor, al fiecărei doctrine, grupări religioase sau spirituale, universități, organizații etc. Aşadar, prima cerință pentru orice demers spiritual o reprezintă smerenia intelectuală, din care cercetarea poate continua în mod profitabil.

În timp ce nivelul de calibrare al Americii, la modul general, este în prezent de 421, nivelul intelectual al lumii academice calibrează la nivelul şocant de 190. Atracția egoului narcisist față de postmodernism sau anarhism rezultă în deifica- rea hedonismului, nihilismului (Marcuse, Chomsky ş.a.) şi în renunțarea la înțelepciunea filozofică a *Cărților de seamă ale lumii occidentale* (cal. 460). Integritatea intelectuală a acestor cărți clasice era odinioară coloana vertebrală a educației universitare. Cu toate acestea, acum, după cum s-a menționat anterior, Ivy League, Big Ten, ba chiar şi universitățile iezuite, aşa cum este Notre Dame, vor să fie la modă şi integrează oratori şi învățături politizate (Goshgarian, 2005), care calibrează sub 200. Astfel, declinul civilizației occidentale este atât o consecință a relativismului însuşi, cât şi a aservirii acestuia triumfalismului Islamic, după cum au declarat Papa Benedict (2006) şi un număr mare de analişti (ex., Beck, 2006). Acest declin reprezintă un exemplu al efectului „reiterării", un termen din dinamica nelineară, care precizează că până şi un mic stimul, dacă este repetat frecvent, poate duce la o schimbare majoră (vezi *Putere versus Forță* publicată de Editura Cartea Daath).

Din toate motivele menționate mai sus şi din altele, pe care încă nu le-am discutat, acum, e mai important ca niciodată să putem valida oficial adevărul învățăturilor oricărui grup sau ale oricărei organizații filozofice, politice, spirituale sau religioase. Astfel, prima cerință pentru succesul demersului spiritual este

smerenia intelectuală, din care evoluția poate continua în mod benefic.

În interesul cititorului, caracteristicile învățătorilor, învățăturilor şi organizațiile spirituale legitime şi integre sunt identificate după următoarea listă (retipărită din cartea *Adevăr versus Falsitate).*

Identificarea şi caracteristicile Adevărului spiritual, ale învățătorilor integri şi ale învățăturilor

1. Universalitate: Adevărul este adevărat în orice moment şi în orice loc, indiferent de cultură, personalități sau circumstanțe.

2. Non-eliminare: Adevărul este atotcuprinzător, nu conține secrete, non-sectar.

3. Disponibilitate: E deschis către orice, este non-exclusiv. Nu există secrete ce trebuie dezvăluite sau ascunse, vândute, nici formule magice sau „mistere”.

4. Integritatea scopului: Nu există nimic de câştigat sau de pierdut.

5. Non-sectar: Adevărul nu reprezintă expunerea limitării.

6. Independent de opinie: Adevărul este neliniar şi nu face subiectul limitărilor intelectului sau ale formei.

7. Lipsit de poziționalizare: Adevărul nu este „anti” nimic. Falsitatea şi ignoranța nu sunt duşmanii lui, ci reprezintă doar absența lui.

8. Nu există exigențe sau solicitări: Nu sunt necesare: calitatea de membru, axe, regulamente, jurăminte, reguli sau condiții.

9. Nu este controlator: Puritatea spirituală nu este interesată de viața personală a aspiranților, nici de haine, stil de îmbrăcăminte, modă, viață sexuală, economie, modele familiale, stil de viață sau obiceiuri alimentare.

10. Nu există forță de intimidare: Nu există spălare a creierului, adorare a conducătorilor, ritualuri de instruire, îndoctrinări sau intruziuni în viața privată.

11. Nu există lucruri obligatorii: Nu există regulamente, legi, edicte, contracte sau obligații.

12. Libertate: Participanții sunt liberi să plece şi să vină în lipsa oricărui fel de persuasiune, constrângere, intimidare sau consecințe. Nu există ierarhie; există, în schimb, îndeplinirea de bunăvoie a necesităților practice şi a îndatoririlor.

13. Caracterul comun: Recunoaşterea este o consecință a ceea ce a devenit cineva, mai degrabă decât un rezultat al titlurilor decernate, adjectivelor şi însemnelor.

14. Inspiraționale: Adevărul ocoleşte şi evită fascinația, seducția şi teatralul.

15. Nematerialiste: Adevărul este lipsit de nevoia lumească de îmbogățire, prestigiu, fast sau edificii.

16. Autoîmplinire: Adevărul este deja întreg şi complet şi nu are nevoie de prozelitism sau de câştigarea de adepți, discipoli sau de „membri semnatari”.

17. Detaşare: Nu există implicare în problemele lumii.

18. Blânde: Adevărul este identificabil de-a lungul unui gradient progresiv. Nu are „opus” şi, prin urmare, nu are „duşmani” care să-l pedepsească sau care să i se opună.

19. Nu sunt intenționate: Adevărul nu intervine şi nici nu are o agendă pentru a propune, a aplica sau a promulga ceva.

20. Non-dualitate: Totul este dezvăluit în virtutea înclinației intrinseci (karmice) din domeniul în care potențialitatea se manifestă ca actualitate, mai degrabă decât sub formă de „cauză” şi efect.

21. Linişte şi pace: Nu există „probleme” sau subiectivitate. Nu există dorința de a-i schimba pe ceilalți sau de a se impune în societate. Efectul energiilor mai înalte este înnăscut şi nu este dependent de propagare sau efort. Dumnezeu nu are nevoie de ajutor mai mult decât are nevoie gravitația de ajutorul unui măr care să cadă dintr-un copac.

22. Egalitate: Aceasta este exprimată prin reverență față de întreaga viață, în toate expresiile sale şi, în general, evită ceea ce este dăunător mai degrabă decât sa i se opună.

23. Atemporalitate: Viața este înțeleasă ca fiind eternă, iar tot ce este de natură fizică este înțeles ca fiind temporar. Viața nu face obiectul morții.

24. Mai presus de orice dovadă: Ceea ce poate fi „dovedit” este liniar, limitat şi un produs al intelectualizării şi al gândirii. Realitatea nu necesită încuviințare. Realitatea nu este o achiziție, ci o

înțelegere pur spontană şi subiectivă în care poziționările eului dual sunt abandonate.

25. Mistice: Originea adevărului este o strălucire spontană, radiație şi iluminare, ce reprezintă Revelația care înlocuieşte iluzia unui sine individual separat, eul şi gândirea acestuia.

26. Inefabile: De nedefinit. Subiectivitatea radicală este experiențială. Este o condiție care o înlocuieşte pe prima. Astfel, în cadrul acestui eveniment, contextul înlocuieşte conținutul - lipsit de temporalitate şi situat în afara timpului. Realitatea nu există în timp. nu este constituită din el, nu este superioară lui sau în afara lui şi nu are nicio legătură cu tot ceea ce se numeşte născocire a gândirii. De aceea, este superioară tuturor substantivelor, adjectivelor sau verbelor, tranzitive sau intranzitive.

27. Simple: Se poate observa frumusețea şi perfecțiunea intrinsecă a tot ceea ce se află mai presus decât înfățişarea şi forma.

28. Afirmative: Adevărul este superior opiniei şi demonstrabilului. Confirmarea are loc, pur şi simplu, prin cunoaşterea sa subiectivă: el este. totuşi, identificabil prin tehnicile de calibrare a conştiinței.

29. Neoperative: Adevărul nu „face” ceva şi nu „cauzează” ceva. El *este* totul.

30. Invitatoare: în contrast cu promoționalul sau persuasivul.

31. Non-predictive: Deoarece realitatea este neliniară, nu poate fi localizată sau codificată prin

restrângerea formei ca, de pildă, mesaje secrete, coduri, numere şi inscripții, ori ascunsă în rune, pietre, dimensiunile piramidei, ADN sau în perii din nările unei cămile. Adevărul nu are secrete. Realitatea lui Dumnezeu este omniprezentă şi superioară codificărilor sau exclusivității. Codurile sunt dovezi ale imaginației omului, nu ale capriciilor divinității.

32. Nu sunt sentimentale: Emoțiile sunt bazate pe percepții. Compasiunea rezultă din discernerea adevărului.

33. Nu sunt autoritare: Nu există reguli sau ordine ce trebuie urmate.

34. Nu sunt egotiste: învățătorii sunt respectați, dar ei resping adorarea propriei persoane sau ideea de a fi speciali.

35. Educaționale: Oferă informații în diferite formate şi asigură disponibilitatea lor.

36. Independente: Nici mercantile, nici materialiste.

37. De-sine-stătătoare: Sunt complete fără a fi dependente de autoritățile exterioare sau istorice.

38. Naturale: Lipsite de stări modificate de conştiință induse, sau de manipulări ale energiei prin mijloace artificiale (adică fără bizuire pe formă).

39. Învățători respinşi pentru turpitudine (ticăloşie) morală, deschidere către onestitate.

În plus față de cerințele de mai sus, în interesul cititorului, este oferită următoarea listă a nivelurilor de

calibrare a bine cunoscutelor învățături majore ale lumii (din *Adevăr versus falsitate*):

Texte biblice şi scrieri spirituale

Abhinavagupta (Shaivinism din Kashmir)	655
Un Curs în Miracole (manualul)	600
Un Curs în Miracole (textul)	550
Aggadah	645
Apocrife	400
învățăturile Zen Bodhidharma	795
Bhagavad-Gita	910
Cartea lui Kells	570
Cartea lui Mormon	405
Norul necunoaşterii	705
Manuscrisele de la Marea Moartă	260
Dhammapada	840
Doctrine şi Convenții - Perle de Mare Preț	455
Geneza (Biblia Lamsa)	660
Evangheliile Gnostice	400
Evanghelia lui Luca	699
Evanghelia lui Toma	660
Granth Sahib-Adi (Sieşi)	505
Sutra inimii	780
Învățăturile lui Huang-Po	850
Kabbala	605
Biblia, vers. King James (din greceşte)	475
Coranul	90-700
Biblia Lamsa (din aramaică)	495

Sutra Diamantului	700
Biblia Lamsa (fără Vechiul Testament şi Apocalipsa, dar incluzând Geneza.	880
Învățăturile lui Lao Tsu	610
Sutra Lotusului	780
Midrath	665
Mishneh	665
Noul Testament (vers. King James, fără Apocalipsă)	790
Noul Testament (vers. King James, din greceşte)	640
Crezul de la Niceea	895
Psalmii - Biblia Lamsa	650
Pildele - Biblia Lamsa	350
Ramayana	810
Rubaiatele lui Omar Khayyam	590
Rig Veda	705
Talmudul	595
Cartea tibetană a morților	575
Tora	550
Trinitatea (conceptul)	945
Upanişadele	970
Vedanta	595
Vedele	970
Vijnane Bhairava	635
Yoga Sutra, Patajali	740
Zoharul	905

Demersul spiritual începe mai degrabă cu asumarea responsabilității, decât cu dependența de impetuozitatea sau convertirea naivă. Este important să înțelegem că nu e vorba doar de o formulare literală a învățăturilor, ci şi de întregul câmp de energie al unui învățător sau al unei organizații, câmp ce are un efect subtil, nevăzut, asupra discipolilor. E multă înțelepciune în vechiul dicton, care spune să „stai în compania celor sfinți" şi evită-i pe cei lipsiți de integritate. Când te confrunți cu această opțiune, pare o prostie să nu ții seamă/desconsideri învățăturile lui Iisus Christos, Buddha sau Krishna, care calibrează toate la nivelul 1.000, şi să le înlocuieşti cu o pseudo-divinizare a învățăturilor anarhiştilor atei, ale căror învățături false au cauzat, literalmente, moartea a sute de milioane de oameni, doar în timpul acestei vieți.

Validarea experiențială

Angajamentul şi intenția spirituală plus dedicarea sunt inerent transformatoare şi determină o schimbare progresivă în calitatea experienței de viață. Această schimbare apare în mod automat, ca rezultat al efectului de câmp şi, drept urmare, nu e „cauzată" de voința personală. Integrarea valorilor spirituale ar trebui să se facă de dragul ei, nu pentru nişte beneficii imaginare sau pentru a deține controlul, care, în mod

paradoxal, contracarează şi obstrucționează intenția inițială.

O subtilă plăcere interioară însoțeşte adevăratul demers spiritual. O stare de bine lăuntrică de pace şi împlinire însoțeşte subtila percepție interioară că te afli în sfârşit pe „drumul spre acasă“, în tranziția din lumea sinelui, spre conştiența extinsă a Sinelui. Mai este şi o descărcare de vinovăția spirituală care însoțeşte neglijența spirituală şi indulgența deliberată față de pretențiile şi dorințele de câştig ale egoului.

Împotrivirea

Sursa împotrivirii la strădania spirituală este esența narcisistă a egoului însuşi, care pretinde pe ascuns suveranitatea şi paternitatea asupra existenței, a deciziilor şi acțiunilor omului. Prin urmare, în ciuda celor mai mari eforturi ale acestuia, încăpățânarea şi dorința de câştig şi control a egoului continuă să erupă în mod repetitiv. Acest tipar îşi poate pierde puterea pur şi simplu prin acceptarea faptului că e natural pentru ego să fie orgolios, lacom, antipatic, îngâmfat, plin de resentimente, invidios ş.a.m.d.

Toate acestea reprezintă acumulări învățate de ego în timpul dezvoltării sale evolutive, de-a lungul eonilor de timp. De aceea, nu e nevoie să te simți vinovat, fiindcă aceste emoții primitive trebuie doar depăşite şi înlăturate, în tranziția de la egoism, la interesul de Sine.

Evoluția spirituală

Validarea reală a adevărului spiritual e subiectivă, experiențială şi progresivă. Adeseori, ea ia forma dezvăluirii spontane, a revelației subtile şi apariției unei noi conştiențe, care este mai extinsă. Ea reprezintă o urmare a tranziției de la identificarea cu conținutul, la identificarea cu contextul. O satisfacție subtilă însoțeşte evoluția lăuntrică, pozitivă precum starea de a şti care rezultă din abandonare şi care invită Grația Divină. Acestea sunt recunoscute mai degrabă ca daruri, decât câştiguri sau efecte ale efortului personal. Persoana are senzația că beneficiile nu au fost câştigate, ci au fost acordate; astfel, recunoştința înlocuieşte îngâmfarea spirituală sau infatuarea egoului spiritual, care încearcă să pretindă credit.

Evoluția spirituală este impredictibilă şi influențată de factori neştiuți, inclusiv predispozițiile karmice. „Egoul spiritual" e tentat să crească, atunci când căutătorul începe să trăiască experiența fenomenelor aşa-numite *siddhi* (Siddhi (Sanscrită): Putere Divină; realizarea perfectă), care apar în mod tipic în câmpul de energie al nivelului 540, şi mai ales până în jurul nivelului 570. (Aceste niveluri au fost anterior descrise în detaliu.) Ele nu ar trebui urmărite doar de dragul lor şi nimeni nu trebuie să-şi facă un merit din astfel de experiențe, deoarece aceste fenomene sunt, în mod automat, un rezultat al ridicării energiei spirituale/kundalini însăşi. Ele sunt daruri ale spiritului

şi trebuie acceptate cu recunoştinţă. Fenomenele nu pot fi controlate, ci putem fi doar martori la manifestarea lor.

Natura miraculoasă a siddhis-urilor este într-adevăr uimitoare şi impresionantă, când ele încep să apară şi pot, în cele din urmă. să devină aproape permanente. Smerenia permite posibilitatea de a rămâne martor al procesului, fără a pretinde că eşti autorul lui; aceasta e o capcană şi o greşeală pentru discipolii care nu au fost preveniţi. Imitaţii ale siddhis-urilor autentice sunt vândute pentru profit de organizaţii lipsite de integritate, care-şi urmăresc propriile lor interese.

Imitarea siddhis-urilor originale este endemică în multe culturi, cum sunt aşa-numiţii „oameni sfinţi" ai Indiei. Pretenţia că pot „face miracole" este şi ca ceva obişnuit printre liderii spirituali. Se petrec, totuşi, uncie vindecări spontane, ca urmare a unor sugestionări hipnotice, induse de vindecători teatrali, prin sugestionare plus manifestări teatrale.

După cum s-a menţionat mai sus, miraculoasele fenomene ale Siddhis-urilor pot dura câţiva ani, iar ele vin şi pleacă. Într-adevăr, ele pot fi uimitoare şi impresionante, deoarece apar fără niciun act personal de voinţă. Ele sunt cât se poate de reale, confirmabile. şi pot fi incredibil de precise. Ele explică „remisiile spontane" cunoscute că apar la pacienţi, în cazul oricărei boli, şi sunt dovedite oficial.

Fenomenele miraculoase se datorează activării principiului potenţialităţii, devenind realitate atunci

când condițiile sunt corespunzătoare, aşa cum este prezența puterii câmpurilor de energie spirituală elevată. Aceste energii influente au fost denumite, în mod tradițional, kundalini, care e mai degrabă un nume pentru energia spirituală care se mişcă prin sistemul intern de energic şi care, la un moment dat. energizează şi luminează corpul eteric şi spiritual, de vibrație mai înaltă.

Această energic spirituală apare şi începe să se înalțe la nivelul 200 al conştiinței. Primul beneficiul pe care îl aduce îl reprezintă faptul că transformă dominanța creierului şi a neurotransmițătorilor. De asemenea, ea declanşează eliberarea de endorfine. astfel că nu doar modalitatea de procesare a informațiilor de către creier e modificată, dar ea aduce şi schimbări de percepție care sunt transformatoare (Newberg. 2006). Experiența clinică atestă că potențialitatea este activată ca realitate prin puterea câmpului conştiinței.

Demersul spiritual are multe beneficii, atât vizibile, cât şi invizibile, iar studiile abundă în dovezi care relevă atât o capacitate sporită de a participa la viața socială, cât şi o sănătate mai bună şi modificări în bine ale comportamentului, care îmbunătățesc viața de familie. În plus, nivelul general al stării de fericire, conform statisticilor, e direct legat de nivelul predominant al conştiinței, redat mai jos, în interesul cititorului, din cartea *Transcenderea Nivelurilor Conştiinței.*

Corelarea nivelurilor conştiinţei cu rata fericirii

Nivel	Logaritm	Procent
Iluminare	700-1000	100
Pace	600	100
Bucurie	570	99
Iubire necondiționată	540	96
Iubire	500	89
Rațiune	400	79
Acceptare	350	71
Disponibilitate	310	68
Neutralitate	250	60
Curaj	200	55
Mândrie	175	22
Furie	150	12
Dorință	125	10
Frică	100	10
Durere	75	9
Apatie	50	5
Vinovăție	30	4
Ruşine	20	1

Exact la fel cum energiile de joasă vibrație atrag ceea ce e asociat cu negativitatea, inclusiv mizeria şi crima, câmpurile de energic de înaltă vibrație atrag ceea ce e pozitiv şi care sprijină viața. Deşi beneficiile pozitive ale demersului spiritual sunt substanțiale şi pot fi chiar profunde sau miraculoase, asemenea siddhis-urilor, nu trebuie căutate pentru câştig, ci acceptate cu smerenie şi recunoştință. Smerenia apare din intenția şi dorința

de a-L. sluji pe Dumnezeu sau de a atinge starea de Iluminare, ambele fiind catalizatori foarte puternici.

Rezumând, putem observa că lumea experiențială subiectivă reprezintă o consecință a nivelului calibrat al conştiinței. care apare din interiorul ființei umane independent de evenimentele exterioare. Astfel, e imposibil să stabileşti cu exactitate adevărata realitate a lumii aşa cum este ea, deoarece omul experimentează lumea doar aşa cum este ea percepută.

Privită de la nivelurile cele mai înalte, lumea e perfectă aşa cum este, fiindcă oferă oportunitatea maximă pentru evoluție spirituală.

CAP. 11 - Credința, încrederea şi credibilitatea

Matricea socială: Informare/Dezinformare

Credința, convingerea şi încrederea sunt nesigure într-o lume în care media şi Internetul sunt un teatru

dominant discutabil de orientări discutabile şi denaturări severe (Kupelian, 2005). Liderii lumii fac declarații grosolan de false în mod fățiş, cum ar fi: „Holocaustul nu a avut loc niciodată” sau „SUA au pus la cale catastrofa 9/11”. iar personalitățile publice fac. cu bună ştiință, afirmații false groteşti. Cercetarea arată că mulți politicieni denaturează adevărul în mod curent, aşa cum fac şi politicienii străini şi membri ai Națiunilor Unite.

În prim plan se află şi magistrații, care iau fără tăgadă decizii în favoarea criminalilor recidivişti şi a celor care abuzează copii; ACLU (Uniunea Americană pentru Drepturile Civile) devine un susținător al homosexualii răpitori de copii şi al pornografiei infantile; cotidianul New York Times e, în mod evident, părtinitor în mod transparent şi fățiş (editorialele sale calibrează sub 200); Hollywood-ul girează prostia provocatoare, iar magnații din media girează propaganda anti-americană (cal. 70), împotriva propriei lot țări, care i-a îmbogățit. (Este de remarcat faptul că toți susținătorii sentimentelor de ură calibrează sub 200, fiind ei înşişi victime ale propriei lor uri). Presupuşii moguli antirăzboinici cumpără acțiuni de sute de milioane de dolari, pe care îi investesc în companii care produc multe miliarde de dolari.

Pornografia infantilă devine, „cu mândrie”, tot mai disponibilă într-o bibliotecă publică locală, iar „libertatea de exprimare” e calul troian şi prosteasca scuză-standard chiar şi pentru falsitate, care atinge cote

halucinante. Lista mijloacelor promovate şi consistent finanțate de manifestare a falsității devine tot mai lungă cu fiecare zi şi e acceptată în mod pasiv de populația inertă, care se refugiază într-o resemnare confuză.

Tehnica de propagare deliberată a falsității a fost realimentată în mod progresiv şi profesionist. O primă strategie vizează crearea unei stări de şoc, printr-o declarație intenționat extremă, la care publicul are toate şansele să reacționeze mai puțin la programul fals, care e de fapt o retorică prin propagandă, care a fost pregătită cu grijă, iar apoi vândută publicului prin media de către autori, care caută să dețină controlul. Un alt vicleşug este abuzul exagerat de încredere, reclamă falsă, prin afirmații false, ce vor fi redate mai târziu. Şi atacul „omului de paie" reprezintă o metodă obişnuită.

Lipsa de obiectivitate a media zilelor noastre calibrează la numai 160, ceea ce reflectă falsitatea ca o consecință a sistemelor filozofice predominante, care declară că adevărul e doar o predilecție arbitrară, subiectivă. Deoarece se presupune că adevărul obiectiv nu ar exista, judecăți de valoare subiective, denaturate şi părtinitoare sunt susținute ca având aceeaşi valoare. Acestea devin adesea idei (sloganuri) care îi conving pe cei care le ascultă de pretinsul lor adevăr, prin repetare susținută. De exemplu, seducătoarea frază *„Teroristul unuia poate fi luptătorul pentru libertate al altuia"* calibrează la 180 şi reprezintă abila parte negativă, amăgitoare, a relativismului. (Spionii faimoşi ai zilelor noastre calibrează la 80; şi un „trădător" arestat acum

calibrează tot la nivelul 80; „luptătorul pentru libertate” calibrează la 200, iar „teroristul”, la nivelul 30). Rezultatul net al programării mai sus prezentate reflectă o diminuare reală a capacității şi capabilității umane pentru testarea realității. Acest lucru a fost, de asemenea, observat şi atestat de criticii şi comentatorii sociali (Bruce, 2003; Klein, 2007; Marzeles, 2007; Krauthammer, 2007 şi mulți alții).

Explicația rațională pentru anarhia morală se numeşte „relativism etic” (cal. 155), prin care binele şi răul devin echivalente. Şi totuşi, printr-o scamatorie epistemologică, această schimbare a însuşi sensului binelui şi răului e considerată un lucru „bun”, iar etica tradițională devine nesemnificativă. Falsitatea e la modă, dar nivelul ei de calibrare, de 155, indică o violare şi mai serioasă a adevărului decât în cazul relativismului filozofic (cal. 190), care reprezintă în primul rând, din punct de vedere operațional, o eroare intelectuală.

Supravieţuirea credinţei şi încrederii

Înclinația publicului de a se încrede în informații false reprezintă, în mod paradoxal, dovada că, în mod inerent, ignoranța naivă, convingerea, credința şi încrederea sunt încă foarte active în funcțiune şi, de fapt, mai puternice ca oricând. În realitate, acea piatră de temelie a naturii umane îi permite falsității să capete un impuls şi un sprijin atât de mare.

Asemenea mieilor duşi la tăiere, ignoranța naivă a milioane de oameni e sălbăticită, şi nu lipsesc niciodată tineri recruți flămânzi pentru cele mai înfiorătoare comportamente depravate extreme, prin care, de exemplu, decapitarea voit lentă a femeilor nevinovate este aplaudată şi prezentată cu ostentație la televiziunile lumii (nivel calibrat 10). Dar lăudăroşii făptaşi se ascund sub măşti, în timp ce susținătorii lor pretind că masacrul este făcut în numele „luptătorilor pentru pace" sau al „religiei păcii". „Moarte Americii", „Moarte Israelului", „Moarte creştinilor", „Moarte evreilor" (şi, paradoxal, amenințări cu uciderea oricui care afirmă că aceasta nu reprezintă o religie a păcii" (Goldberg, 2007). Până una alta, mase mari de cetățeni sunt sfătuite să se „obişnuiască" cu vestitorii distrugerii şi instigării sociale/culturale.

Pierderea capacităţii de a testa realitatea

Pentru a se proteja de conflict şi stres, mintea îşi caută refugiu prin negare sau retractare sau, în mod paradoxal, prin aruncarea în vânt a oricărei prudențe şi salturile haotice dintr-o extremă în alta, dincolo de conflict. Astfel, are loc chiar o etalare a negării, în mod exagerat şi absurd, asemeni celebrităților de la Hollywood, care aleargă să îmbrățişeze lideri terorişti (cal. 90) care tortureaza femei şi îi ucid, cu sutele şi miile, pe proprii lor concetățeni.

Stilul şi tehnica de prezentare a informațiilor publice urmează, uneori în mod neavizat, alteori cu bună ştiință, aceleaşi sisteme care folosesc tehnici de spălare a creierului, care sunt la rândul lor proiectate să distrugă încrederea de sine şi încrederea în propria minte şi în capacitatea acesteia de a înțelege realitatea. Atunci, mintea capitulează în fața celor mai apropiate persoane autoritare, aşa cum se poate observa în cazul îndoctrinării intenționate a studenților tineri din Statele Unite şi care pot fi uşor impresionați, al recruților teroriştilor islamici sau al prizonierilor care au creierele spălate (Zimbardo, 2004, 2007; Milgram, 2004).

Testarea sindromul care schimbă percepția asupra realității s-a efectuat pe un mare procent din populația lumii care şi-a abandonat autonomia şi au luat calea mai uşoară a capitulării, a sloganurilor papagaliceşti şi a ideilor stilului „pop”- Această degradare se manifestă deja în mod serios la 45% din populația Statelor Unite. De asemenea, trebuie privit cu seriozitate declinul, în 2006, al nivelului general al conştiinței Americii, de la 426, la 421, în 2007.

În Statele Unite, falsitatea e adeseori răsplătită cu atenția pe care i-o acordă de media, publicitate şi beneficii băneşti. Infatuarea egoului este etalată şi prezentată ca fiind „importantă”. Extremismul, grotescul şi extravaganța au devenit o cale rapidă şi uşoară către faimă şi noroc, chiar dacă ea înseamnă să-ți vinzi integritatea, etica şi moralitatea pentru profit. Exploatarea naivei ignoranțe umane reprezintă acum o

chestiune de rutină. Dacă eşti „rău” meriți să fii sărbătorit, iar „fetele rele” reprezintă un program de mare succes. Chiar şi răul flagrant e promovat cu viclenie.

Falsitatea nu reprezintă opusul adevărului, ci de fapt absența acestuia, deoarece, în realitate, adevărul nu are un contrariu, la fel cum frigul nu e opusul căldurii şi nici lumina opusul întunericului. (întunericul reprezintă absența luminii, exact la fel cum frigul indică absența căldurii.)

Psihoza

Unul dintre cele mai critice puncte oarbe ale publicului, atât în Statele Unite, cât şi în întreaga lume, este inabilitatea de a recunoaşte psihozele evidente sau tulburările mentale severe, nici măcar atunci când sunt însoțite de halucinații flagrante. Ele sunt şi mai greu de recunoscut dacă halucinațiile sunt argumentate în mod inteligent şi susținute prin considerente şi pseudo-dovezi retorice politizate. Convingerile iluzorii se răspândesc prin idei care sunt crezute ca fiind adevărate doar în virtutea simplei repetări. Zvonurile false sunt şi ele propagate ca urmare a malițiozității mascate prin denaturări şi deducții argumentate. Drept urmare, profesori suferinzi de psihoze, care au halucinații flagrante, sunt invitați să țină conferințe la universități prestigioase, care se află ele însele sub influența unor

idei false, larg răspândite în lumea academică (ex., relativismul).

Deşi absurditatea de mai sus poate fi scuzată prin folosirea pretextului „libertății de exprimare” şi a „libertății academice”, este foarte uşor de remarcat faptul că paranoicii cu tulburări iluzionale nu sunt acceptați în lumea afacerilor, unde rațiunea trebuie să rămână intactă. Niciunul dintre cei care cred că „Statele Unite au pus la cale 9/11” nu e angajat în domeniul afacerilor, unde se iau decizii care implică finanțele. De aceea, piața locurilor de muncă îşi păstrează sănătatea psihică, preferând să nu ignore „elefantul din sufragerie”. Deşi poate că e „la modă” să fii de acord cu anarhia, prin pierderea masivă a capacității de a proba realitatea, halucinațiile psihotice nu scapă neobservate pe piață. Astfel, recunoaşterea tulburărilor iluzionale psihotice este posibilă (ex., cu ajutorul bunului simț), fără a avea pregătire în domeniul psihiatric. (Toate tulburările iluzionale calibrează sub 200).

Tulburările iluzionale mesianice (narcisismul mesianic sever/primejdios) sunt aproape unanim manifestate în cazul dictatorilor (care, de obicei, calibrează la nivelul 90), atât în istoria recentă, cât şi în prezent. În ultimul secol, imposibilitatea de a recunoaşte această tulburare a costat viața multor milioane de oameni din întreaga lume. Actualii conducători ai lumii ce manifestă astfel de tulburări sunt un pericol al războiului nuclear. (Nivelul de calibrare de 90 e

caracteristic şi pentru răpitorii de copii şi criminalii recidivişti).

Extremismul

Extremismul, în special brutalitatea de o cruzime excesivă şi demonstrațiile fățişe ale grupărilor însetate de sânge exprimă cele mai atavice instincte, care, în mod normal, sunt respinse şi reprimate în acea zonă a subconştientului pe care Sigmund Freud o numea „Id” (Id personalitatea copilului nou-născut), iar Carl Jung, „umbra“ (Trăsăturile care ar putea să ne pună într-o lumină nefavorabilă în ochii celor din jur sau să ne facă mai puțin plăcuți sunt reprimate, ascunse, şi astfel ele formează componenta psihologică numită *umbră*). Setea de sânge este manifestată prin plăcerea de a ucide animalele; practicarea aşa-zisului „sport” al luptelor cu câini de către atleți faimoşi; mulțimea de atacuri ucigaşe asupra colegilor de facultate; stările de exaltare; şi cruzimea frenetică, înverşunată, manifestată în grup. cum ar fi bandele de linşaj; masacrul japonez din Manciuria; violența în grup; torturile Ku Klux Klan-ului; bombardamentele insurgenților asupra oamenilor nevinovați; satanismul; dezlănțuirea barbară din Haiti şi războaiele civile din țările africane, cu participanții lor înarmați cu macete. Peste toate acestea, mai sunt şi decapitările talibane şi măcelurile gestapoviste, precum şi taberele de concentrare şi măcelul nazist şi Stalinist.

Revoluția franceză a fost sărbătorită prin ghilotinarea a paisprezece mii de oameni. Grupările religioase îşi măcelăresc proprii membri sau pe ai altora, dar măcelăresc şi copii. Orientarea atavică e preamărită în prezent de terorismul Islamic şi de violența în masă în numele Triumfalismului Apocaliptic, prin care, cu ajutorul armelor nucleare, două treimi din omenire va fi anihilată, pentru a grăbi apariția lui „mahdi” (al 12-lea Imam), care va transforma lumea într-un paradis similar cu Apocalipsa din Cartea Revelațiilor. Aceasta este poziția declarată şi sistemul de credință al preşedintelui iranian Mahmoud Ahmadinejad (Netanyahu, 2006), care a fost invitat să vorbească la Universitatea Columbia, în 2007. De remarcat e faptul că toate teoriile apocaliptice calibrează la un nivel extrem de scăzut, de 70, ceea ce denotă o falsitate cât se poate de gravă şi fatalistă.

Toate aceste comportamente erau considerate „satanice” şi indicau un rezervor întunecat din conştiința umană, care poate fi declanşat în anumite condiții, chiar de către copii aparent nevinovați (ex., *Lord of the Files [Împăratul muştelor]*.

Este de remarcat faptul că jocurile video din prezent calibrează adesea la nivelul 90, stimulând, de fapt, uciderea şi răpirea. Această tendință de „a vedea numai partea rea a lucrurilor” (ex., filmul *Black Christmas/ Crăciunul negru)* a fost studiată şi documentată prin experimente psihologice, în cadrul cărora chiar şi oamenii obişnuiți, „normali”, manifestau cruzime, ca răspuns la comanda unei persoane autoritare. Chiar şi

în cazul experimentelor deținut/gardian, desfăşurate sub control ştiințific, cu ajutorul voluntarilor, cruzimea a ieşit la suprafață printre voluntarii plătiți (Zimbardo, 2004, 2007; Milgram, 2004).

Genocidul violent era endemic şi caracteristic forțelor barbare de milenii (ex., Genghis Khan; vikingii, hunii şi goții). Abia cu secole mai târziu, această tendință primitivă a fost integrată în scripturile religioase apocaliptice ale islamului şi creştinismului.

Schimbarea sensului/răsturnarea adevărului

Sub influența autorității, a propagandei şi tehnicilor de spălare a creierului, plus consensul de grup, capacitatea psihicului uman de proba realitatea se năruie, iar falsitatea domneşte pe post de adevăr, chiar şi în cadrul religiei (Inchiziția). Aceasta a fost şi scuza pentru evenimente precum faimosul proces al vrăjitoarelor din Salem. Aceste fenomene apărute în religie sunt demonstrate de declinul învățăturilor lui Mohamed, ca urmare a învățăturilor sectante ale lui Muhammad Ibn Abd al-Wahhab (cal. 20) şi Sayyd Qutb (cal. 75), din care au apărut mişcarea Ha- mas (cal. 40) al-Qaeda (cal. 30) şi Jihadul lui Bin Laden (cal. 20).

Este semnificativ faptul că, în anumite condiții, toate țările, culturile şi religiile pot, chiar timp de decenii sau secole, să reprezinte opusul propriilor lor învățături. Cel mai important mecanism este invocarea autorității lui Dumnezeu, în numele căruia până şi cele mai

sălbatice şi păcătoase instincte animalice care se nasc în om sunt trecute prin filtrul rațiunii, încurajate să se manifeste, ba chiar aplaudate, ca în cazul uciderii unor oameni nevinovați, simultan cu propria sinucidere (în numele lui Allah cel milostiv).

Acest fenomen se manifestă, de asemenea, la sectele care sfârşesc prin sinucidere în grup (ex., secte precum Templul popoarelor din Jonestown, Heaven's Gate/Poarta cerului şi Hale-Bopp). Toate aceste catastrofe indică faptul că un aspect al conştiinței umane e reprezentat de tendința acesteia de a urma persoane autoritare, influențate politic. După cum demonstrează istoria, toți aceşti lideri carismatici sunt caracterizați prin sindromul narcisismului mesianic sever, care este definit în detaliu, în cartea *Adevăr versus Falsitate,* Capitolul 14. Istoria se repetă secol după secol, până în lumea zilelor noastre, în care conducători mesianici continuă să invoce autoritatea lui Dumnezeu, prin care ei pot da o explicație logică măcelăririi a milioane de oameni, inclusiv a propriilor concetățeni şi familii.

Divinizarea urii şi a răului (ex., sloganul lui Bin Laden: „Noi venerăm moartea, nu viața") calibrează la nivelul 10 (primitivism). În lumea de astăzi, acest lucru reprezintă ceea ce, de-a lungul secolelor, a fost definit, din punct de vedere teologic, drept „răsturnarea satanică a sensurilor. Impactul acesteia asupra Islamului este descris metodic şi detaliat în studiul demn de încredere al lui Ibn Warraq, *I am not a Muslim*

[Nu sunt un musulman] 1995), care calibrează la nivelul 410. Alte descrieri credibile ale acestui fenomen sunt oferite de scriitori celebri, aşa cum este îndelungata şi bine ştiuta suferință a lui Salmon Rushdie, pricinuită de „fatwah"-ul (Sentință, recomandare cu caracter de precept religios islamic) Ayatolahului, care este bine cunoscut în întreaga lume.

„Schimbarea luciferică a sensului" apare în comutarea premiselor conceptuale, prin care adevărul şi falsitatea sunt inversate din cauza lăcomiei trufaşe a egoului narcisist, care, în mod inconştient, îl consideră pe Dumnezeu ca pe duşmanul său. Această grandomanie reprezintă cedarea în fața tentației a ceea ce ar putea fi numită „dumnezeificare", în care au căzut mulți dintre liderii faimoşi ai lumii, prin exploatarea lăcomiei financiare şi sexuale, controlul şi manipularea adepților, în folosul lor personal, confirmând dictonul: „Puterea tinde să corupă; puterea absolută corupe în mod categoric" (Lordul Acton).

Cele mai sus prezentate atestă că egoul/mintea/sinele uman e înclinat spre înşelătorie şi greşeală din cauza ignoranței propriilor sale limitări, slăbiciuni şi vulnerabilități. Aceste limitări sunt cauzate nu doar de bine-cunoscutul mecanism psihologic al negării, dar sunt şi dovezi al limitelor evoluției conştiinței înseşi în ceea ce priveşte însuşirile sale atât biologice, cât şi karmice. (85% din populația lumii calibrează sub nivelul 200.)

Acceptarea limitărilor inerente şi înnăscute ale egoului/minții se naşte din smerenie, din care apare o înțelepciune care respectă şi, implicit, compensează limitările inerente. Un marinar novice nu poate naviga pe mare fără busolă sau fără instrucțiuni, de la călăuze care au străbătut cu succes ruta respectivă şi le-au lăsat celorlalți o hartă pe care să o urmeze.

Şi în munca spirituală există riscuri şi posibilitatea de a greşi, exact la fel cum se întâmplă şi în cazul escaladării munților. (vârful muntelui Everest a fost deja cucerit de peste o sută şaizeci de oameni, şi această provocare continuă). Prin urmare, în afara integrității şi a respectului de care se bucură (nu din frică), adevărul ce poate fi confirmat în cazul oricărui parcurs, profesor sau al oricărei organizații spirituale/religioase trebuie verificate în primul rând. Nu există secrete ale adevărului spiritual, deci trebuie evitată cu înțelepciune tentația seducătoare pe care egoul narcisist o arc pentru poziția privilegiată de a fi un cunoscător al „misterelor străvechi" şi al „învățăturilor secrete" (disponibile la un anumit preț, financiar sau de altă natură). Ceea ce este integru nu are nevoie să convingă, să convertească, să laude sau să controleze.

Credibilitatea, adevărul şi integritatea sunt revelate şi recunoscute instantaneu prin tehnicile simple de calibrare a conştiinței, prin care esența devine evidentă şi transparentă. Pentru a salva din timpul şi dificultățile cu care se confruntă aspiranții la evoluția spirituală, liste cuprinzătoare şi verificate ale învățătorilor,

învăţăturilor şi organizaţiilor integre au fost oferite aici, împreună cu tabelele publicate în *Adevăr versus Falsitate*.

Ar putea părea că adevărul şi căutarea acestuia sunt supuse atacului din partea susţinătorilor falsităţii, deoarece îşi cred ameninţate atât beneficiile egocentrismului, cât şi mândria narcisistă. Recompensarea falsităţii e atât de mult preţuită, încât ia cele mai extreme forme, aşa cum sunt renegarea lui Dumnezeu, lupta împotriva oricărei referiri la Divinitate sau, în mod alternative şi paradoxal, invocarea rolului lui Dumnezeu în acţiunile extremiste. Gravitatea erorii spirituale cauzată de esenţei narcisiste a egoului este demonstrată de celebrul personaj Dr. Faust, care îşi vinde treptat sufletul în schimbul câştigului lumesc. Publicul care vede piesa, dar mai ales opera Faust, se înfioară de frică, atunci când sunt dezvăluite catastrofa finală şi pieirea sufletului lui Faust.

Din cauza gravităţii erorilor spirituale extreme, Vaticanul a încercat, de-a lungul istoriei, să le ofere catolicilor protecţie spirituală, prin aprobarea sau dezaprobarea lucrărilor scrise. Astfel, formalul „imprimatur" însemna că lucrarea era neprimejdioasă şi nu reprezenta o ameninţare pentru suflet, dar, pe de altă parte, dacă era plasat în registrul cu lucrări interzise, acest lucru indica faptul că o acea carte era, probabil, o ispită a diavolului. Deşi partizanii libertăţii absolute ai zilelor noastre consideră că asemenea acţiuni sunt represive, intenţia era integră, după cum

indică nivelul ei de calibrare, de 370. Biserica Catolică a căutat pur şi simplu să stabilească parametri siguri şi să ofere îndrumări, în scopul de a-i proteja pe cei neavizați şi needucați, a căror credulitate, ignoranță şi naivitate inerentă îi făcea vulnerabili în fața ispitei desfrâului şi al sistemelor de credințe blasfematoare.

Autoritatea

Fundamentul autorități reale este credibilitatea integră, plus conducerea responsabilă şi administrarea informațiilor dovedit autentice. În virtutea nivelului adevărului pe care îl exprimă, autoritatea autentică merită respect, deoarece a fost considerată, pe tot parcursul istoriei, un lucru de mare valoare socială şi un ghid intelectual şi moral. Autoritatea reală este un principiu abstract, care transcende exemplele literale ale aplicării sale în situații specifice. Imposibilitatea indivizilor de a exemplifica idealul nu dovedeşte netemeinicia autenticității principiului, ci mai degrabă neputința aplicării corecte într-un anumit context. De exemplu, faptul că autoritatea civilă este uneori abuzată sau face greşeli nu înseamnă că nu există autoritate integră.

Autoritatea pe care o sugerează titlurile nu conferă în mod automat o autoritate reală, care e vulnerabilă la condițiile pozițiionalităților socio-politice. Faptul că autoritățile eşuează în îndeplinirea responsabilității lor este, desigur, un fenomen larg răspândit. În vremurile

actualei generații, acest lucru e demonstrat de eşecul înregistrat chiar şi de guvernul federal în respectarea şi aplicarea propriilor sale legi, timp de decenii întregi, fapt care a creat, ulterior, conflicte şi dileme majore, dar a dus şi la pierderea suveranității.

Pe lângă definițiile sale politice, de fapt, care e natura esențială a autorității reale? Ea vorbeşte de la sine prin autenticitatea ei inerentă, aşa cum o reflectă cunoaşterea, competența, experiența şi performanța (ex., un pilot de avion). Astfel, percepția trebuie să fie susținută de esență. Dacă acest lucru e adevărat, într-o situație dată, ea este adesea estompată, lucru ce poate fi rezolvat prin aplicarea tehnicilor de calibrare a conştiinței.

Din punct de vedere istoric, autoritatea a fost reprezentată cel mai adesea de fondatorii, inițiatorii şi autorii unor domenii ale cunoaşterii, aşa cum este ea reprezentată atât de mari oameni de ştiință ai istoriei, cât şi de fondatorii sistemelor filozofice integre. Alte autorități autentice sunt reprezentate de marii deschizători de drumuri în domeniile muzicii, artei, religiei şi spiritualității. Confirmarea autorității se face prin demonstrare, dar şi prin validarea experiențială şi coroborarea cu ajutorul unor mijloace obiective, cum ar fi calibrarea conştiinței, care nu e direct interesată în nivelurile adevărului revelat.

Aşadar, autoritatea se caracterizează prin excelență, prin care este autentificată. Autoritatea trebuie să se bucure de respect, deoarece omenirea se bazează pe ea

atât pentru supravieţuire, cât şi pentru călăuzire. Încrederea nemeritată în falsa autoritate are consecinţe sociale grave, care duc la moartea, devastarea şi suferinţa a milioane de oameni (ex.. Preşedintele Mao, cal. 185; Karl Marx, cal. 130; şi teoriile staliniste şi naziste). Atât Hitler, cât şi Stalin au uzurpat roluri militare neautentice şi puteri politice care au avut rezultate dezastruoase. Doctrinele teroriste ale lui Lenin (cal. 80) dăinuie şi în zilele noastre.

În lumea zilelor noastre, putem vedea consecinţele fatale (ex., 9/11) ale doctrinei lui Wahhab (cal. 30). Probabil că omul nu poate comite o greşeală mai mare decât divinizarea falsităţii şi idolatrizarea liderilor corupţi. Populaţia naivă confundă trufia egoistă cu măreţia. Este de observat faptul că narcisismul mesianic sever e însoţit de şi capătă impuls prin ură (de clasă, naţională, religioasă, rasială sau din răzbunare). Cântecul Moarte Americii sau descrierea Statelor Unite ca Marele Satan calibrează la nivelul 20 (satanic/demonic). Pentru cei care studiază adevărul e important să ştie susţinătorii falsităţii ostile îşi asumă prin aceasta, simultan, o responsabilitate şi o decontabilitate karmică.

Pierderea valorii autorităţii reale

Este dificil pentru cultura actuală să înţeleagă valoarea autorităţii reale, să o poată identifica şi să o descâlcească din imaginea publică politizată. Marile

forțe sociale sunt comparabile cu plăcile tectonice, ale căror mişcări pot, la un moment dat, să producă cutremure şi distrugeri. În mod obişnuit, persoanele autoritare sunt învinovățite pentru aceste catastrofe, care, în manifestările lor sociale extreme, erup sub forma războiului (care a predominat în 93% din timpul istoriei consemnate a omenirii). Aşadar, se poate spune că eşecul apare nu din cauza autorității reale, ci atunci când nu se ține seamă de ea.

În lumea zilelor noastre, autoritatea sinceră însăşi reprezintă ținta relativismului psihologic, care neagă cu emfază că autoritatea reală (adevărul) există sau are vreun temei; astfel, din punct de vedere politic şi filozofic, ea condamnă absolutismul. Paradoxul constă în faptul că relativismul nu distruge autoritatea, ci mai degrabă pretinde că îi aparține, prin doctrinele şi teoriile narcisiste, postmoderniste. Drept urmare, în esență, controversa, teoria, filozofia şi dogma relativistă invocă autoritatea morală în disputele publice. Doctrinele relativiste postmoderniste disimulează paradoxul conform căruia, dacă adevărul e pur şi simplu arbitrar, atunci propria lor dogmă este falsă (ex., ea pretinde că moralitatea e „inoportună" şi ca atare, imorală). Astfel apare onctuoasa etichetă cu mesajul: „Autoritate îndoielnică" (cal. 180).

Autoritatea reală, bine întemeiată, ia naştere din esență (Realitate), şi nu din aparență, titluri, atribute sau percepții, neavând nevoie de aprobare din partea media. Ceea ce este neintegru, neautentic şi calibrează

sub 200 (răzvrătirea adolescentină) întreține lipsa de respect pentru autoritatea reală, deoarece adevărul autoritar bazat pe esență (absolutismul) nu sprijină percepția falsă, care provine din egoul narcisist.

În societatea actuală, e la modă să ai o atitudine antiamericană şi antistabilitate fățişă (Hollywood-ism, cal. de la 170, la 190), care profită de atenția acordată de media şi se foloseşte de narcisismul generației anilor 60, care constituie acum grupul de vârstă al profesorilor universitari. Afişarea ostentativă a unei atitudini filozofice se foloseşte de vulnerabilitatea naivă a egoului la retorică, deoarece este ea însăşi autoinflaționistă şi oarbă la propriile sale limitări înnăscute. După cum declară relativismul, dacă Absolutismul e fals, atunci chiar şi această afirmație este falsă, prin propria-i definire a falsității.

Limitările

Autoritatea nu este atotştiutoare şi ca atare, nu e imună la greşeală, din cauza naturii fluctuante a condiției umane şi a stării sale de evoluție. Astfel, apar erori care sunt recunoscute ca urmări ale unei limitări uriaşe. Acestea sunt cauzate de dezinformare, evaluare greşită, informații eronate, schimbări ale condițiilor predominante, precum şi de factori şi influențe necunoscute sau ascunse. Înşelătoria şi dezinformarea tind să domine în relațiile internaționale şi sunt expuse fățiş în continua dezordine a Națiunilor Unite (cal. 190).

Disputele interne sunt trecătoare în toate țările, din cauza schimbărilor constante ale factorilor economici şi sociali, dar şi a dezastrelor naturale şi a preponderenței nivelului scăzut al conştiinței multor țări, al liderilor lor politici şi al grupurilor sociale.

În ciuda greşelilor sau defectelor, adevărata „măreție” e recunoscută în lumea întreagă ca o componentă a caracterului puternic şi a virtuților, aşa cum au demonstrat Theodore şi Franklin D. Roosvelt, Benjamin Franklin, Winston Churchill,

Ronald Reagan, Gerald Ford, Mahatma Gandhi, Parks Reese, astronauții, Susan B. Anthony, Martin Luther King .Tr. ş.a. (vezi *Greatness [Măreția]*, Hayward, 2005).

Din perspectivă istorică, toți preşedinții, mai ales în timp de război (ex., Abraham Lincoln), au fost supuşi atacului criticismului, extremelor denigrării, ba chiar asasinatelor, şi au trebuit să treacă prin grele încercări morale, agonizante, aşa cum a fost decizia dureroasă a lui Truman de a declanşa atacul nuclear, pentru a pune capăt celui de-al Il-lea Război Mondial. Acest eveniment s-a dovedit a fi extrem de fructuos, deoarece, zeci de ani mai târziu, arhivele au dezvăluit că Japonia planificase şi pregătise aruncarea unei bombe nucleare asupra Statelor Unite (Kuroda, 2007). Astfel, „moralitatea” fiecărui război depinde de situație şi reprezintă o problemă de discutat şi dezbătut decenii, ba chiar secole de-a rândul, perioadă în care contextul este, treptat, înțeles şi apreciat.

Autonomia

În copilărie, vârsta de doi ani se caracterizează prin răzvrătirea şi negativitatea etapei de dezvoltare a „Nu-urilor”, pe care fiecare părinte o descoperă. Problema vizează controlul şi apare o luptă pentru putere în interacțiunea familială, însuşirile vârstei de doi ani devin trăsăturile de caracter ale nesupunerii rebele (Freud: faza refuzului oalei de noapte/agresiunea opoziției anale). Acest conflict este o expresie a egoului narcisist, care se caracterizează prin încăpățânare, egoism, lipsa respectului față de alții şi perversiunea plăcerii de a fi „Dumnezeu”. Printr-un parenting dibaci, frica de a pierde protecția părintească este abandonată şi apare iubirea față de părinți. Conflictul născut din dorința de independență şi control reapare în adolescență (ex., droguri, muzică rap, punk rock, pantaloni strâmți şi referirea la femei ca fiind desfrânate), când sfidarea autorității şi reprezentării acesteia în societate sunt considerate din nou nişte restrângeri ale plăcerii instinctuale.

Prețul nesupunerii nerezolvate față de autoritatea reală e reflectat de rata mare a abandonului şcolar, de treizeci, chiar până la 50%, cu urmările sociale şi economice corespunzătoare. Răzvrătirea include

discreditarea tuturor formelor de autoritate, împreună cu standardele morale, etice şi legale de conduită. Acest lucru rezultă în subculturi de autoindulgență hedonistă, din care decurg toate problemele majore, de ordin sociologic, care sfârşesc în mod frecvent ca nişte culturi ale unei populații întemnițate. Eşecul în rezolvarea acestor probleme duce la dereglarea numită „Tulburare de personalitate de opoziție”, ale cărei victime reprezintă un mare procent din mişcările de „protest” sau bandele din lumea interlopă, ele re- găsindu-se şi printre „profesorii trăsniți” şi teoreticienii conspirației. Deşi opoziția e infantilă la origine, sub privirea atentă a media, ea a devenit un joc stilat.

Mulți dintre conducătorii contraculturii erei Vietnamului au regretat mai târziu acțiunile lor şi, în cele din urmă, au publicat articole despre ele, deoarece, odată cu maturitatea, ei au realizat că de fapt prelungiseră războiul, măriseră suferința şi numărul de victime, în folosul inamicului. Egoului narcisist îi place răzvrătirea lui adolescentină, pe care o consideră „nobilă”, „idealistă” sau „elitistă”. Termenii în sine dezvăluie în mod evident puterea de atracție a unor astfel de atitudini pentru narcisism, egocentrism şi infatuare (cal. 170).

Răzvrătirea rezultă adesea din confundarea autorității represive cu reala competență a autorității autentice. În mod paradoxal, atitudinea de împotrivire față de stabilitate şi autoritate devine ea însăşi abuzivă, autoritară şi coercitivă, pretinzând cu stridență respect.

O mare parte din ceea ce se etalează drept superioritatea libertății de exprimare nu este, de fapt, nimic altceva decât exhibiționismul tulburării de personalitate nevrotice, numită „adversitate” (cal. 190).

Istoria abundă de situații şi circumstanțe sociale care au condus la marile revoluții, care au creat atât civilizațiile străvechi, cât şi pe cele moderne. Unele au adus beneficii uriaşe, iar altele au precipitat mari dezastre şi au răspândit moarte şi foamete. Fiecare răzvrătire îşi are proprii eroi, dar şi proprii ticăloşi, împreună cu beneficiile şi costurile tragice aferente. Astfel de conflicte au constituit subiectul analizelor şi controverselor timp de secole. Întrebarea e întotdeauna dacă beneficiile au meritat prețul plătit prin pierderea de vieți omeneşti şi suferință. Acelaşi tip de discurs predomină şi în dezbaterile lumii actuale. Fiecare generație decide singură.

Care sunt opțiunile? Răzvrătirea e prea adesea mai degrabă o nemulțumire juvenilă sau un demascator narcisist ostil, care nu reuşeşte să vadă că există o opțiune matură în orice dezacord sau conflict, în schimbul denigrării născute din ură. În prezent, America e din nou privită ca o națiune care foloseşte forța pentru a-şi impune idealurile sale în culturile străine, după cum declară criticii săi. „A alege democrația” e o decizie cu mult deasupra opțiunii de a „alege Islamul”, ca esență a conflictului la nivel mondial.

În trecut, exista conflictul dintre „Dreptul Divin” sau monarhiile ereditare versus „egalitate, libertate şi

fraternitate". Comunismul (cal. 160) invoca „ruperea lanțurilor înrobirii" pentru colectivism şi socialism radical. Şi astfel, marile plăci tectonice sociale de la baza civilizației continuă să se mişte şi să provoace războaie şi conflicte. După cum se poate observa deja, conflictul de bază e repetitiv între diferitele descrieri ale nivelurilor adevărului şi ale autorității morale aferente acestora. Astfel, nivelurile conştiinței sunt determinate atât de conflict, cât şi de rezolvarea acestuia. Cartea lui Winston Churchill *The New World: A History of the English Speaking Peoples [Lumea nouă: o istorie a popoarelor vorbitoare de limba engleză]* relevă modestia de a avea răspunsuri potrivite la însăşi condiția omenirii.

Negarea religiei

De-a lungul istoriei, din cauza doctrinelor absolutiste, dar şi a autorității morale, religia a fost, periodic, ținta extremismului extreme. Drept urmare, adevărul religiei devine vulnerabil la atacul cauzat de folosirea nepotrivită şi abuzurile egoului uman. Religionismul militant domină lumea zilelor noastre ca prima sursă a războiului şi a potențialului de distrugere în masă, ce sunt inițiate „în numele lui Dumnezeu^. Egoul e cel care uzurpă astfel autoritatea Divinității, pentru a justifica acțiuni care calibrează între nivelurile 10 şi 90.

Actuala cultură populară se caracterizează prin preamărirea răzvrătirii adolescentine. Astfel, interesul

acesteia de a fi la modă se bazează pe dorința de a câştiga aprobare. Până şi marile universități cedează în fața dorinței de aprobare, invitându-i pe aşa-numiți „profesori trăsniți” să predea.

Diferențierea autoritarismului opresiv de autoritatea bazată pe realitate e o chestiune de discernământ, depinzând totodată şi de context. Astfel, drepturile şi libertățile civile depind atât de circumstanțe, cât şi de intenție. Unele situații pot fi clarificate doar prin calibrarea nivelurilor conştiinței, care dezvăluie esența reală a unei pozițională. Cele mai evidente exemple sunt cele ale limitărilor care rezultă dintr-o stare de război, o epidemie sau un pericol care amenință supraviețuirea.

Un discernământ similar este necesar şi pentru a deosebi libertatea rațională de limitările libertarianismului (Concepție potrivit căreia acțiunile nu sunt determinate cauzal, dar nici nu se desfăşoară la întâmplare, fără nicio intervenție rațională, responsabilă). Libertatea înseamnă independența față de constrângeri exagerate, în cadrul unor parametri raționali (ex., inflamarea publicului printr-un discurs provocator). Libertatea de exprimare poate avea şi consecințe negative, chiar dacă e legală. Libertarianismul depăşeşte limitele şi, drept urmare, intensifică reacția socială limitativă (ex. retorica incendiară a Klu Klux Klan-ului). De aceea se spune că cei care nu-şi respectă şi nu-şi prețuiesc libertățile le vor pierde în curând, ceea ce înseamnă că libertatea

depinde de responsabilitatea şi discernământul față de realitățile sociale (timp, loc, circumstanțe etc.)

Din punct de vedere istoric, aşa-zişii eliberatori şi revoluționari sfârşesc prin a fi dictatori represivi şi devin noii asupritori (ex., Che Guevara, Fidel Castro şi Hugo Chavez), atât din punct de vedere ideologic, cât şi politic. Astfel, principiul echilibrului se activează, devenind apoi o nouă arenă pentru dezbateri şi dispute. Soluția de succes concordă cu şi este o urmare a nivelurilor de calibrare a conştiinței competitorilor.

De asemenea, imperativul dezamorsării argumentelor şi stabilității e uşor de observat în actuala dezbatere asupra conceptului de toleranță, care poate reprezenta un ideal democratic bine întemeiat sau poate deveni o aberație, atunci când este împinsă la extrem, pentru a scuza sau chiar justifica excesele terifiante, inclusiv uciderea în masă, criminalitatea şi abuzul sexual asupra copiilor nevinovați (Dierker, 2006). În psihanaliză, această tendință este numită „identificarea cu agresorul“, care e susținută apoi de raționalizările pseudofilozofice şi banalitățile idealiste. Din când în când, există posibilitatea de a fi plin de compasiune față de agresorii nemiloşi, fără a-i aproba, sprijini şi compătimi cu sentimentalism. Discernământul nu e o prejudecată. Nu e nevoie să plantezi iarbă sălbatică pe gazonul cuiva pentru a instaura „echivalența morală”.

Cele de mai sus scot în evidență faptul că toate acțiunile comportă anumite niveluri de responsabilitate, dar şi de culpabilitate şi decontabilitate. Există dictonul

„capacității reduse”: Umanitarismul ia în considerare limitele umane şi, drept urmare, e flexibil, dar nu absurd sau sentimental. O faptă poate fi comisă din greşeală, deşi, totodată, are şi urmări, aşa cum este sancționarea socială severă sau chiar moartea sau războiul.

După cel de-al II-lea Război Mondial, supraviețuitorii ambelor părți beligerante s-au iertat unii pe alții, datorită gravității circumstanțelor. Acest principiu acționează în prezent ca urmare a înțelegerii îndoctrinării severe inoculate de programarea ideologiilor teroriste islamice, care au drept rezultat existența militanților sinucigaşi terorişti, care acționează mânați de sistemele de credințe autoritare.

Compasiunea cuprinde recunoaşterea, deci nu negarea realităților sociale. Putem iubi şi admira frumusețea naturală a unui tigru sălbatic, dar numai nebunii pot crede că se pot juca în siguranță cu el. După cum s-a menționat mai sus, realitatea e o consecință a esenței, nu a aparenței.

E important să înțelegem că un apologet al răului suportă consecințele diferitelor niveluri de responsabilitate karmică. Acest lucru se regăseşte în cunoscuta lamentare: „Oare ce am făcut eu vreodată ca să merit aşa ceva?” Aşa se explică şi calamitățile culturale şi naționale, prin care Justiția Divină acționează prin aplicarea principiilor legilor karmei (ex., „Fiecare fir de păr e numărat” - nivel de calibrare 1.000).

Soluția

Se spune adesea că succesul în recunoaşterea şi acceptarea autorității reale depinde de experiențele pozitive şi pline de satisfacții pe care o persoană le-a avut cu părinții în copilărie şi adolescență, perioadă în care grija şi iubirea au făcut mai mult decât să compenseze renunțarea la dorința egocentrică a acesteia de a-şi impune voința şi de a deține controlul. Un bun părinte este perceput ca fiind grijuliu, protector şi o sursă de mândrie cu care persoana respectivă se identifică. Lipsa unei soluții de succes duce la resentimente de lungă durată sau chiar la ură față de toate persoanele autoritare sau de simbolurile acestora, inclusive de Dumnezeu.

Uneori, catastrofa e singura ocazie în care sinele capitulează în fața Sinelui. Doar adevăratul Sine e aliniat cu victoria sufletului şi descoperirea realității spirituale. În timpul evenimentelor din viața oamenilor, se confirmă dictonul: „Situația disperată a omului e oportunitatea Lui Dumnezeu”. Astfel, în mod paradoxal, dezastrele şi catastrofele la nivel mondial sunt adesea singurele mijloace ce au mai rămas pentru mântuire. Dumnezeu nu este descoperit ca o consecință a fricii, ci doar atunci când acea frică este abandonată.

Respectul

Noi respectăm ceea ce prețuim atât la alții, cât şi la noi înşine. Pe lângă aceasta, cel care respectă atât natura lor omenească, cât şi pe cea a celorlalți, ajung să respecte întreaga viață, în toate manifestările ei, prin supunere în fața Voinței Divine. Datorită abandonării egoului, spiritual devine conştient de caracterul sfânt al existenței.

Din respectul de sine se naşte atât lealitatea (cal. 465) şi respectul față de concetățeni, cât şi legitimitatea şi prețuirea pentru curajul adevăratei responsabilități. Din respectul de sine apare respectul pentru drepturile altora, dar şi responsabilitatea pentru decontabilitatea personală. Respectul e de departe mai presus de mândrie şi, în esența lui, este smerit, plin de recunoştință şi reconfortant, iar din el ni se dezvăluie divinitatea Creației şi înțelesul pe care îl exprimă exclamația: „Gloria in Excelsis Deo!”

CAP. 12 - Dumnezeu ca ipoteză

Introducere

Din punct de vedere istoric, discuțiile şi speculațiile despre natura Divinității au reprezentat un domeniu al teologiei şi religiei. În ciuda erudiției unor astfel de scrieri, omul obişnuit este pus adesea în încurcătură cu privire la adevărata natură a Realității absolute, iar în lumea zilelor noastre timpul personal e mult prea limitat pentru a studia sau a lua în considerare subiectul în profunzime.

În general, Dumnezeu este imaginat ca fiind „acolo, sus” şi, deşi e accesibil prin rugăciune, El nu există cu adevărat la acelaşi nivel cu fenomenele percepute ale lumii. În viața de fiecare zi, simțul „realității” se bazează în primul rând pe validarea senzorială, plus prelucrările conceptuale şi emoționale. Pentru mulți oameni, Dumnezeu e mai întâi de toate un sistem de credințe, fiind astfel supus variabilităților psihicului individual, de-a lungul vieții omului. Astfel, subiectul poate fi neglijat zeci de ani sau poate fi fragmentat şi scos la

iveală doar în diminețile de duminică. Mulți oameni decid de fapt că se vor ocupa serios de acest subiect mai târziu, cândva în viețile lor.

Descrierile istorice

În mod obişnuit, după cum s-a menționat, Dumnezeu e imaginat şi descris ca fiind pretutindeni, ca şi când s-ar afla în ceruri şi, ca atare, la o anumită distanță fizică efectivă. În artă, Dumnezeu este zugrăvit ca fiind de mari dimensiuni, înconjurat de stele şi nori, eventual cu îngeri şi heruvimi plutind alături de El. Cel mai adesea, reprezentarea e similară cu cea pictată pe tavanul Capelei Sixtine, cu Dumnezeu având părul lung, statura uriaşă şi fiind oarecum în vârstă, suspendat în spațiu, hotărând destinele oamenilor, din vremurile străvechi.

Conceptul de Dumnezeu

Conceptualizarea şi definirea lui Dumnezeu mai degrabă în calitate de „Creator”, decât de Prezență veşnică şi ubicuă rezultă în limitările conceptuale, prin care Dumnezeu e definit în termeni ai timpului şi cauzalității şi, drept urmare, asociat cu lumea

mundană, lineară şi vizibilă. Timpul însuşi e o iluzie cognitivă şi perceptibilă, fiind mai degrabă o proiecție a conştiinței, după cum s-a menționat anterior (Hawkins, 2001). Înțelegerea acestui fapt a fost confirmată de dezvoltarea teoriilor progresiste ale fizicii cuantice (Lynds, 2006), care conchid că fără conştiință, universul nici măcar nu ar putea să existe de sine stătător (Stapp, 2007; Rosenblum şi Kuttner, 2007).

Dumnezeu e considerat a fi nu doar un „Ce”, ci şi un „Cine” şi un „Când”, cu trăsături de personalitate ce sunt înainte de toate antropomorfice (de tip uman) şi conforme cu descrierile din Noul Testament. De aceea, lui Dumnezeu i se atribuie toate defectele egoului uman: mânios, răzbunător, primitiv, represiv, invidios şi critic, pe lângă mărinimia ce-L caracterizează dacă e mulțumit. De asemenea, un astfel de Dumnezeu este perceput ca fiind întrucâtva capricios, de vreme ce, în mod evident, oamenii sunt creați grotesc de inegali şi totuşi răspunzători de defectele lor, chiar dacă sunt crearea lor e incompletă (ignoranți). De aceea, oamenii au nevoie atât de Mila lui Dumnezeu, cât şi de Mântuire.

Din aceste proiecții antropomorfice se naşte o imagine a lui Dumnezeu despre care omul are o percepție oarecum ambivalență, prin aceea că Dumnezeu e binevoitor, dar, în mod paradoxal, este capabil chiar să-i arunce sufletul în iad. Astfel, Dumnezeu e perceput ca fiind un părinte iubitor, dar şi limitat, asemenea unui părinte. Acest aspect a fost, desigur, studiat de Sigmund Freud, care a combătut

ideea că Dumnezeu e doar o proiecție antropomorfa din subconştientul infantil. Deşi a respins falsele descrieri ale lui Dumnezeu, el a făcut apoi greşeala de a concluziona că nu există un Dumnezeu real, ceea ce a reprezentat o eroare, adică faptul că descrierile lui Dumnezeu erau false nu demonstra netemeinicia Realității Divinității. Pretinsa lipsă de justețe a destinului uman e contrazisă de religiile mai sofisticate, precum Budismul şi Hinduismul, care ne învață legile karmei.

Frica de Dumnezeu

Cu toate că descrierile antropomorfice au drept consecință frica de mânia justițiară a lui Dumnezeu, conceptualizarea lui Dumnezeu ca Sursă şi cauză a tuturor calamităților de pe pământ şi din viețile oamenilor reprezintă un alt motiv de frică. Astfel, Dumnezeu este considerat autorul furtunilor, al secetelor, al inundațiilor, al cutremurelor, al erupțiilor vulcanice etc.

În societățile primitive, acest lucru duce la încercările de a-L domoli pe Dumnezeu prin sacrificarea oamenilor şi a animalelor, iar în ritualurile religioase ale incaşilor, mayaşilor ş.a.m.d., sacrificiile erau duse la extrem. Sacrificarea animalelor era şi ea larg răspândită şi inerente tradiției iudaice şi a altor culturi, în lumea zilelor noastre, acelaşi primitivism poate fi văzut în venerarea islamică a suicidului şi a uciderii oamenilor nevinovați sau a „necredincioşilor”, pentru a câştiga

bunăvoința lui Dumnezeu, daruri cerești și absolvirea de păcate. Același mod de gândire se regăsește în oferirea de ofrande sau sacrificii pentru a-I face pe plac lui Dumnezeu. Ideea că Dumnezeu poate fi satisfăcut, înfuriat, împăcat, „mituit” sau lingușit prin prosternare reprezintă un construct al antropomorfismului. Asemenea altor practici religioase, caracteristica importantă o constituie intenția și credința pe care le comportă.

Dumnezeu în calitate de Creator

În mod tradițional, trăsăturile definitorii ale lui Dumnezeu au fost descrise ca omnipotență, omniprezență și omnisciență. Dumnezeu e izvorul primordial, sursa și, drept urmare, Creatorul. Mintea umană gândește în termeni de succedare cauzală de-a lungul perioadelor de timp. Ea crede că timpul, consecutivitatea și cauzalitatea sunt undeva, „în afară”, în lumea lineară ce este percepută, și drept urmare, reprezintă realitatea (confuzia lui Descartes *res interna - cogitans* - versus *res externa - externă).* Această contextuali zare e confirmată ulterior de natura succesivă a procesării mentale a ideilor. Astfel, mintea construiește o „cronologie”, cu un început și un sfârșit, care presupune o „cauză primară” a creării și un inițiator.

Dumnezeu e considerat a fi „întâia cauză” primordială. Creația este imaginată ca un proces linear succesiv, după cum îl descrie Geneza, în care universul reprezintă produsul cauzat, iar timpul e reglat, iar timpul este stabilit. Limitările conceptuale inerente în această progresie logică au fost relevate de Immanuel Kant, în 1781, în *Critica Rațiunii Pure*, şi detaliate mai târziu, ca urmare a apariției mecanicii cuantice, de către Stephen Hawking, care, în 1993, a inclus valoarea pragmatică şi inutilitatea „timpului imaginar” în teoriile gravității cuantice.

Vechiul Testament separă cu bună ştiință Creația de Creator, în virtutea limbajului dualist al subiectului, obiectului şi verbului tranzitiv. Astfel apare cunoscutul concept de „a câştiga la zaruri”, care corespunde cu stilul de procesare al egoului/minții.

Dincolo de limitele conceptualizării, Creația e percepută ca fiind în afara timpului. Astfel, „apoi” şi „acum” sunt ocolite/evitate de înțelegerea eternității ca întotdeauna, fără început şi fără sfârşit; fără trecut, viitor sau acum; şi fără o succesiune a timpului, pentru că ceea ce se succede în realitate e de fapt atestarea umană. Atestarea e secvențială şi experimentată ca aflându-se în desfăşurarea timpului şi a potențialității. „Existența” însăşi este o interpretare selectivă, deoarece, în realitate, universul şi Dumnezeu formează un tot unitar.

Dumnezeu este mai degrabă Sursa şi substratul atotprezent, decât „cauza” universului; de aceea, creația

evoluționistă reprezintă consecința învăluirii potențialității infinite a omnipotenței în realitatea existenței. Universul cuprinzător al Dumnezeirii ia ființă, dând naştere universului vieții şi al existenței. În această transformare, existența nu necesită confirmare. Universul reprezintă conținutul al cărui Sursă şi al cărui context e Divinitatea. Drept urmare, se poate vedea că esența nu e cauza, ci Realitatea Autoexistentă, ce este permanentă, în curs de desfăşurare şi atotprezentă.

Se poate intui şi spune, dar şi înțelege, la un nivel înalt de abstractizare, că Totul Este şi are propria sa existență grație Voinței Divine. Acest Tot reprezintă o reflectare a grației lui Dumnezeu, prin care potențialitatea învăluită se manifestă ca univers dezvăluit, linear şi observabil (Bohm, 1980). Aşa se împlineşte Dumnezeirea potențialului infinit ca existență, astfel încât linearul se naşte din nelinear. În mod tradițional, cele de mai sus sunt analizate de ontologie, o ramură a filozofiei, al cărei obiect de studiu este Ființa şi Existența. Interpretarea biblică e exprimată în Predica lui Ioan, Capitolul 1, care afirmă că la început a fost Dumnezeu sub forma Cuvântului (Dumnezeirea), din care a luat naştere întreaga existență, inclusiv Lumina Vieții şi conştiința umană (calibrează la nivelul 1.000). Aşadar, Dumnezeu este şi Sursă şi Creator.

Dumnezeu şi Creaţia în termenii ştiinţei moderne

În mecanica cuantică, dinamica lumii fizice e revelată ca o urmare a „colapsului funcției de undă” de la potențialitate (principiul undei), la manifestarea ca particule, pe direcția Principiului Incertitudinii al lui Heisenberg, conform căruia conştiința şi intenția sunt catalizatorii. Această tendință e intensificată de puterea de calibrare a nivelului de conştiință al intenției. Deoarece nivelul conştiinței lui Dumnezeu e infinit şi dincolo de timp şi limite, Creația şi manifestarea ei evoluționistă (emergența) reprezintă absolutul. Astfel, din „Dumnezeirea” potențialului infinit, grație Voinței lui Dumnezeu (omnipotenței) apare manifestarea (omniprezența) şi omnisciența Conştiinței Infinite, în care totul e cunoscut pentru totdeauna.

Dumnezeu ca realitate experiențială

Descrierile lui Dumnezeu din punct de vedere intelectual apar din imaginile mentale şi constructele procesării mentale a logicii şi modalităților lineare de a înțelege. Gândurile şi ideile despre Dumnezeu sunt intelectualizări ce corespund intervalului de calibrare 400.

Total independent de astfel de intelectualizări, de-a lungul timpului, experiența umană a inclus conştientizarea prezenței lui Dumnezeu ca putere contextuală, a cărui natură Divină reprezintă o revelație copleşitoare mai presus de mintea însăşi şi

transformatoare în impactul său profund. Pe măsură ce evoluția spirituală progresează, în viața omului pot apărea evenimente spirituale transformatoare, iar de la nivelul 540, la nivelul 570, acestea devin adeseori frecvente şi antrenează o recontextualizare a simțului experiențial al realității vieții.

De la nivelul 540, la 570, conceptele spirituale nu mai sunt în întregime intangibile, ci încep să apară ca material al vieții înseşi. Împărtăşirea unor asemenea experiențe cu cei care au un nivel similar al conştiinței oferă confirmare, iar persoana respectivă descoperă o justificare comună, care e demonstrată prin experimentare. În astfel de comunități spirituale, „Voința“ lui Dumnezeu este acceptată ca fiind influentă, prezentă, inerentă, activă şi omniprezentă (ex„ contextul). Astfel, ea face parte din lumea subiectivă a fenomenelor. Prezența Divinității e percepută ca fiind cuprinzătoare, căpătând drept urmare numele de „Puterea Superioară” pe care grupurile bazate pe credință caută să întărească legătura cu Dumnezeu prin rugăciune, meditație şi ajutor dezinteresat. Din smerenie, devine evident faptul că, din cauza limitărilor personale, omul e răspunzător de efort, dar nu de rezultat, care este la latitudinea Voinței lui Dumnezeu.

Pe măsură ce câştigurile egoului sunt respinse şi abandonate, psihicul se limpezeşte, iar experiența spirituală progresează, odată ce reziduurile îndoielii sunt părăsite treptat. Drept urmare, părerea e înlocuită cu o cunoaştere bazată pe experiență, iar profunzimea şi

intensitatea dedicării cresc şi, în cele din urmă, pot eclipsa şi înlătura toate celelalte activități şi interese lumeşti.

Validarea experienţială a lui Dumnezeu ca Realitate Primordială

Evoluția spirituală capătă amploare în timp ce devine centrul atenției, iar stadiile sale progresive au fost descrise cu precizie în seria mea de cărți, inclusive în *The Eye of the I, I: Reality and Subjectivity,* şi *Transcending the Levels of Consciousness.* Descrieri şi mărturii cu privire la stările de conştientizare a prezenței lui Dumnezeu au fost înregistrate în întreaga istorie şi enunțate din nou în cartea mea *Discovery of the Presence of God: Devotional Nonduality,* dar şi în Capitolul 17 din cartea *Truth vs. Falsehood.* În toate cărțile menționate, dovada, dar şi experiența Realității Divine au fost confirmate de calibrarea conştiinței, descrisă pentru prima oară în cartea *Power versus Force* (Hawkins, 1995).

Pe lângă acumularea menționată de dovezi confirmative, în ultimele decenii, căutătorii spirituali şi grupurile de studiu din întreaga lume au adăugat informații suplimentare şi au contribuit la numeroase experiențe contemplative, încurajatoare, de conştientizare avansată, ce au fost trăite în grup sau individual (Grace, 2007). Este de remarcat faptul că toți cei ce au contribuit în mod spontan la acest proces au

avut ca trăsătură comună lipsa implicării egoului personal, şi multe dintre aceste informări sunt de fapt anonime, de tipul George P., din Noua Zeelandă, sau Marz S., din Germania.

Experiențele subiective ale realităților spirituale au fost relatate de omenire peste tot în lume şi în toate timpurile, iar mai târziu, confirmate de calibrarea conştiinței, care se efectuează şi în prezent şi e dirijată/supravegheată de persoane şi grupuri cât se poate de separate.

Obstacole

În virtutea liberului arbitru, Realitatea Divinității poate fi respinsă la oricare şi la toate nivelurile, de către indivizi, grupuri sau chiar de către culturi întregi. Motivațiile de bază sunt atât personale, cât şi sociale/psihologice, şi reprezintă natura evolutivă, personală şi colectivă a conştiinței. Rând pe rând, acestea sunt influențate de tendințele karmice, atât individuale, cât şi colective. La nivel individual, conştiența spirituală e influențată de tradiție, nivelul de inteligență, educație şi experiență personală, inclusiv relațiile afective şi familiale. O altă influență este exercitată de accesul la o literatură spirituală integră, dar şi la călăuzirea unor învățători spirituali corespunzători. Gradul de motivare personală reflectă de asemenea influența altor factori, cum ar fi vârsta, personalitatea, tipologia psihologică, aptitudinile,

talentele şi echilibrul lui Jung dintre interiorizare versus exteriorizare.

Anumite comportamente pot obstrucționa apariția conştienței spirituale, aşa cum sunt preponderența narcisismului, scepticismului, îndoielii, neîncrederii, negativității, dar şi împotrivirea, ostilitatea, ba chiar şi orientarea paranoidă, după cum s-a prezentat în Capitolul 13. În plus, există şi imaturitatea sau întârzierea evoluției spirituale. Deziluziile religioase sau spirituale pot apărea şi ele din cauza experiențelor nefericite cu persoane religioase sau chiar de teama stârnită de exemplele publice ale lipsei de integritate ce se manifestă în domeniul religiei, aşa cum sunt scandalurile din sânul bisericii.

Pe lângă factorii personali se află şi impactul cultural global al media, inclusiv atacurile lor bine finanțate şi organizate îndreptate asupra religiei şi a spiritualității, până în punctul în care încearcă să elimine până şi menționarea cuvântului „Dumnezeu". Aceste mişcări împotriva religiei şi spiritualității au la bază atracția narcisistă a pozițiilor politice modeme ale secularismului, care, în mod paradoxal, devine un nou „patos religios" opresiv. Mai mult, mişcarea secularistă e sprijinită şi energizată de sistemele filozofice ale postmodernismului şi relativismului, care calibrează toate sub nivelul 200 (*vezi Adevăr versus Falsitate*).

În perioada de maturizare, oamenii pot trece prin momente în care sunt atraşi sau au aversiune față de religie şi religiozitate, în diferitele etape ale vieții lor. Este

nesupunerea copilăriei, răzvrătirea adolescenței, iar apoi, preocuparea față de responsabilitățile mariajului şi ale creşterii copiilor. Ulterior, acestea sunt înlocuite de grija față de vârsta mai înaintată şi de confruntarea cu limitările caracterului efemer al vieții umane, pentru ca mai târziu, la apusul vieții, aceasta să devină o prioritate. Sub presiunea anticipării inevitabilului, are loc o renaştere a credinței şi speranței, nu numai de frica morții, ci şi din acceptare. Atunci, Realitatea lui Dumnezeu devine o aşteptare, iar frica şi îndoiala sunt înlocuite de pacea abandonării în fața voinței lui Dumnezeu şi a destinului uman.

Alte descrieri ale Realității Absolute

Monoteismul (iudaic, creştin şi Islamic) tind să ducă la o descriere a Realității Absolute ca fiind o entitate care poate fi definită ca şi cum ar fi o superpersonalitate cu trăsături specifice, care sunt supraomeneşti. Ca entitate distinctivă, Dumnezeu e definit suplimentar ca având însuşiri antropomorfice (omeneşti), aşa cum sunt intenția, prioritățile şi predilecțiile. Astfel, oricare dintre acestea pot fi de asemenea combătute, iar „natura" lui Dumnezeu e supusă dezbaterilor teologice şi ipotecării intelectuale.

Neobişnuite pentru culturile şi religiile monoteiste sunt vechile descrieri ale Realității Absolute, aşa cum au fost ele înțelese de culturile străvechi ale Indiei şi Orientului îndepărtat. Acestea nu apar din descrierile morții, ci din revelațiile esenței conştiinței înseşi. Astfel, sunt revelațiile lui Krishna, Buddha şi ale înțelepților

hinduşi din textile antice ale *Vedelor*. Acestea fac referire la Revelația absolută ca o consecință a Iluminării.

Cunoaşterea care apare din lumea lăuntrică e inerentă, accesibilă, experiențială şi mai presus de orice definiție sau descriere, ca puterea şi energia de bază a conştiinței înseşi, care reprezintă contextul nonlinear absolut, dincolo de orice definire. Astfel, prin calea ce duce spre Iluminare, nu există o relație separată „Tu-Dumnezeu" vizavi de „eu-omul". Acesta este înțelesul terminologiei Advadita (nondualității) a Sinelui, în comparație cu sinele. Aceasta este esența iluminată a ezoterismului, prin care Realitatea Absolută, nonlineară, se autorevelează. atunci când obstacolele egoului linear au fost îndepărtate.

Revelația mistică e calea interioară a contemplării a iudeilor şi creştinilor (tradiția Unio Mystica *[Uniunea mistică]* şi sufismul islamic). Este calea neumblată a Zen-ului şi esența Budismului, dar şi a tradiției hinduse a yoghinilor. Prezența ce este revelată şi percepută dincolo de orice descriere sau nume, fiind, drept urmare, mai presus de controverse, învoieli sau dezbateri teologice. Lipsită de calități ce pot fi definite, Realitatea Absolută este, de asemenea, dincolo de orice caracterizare şi în afara construcțiilor conceptelor lineare precum cauzalitate, spațiu, timp sau localizare (Grace, 2007).

Calea subiectivității fundamentale dezvăluie esența intrinsecă a conştiinței înseşi, care e mai presus de ipoteze, ea fiind substratul şi sursa primordială a

capacității de conştientizare experiențială. Astfel, ceea ce este presupus îşi găseşte confirmare prin propria sa transcendență.

Natura indefinibilă a esenței Realității are drept rezultat imposibilitatea anterior menționată a definirii sau numirii. În acest fel apar referiri precum „natura budică”, care deşi, aparent şi paradoxal, este impersonală, reprezintă substratul posibilității de a trăi experiența vieții. Această calitate indefinibilă e o condiție omniprezentă, necesară, predominantă, a priori, ale cărei corolar, în creştinism, este numit „Dumnezeire”, din care se naşte termenul de „Creator”, atunci când se aplică cu referire la existența universului.

Tărâmul linearului descriptibil se naşte din Sursa non- lineară indescriptibilă. Cunoaşterea substratului absolut al întregii Realități rezultă din starea numită „Iluminare”, care reprezintă domeniul misticului, a cărei stări interioare e caracterizată prin termenul „inefabil”. Ea poate fi confirmată prin trăirea experienței şi întărită prin studierea calibrării conştiinței, fiind dincolo de înțelegerea sau definirea intelectuală. De aceea, ea este mai presus de activitatea mentală a afirmațiilor sau argumentărilor ipotetice. (Cele de mai sus calibrează la nivelul 1.000).

Rezolvarea tuturor dubiilor intelectuale este experiențială, iar mijloacele sunt descrise în cartea *Descoperirea prezenței Lui Dumnezeu.*

Soluția

De-a lungul secolelor, ipotezele asupra existenţei şi a naturii lui Dumnezeu au fost supuse analizei şi dezbaterii de către cele mai luminate minţi ale culturii occidentale. Discuţiile reflectă, la unison, o vastă erudiţie, dar şi o putere de pătrundere intelectuală briliantă, alături de înţelepciunea colectivă obţinută prin efort şi o dedicare intensă. Integritatea marilor gânditori ai tuturor timpurilor este evidentă şi inspiratoare.

Pe lângă acest efort uman impresionant al civilizaţiei excepţionale, omul modem are acces şi la înţelepciunea acumulată de Orientul Mijlociu şi Orientul îndepărtat. Chiar şi în China modernă, confucianismul reprezintă o matrice de susţinere a unei societăţi gigantice, care evoluează în ritm accelerat. India, cealaltă cultură gigantică în plină dezvoltare, deţine materialul cultural/religios şi profund impregnat al hinduismului, care reflectă distilarea multor secole de înţelepciune colectivă, în America, cultura nativă a primilor săi locuitori a descoperit în mod universal Marele Spirit şi a separat în mare măsură culturile aborigene ale Africii şi Americii de Sud, precum şi zeităţile idolatrizate.

Atât străvechile triburi germanice, cât şi societăţile Greciei şi Romei precreştine aveau zei. De aceea, se poate spune că, deşi cu descrieri diferite, omenirea a înţeles, la nivel colectiv, că Divinitatea este Sursa vieţii şi a existenţei.

Astfel, ateul se confruntă cu ambigua problemă intelectuală a prezumptivei lupte împotriva întregii

omeniri, de-a lungul întregii istorii umane. Cu toate acestea, nimeni nu a reuşit niciodată acest lucru, în ciuda pretențiilor intelectuale. Acest eşec e cauzat de faptul ineluctabil că ceea ce e nedemonstrabil nu poate fi dovedit ca fiind lipsit de temeinicie.

Mintea prudentă ar putea conchide că realitatea Divinității e o probabilitate nesigură, a cărei confirmare invită la clarificări ulterioare prin însăşi evoluția conştiinței. Soluția finală apare pe un plan mai înalt şi la o dimensiune mai mare decât sfera intelectuală limitată, care e delimitată de nivelurile din zona 400. Prin onestitate față de sine, se descoperă că, inerent mentalizărilor de la aceste niveluri, există o inerentă mândrie inconştientă, oarbă. În taină, fiecare „gânditor" crede că mintea lui e cu adevărat superioară minților tuturor celorlalți. Acesta este fundamentul psihologic pentru „a fi mulțumit de sine", minunata generație „Y", de pe coperta revistei *Time* (25 decembrie 2006).

Iluzia minții că e capabilă să cunoască realitatea cu adevărat nu este doar rezultatul mândriei obişnuite, ci, în schimb, un defect înnăscut al construcției minții înseşi, ca urmare a dezvoltării sale evoluționiste. Viața biologică a trebuit să fie în siguranță, iar organismul a probat mediul înconjurător (ex., prin funcția de „experimentator" al egoului). Astfel, pentru a supraviețui, credința a evoluat în precizia de explorare a domeniului *linear*. Cu toate acestea, funcția de procesare *lineare* a sistemului egoului nu a dobândit capacitatea de a descoperi realitatea dimensiunilor

nelineare ale existenței sau ale realității. De aceea, numai după eoni de timp evoluționist, conştiința umană evoluează la capacitatea de a deosebi contextul de conținut. Această capacitate încă lipseşte în cazul a 85% din populația lumii zilelor noastre.

Limitarea care rezultă înseamnă că majoritatea omenirii solicită sprijinul celor mai evoluați membri ai săi, pentru a-i explica Realitatea nelineară, care reprezintă contextul şi sursa existenței. Prin urmare, valoarea calibrării conştiinței constă în faptul că deschide drumul către o cunoaştere mai profundă (puterea de a discerne esența), care, altfel, nu ar fi disponibilă. Exact aşa cum telescopul extinde anvergura/amplitudinea vederii umane către imagini ce altfel nu ar putea fi văzute sau detectate, cercetarea conştiinței dezvăluie adevărul de dincolo de percepția obişnuită şi aduce beneficii nespuse şi nedescoperite.

Refacerea după limitările inerente

Scopul fundamental al muncii şi dedicării spirituale este de a transcende limitările evoluționiste inerente egoului şi, prin aceasta, de a accede şi dezvolta capacitatea înnăscută a conştiinței înseşi, care ignoră toate limitările egoului/sinelui. Atunci, adevărul se prezintă pe el însuşi, în virtutea Grației Divine. Divinitatea se dezvăluie pe Sine însăşi acelora care O invocă (calibrează ca adevărat). Ritmul evoluției spirituale poate părea lent, dar demersul spiritual nu

este niciodată zadarnic. Progresul poate apărea brusc şi poate fi foarte mare, ca dimensiune şi impact.

Doctrinele religioase îndoielnice

Din cauza înclinației spre eroare şi sugestibilitate a minții umane, anumite părți din religiile majore au fost piratate de către grupări fracționate, care folosesc numele unei religii originale/de bună credință pentru a da credibilitate subdiviziunilor separatiste, care reprezintă adesea exact opusul religiei invocate. Acest lucru este reflectat în mod evident de nesfârşitele războaie religioase, dar şi de Inchiziția din trecutul istoric.

E relativ uşor de politizat religia şi, astfel, de-a lungul secolelor, „în numele lui Dumnezeu”, tot felul de acțiuni distrugătoare, promovate de militanți abominabili, au masacrat milioane de oameni. În mod obişnuit, acestea au loc sub forma războaielor „sfinte”, de la cruciade, la războiul de secole al Imperiului Otoman, la Jihad (cal. 30), la triumfalismul terorismului islamic (cal. 90), bazat pe Wahhabism (cal. 30) (Wahhabismul reprezintă un curent reformist ultrariguros şi arhaizant, care s-a impus în Arabia Saudită în secolul al XVIII-lea) şi pe legendele islamice (cal. 70), cum este întoarcerea celui de-al 12-lea imam, Mahdi (salvatorul). Important e faptul că textele islamice (ex., *Coranul)* du fac nicio deosebire între religie şi Stat. Religia *este* Statul („Casa Islamului”).

Este interesant că viziunile apocaliptice calibrează între 60 şi 70 şi apar din arhetipul lui Carl Jung, în inconştientul Umbrei Id-ului lui Freud. Există relatări personale periodice despre viziuni „astrale înfricoşătoare”, care sunt vizitate în mod repetat de minţile fiinţelor umane în stări modificate de conştiinţă (ex., transă, posedare demonică, droguri halucinogene, disfuncţii temporare ale lobilor creierului şi stări psihotice, postconvulsive şi halucinante). Acestea reapar în mod repetat după secole şi duc adeseori la constituirea unor comunităţi şi formaţiuni de survivalişti (Survivalismul este o mişcare a unor indivizi sau grupuri (numite survivalişti), care se pregătesc în mod activ pentru situaţii de urgenţă, inclusiv pentru posibile distrugeri ale ordinii sociale sau politice, pe plan local sau internaţional) ale sectelor extremiste, cu lideri mesianici carismatici.

Devierile religioase

După cum s-a menţionat anterior, în cartea *Adevăr versus Falsitate*, există părţi cu posibile erori în scripturile tradiţionale ale religiilor lumii. Acestea nu au fost identificate şi demonstrate înaintea descoperirii calibrării conştiinţei; astfel, posibilele erori au rămas nedescoperite. Noul Testament calibrează în jurul nivelului 800, dar Cartea Revelaţiilor se află la un nivel

extrem de scăzut, de numai 70 (nivel de calibrare al autorului său, Ioan).

În întregul său. *Coranul* calibrează destul de sus, deoarece este monoteist şi plin de evlavie, dar 30% din versetele sale calibrează sub nivelul adevărului (200), iar 14% se află mult sub nivelul 100. De asemenea, în Vechiul Testament iudaic apar descrieri negative ale lui Dumnezeu, iar reprezentări ale unei Divinități nemiloase se regăsesc în mod repetat în religiile primitive (ex„ incaşe, mayaşe şi a Insulei Paştelui).

Paradoxurile de mai sus sunt explicate, în mod tradițional, ca nişte consecințe ale atacului unor energii/entități negative, în lupta lor pentru supraviețuire (luciferice, satanice, plus sistemul lor de atac prin energia dezordinii). Buddha şi-a dat seama că era împresurat de demoni, atunci când se apropia de starea de iluminare, iar Iisus Christos asuda sânge sub aceeaşi presiune. Este de remarcat şi faptul că mulți învățători spirituali şi mentori spirituali brahmani au calibrat la niveluri foarte înalte la începutul vieții lor, iar apoi au clacat şi au căzut la niveluri foarte joase (ex., putere, control, sex, bani şi trufie). Tentațiile sunt relatate şi în autobiografiile vieților sfinților, sub diferite nume.

Din cauza capcanelor pentru cei neavizați mai sus prezentate, de-a lungul timpului, scripturile clasice pot include erori serioase, care, când sunt menționate ca justificări pentru acțiuni distructive, au consecințe grave pentru religioniştii naivi. Motivul major din care astfel de

erori nu pot fi recunoscute ca atare este faptul că aptitudinea de a avea „discernământ religios” nu apare până când calibrarea conştiinţei nu ajunge la nivelul 600 (denumit, în mod tradiţional, „deschiderea celui de-al treilea ochi al corpului budic/eteric”).

Religia ca punct de plecare a conflictului mondial

Esenţa narcisistă a egoului este devorantă în căutarea lui nesfârşită pentru preamărire prin conflict. De aceea, de-a lungul secolelor, biserica a fost un subiect preferat de dispută şi violenţă fără sfârşit. Deşi pacea reprezintă principiul primordial al marilor religii, în mod paradoxal, războiul purtat în numele păcii a constituit o temă predominantă, de la habotnicii fanatici ai Iudeei, la asasinii şiiţilor iranieni, la violenţa protestanţi versus catolici în Europa şi la actualul conflict Islamic plin de violenţe.

Scuza cea mai frecventă, chiar şi a celor mai terifiante extreme ale violenţei, a fost, de veacuri, sloganul „Scopul scuză mijloacele”, prin care orice acţiune poate deveni raţională prin- tr-o retorică inteligentă. Teroriştii luptă pentru rolul de „erou eliberator”, prin care victima şi torţionarul inversează rolurile în jocul de-a Robin Hood.

Terorismul e o tactică folosită de secole atât de grupările religioase, cât şi de indivizi (ex., ucigaşii kamikaze, teroriştii organizaţiei Weather Underground,

gruparea „Black September” [Septembrie Negru], activiştii pentru „drepturile animalelor” şi protecția mediului, Arafat, Castro şi mulți alții). În lumea zilelor noastre, punctul central este incitarea la violență de către teroristul Bin Laden, „în numele Islamului”, în care, din nou, ca în tot decursul istoriei, egoul încearcă să deghizeze ura în sfințenie religioasă, prin aşa-zisa divinizare, prin piratarea numelui lui Dumnezeu. La sfârşitul celui de-al Il-lea Război Mondial, zelul şintoist al japonezilor a fost cauza bombardamentului atomic, pentru a se pune capăt războiului.

Deşi pericolele triumfalismului mesianic apocaliptic poate fi limitată la grupări fracționiste de tipul sectelor, în cazul liderilor mondiali, riscul este major, într-o eră nucleară, în care un conducător mesianic, narcisist şi megaloman poate încerca să declanşeze o astfel de viziune, prin distrugerea vieții umane „în numele lui Dumnezeu” (ex„ „Ucideți toți necredincioşii, măturați Israelul de pe hartă”, conform amenințărilor preşedintelui Iranului, care calibrează la nivelul 80).

În prezent, este de remarcat promulgarea problemelor Islamului expuse de legea islamică (Sharia), ce calibrează la nivelul 190 şi are drept rezultat uciderea femeilor cu pietre, decapitarea necredincioşilor şi uciderile în masă, care de fapt contrazic flagrant descrierile legii, conform cărora Islamul e o „religie a păcii”.

Triumfalismul islamic

Din cauza expansiunii teritoriale hegemonice şi politic-militariste, începută în anul 623 î.Hr., violența islamică a invadat de-a lungul secolelor un număr mare de țări şi teritorii, cuprinzând continente întregi (ex., Imperiul Otoman), generând numeroase războaie civile. În prezent, prin amenințări cu violența şi dezordinea civilă, ea controlează majoritatea țărilor Europei, deoarece populațiile musulmane imigrante cresc nestingherite, ca urmare a birocrației în problematica „adaptării" şi a cedării în fața amenințărilor cu genocidul şi răzmerița. Infiltrarea e sprijinită de secularizarea endemic apologetică, care reduce la tăcere rezistența iudeo-creştină. După cum s-a menționat anterior, islamismul („religia păcii") este acum în război, în multe țări ale lumii, inclusiv în America, țară ce s-a trezit după dezastrul 9/11, care a ucis mai mulți americani (cu toții civili) decât atacul japonez de la Pearl Harbor.

Deşi Statele Unite se concentrează pe măsuri militare, ea pare să devină tot mai conştientă de faptul că „elefantul din sufragerie" e chiar realitatea bătătoare la ochi, care arată, că adevărata amenințare la adresa civilizației occidentale este de natură ideologică (Bush,2007) şi este pusă în funcțiune acum, sub forma „Jihadului Cultural" (Phillips, 2006). Islamismul militant a adoptat strategii şi tehnici specifice, aproape identice cu cele folosite în timpul apariției celui de-al Treilea Reich: propaganda, îndoctrinarea tineretului *(Protocoalele înțelepților Sionului),* fascinația

militarismului, asasinarea, intimidarea şi expansiunea industriei militare, inclusiv armamentul nuclear.

În Statele Unite, ca şi în cea mai mare parte a lumii occidentale, susținătorii se concentrează asupra „blănii de oaie" şi simpatizează în necunoştință de cauză tocmai cu duşmanii lor. Islamiştii îi dispreţuiesc pe liberalii occidentali şi consideră că retorica lor de susținere e o slăbiciune detestabilă („neghiobii folositori ai lui Lenin").

Elitiştii Hollywood-ului reprezintă prototipul corupției sordide a „Marelui Satan". Hamas TV a prezentat un program de film cu desene animate pentru copii cu Mickey Mouse cântând. „Omorâți evreii şi Israelul şi americanii cu AK-47" (Pistol-mitralieră Kalaşnikov model 1947). Iar apoi, copiii strigă şi cântă sloganele urii şi fac o propagandă a la Joseph Goebbles, în stilul nazist din timpul celui de-al II-lea Război Mondial (Beck, G„ CNN, aprilie 2007).

De-a lungul secolelor, paradoxurile stranii ale vieții şi învățăturilor lui Mahomed, precum şi scrierile sale din Coran, au fost subiectul unor studii aprofundate şi al unor critici intense, efectuate de numeroşi cărturari (Warray, 2003). Divergențele contradictorii ale Coranului au fost explicate ca urmări ale epilepsiei, cu localizare în lobul temporal, şi a oportunismului sexual, dar şi în scopurile motivate politic, care au dus la modificări repetate, pe care el şi alți autori le-au făcut în textul Coranului şi în numeroasele ediții revăzute şi corectate. Şi repet, 30% din versete calibrează sub nivelul 200, 25% sub 150, iar 14% sub nivelul 100 (vezi Capitolul

16, *Adevăr versus Falsitate).* Criticile cele mai vehemente adresate Islamului au fost inițiate de discipolii hinduşi, care considerau că extremismul Islamic este rezultatul folosirii repetate a tehnicilor inductive de creare a stării de transă numită „Wahl” (Elst, 2006; Saraswati,1875).

De asemenea, numeroşi oameni învățați au remarcat re- interpretările repetate, oportuniste, ale versetelor Coranului de către Mahomed, pentru a-l adapta la scopurile şi condițiile personale, politice şi militariste. Drept rezultat, multe versete sunt total contradictorii.

Numeroasele modificări au generat regula „abrogării”, ceea ce înseamnă că ultimele versete din Coran au prioritate față de cele precedente. De asemenea, e important faptul că în Coran nu se face nicio diferență între conceptele religioase şi cele politice. Astfel, Coranul împarte lumea în „Casa Islamului” versus „Casa Războiului” (în afara Islamului). De aceea, prin doctrina sa religioasă, islamismul e în război cu restul lumii. De asemenea, Coranul evită rațiunea şi deplânge logica şi rațiunea, considerându-le „periculoase pentru credință”.

De-a lungul secolelor, a existat un consens în privința recunoaşterii faptului că Mahomed intra în stări de transă psihotică (Goel, 1999). Swami Vivekananda, asemenea multor altor învățători spirituali, a subliniat importanța recunoaşterii stărilor modificate de conştiință patologice cu un conținut religios (Warraq,

2003). Stabilirea deosebirii dintre adevăratele stări spirituale şi aberaţiile mentale este detaliată în *Adevăr versus Falsitate,* Capitolul 17.

În practica clinică, astfel de stări sunt comparate cu epilepsia cu localizare în lobul temporal, care se manifestă prin halucinaţii grandioase şi impresia recepţionării unor mesaje de la Dumnezeu sau arhangheli etc. (Timp de cincizeci de ani de practică clinică, autorul a fost consultant în domeniul psihiatriei al multor organizaţii religioase şi spirituale). În starea de iluminare spirituală reală, nu există nicio „altă" entitate-sursă de referinţă, deoarece Sinele atotpătrunzător este *Purusha* (maestrul), în virtutea Totalităţii sale.

Este general recunoscut, atât de către toţi oamenii înţelepţi mai sus menţionaţi, cât şi de către învăţătorii spirituali şi ezoteriştii, că extremismul religios fanatic e rezultatul stărilor modificate de conştiinţă induse (cal. 90) şi al automatismului post-hipnotic, aşa cum este demonstrat de vocea monotonă şi de tiparele de vorbire specifice multor crainici islamici, bărbaţi şi femei (cal. 100; sindromul creierului spălat). Ei joacă rolul de gazde la programele TV, ca purtători de cuvânt ai diferitelor organizaţii eufemistic numite islamico-americane şi fac o propagandă memorată, îndoctrinată şi programată, care contrazice evenimentele zilnice din întreaga lume (vezi Kusher, 200).

Aceste observaţii şi concluzii clinice oferă şi ele o explicaţie pentru comportamentele adeseori caudate şi iraţionale ale religioniştilor extremişti, care sunt lipsiţi

de rațiune sau simț al realității, atunci când, de exemplu, declară că evenimente la care asistă milioane de oameni (lagărele de concentrare naziste şi exterminarea evreilor) „nu s-au petrecut niciodată”. Absurditatea e primul simptom în cazul oamenilor cu boli mentale sau aflați într-o stare de sugestionare post-hipnotică.

Sharia islamică (Legea Sharia este un cod legal, politic, teologic şi miliar; este un sistem ce a apărut după profetul Mohamed) afirmă că toți necredincioşii sunt păgâni care trebuie omorâți (Gelenter, 2007). Necredincioşii reprezintă Casa Războiului, după cum este scris în Coran.

Criticile privind islamismul s-au intensificat după declarația lui Iatwah, din 1989, împotriva lui Salman Rushdie, care a stat ascuns zeci de ani, iar apoi, în mod paradoxal, a fost tăcut cavaler de către Coroana Britanică, în anul 2007. Nu numai extremiştii, ci şi Coranul însuşi îi îndeamnă pe musulmani să-i omoare/decapiteze pe necredincioşi. Adevărul fundamental şi realitatea camuflată sunt dezvăluite de faptul verificabil că impactul social al islamismului în Statele Unite calibrează în prezent, în mod semnificativ, la nivelul 190 (cum fac, după cum se presupune, şcolile seculariste, finanțate din fonduri publice, care, de fapt, predau limba şi cultura islamică). În orice caz, nivelul de calibrare dezvăluie motivul ascuns.

Lumea occidentală se confruntă zilnic cu încercarea de a aplica toleranța, iertarea şi compasiunea în cazul

provocărilor prin violență, amenințări şi atacuri asidue, atât verbale, cât şi fizice. Mulțimile islamice strigă Moarte Americii, teroriştii bombardează avioane, ucid civili cu miile (9/11), şi omoară alte mii de oameni în întreaga lume. După cum s-a reiterat anterior, islamiştii sunt în război în multe țări şi tot mai multe acțiuni sunt planificate sau au fost contracarate (ex., avioanele şi metrourile din Marea Britanie)

Legea Sharia este faimoasă pentru cruzimea ei extremă față de cei slabi şi nevinovați (femei, copii, ba chiar şi câini). Chiar şi cei mai abjecți şi degradați susținători sunt sub presiunea puternică de a menține o justificare de fațadă, prin raționamente pseudosociologice şi psihologice, cum ar fi privațiunile copilăriei etc. (Bin Laden e multimilionar). Trebuie remarcat faptul că atitudinea cavalerească are nivelul de calibrare 465, iar uciderea „pentru onoare" a islamiştilor calibrează la 90 (similar cu atrocitatea). Susținătorii ignoră efectul devastator al îndoctrinării minuțios programate, care vizează venerarea morții în numele religiei, ce trebuie percepută ca voința lui Allah. O astfel de îndoctrinare e practicată acum în 25% din moscheile din Statele Unite, care calibrează, la nivel colectiv, la nivelul 190.

De asemenea, e semnificativ faptul că Islamul a cultivat sclavia timp de secole. Inițial, comerțul Islamic cu sclavi a reprezentat originea vânzării negrilor africani în insulele Caraibe şi transportarea lor în sudul Statelor Unite. Atunci când, în ultimii ani ai secolului al XIII-lea,

John Adams şi Thomas Jefferson l-au acuzat pe ambasadorul din Tripoli, li s-a spus că musulmanii, aveau dreptul să-i facă sclavi pe necredincioşi conform Coranului, aceasta fiind chiar o datorie sfântă (Hogan, 2007).

Există o mişcare ce se opune violenței islamice, condusă de personaje precum Irshad Manji, autoarea cărții *The Trouble with Islam Today [Problemele spinoase ale Iranului de astăzi],* şi al documentarului PBS, *Faith without Fear [Credință fără frică]*. Cu toate acestea, ea însăşi, prin promovarea păcii, este considerată o eretică, şi trăieşte în spatele unor ferestre blindate. De exemplu, a apărut o satiră, în care se spune că Islamicii amenință să ucidă pe oricine care spune că islamismul nu este o religie a păcii (Goldberg, 2007).

Printr-o proiecție paranoidă, societatea occidentală, având America drept simbol, devine „Marele Satan". Copiii musulmani nu sunt educați, excepție făcând memorarea Coranului şi citirea *Protocoalelor înțelepților Sionului,* care este un manual al urii, plin de falsitate (cal. 90). În general, conform standardelor occidentale, societatea arabă însăşi e încă primitivă, neindustrializată şi mai ales tribală în natura ei.

Piratarea religiei prin militantism a fost, desigur, demonstrată în creştinism, în cazul războaielor europene dintre regimurile protestante şi catolice, şi mai recent, de conflictele armate şi terorismul NRA (Asociația Națională a Armelor) din Irlanda de Nord, dar şi de

suniți versus şiiți, în Orientul Mijlociu şi de PLO (organizația pentru eliberarea Palestinei), în Palestina.

Organizațiile teroriste şi modul lor de operare sunt analizate în detaliu şi metodic în *Thinking Like A terrorist [Gândind ca un terorist]*(German, 2007).

Un factor major în eşecul lumii occidentale de a aborda cu succes cultura islamică îl constituie deosebirea în ceea ce priveşte prezumarea adevărului afirmațiilor şi declarațiilor. În legea Sharia. nu numai că este permis să minți, atunci când e în beneficiul Islamului, dar eşti chiar *obligat* să faci aşa. Acest lucru e de neînțeles pentru cultura occidentală, în care adevărul în comunicare reprezintă o prezumție, până când nu se dovedeşte contrariul. Acest factor major explică eşecurile îngrozitoare ale occidentalilor în negocierile cu țările islamice.

Occidentalii cred în dreptate şi respectă viața, în timp ce Islamul se bazează pe violență şi moarte, conform îndemnurilor din Coran de a-i ucide pe necredincioşi, („pângărirea sfântului pământ arab de către necredincioşi”; „tăiați-le capul, oriunde i-ați găsi“). Acest principiu a fost activ din punct de vedere militar din anul 623, şi a acționat de-a lungul secolelor de domnie a Imperiului Otoman. El este activ şi astăzi prin aplicarea actualelor fatwah/edicte religioase şi prin amenințările neîntrerupte cu anihilarea nucleară.

Din cauza naivității lor, americanii nu înțeleg înțelesul real şi semnificația emisiunilor înregistrate pe casete video ale lui Bin Laden, adresate Statelor Unite în

septembrie 2007, în care invita „America să se convertească la islamism”.

Acest mesaj reprezenta un semnal de pericol, deoarece, conform legii islamice, dacă necredincioşii sunt chemați să se convertească şi nu fac acest lucru, este drept să fie ucişi. De aceea, această invitație a fost un pas decisiv şi oficial, care a deschis calea agresiunii de mare amploare împotriva Statelor Unite. Dacă un necredincios acceptă să se convertească, viața lui poate fi cruțată, dar datorează un tribut în bani. (afirmațiile lui Bin Laden din septembrie 2007 calibrează la nivelul 35, dată la care preşedintele Iranului a fost invitat să țină cuvântări la o universitate de prestigiu).

Din cele de mai sus se poate observa prăpastia dintre realitatea conceptuală şi cea experiențială. Astfel, mintea occidentală, cufundată până-n gât în moralitatea predicii de pe Munte (cal. 955) a lui Iisus (în Evanghelia după Matei), nu poate înțelege cu adevărat o deosebire atât de mare, iar discrepanța atât de periculoasă continuă să fie estompată sub camuflajul retoricii relativiste şi al idealizării copilăreşti.

Există un decalaj foarte mare între credința religioasă şi substitutul acesteia, fanatismul turbat.

Teoriile islamice pot fi demontate prin argumentul că Dumnezeu a creat întreaga viață umană, nu doar pe musulmani, care, din punct de vedere numeric, reprezintă o minoritate a populației lumii în întregul ei. De aceea, prin legea islamică, lumea musulmană e obligată să ucidă majoritatea omenirii. Această viziune

islamistă asupra lumii calibrează la nivelul conştiinţei de 20 (absurditate). Explicaţia unei astfel de aberaţii poate fi epilepsia localizată în lobul temporal a lui Mahomed şi ca urmarea acesteia, căderea dramatică a nivelului de calibrare, de la 700, la 130.

În încercarea de a înţelege toate dezacordurile de mai sus, e util să ne reamintim că falsitatea nu reprezintă opusul adevărului, ci absenţa acestuia, la fel cum întunericul nu este opusul luminii, ci o consecinţă a lipsei acesteia.

Diferenţa de paradigmă

Simţul uman al realităţii este conform cu influenţa nivelurilor conştiinţei. Prin analogie ezoterică, lumea occidentală şi cultura iudeo-creştină sunt la nivelul chakrei inimii (Iubire, iertare, toleranţă, bunătate şi protejare a celor slabi, inocenţi şi lipsiţi de putere).

Prin contrast, legea Sharia e centrată în plexul solar (agresiune dominantă), în splină (violenţă, ură, anihilare) şi în chakra rădăcină (sexualizarea credinţei). Aceste viziuni despre lume nu sunt compatibile. Învăţăturile islamice sunt exact opusul Predicii de pe Munte. (Vezi cartea lui Lindberg, *învăţăturile politice ale lui Iisus)*

Deşi Coranul include recunoaşterea lui Iisus ca un mare profet, el ignoră cu totul şi respinge învăţăturile lui Iisus, propovăduind în schimb justeţea sclaviei, uciderea celor nevinovaţi şi intoleranţa fără iertare. Drept

urmare, nu există o bază comună/unanimă sau un simț al realității împărtăşit care să ducă la armonie. Islamicii consideră că reconcilierea e o slăbiciune vrednică de dispreț, care duce la insubordonare şi creează impresia lipsei de autoritate, invitând, de fapt, la o agresivitate sporită. Astfel, fragmente din versetele Coranului pot fi folosite pentru a justifica toate formele de violență şi extremism.

Raţiunea ca o limită a societăţii occidentale

Un obstacol major în înțelegerea atitudinii extremiştilor îl reprezintă prezumția lumii occidentale că modul în care te comporți are la bază motive logice, raționale, ce pot fi identificate şi, prin aceasta, contracarate. Drept urmare, unele „scopuri** ar putea justifica comportamentul extrem (ex., argumentarea teologică). În realitate, nu există „corect” sau „obiectiv*. Violența e propria ei recompensă; ea e exact aşa cum este. la fel cum ura permanentă nu poate fi scuzată în niciun fel. Setea de a ucide e satisfăcătoare în sine doar când îi dai frâu liber. Cei care ucid sunt ceea ce le cere natura lor să fie. Ucigaşul omoară doar pentru a ucide. Nu există „motive” sau rațiune.

Cele de mai sus sunt exemplificate de aruncarea în aer a statuii marelui Buddha, în Afganistan, în anul 2001. Statuia avea o înălțime de o sută cincizeci de picioare, o vechime de o sută de ani, şi era unul dintre cele mai importante monumente din tezaurul lumii.

Pierderea suferită de omenire a fost menționată chiar de către Secretarul General al Națiunilor Unite, care şi-a exprimat regretul şi dezaprobarea față de un asemenea act de distrugere narcisist, prin care Islamul s-a făcut din nou singur de ruşine. Susținătorii occidentali sunt disperați să găsească calități salvatoare într-o cultură atât de violentă.

CAP. 13 - Neîncrederea, scepticismul şi necredinţa

Introducere

Egoul/mintea conştientizează că e vulnerabilă la amărăciunea greşelii. În efortul de a se proteja de această vulnerabilitate, ea crede că o formă de protecție o reprezintă scepticismul sau neîncrederea. Înclinația spre adevăr reflectă şi ea calitatea interacțiunii părinte-copil din primii ani ai vieții. Iubirea susține adevărul şi încrederea. În timp ce severitatea sau neglijarea duc la atitudini negative față de viață. Un tipar pentru procesarea noilor informații apare, fiind bazat pe estimările credibilității, care pot varia de la credulitate naivă, la sfidare ostilă, iconoclasm, ba chiar la misoginism.

Deoarece supraviețuirea nu este posibilă fără dezvoltarea unui simț pragmatic al realității, mintea obişnuită creează un sistem de procesare bazat pe presupuneri şi probabilități, care este util şi evită extremele. Prin experiență, mintea sofisticată, matură consideră informațiile noi ca fiind temporare sau aproximative şi aşteaptă confirmări ulterioare prin dovezi sau experiență.

Încrederea în simțuri şi procesarea mentală a lumii lineare a formei şi a imaginilor şi conceptelor sale mentale reprezentative sunt inerente acestui proces de testare a realității. Măsura capacității de înțelegere este

influențată şi de psihologia creierului, care, după cum s-a menționat anterior, depinde de nivelul conştiinței înseşi. Astfel, modul de procesare al emisferei stângi, dominate de instinctul animalic, este, din cauza evoluției limitate, incapabilă să înțeleagă contextul nelinear, deci nici dimensiunile spirituale. (Sistemul limbic instinctual calibrează la nivelul 120). Emisfera stângă e în căutarea contextului linear; emisfera dreaptă caută înțelesul şi puterea de a înțelege (conținutul nelinear).

Cu o moştenire karmică/biologică favorabilă, se dezvoltă capacitatea de a avea încredere; astfel, contextul spiritual şi puterea de înțelegere nelineară pot fi acceptate ca fiind reale, fără a fi necesară o verificare subiectivă. Atunci, informațiile sunt considerate credibile şi susținute ca fiind adevărate. Putini oameni înțeleg complexitatea teoriei cuantice modeme, dar apreciază şi acceptă autoritatea experților care fac acest lucru. Astfel, cel înțelept are încredere în cel şi mai înțelept, cel puțin din punct de vedere intelectual şi operațional şi, drept urmare, îşi îmbunătățesc şi au efecte benefice în propriile lor vieți.

Scepticul

Deşi scepticismul ca atitudine predominantă poate fi rezultatul unor tulburări emoționale sau de personalitate (ex.. sfidarea anală împotriva autorității parentale, Freud), el reprezintă şi o atitudine

intelectuală de opoziție (Bauer, 2006), care evoluează sub forma disputei şi a discursului interminabil, ca în cazul ştiinței actuale, în privința autenticității experienței subiective şi a mărturiei „la persoana întâi". Acest conflict poate fi văzut mai degrabă ca o consecință a limitării de paradigma.

Profesorul Charles Eisenstein, de la Universitatea de Stat din Pennsylvania, a efectuat un studiu special asupra scepticismului („O stare de încredere este o stare de a fi") şi precizează că efectul experimentatorului a creat probleme de credibilitate în ştiința importantă, asupra căreia Principiul incertitudinii al lui Heisenberg a avut deja un impact major. Studiul său a demonstrat că dincolo de scepticismul intelectual presupus rezonabil, există un câmp motivațional al atitudinilor şi viziunilor supra vieții ascunse, răuvoitoare, abjecte, care sunt dezvăluite în mod frecvent sub forma cinismului, aroganței, dogmatismului, infatuării şi sentimentalismului, aşa cum pot fi caracterizați „calomniatorii" profesionişti.

Toate cele de mai sus sunt demonstrate de scepticii de profesie, care au petrecut ani întregi încercând să-l combată pe Einstein prin intermediul conferințelor şi al cărților care-l descriau pe acesta ca pe un „şarlatan", un „impostor" şi un „împărat fără haine". În ciuda reacției negative, autorii continuă să profereze nepotolitele critici răutăcioase (cal. 190) şi sunt, în mod evident, orbi la confirmarea teoriilor lui Einstein prin dezvoltarea energiei nucleare.

În psihiatrie, această atitudine e numită „tulburare iluzională care nu interferează cu dovada logică” (Muller, 2006), după cum se poate observa în credințe precum „Holocaustul nu a avut loc niciodată” sau „Guvernul Statelor Unite a pus la cale 9/11”. În această tulburare mentală, lumea e văzută ca fiind amăgitoare, în timp ce viziunea asupra lumii a persoanei respective e considerată validă. Astfel, tulburarea apare din grandomania egotică, ce este imună la rațiune şi motivată de invidie şi de malițiozitatea şi denaturarea care o însoțesc. Ea se manifestă din cauza unei combinații între funcționarea defectuoasă a creierului, omnipotența narcisistă completamente infantilă şi ostilitatea față de autoritatea persoanelor pe care le invidiază.

Din Grecia antică, *skepticos* denumea filozofia conform căreia adevărul nu poate fi cunoscut, iar certitudinea cunoaşterii e imposibilă (după cum a afirmat discipolii lui Pyrrhon). După cum a precizat Descartes, neajutată de nimeni, mintea umană, nu poate deosebi *res cognitas* interna (cum îi par lucrurile minții, ca de exemplu, percepția sau părerea) de *rex externa* (esența, realitatea inerentă). Socrate a făcut aceeaşi observație, susținând că omul caută doar binele, dar nu are capacitatea de a deosebi binele iluzoriu (aparența) de esență (binele „real”).

Cu toate că, din punct de vedere operațional, scepticismul rațional a adus beneficii prin dezvăluirea revendicărilor false şi a absurdității, scepticismul însuşi

a fost adeseori absurd. Acest lucru a fost demonstrat prin contestarea fiecărei descoperiri importante din istorie, de la zborul dirijat de la Kittyhawk al fraților Wright (Frații Wright: Orville şi Wilbur Wright au reuşit, pentru prima oară în istoria aeronauticii, să efectueze un zbor dirijat cu un aparat de zbor cu motor (mai greu ca aerul)), la radio, până la ştiința din zilele noastre, cum ar fi medicina şi fizica, inclusiv teoria cuantică. De bună seamă, pentru sceptici, negarea realității întregii paradigme spirituale, nelineare a contextului, dar şi a Divinității înseşi ține de tradiție (e obligatorie).

După cum consideră scepticismul, dacă, de fapt, adevărul nu poate fi cunoscut, atunci, în mod evident, premizele şi argumentele acestuia sunt şi ele false; de aceea, scepticismul e atârnat de propria-i petardă.

Unul dintre motivele pentru care nivelul de adevăr al scepticismului calibrează la un nivel foarte scăzut, de numai 160, îl reprezintă faptul că el este în primul rând o versiune a nihilismului (cal. 620). Scepticismul nu reuşeşte să servească scopului său declarat, deoarece îi lipsesc din naştere instrumentele cu ajutorul cărora ar putea să abordeze sau să verifice realitățile contextului, mai ales cele care calibrează la nivelurile 500, 600 sau mai sus. De asemenea, scepticismul se ocupă doar de conținut şi nu poate realiza faptul că semnificația înțelesului însuşi depinde în totalitate de context. În schimb, contextul reflectă manifestarea intenției, după cum a demonstrat Principiul incertitudinii al lui

Heisenberg, şi e aliniat cu puterea nivelului de conştiinţă al observatorului.

Prin contrast cu naivitatea sau scepticismul, cercetarea conştiinţei nu urmăreşte să dovedească sau să conteste nimic; de fapt, scopul ei e să discearnă sau să confirme nivelul informaţiilor, lucru imposibil de realizat anterior prin gândire, raţiune sau prezumţie, întrucât ea ocoleşte percepţia şi opinia. Calibrarea este impersonală, având de fapt drept rezultat un număr, a cărui semnificaţie este indicată în mod implicit de poziţia pe care o ocupă pe Harta calibrată a Conştiinţei.

Dependenţa de domeniul mental linear limitează scepticismul, care afirmă chiar el că acest domeniu e ambiguu. Este evident că ar fi mai bine ca obiectivele scepticului să fie îndeplinite prin valorificarea avantajelor tehnicilor nelineare, prin care influenţa profundă a contextului poate fi identificată. Prin analogie, individul nu poate folosi fizica newtoniană sau calculul diferenţial în încercarea de a dovedi netemeinicia mecanicii cuantice. Scepticismul are nevoie de sprijinul unei cunoaşteri mult mai elevate pentru a ţine pasul cu avalanşa de informaţii, care i-ar permite accesul la o paradigmă mult mai extinsă a realităţii.

O altă ciudăţenie a scepticismului este neputinţa de a recunoaşte că negarea negativităţii nu creează ceva pozitiv, aşa cum s-a demonstrat prin cunoscuta cutie a paradoxurilor: cineva face o cutie şi pune în ea următoarea afirmaţie scrisă: „Toate afirmaţiile din această cutie sunt false”.

Incapacitatea de a recunoaşte Adevărul

Lipsa capacității de a recunoaşte adevărul e cauzată de (1) tulburări emoționale, (2) conflict psihologic, (3) stagnarea procesului de maturizare la nivelul influenței narcisiste sau, cel mai des întâlnit, (4) pur şi simplu ca rezultat al nivelului de evoluție a conştiinței. Aşa cum a fost descris în Transcenderea Nivelurilor Conştiinței, funcțiile mentale sunt dominate de câmpurile energetice de atracție denumite Minte Inferioară (cal. 155) şi Minte Superioară (cal. 275). Caracteristicile acestora sunt retipărite mai jos, în interesul cititorului.

Funcţionarea minţii - Atitudini

Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	Mintea superioară (nivel calibrat 275)
Acumulare	Creştere
A câştiga	A savura
Amintire	Reflexie
Gândire	Procesare
A denota	A implica
Timpul ca restricție	Timpul ca oportunitate
Concentrare asupra prezentului-trecutului	Concentrare asupra prezentului-viitorului

Dominat de emoții-dorințe	Dominat de rațiune-inspirație
Blamare	Asumarea responsabilității
Indiferent	Disciplinat
Conținut (ceea ce este specific)	Conținut (condiții generale)
Concret, literal	Abstract, imaginativ
Limitat în timp/spațiu	Nelimitat
Personal	Impersonal
Formă	Semnificație
Concentrare asupra particularului	Generalități
Exemple exclusive	Clasare pe categorii
Reactiv	Detaşat
Pasiv-agresiv	Proiectiv
Amintirea evenimentelor	Contextualizarea semnificației
A plănui	A crea
Definiție	Semnificație
Particularizare	Generalizare
Comun	Transcendent
Motivație	Inspirație, intenție
Morală	Etică
Exemple	Principii
Supraviețuire fizică şi emoțională	Dezvoltare intelectuală
Plăcere şi satisfacție	împlinirea potențialului

De mare importanță este faptul că Mintea Inferioară predomină asupra a 55% din populația SUA şi a cca. 85% din popoarele şi societățile lumii. Culturile şi

oamenii aflați sub influența preponderentă a Minții Superioare şi a Minții Inferioare au viziuni extrem de divergente („discordante”) asupra lumii. Interesant este faptul că neconcordanța nu e reflectată în nivelurile IQ-ului, ci reprezintă capacitatea de a deosebi esența de aparență şi de nivelul egocentrismului narcisist.

În mod figurativ, Mintea Inferioară este caracterizată ca fiind prozaică, la obiect, lumească şi predispusă spre raționalizare şi retorică, în timp ce Mintea Superioară are discernământ, e abstractă, principială şi disciplinată. Mintea Inferioară e asociată cu înclinația spre emoții negative, mai ales spre ură. Prin contrast, Mintea Superioară este mai pozitivă, blândă, şi caută armonia şi iertarea.

De o deosebită semnificație anticipativă este faptul că Mintea Inferioară este înclinată spre dominare prin forță, ea fiind asociată cu procesarea informațiilor de tip animalic, a emisferei stângi. Mintea Superioară caută să influențeze prin niveluri mai înalte de adevăr şi înțelegere. Aşadar, Mintea Inferioară e agresivă şi înclinată, în mod inerent, predispusă spre violență, pe câtă vreme Mintea Superioară promovează pacea şi este reticent-defensivă în fața atacurilor. Această deosebire poate fi comparată cu lumea animalelor, în care erbivorele trăiesc permanent sub amenințarea atacului din partea carnivorelor. În lumea zilelor noastre, carnivorele amenință cu bombe nucleare, iar timidele erbivorele nu pot lua o decizie în privința unui sistem de

avertizare defensiv şi evită să spună lucrurilor pe nume, de teamă să nu „jignească”.

Negarea adevărului

Evoluția spirituală e corelată cu un anumit nivel al conştiinței şi, astfel, oglindeşte echilibrul dintre supunerea față de ego versus credința în adevăr, care reprezintă o reflectare a realității spirituale. Nivelul calibrat al conştiinței exprimă predominanța unui câmp energetic de atracție, care, în consecință, include o gamă de opțiuni corespunzătoare. Astfel, viziunea asupra lumii pe care o au cei cu niveluri ale conştiinței situate la mijlocul intervalului 400 este considerată falsă de către cei aflați între nivelurile 170 şi 195, lucru ce nu este doar cât se poate de frecvent, dar reprezintă şi adevărata esență a conflictului socio-politic din istoria lumii.

Cele mai joase niveluri ale conştiinței umane sunt cele ale criminalității, aşa cum sunt ele reprezentate de incapacitatea de a temporiza sau controla impulsurile animalice, satisfacția de a sfida şi lipsa capacității de a învăța din experiență. Problemele sunt generate de incapacitatea inerentă şi adeseori genetică de a deosebi binele de rău. Din punct de vedere clinic, această trăsătură se numeşte „tulburare de comportament” sau

„tulburare psihopatică de personalitate”, iar substratul biologic al acesteia este deseori asociat cu anomalia congenitală a materiei cenuşii din cortexul prefrontal. Această stare poate fi diagnosticată în jurul vârstei de trei ani şi, în general, nu poate fi tratată sau ameliorată din punct de vedere clinic.

Un astfel de exemplu a fost remarcat de către autor cu prilejul unui zbor cu avionul, în timpul căruia, pe locul alăturat, o bunică ținea un copilaş în poală. În mod repetat, copilul apuca şi trăgea de mărgelele bunicii, iar ea îi spunea „Nu” şi îl plesnea. Copilul a continuat să facă acelaşi lucru iar şi iar, fiind, de fiecare dată, plesnit şi dojenit cu asprime, dar el se comporta în acelaşi fel. Timp de o jumătate de oră, bunica l-a plesnit şi i-a spus „Nu” de peste o sută de ori, deşi copilul părea a nu avea capacitatea de a se putea opri din activitatea lui sau de a învăța din experiență. O astfel de incapacitate de a învăța din experiență e demonstrată în mod evident de marii dictatori şi de liderii care propagă distrugerea în masă a propriei lor populații.

Încăpățânarea şi nesupunerea incontrolabilă pot fi observate la copiii mici. În formidabila perioadă a vârstei de doi ani, în care omnipotența egoului infantil e asmuțită împotriva controlului parental. Părinților le poate lipsi energia volițională de a răspunde adecvat, şi atunci copilul nu învață să-şi controleze impulsurile şi nu e capabil să priceapă lecția elementară de supraviețuire a deosebirii binelui de rău. Acest lucru concordă cu nivelurile foarte joase ale conştiinței,

îndeosebi cele inferioare nivelului 90, cum este cazul criminalității. Aceeaşi stare, plus volubilitatea, poate fi observată în expresia ei politică, numită „narcisism mesianic ostil” (megalomania), care este descrisă în *Adevăr versus Falsitate* (retipărită mai jos, în interesul cititorului), şi îi caracterizează pe *toți* dictatorii; în mod specific, lor le lipseşte mărinimia blajină sau bunăvoința, ceea ce duce la putere politică bazată pe ură.

Caracteristici ale Conducătorilor Politici Periculoşi

Nemilos, volubil, viclean
Lipsit de respect pentru viața umană
Nu acordă nicio valoare adevărului
Minciunile sunt rutină şi normalitate
Faptele nu au relevanță
Urmărirea câştigului cu orice preț
Nu are valori morale sau etice
Nu are valori spirituale
Nu are idealuri umaniste
Nu are interes pentru alții
Orgoliul de a duce la bun sfârşit o afacere
Jubilează în fața unei minciuni inteligente
Apreciază doar cucerirea, victoria, înfrângerea
Dispus să sacrifice familia, societatea
Manipulativ, inteligent, neîndurător
Interesat de putere, nu are limite

Lăcomia este apreciată şi considerată corectă
Presupune culpabilitatea celorlalți
Corectitudinea nu are nicio valoare
Ridiculizează slăbiciunea
Sadic, crud
Se bucură de suferința altora
Îi fac plăcere conflictele
Nu se identifică cu alții
Manipulează patriotismul şi integritatea
Nu este preocupat de pierderea vieților
Dispus să „otrăvească fântânile"
Disprețuieşte corectitudinea, integritatea şi slăbiciunea
Îşi asumă titluri grandioase (Marele Conducător), are manifestări teatrale
Profită de alții fără scrupule
Gata să-şi vândă sufletul pentru câştig
Îşi atrage şi îşi prețuieşte acoliții
Se hrăneşte din adulații
Controlează, domină
Lipsit de credință, nu are remuşcări
Învinovățeşte pe alții pentru propriile greşeli
Caută îmbogățirea şi ornamentele deosebite
Afişează o atitudine „macho", cizme şi bici
Fals pios
Se foloseşte, se ascunde în spatele religiei
Consideră oamenii normali ca fiind proşti
Are prejudecăți rasiale şi religioase
Seducător, recrutează adepți

Nu are loialitate față de oamenii săi

Nu respectă valoarea umană

Disprețuieşte corectitudinea, echilibrul şi nu are considerație pentru alții

Neiertător şi răzbunător

Joacă rolul victimei pentru a-şi justifica violența

Indiferent la suferință

Tolerează brutalitatea, moartea, durerea şi suferința

Nutreşte dorința de a-i sărăci pe alții

Nu are restricții, extremist

Angajează criminali ca acoliți

Disprețuieşte regulile „Marchizului de Queensbury" sau corectitudinea. Pacea nu este relevantă

Vanitos, îngâmfat, despotic

Fără onoare personală

Ateu, avar

Religia este doar o unealtă

Răzbunător, gelos

Invidie, pică şi ură

Răuvoitor, vicios

Incapabil de iubire

Face exces de retorică, este bombastic

Mimează cinstea, este înşelător

Priceput la oratorie şi retorică

Nu se consideră vinovat, lipsit de conştiință

Disprețuieşte femeile şi copiii

Egoist, narcisist

Vanitos, egoist

Face acuzații false

Îi crede pe ceilalți asemenea lui
Atrage apologeți naivi
Nu este reținut de logică sau rațiune
Capabil de mari erori de calcul
Paranoic, energic, în gardă
Are reacții exagerate
Nu este conştient de urmări, consecințe
Consideră armata carne de tun
Cei slabi îşi „merită” soarta
Nu are scrupule, etică sau moralitate
Acuzațiile false sunt un lucru normal
Urăşte onestitatea şi integritatea
Urăşte personalitățile demne de invidiat
Lipsit de compasiune, violent
Preamăreşte terorismul, amenințările
Nu are noțiunea păcatului, a karmei, a răspunderii, a integrității
Megaloman şi grandios
Dispus să distrugă viața
Irațional, dai- înşelător
Mai mult deştept decât inteligent
Calculat, planificat
Promovează şi sprijină depravarea
Moralizator, profanator
Martor mincinos
Exploatează inocența şi naivitatea îi distruge pe cei slabi şi vulnerabili
Consideră cetățenii nişte idioți
Răsplăteşte loialitatea cu eliminare, moarte

Necinstit din fire, defăimează adevărul
Refuză vinovăția sau orice „regret modest"
Se consideră pe sine mai presus de lege
Lipsit de perspicacitate, sălbatic
Lipsit de milă, extremist
Barbar (decapitează ...fără să se grăbească)
Dă naştere conflictelor, duplicitar
Favorizează tortura severă
„Face o figură bună" în ochii publicului
Mimează „inocența"
Se foloseşte de frică şi amenințări
Revine asupra acordurilor

Pentru personalitățile sfidătoare, adevărul sau autoritatea e jignitor, mai ales pentru că el reprezintă controlul parental autoritar. Personalitățile slabe cred că adevărul integru constituie o amenințare şi, drept urmare, îl resping cu uşurință, considerându-l fals.

Nivelurile mai scăzute ale acestei slăbiciuni, corelate cu anumite puncte de vedere socio-politice, sunt oglindite de generația „emo". Această anomalie a apărut sub forma concentrării arțăgoase asupra „drepturilor" bombastice ale narcisismului şi hedonismului. Acest punct de vedere este exprimat zgomotos ca viziuni sociale seculariste, antireligioase, împotriva lui Dumnezeu şi a spiritualității. Toate acestea au fost susținute de apariția sistemelor filozofice (marxiste) ale aşa-zisului relativism moral „postmodernist" (cal. de la 160, la 190). Îngâmfarea egoului a fost apoi dezvăluită

prin aprecierea acestor viziuni bombastice şi egoiste ca fiind „superioare” sau „adevărate”. Cel mai important este faptul că acest set de tendințe a dovedit slăbiciune la testarea realității în cazul ideologiilor academice/populiste şi socio-politice, dar şi a sofismului trâmbițat drept „libertate de exprimare”.

Infiltrarea în lumea academică a unei asemenea retorici părtinitoare a cauzat actualul declin major al superiorității academice, după cum demonstrează nu doar toleranța, ci şi proslăvirea unui întreg ansamblu de prelegeri ce calibrează la nivelul 130 sau chiar până la nivelul 90. (Se naşte din nou întrebarea: Ai vrea ca un chirurg care calibrează la nivelul 90 să te opereze: sau ca un consilier în domeniul investițiilor aflat la nivelul 90 să-ți gestioneze banii; sau chiar ca o bonă ce calibrează la acest nivel să aibă grijă de copiii tăi?)

Paradoxul poziției autoritariste şi al susținătorilor acesteia constă în faptul că ea este în sine ultra-autoritaristă şi opresiv-totalitaristă, dar şi ostilă şi aplecată spre malițiozitate şi ură. Emoțiile asociate sunt pe măsură, fiind inerente câmpurilor de atracție ale nivelurilor joase de energie. Efectul negativ al politicii a fost perceput ca o luptă înverşunată pentru subordonare, desfăşurată între segmentele de populație care calibrează peste şi sub nivelul critic (200) al conştiinței.

Ținta principală a controversei sociale/politice se concentrează pe moralitatea însăşi. De aceea există susținători şi adepți ai criminalilor barbari, care sunt

răspunzători de moartea a mii de oameni, sau simpatia față de teroriştii islamici (care sunt şi ei vinovați de moartea altor mii de oameni), sau „drepturile” membrilor bandei MS-13 (MS-13 este o entitate criminală de proporții intercontinentale- a cărei putere, influență şi fascinație pe care o exercită cresc necontenit) care sunt responsabili pentru torturarea şi uciderea a mii de oameni.

Slăbiciunea manifestată la testarea realității care indică îndoctrinarea prin retorica falsă a relativismului are drept urmare exemple bizare de celebrități, care se îngrămădesc să-şi exprime simpatia față de pedofili care ucid copii sau față de dictatori psihotici, care ucid mii de compatrioți ai lor şi se amuză pe ei înşişi cu torturarea sexuală lentă a unor femei agățate cu sârme de tavan, a căror moarte cu premeditare e o chestiune de zile.

Autoritatea poate fi negată (ex., prin opoziție) fără a fi obligatoriu să adopți viziunea opusă, care forțează dezaprobarea să cadă la nivelul falsității. Prin comparație, compasiunea este mult mai potrivită decât alinierea cu falsitatea, deoarece apărarea răului rezultă din alinierea cu el. Faptul că ucigaşii alienați mintal nu pot controla modul în care se comportă, nu înseamnă că trebuie să fim de acord cu ei.

Slăbirea capacității de a discerne realitatea spirituală este în mare măsură o consecință a propagandei şi a programării neabătute de către media, la care se adaugă naivitatea minții umane obişnuite, care e uşor de atras şi programat prin inflația deformată

a falsităţii deghizate în puncte de vedere moderne, rafinate.

Supravieţuirea socială

E important faptul că atacul violent al popularizării lipsei de integritate ţinteşte către şi este sprijinit de 55% din populaţia Statelor Unite, care calibrează sub nivelul 200 al conştiinţei. Cu toate acestea, nivelul per ansamblu al conştiinţei populaţiei americane încă mai calibrează la nivelul 421. (Nivelul era de 426, dar a scăzut în urma declinului economic din 2006). Motivul acestei discrepanţe evidente este faptul că nivelurile situate sub 200, după cum se poate observa prin comparaţia exponenţială, au o putere insuficientă în raport cu nivelurile înalte de calibrare a celor integri. De aceea, nivelurile foarte înalte ale puterii inerente unui număr relativ redus de membri ai populaţiei menţin, per ansamblu, capacitatea de supravieţuire, compensând efectele negative. (De exemplu, dacă o sută de oameni din vârful scalei de calibrare sunt scoşi din populaţia Statele Unite, nivelul general al conştiinţei scade la 320. Dacă ar fi scoşi cei din top 1.000, nivelul global al conştiinţei SUA ar scădea de la 421, la 220).

Respingerea realităţii spirituale, a moralităţii, integrităţii şi adevărului reprezintă o pierdere pentru civilizaţie. Deşi nivelul global al conştiinţei omenirii este de 204 (noiembrie 2007), dacă oamenii din top o mie ar fi fost excluşi din evaluare, nivelul ar fi calibrat la doar

198. Compasiunea față de cei mai puțin evoluați motivează eforturile continue ale societății pentru corijarea şi oferirea unui sprijin suplimentar celor mai puțin norocoşi din punct de vedere al evoluției. Astfel, compasiunea, acceptarea şi toleranța sunt necesare pentru a menține un echilibru social şi o eficiență pragmatică, care include şi conştientizarea realităților sociale/politice/religioase, cum este triumfalismul Islamic apocaliptic, care, în mod obişnuit şi din punct de vedere operațional, calibrează la nivelul 60 (noiembrie 2006).

Ateismul, agnosticismul şi necredința

(Agnosticism: concepție filozofică idealistă care neagă, parțial sau total, posibilitatea cunoaşterii obiective a lumii, a esenței fenomenelor)

Neîncrederea intelectuală sinceră e integră prin faptul că ea consideră că deciziile şi convingerile sunt importante. Rațiunea apelează la procesarea intelectuală a prezumțiilor şi informațiilor, plus logica, pentru a ajunge la adevăr prin procesare mentală. Acest lucru permite, de asemenea, tolerarea dicotomiei şi ambiguității, care rezultă din experiența lineară a maturizării şi a apariției înțelepciunii. În cele din urmă, se descoperă că intelectul singur nu poate răspunde la fiecare întrebare imaginată (ipotetică) şi drept urmare, credința însoțeşte fiecare nivel al evoluției. Credința este o constantă mentală şi ca atare, e doar vorba doar de o

chestiune ce ține de locul în care se află credința cuiva. Esența narcisistă a egoului e legată de dorința de a avea „dreptate”, dacă acest lucru înseamnă să fii în armonie cu înțelepciunea sau să o respingi pentru că e lipsită de valoare. Prin smerenie, căutătorul serios descoperă că mintea singură, în ciuda educației pe care a primit-o, este incapabilă să rezolve dilema stabilirii şi validării adevărului, care ar necesita confirmarea prin experiența subiectivă, dar şi cu ajutorul criteriilor obiective, demonstrabile.

Deşi încrederea în autoritate prin credință e suficientă pentru majoritatea căutătorilor integri ai realității spirituale şi ai adevărului, mintea poate să rămână încă plină de îndoială. Cu toate acestea, rezolvarea este posibilă cu ajutorul mijloacelor experienței subiective a evoluției spirituale lăuntrice, care rezultă din transcenderea nivelurilor conştiinței, plus validarea realității spirituale în lumea de fiecare zi, prin metodologia calibrării conştiinței. Această combinație, plus dedicarea în slujba adevărului ca o cale către Dumnezeu, determină în cele din urmă depăşirea bine-cunoscutului „blocaj al neîncrederii” şi, pe de altă parte, apariția spontană a împlinirii şi revelației spirituale.

Faptul că mintea nu e capabilă să demonstreze o afirmație nu înseamnă că afirmația este falsă. Aceasta e capcana în care este prins ateistul, deoarece mintea nu are capacitatea de a şti adevărul. Totodată, ea nu poate demonstra netemeinicia acestuia, pentru că, în acest

caz, s-ar afla în situația paradoxală de a demonstra contrariul. Esența narcisistă a egoului crede, în mod inconştient şi naiv, că el este omnipotent şi de aceea îi lipseşte smerenia, care reprezintă premisa necesară pentru a ajunge la un Adevăr mai înalt. E interesant faptul că ateii nu sunt capabili să folosească tehnica de calibrare a conştiinței, pentru că pentru a-L nega pe Dumnezeu trebuie să negi Adevărul.

Deşi ateismul calibrează la nivelul conştiinței de 190, agnosticismul, situat la nivelul 200, este mult mai sofisticat, mai racordat la realitate; el pur şi simplu admite că intelectul, în şi prin sine însuşi, e incapabil să rezolve problema existenței concrete a lui Dumnezeu. Agnosticismul calibrează la un nivel mai înalt decât scepticismul, deoarece el nu include o atitudine emoțională negativă față de antagonism versus Adevăr. Limitarea agnosticismului constă în faptul că el caută în intelect răspunsuri la probleme ce nu pot fi soluționate doar la nivelul acestuia.

De asemenea, agnosticismul şi ateismul pot corespunde vârstei cronologice, având tendința de a scădea în intensitate odată cu maturizarea pe calea înțelepciunii. Atunci este căutat adevărul, nu doar în dimensiunea lineară a conținutului, ci şi în zona nelineară a contextului, care sporeşte capacitatea de a înțelege Adevărul. În multe domenii ale vieții, speculația e înlocuită de încredere şi de dezvoltarea capacității de conştientizare a dimensiunilor mai înalte, care se

dezvăluie mai degrabă prin mecanismul revelației, decât prin procesarea intelectuală lineară.

Adeseori, îndoiala şi lipsa credinței prevestesc salturi majore ale conştiinței, care pot apărea ca urmare a remotivării generate de frustrare, calamități sau doar de maturizare şi naşterea înțelepciunii. Acest lucru a fost constatat de mulți oameni, chiar şi de sfinți, care au trecut prin experiențe transformatoare majore, şi care au trăit, inclusiv, adevărate miracole. O astfel de cale poate implica pierderea credinței religioase din prima parte a vieții, din cauza unor circumstanțe catastrofice, care sunt urmate de ani întregi de căutare a adevărului confirmabil. O asemenea introspecție lăuntrică este accelerată de practicarea meditației în sine, fără un sistem de credință asociat. Astfel, pentru cel ce nu crede, budismul e de multe ori mai practic şi atractiv, deoarece Buddha a predat cei opt paşi prin care se poate ajunge la încetarea suferinței fără credință în „Dumnezeu”.

O altă cale potrivită pentru necredincios este oferită de *Vedele* şi *Upanişadele* antice, care au anticipat descoperirile mecanicii cuantice. Ele au vorbit şi despre Realitatea Fundamentală a principiului Absolutului şi de câmpul infinit al conştiinței înseşi ca Realitatea primordială care se află dincolo de iluziile percepției şi ale gândirii. Calea Advadita (a non-dualității) reprezintă drumul originar pentru cătarea integră a Adevărului, care exclude toate sistemele de credințe. Aceasta a fost descrisă detaliat în lucrările anterioare. Deşi

nondualitatea duce către Iluminare, studierea Vedantei poate determina implicarea exagerată în diferitele şcoli de filozofie indiene, care pot deveni apoi sisteme de credințe năucitoare.

Pentru sceptic/necredincios, calea cercetării în căutarea esenței conştiinței înseşi este parcursul cel mai direct şi metodologia cea mai clară, deoarece ea ocoleşte toate sistemele de credințe şi necesită doar curiozitate şi sinceritate integră.

Toate descrierile mentale (lineare) ale adevărului spiritual/religios sunt supuse invalidării, controversei şi disputei. Prin contrast, conştiința însăşi (nelineară) este mai presus de definire sau descriere şi, astfel, nu e pasibilă de scepticism, îndoială sau neîncredere.

Cercetarea naturii conştiinței conduce direct către adevărata sursă a Iluminării, întrucât Lumina Conştiinței este o condiție pentru Iluminare. Prin Lumina sa, Cunoscătorul şi ceea ce e Cunoscut se unesc în Realizarea Sinelui ca Dumnezeu Lăuntric.

CAP. 14 - Căile spirituale

Introducere

Se spune de multă vreme că sunt zece mii de căi către Dumnezeu. Cele tradiționale au fost descrise în lucrările anterioare şi include calibrarea nivelurilor marilor religii ale lumii, dar şi a marilor yoghini şi învățători spirituali. Acestea sunt întărite de lista calibrată atât a profesorilor şi învățăturilor integrii, cât şi a organizațiilor şi grupărilor religioase şi spirituale, aproximativ din anul 10.000 î.Hr., până în epoca actuală.

Acum sunt disponibile informații confirmate, cu valoare pragmatică pentru toate căile, prin faptul că definesc şi verifică nivelurile adevărului. Astfel, căutătorul de astăzi nu trebuie să se bizuie doar pe variabilele istorice sau exterioare pentru credibilitate. Confortul, oportunitatea şi certitudinea sunt întărite apoi prin orientarea către lumea materială, care, prin

propria sa natură, e validă în mod vizibil. Este important faptul că pretutindeni există coerență şi concordanță cu totalitatea informațiilor acumulate, care exclude posibilitatea incertitudinii şi permite materializarea şi confirmarea încrucişată. Metodologia calibrării conştiinței şi descoperirea ei sunt rezultate ale evoluției conştiinței înseşi, care, drept urmare, îşi dezvăluie propriul adevăr şi propria validitate.

Căile principale - Religiile

Educația spirituală se bazează pe comprehensiune intelectuală, credință, rațiune şi logică, şi, aşa cum se întâmplă în cazul oricărui subiect de studiu, există încrederea într-o serie de cunoştințe deja validate. Acest lucru a fost demonstrat din punct de vedere istoric de religii, dar şi de şcolile teologice şi de literatura academică bisericească, ce pot, prin dedicare, să-i determine pe unii oameni să devină călugări, preoți sau chiar să capete titluri de Doctori în Religie sau în Teologie.

Deşi astfel de studii pot consolida credința şi pot duce la acumularea de informații complexe, ele nu pot, prin şi în sine, să genereze, în mod inevitabil, stări avansate de conştiență subiectivă personală. Această limitare poate fi cauzată de con- textualizarea academică, care, ulterior, poate duce mai degrabă la separare/categorisire şi erudiție, decât la stări

progresive de Iluminare. Când omul ia în considerare adevărata substanță şi complexitatea filozofiei, teologiei, ontologiei şi metafizicii, perfecțiunea domeniului respectiv poate fi mai degrabă admirată şi respectată, cum se întâmplă în cazul titlurilor acordate înalților prelați cu o educație elevată, de „Doctori ai Bisericii" (ex., Meister Eckhart (Meister Eckhart (Johannes Eckhart, cunoscut şi ca Eckhart von Hochheim) a fost unul dintre cei mai mari mistici creştini) [Magistrul Eckhart].

Limitările care pot decurge din următoarele căi scolastice sau „erudite" sunt:

Categorisirea în interiorul minții (teologia calibrează între 440 şi 470), conform articolelor din publicația *Zygon*.

1. Atracția exercitată de egoul spiritual şi iluzia că „a şti despre" echivalează cu „a deveni". De exemplu, una e să scrii un tratat despre Iubire, şi cu totul alta să iubeşti necondiționat, ca un mod de a fi în lume.
2. Categorisirea în virtutea contextualizării ca vocație, profesie ori titlu sau funcție instituțională. Vocațiile religioase sunt un mare merit în sine, dar şi un câştig social, deoarece ele ajută la educarea celorlalți.
3. Prinderea în capcana politicilor ecleziastice şi atracția exercitată de ego prin oferta de titluri sau putere (ex., vicar, monsenior, prelat, episcop, arhiepiscop, cardinal etc.). De dragul evoluției

spirituale, în mod paradoxal, ar fi mult mai salutar să fii om de serviciu într-o mare catedrală, decât vicarul ei.

Poate rezulta şi o credinţă restrictivă faţă de o anumită doctrină ecleziastică şi de contextul ei istoric, prin care, în mod paradoxal, poate apărea venerarea mai degrabă a religiei înseşi, decât a lui Dumnezeu ca Realitate predominantă (ex., Religionismul).

Sectarismul şi religiozitatea partizană

În ciuda posibilelor dezavantaje, influenţa globală a religiei formale, a doctrinei şi autorităţii bisericeşti, este reflectată în respectul universal de care se bucură clerul în rolul de preot, care reprezintă dumnezeirea ecumenică prin faptul că rolul său transcende sectarismul. Preotul nu discriminează şi le slujeşte tuturor, chiar şi în armată, şi oficiază botezuri, confirmări, căsătorii şi conduce ultimele ritualuri la funerarii şi înmormântări.

Drumurile credinţei sunt tradiţii de bază şi reprezintă fundamentul tuturor religiilor şi căilor spirituale (Legea Naturală). Cel mai adesea, credinţa e o consecinţă relativ lipsită de efort a vieţii de familie integre şi a tradiţiei culturale. Ea e asimilată prin legăturile familiale, care pot include participarea la

slujbe şi sărbători religioase şi consens social. Mai este şi avantajul religios de a aparține formal unei congregații sau organizații religioase şi de a participa la activitățile asociate, care sunt adeseori inspiratoare, ca în cazul marilor catedrale gotice şi a magnificelor moschee, care omagiază suveranitatea lui Dumnezeu şi calibrează în zona nivelului 700.

Puterea spirituală a intenției unui grup este întărită prin dedicare, reverență şi rugăciune, care sprijină evoluția conştiinței, având, totodată, un impact pozitiv asupra societății prin susținerea responsabilității, a bunei credințe, a onestității, moralității şi eticii. Aceste elemente caracterizează principiile fundamentale a ceea ce a fost numită „America tradițională”, în care, astăzi, chiar şi înalții oficiali, inclusiv Preşedintele şi Șeful Curții Supreme de Justiție au depus jurământul solemn cu mâna pe *Biblie,* care nu simbolizează o anumită credință, ci acceptarea autorității suverane în virtutea originii sale: Cuvântul lui Dumnezeu.

Credința reprezintă piatra de temelie a încrederii, speranței şi filantropiei. Una dintre cele mai mari recompense ale credinței este transcenderea aşteptărilor vremelnice şi eternitatea sufletului.

Virtuţile (cal. de la 210, la 385)

Evoluția spirituală nu necesită înțelegerea la nivel intelectual a dialecticii adevărului, ci mai degrabă o atracție către trăsăturile de caracter pozitive şi un simț

al echității, mărinimiei şi decenței. Acestea sunt cel mai bine insuflate în copilărie, prin exemplu parental, susținere socială şi religie, alături de influența exercitată de organizații integre, cum ar fi Boy Scouts, Girl Scouts şi alte organizații frățeşti, de serviciu public, de binefacere sau caritabile. Important este faptul că trăsăturile de caracter pozitive sunt asociate şi cu sporirea stărilor de fericire şi sănătate, precum şi a succesului, împlinirii şi satisfacției personale. Printr-o întâmplare fericită (karmă), unii oameni se nasc în familii, culturi şi circumstanțe integre şi, prin identificare, absorb însuşirile esențiale şi trăsăturile de caracter pozitive.

La nivel colectiv, aceste trăsături reprezintă coloana vertebrală a civilizației moderne şi a Americii tradiționale şi constituie temelia pe care s-a ridicat cea mai de succes şi mai puternică națiune din istorie. De-a lungul secolelor, lipsa acestor valori, care caracterizează regimurile politice şi culturile ostile, a generat război, sărăcie, moarte şi distrugere pentru omenire (ex., Pol Pot (Pol Pot (nume original: Saloth Sar) a fost un om politic cambodgian, care a deținut funcția de prim-ministru al Cambodgiei între 1976-1979. Membru al organizației Khmerii roşii, Pol Pot este considerat responsabilul principal pentru asasinarea, de către khmerii roşii, a două milioane de cambodgieni), Stalin, nazismul, comunismul, fascismul şi terorismul Islamic).

Lumea este teatrul interacțiunii dintre două culturi diferite, cele care calibrează peste 200 şi acelea care

calibrează sub 200. Aceeaşi poziție „ulei şi apă” există în fiecare societate în care conflictul e din nou între indivizi şi instituții sau grupuri care se situează sub sau peste linia critică a integrității (nivelul 200). Cercetarea dezvăluie faptul că 92% din problemele omenirii apar de la oameni care calibrează sub 200, iar costul lor financiar general pentru cetățeni este mult prea mare pentru a putea fi calculat. Astfel, o societate care este excesiv de permisivă sau sprijină lipsa de integritate plăteşte un preț astronomic nu doar în ceea ce priveşte calitatea vieții, ci în fiecare domeniu al acesteia, până la simpla siguranță fizică din fiecare zi.

Multă vreme, virtuțile au fost considerate „decența de bază”, din care se naşte atât stima de sine pozitivă, cât şi respectul față de sine şi de ceilalți. Toate virtuțile se bazează pe bunăvoință şi responsabilitate personală, care favorizează răspunderea, onestitatea şi caracterul demn de încredere. Aceste calități mai pot fi caracterizate ca maturitatea prin care omul e îndatoritor, afectuos, prietenos şi de nădejde.

Simțul etic determină corectitudinea, echitatea şi o diplomație modestă, care reprezintă dovada respectului pentru sentimentele celorlalți. Oamenii considerați „sarea pământului sunt prietenoşi, politicoşi, plini de tact şi au un simț al echilibrului. În plus, ei sunt în general blajini şi înțelegători, evitând să-şi descarce emoțiile negative asupra altora sau exprimându-se mai curând prin gesturi, decât prin cuvinte. Important este

faptul că ei nu sunt abuzivi şi nu suportă abuzul sexual sau orice altă formă de samavolnicie.

La nivel colectiv, aceste trăsături pozitive sunt numite caracter şi, de fapt, dobândirea lor necesită un efort personal, autocontrol şi răbdare. De asemenea, aceste calităţi formează însuşirile de bază care conduc la Iubire, care calibrează la nivelul 500 şi este foarte uşor de atins. De aici, omul poate căuta să perfecţioneze acea iubire, pentru a atinge marele ţel al Iubirii Necondiţionate (cal. 540), care, cu toate acestea, se regăseşte doar la 0,4% din populaţia lumii.

De asemenea, principiile fundamentale, etice şi morale oferă instrumente şi motivaţii pentru desprinderea de nivelurile de conştiinţă aflate sub 200 (vezi *Transcenderea Nivelurilor Conştiinţei).* Fiecare pas în evoluţia spirituală conferă mulţumire de sine, şi astfel, călătoria avansează de la sine, devenind un mod de viaţă tot mai plin de bucurie.

Smerenia, Capacitatea de a învăţa

Smerenia şi receptivitatea sunt inerente integrării adevărului religios/spiritual. Acest demers este susţinut în continuare de acordul tacit al grupului, mai ales pe timp mai îndelungat. Autoritatea reală necesită atât credibilitate, cât şi confirmarea autenticităţii sale, plus recunoaştere oficială. Astfel, realitatea lui Dumnezeu este inerentă şi naturală pentru culturi de o largă diversitate şi în perioade de timp extinse. Realitatea unei

Zeități omnipotente, omnisciente şi omniprezente caracterizează toate sistemele religioase şi spirituale, inclusiv culturile native timpurii, separate endemic.

Autoritatea reală reflectă esența, după cum confirmă cercetarea conştiinței. Autoritatea acceptată poate fi percepută ca îndatoritoare, protectivă şi stimulativă. Adevărul e profesorul firesc al autorității integre şi, drept unitare, ea merită respect, independent de acceptare sau modul în care se prezintă.

Percepția asupra autorității, mai ales în lumea de astăzi, este foarte mult influențată de opinia publică, fiind adesea plasată greşit în pseudo-autoritățile recunoscute, ale căror învățături sunt esențialmente false. Există numeroşi lideri spirituali/ religioşi şi politici care calibrează mult sub 200, în ciuda ovațiilor şi a faimei. De aceea, popularitatea şi preamărirea nu au nicio valoare în discernerea esenței.

Fundamental pentru a învăța e smerenia lucidă, prin care mintea devine aptă de a învăța. Apoi, ea poate absorbi, încorpora şi identifica cu ajutorul cunoaşterii verificabile şi adevărate. Cheia succesului constă mai degrabă în a studia şi imita o autoritate sinceră, decât în a-i opune rezistență sau a o ataca prin invidie competitivă, gelozie sau ostilitate.

Vizualizarea

Există o tehnică de învățare numită „Ca şi cum”, prin care individul vizualizează şi repetă anumite

comportamente, trăsături şi atitudini. Procesul scoate la iveală şi împotrivirile sau atitudinile negative, cum ar fi „Eu nu pot". Vizualizarea şi repetarea au fost menite să îmbunătăţească performanţa, încrederea şi evoluţia în multe domenii (Petras, 2006). Ceea ce păstrăm în minte tinde să se manifeste, iar această tehnică e folosită în diverse sfere de activitate, inclusiv în sport şi chiar în afaceri. Cu cât este mai elevat nivelul conştiinţei, cu atât mai mare e probabilitatea ca ceea ce reţine mintea să se realizeze. Astfel, a vedea soluţiile care servesc ţelului cel mai înalt este mult mai eficace decât a proiecta pur şi simplu intenţia egoistă de împlinire a dorinţelor şi de dobândire a unor câştiguri personale.

Crizele şi catastrofele

După cum s-a menţionat anterior, supravieţuitorii unor dezastre majore declară, aproape în unanimitate (99%) că s-au rugat cu sinceritate şi fervoare. În mod paradoxal, unii supravieţuitori (mai ales după tornade) au relatat că, în timpul fazei culminante a crizei, ei au intrat într-o stare de pace foarte profundă (cal. 600). Prin abandonare totală, frica dispare.

Forme mai puţin profunde ale aceluiaşi fenomen sunt urmări ale acceptării inevitabilului evident prin resemnare. Această stare de abandon poate fi învăţată prin tehnica imaginativă a „pistolului la tâmplă", în care se pune întrebarea: „Cu un pistol la tâmplă, ai putea să

te eliberezi de dorința de a face cutare-şi-cutare lucru?" Tehnica imaginativă trezeşte conştiența că „ai fi putut" şi, ca atare, problema reală e dacă „ai fi vrut" cu adevărat un anumit lucru. Astfel, împotrivirea e depăşită de consimțire.

Coerciția

În mod similar cu exemplele precedente, coerciția şi amenințarea severă pot să determine, de fapt, schimbarea şi ele au fost folosite de-a lungul secolelor ca mijloace de a obține transformarea. În ceea ce priveşte coerciția, tehnicile şi de spălare a creierului şi programele de intimidare sau îndoctrinare sunt folosite abuziv de autoritate ca intimidare oficială.

Abandonarea şi supraviețuirea

Să recapitulăm câteva informații esențiale: Esența ego- ului s-a format la începuturile apariției vieții animale, căreia îi lipseau în mod intrinsec sursele interioare de energie. În regatul plantelor, această deficiență interioară a fost soluționată cu ajutorul luminii solare, care transformă energia clorofilei în energie chimică. Formele primitive de viață animală, aşa cum sunt bacteriile şi protozoarele, au trebuit să obțină elementele necesare din mediul înconjurător. Acest lucru a necesitat crearea unor sisteme de identificare şi procesare şi capacitatea de a deosebi substanțele „bune" (care susțin viața) de cele „rele" (otrăvitoare). Aceste

sisteme au evoluat ulterior, devenind instinctele animalice fundamentale, care sunt legate de supraviețuire şi sunt inerente funcțiilor egoului.

Mecanismul intrinsec constituie modelul şi funcția abilității inteligenței, în cadrul căreia sistemele complexe devin integrate şi orchestrate. Odată cu apariția cortexului prefrontal la Homo sapiens, a apărut un substrat neuronal, pentru a susține complexitatea enormă, care încă mai avea un tipar dominant, legat de supraviețuirea animalică. Întregul ansamblu al acestui elaborat mecanism evoluționist constituie egoul/ mintea/ emoțiile, care se identifică apoi ca o sursă de viață interioară, independentă şi autonomă ("eul").

Din cele de mai sus, este evident de ce abandonarea egoului e atât de dificilă şi respinsă, adeseori cu un preț enorm. Principala credință interioară este că egoul reprezintă sursa, substratul şi esența vieții, şi ca atare, se crede că el ar fi echivalentul lăuntric al Divinității. Pentru esența narcisistă a egoului, abandonarea controlului înseamnă moartea, şi drept urmare, el luptă pentru ceea ce crede că reprezintă suveranitatea şi supraviețuirea. În realitate, egoul/sinele e doar un mecanism prin care potențialitatea nelineară a Sinelui se realizează ca viață sub forma unei ființe umane, cu tendințele şi unicitatea sa karmică. Astfel, limitatul sine linear este o expresie a infinitului Sine nelinear, care reprezintă adevărata Sursă. De aceea, egoul/sinele e conținutul linear, în timp ce Sinele reprezintă contextul nelimitat.

Abandonarea reprezintă procesul prin care realitatea latentă a Sinelui este descoperită treptat, pe măsură ce sinele se dizolvă în Sine. Procesul e facilitat de credinţă şi convingere, dar şi de intenție. Din cauza împotrivirii şi a factorilor evoluționişti, nivelul conştiinței omului obişnuit creşte cu aproximativ cinci puncte pe parcursul unei vieți. Cu toate acestea, oamenii dedicați spiritualității pot trăi experiența unor salturi de sute de puncte.

Caracterul vremelnic

La baza tuturor frici lor stă frica primordială, instinctivă de moartea însăşi şi, drept urmare, munca interioară excesivă poate fi evitată prin deconectarea de la energia acestei frici, cât mai curând posibil, în demersul spiritual. Frica de moartea fizică apare din instinctual animalic, plus narcisismul egoului, care e îndrăgostit de el însuşi. Moartea implică un sfârşit al experimentării, care e echivalentă cu viața; de aceea, egoul se agață de ceea ce este linear şi familiar.

Caracterul inevitabil al morții fizice reprezintă principala enigmă a vieții umane şi drept urmare, de frică, moartea e adeseori negată. Religia şi educația spirituală sunt utile, deoarece moartea este recontextualizată, fiind considerată doar o tranziție de la modul de viață şi existența fizică, la viața spirituală. De mare valoare este acceptarea caracterului vremelnic al vieții fizice. Prin reflecție, se înțelege că ceea ce e cu

adevărat valoros este intervalul de timp al trăirii experiențelor, adică timpul petrecut aici, pe pământ.

O analogie clinică ne poate ajuta să înțelegem că atunci când o persoană are o durere de cap este cu adevărat irelevant cât timp a trecut de la ultima migrenă. Numai prezentul trebuie gestionat. Aceeaşi abordare se impune şi în pragul morții, când devine relativ irelevant cât de mult a trăit deja cineva, iar tot ce îi rămâne de făcut e să abandoneze ataşamentele obositoare, cum ar fi dorința de a-şi vedea nepoții crescând.

Se va observa că o mare parte dintre ataşamentele emoționale față de viață sunt în primul rând de natură sentimentală şi sunt legate de preferințe. De primă importanță este aprecierea plăcerilor vieții, dar şi ataşamentul sentimental de obişnuințe. Viața umană şi relațiile ei au devenit „acasă” şi, de aceea, oamenii se tem să părăsească ceea ce le este familiar şi să meargă în necunoscut.

E nevoie de credință pentru a accepta că legea vieții, asemenea legilor indestructibilității energiei sau materiei, garantează continuitatea ei. La fel ca materialul şi energia, viața nu poate fi distrusă, ci doar îşi schimbă forma. (Această afirmație calibrează la nivelul 1.000).

De aceea, moartea e de fapt doar părăsirea corpului. Oricum, simțul identității nu se pierde. Starea de „eu” (sine) este constantă şi continuă şi după ce se separă de respirația fizică, adică ar trebui să fie un cine, care

merge în cer sau în alte tărâmuri sau alege să se reîncarneze. (Şi această afirmaţie calibrează la nivelul 1.000).

Pentru spirit, lecţiile învăţate într-o viaţă fizică sunt importante pentru evoluţia spirituală, iar întruparea reprezintă doar un episod. De aceea, oamenii care au avut experienţe în afara corpului sau în apropierea morţii sunt mai bine pregătiţi.

Prin dedicare, speranţă şi credinţă, frica de moarte e înlocuită de optimism, aşteptare şi atracţie către tărâmurile Divine ale Păcii şi Iubirii.

Realizarea şi revelaţia

Renunţarea la poziţionările egoului diminuează influenţa acestuia şi deschide calea pentru înţelegere şi conştientizare, care sunt neliniare şi nu sunt conceptuale. Astfel apare cunoaşterea Sinelui, prin care conflictele se dizolvă spontan. Aceste transformări interioare sunt însoţite de o bucurie tăcută, de destindere şi un simţ mai intens de libertate, siguranţă şi pace lăuntrică. Treptat, puterea Iubirii Sinelui devine predominantă şi, în cele din urmă, eclipsează toate sentimentele negative, îndoielile şi obstacolele.

De aceea, transformarea nu e percepută ca pierderea sinelui, ci mai degrabă ca un câştig al apariţiei şi dezvăluirii Sinelui, care are o dimensiune mult mai mare. Ceea ce apare este o schimbare a stării sau a condiţiei care înlătură şi înlocuieşte vechiul. Astfel, mai

puțin e înlocuit de mai mult, prin care evoluția spirituală revelează Prezența lui Dumnezeu ca Cel Imanent. Această descoperire reprezintă schimbarea stării de conştiință care, de-a lungul istoriei, a fost numită „Iluminare” sau „Conştiința lui Dumnezeu”.

Căile tradiționale

Comune tuturor căilor spirituale/religioase către realizarea realității spirituale sunt:

1. Colectarea informațiilor necesare.
2. Practica şi dedicarea spirituală.
3. Devoțiunea şi iubirea.
4. Serviciul dezinteresat.
5. Rugăciunea, meditația şi contemplația.
6. Asocierea cu grupuri şi învățători spirituali.
7. Respect şi venerație față de Dumnezeu.
8. Practicarea virtuților, respingerea şi evitarea răului, păcatului şi greşelii.

Marile căi tradiționale sunt incluse în cele patru ramuri principale ale sistemului yoga din hinduism: *raja* (meditația), *jnana* (înțelepciunea şi introspecția), *bhakti* (devoțiunea) şi *karma* (slujirea dezinteresată). Acestea au corespondentul lor în toate religiile, inclusiv în creştinism.

Educația: misionarul

Vestea bună a mântuirii prin religia oficială a fost o tradiție culturală, iar convertirea printr-o muncă susținută este o expresie nobilă a credinței puse în practică. Prin alinarea de urgență, a suferinței oamenilor străzii, oferindu-le hrană şi îmbrăcăminte, slujirea dezinteresată poate servi ca un exemplu de adevăr şi iubire altruistă, care te învață prin această experiență.

Predicarea Evangheliei/doctrinele evanghelice caută să informeze, să atragă şi să inspire, dar şi să motiveze demersul spiritual. Misionarii au reprezentat un mare dar pentru victimele dezastrelor, inclusiv în cazul războaielor laice sau religioase. Un astfel de serviciu a fost organizat în mod oficial de către anumite grupări religioase în timpul cruciadelor, aşa cum sunt Hospitaliers of the Sovereign Order of St. John of Jerusalem [Ordinul suveran al Sf. Ioan din Ierusalim] (fondat în 1099 şi încă în activitate), sau The Knights of Malta [Cavalerii de Malta]. Aceste ordine au construit nu numai spitale, dar au pus şi bazele meseriei de îngrijire a bolnavilor şi au acționat în diferite situații de urgență, de-a lungul unor perioade îndelungate, asemenea serviciilor de urgență mai recente, cum ar organizațiile Crucea Roşie, Armata Salvării şi alte organizații de intervenție în cazul dezastrelor.

Chiar şi organizații neafiliate vreunei religii sau secte, cum sunt USO (The United Service Organizations Inc. (USO Show) este o organizație nonprofit care susține programe, servicii şi spectacole live pentru trupele Statelor Unite şi familiile lor), Elks (The

Benevolent and Protective Order of Elks (The Elks) este un ordin frățesc şi un club social fondat în 1868, care numără aproape un milion de membri) şi Boy and Girl Scouts, sunt inspiratoare prin faptul că simbolizează grija pentru semenii lor. Ei reprezintă compasiunea şi solicitudinea față de nevoile altora, desfăşurând acțiuni bazate pe iubire necondiționată. Curajul şi noblețea sunt reprezentate de lucrătorii serviciilor de urgență, aşa cum sunt personalul pentru respectarea legilor, pompierii, tehnicienii serviciilor de urgență medicale şi voluntarii care intervin în caz de dezastru.

Educaţia: Convertirea

„Convertirea" poate fi autonomă, aşa cum e manifestată în cazul experiențelor transformatoare spontane, prin care o viață lipsită de integritate e abandonată ca urmare unui salt brusc în conştiință. Această transformare e accelerată de o confruntare sau o criză existențială care demontează negarea, cum se întâmplă când ajungi pe „marginea prăpastiei". De asemenea, ea poate apărea ca urmare a primirii unui răspuns la rugăciunea adresată Divinității. Moartea unei persoane dragi sau o problemă gravă de sănătate pot precipita evenimentele.

„Osmoza"

Un eveniment neobişnuit îi poate face pe oamenii fără preocupări spirituale, evident nemotivați, să fie atraşi, ba chiar să se implice într-un progres spiritual serios. Uneori, acest lucru poate avea loc în mod aparent întâmplător, prin simpla interacțiune cu o persoană prietenoasă şi iubitoare, sau prin trăirea unui moment de pace şi iubire. Acest fenomen este bine cunoscut în grupurile bazate pe încredere, care practică tehnica celor doisprezece paşi, care nu au ca obiectiv convertirea, împărtăşirea unor poveşti despre tărie, credință şi vindecare renaşte speranța în cel care ascultă, iar astfel de grupuri spirituale integre îşi dezvoltă activitatea mai de grabă prin atracția exercitată, decât prin promovare. Succesul lor enorm a dus la dezvoltarea terapiilor de grup pentru soluționarea diferitelor probleme ale oamenilor, care apelează tot mai mult la ele.

Validitatea puterii şi integrității adevărului spiritual este demonstrată de larg răspândita recuperare a milioane de oameni, inclusiv conducători de țări, senatori şi guvernanți aflați în situații lipsite de speranță. Acest lucru a influențat nivelul colectiv al conştiinței astfel încât, în lumea de astăzi, noua cerință pentru succes nu mai e lăcomia pentru profit, ci integritatea demnă de încredere.

Calea Iubirii şi a devoțiunii

Nivelurile de conştiinţă ale Iubirii calibrează de la 500 în sus, iar de la nivelul 570, ele sunt deseori considerate a indica sfinţenia prin calitatea de a fi necondiţionată. Câmpul de energie recontextualizează întreaga experienţă şi tot ceea ce priveşte sinele, pe ceilalţi şi întreaga viaţă. Obstacolele ce stau în calea Iubirii Necondiţionate (cal. 540) sunt ataşamentele, resentimentele şi tendinţa de a-i judeca pe ceilalţi.

Puterea energiei înalte a Iubirii Necondiţionate este transformatoare pentru sine şi pentru ceilalţi şi precipită apariţia miracolelor, prin care ceea ce e aparent imposibil se transformă în realitate. Energia Iubirii este completă în sine şi ca atare, nu-i trebuie nimic, nu are nevoie de aprecieri, nu are limite şi nu caută niciun câştig. Este eliberator să nu-ţi doreşti nimic, iar în unele tradiţii spirituale, Iluminarea este numită „Eliberare” (*Moksha*). În creştinism, dizolvarea sinelui personal în Sinele Iubirii Divine este numită *Unio Mystica*.

În mod obişnuit, Iubirea e conceptualizată ca fiind legată de o relaţie şi de nestatornicia compatibilităţii şi interacţiunii, dar şi de aşteptări şi, astfel, de emoţii. Relaţiile generează dorinţe de control şi posesiune, ceea ce duce la conflicte ce ies la suprafaţă sub forma mâniei sau chiar a urii. Astfel, experienţele nesatisfăcătoare ale pretinsului iubit nu sunt o consecinţă a iubirii, ci a ataşamentului şi „implicării”.

Tiparele mai evoluate de relaţii, care sunt dincolo de negativitate, rezultă din relaţii bazate mai degrabă pe

armonie, decât pe implicare emoțională posesivă. Acest lucru are o importanță majoră şi redefineşte esența unei relații adevărate. Acest gen de relații pot fi descrise ca fiind reciproc paralele şi mai degrabă verticale, decât orizontale (ex., control), care acționează ca un pripon între oameni, prin plexul solar, în loc să se alinieze prin inimă.

Iubirea spirituală nu este nici erotică, nici posesivă, şi poate fi văzută în cazul iubirilor mature şi al iubirii platonice, care creează legături puternice, cum sunt cele dintre camarazii de pe nave, din unitățile militare sau din diverse echipele. Iubirea față de țară sau față de compatrioți se extinde în cele din urmă asupra întregii omeniri şi sfârşeşte ca iubire pentru Creator ca Sursă a vieții. Iubirea e plină de grație, expansivă şi culminează ca iubire pentru întreaga viață şi întreaga Creație. Acesta este sensul rugăciunii budiste pentru iluminare şi pentru izbăvirea tuturor ființelor vii, astfel încât ele să poată transcende robia ce stă la baza suferinței înseşi. Idealul compasiunii şi al milosteniei necondiționate față de întreaga viață, în toate manifestările ei, necesită transcenderea percepției dualiste şi a iluziilor acesteia.

Devoțiunea față de adevăr şi viață e transformatoare şi are drept rezultat transcenderea percepției lineare şi conştientizarea esenței nelineare ca Realitate Absolută. Aceasta devine autorevelatoare, pe măsură ce sinele se dizolvă în Sine şi dezvăluie perfecțiunea Divinității întregii existențe, care străluceşte ca Esență şi Glorie a Creației.

CAP. 15 - Să fii una cu rugăciunea: Contemplația şi meditația

Introducere

Sarcina cu care se confruntă discipolul spiritual, pasionat sau aspirant, este cum să materializeze informațiile spirituale conceptuale în realitatea experiențială subiectivă. Aşa apare necesitatea aplicării practicilor şi tehnicilor care evoluează progresiv în acel proces în care potențialul devine realitate. Pe lângă rugăciunea devoțională şi sursele confirmate de adevăr, există căile fundamentale, onorate de timp ale meditației şi contemplației, a căror eficiență creşte prin intenție şi devotare.

Contemplația

Cugetarea profundă şi introspecția permit integrarea, corelarea şi recontextualizarea informațiilor. Astfel, o stare contemplativă este mai relaxantă, deschisă, spontană şi intuitivă decât activitățile îndreptate într-un anumit scop. Contemplația permite deducții şi formularea spontană a unor principii, deoarece dezvoltă abilitatea de a deosebi esența de particularitățiii logicii lineare. Un beneficiu al înțelegerii contemplative este revelarea sensului şi al semnificației lucrurilor.

În timp ce meditația, în general, presupune retragerea din lume şi din activitățile sale, contemplația este un simplu mod de a te raporta atât la experiențele interioare, cât şi la cele exterioare ale vieții, care permit participarea într-o manieră detaşată. Activitatea intenționată e concentrată pe rezultat, câtă vreme în

contemplație lucrurile se dezvăluie fără efort. Se poate spune că gândirea îndreptată către un scop are trăsături „yang”, iar contemplația este foarte „yin”. Ea înlesneşte capitularea şi eliberarea de atracții, aversiuni şi de toate dorințele şi nevoile.

Contemplația e o invitație la conştientizarea înțelesului şi nivelurilor progresive ale abstractizării. Gândul este linear; înțelegerea e contextuală şi nelineară. Extinderea contextului sporeşte semnificația, valoarea şi puterea de înțelegere a gândurilor; astfel, contemplația tinde să invite influența Sinelui să eclipseze activitatea sinelui.

În timp ce scopul egoului/minții e în primul rând să facă, să acționeze sau să execute, intenția contemplației vizează „devenirea”. Deşi intelectul vrea să ştie „despre”, contemplația caută Cunoaşterea de sine şi înțelepciunea autonomă. Gândirea rațională se raportează la timpul secvențial şi linear, în timp ce contemplația apare în afara timpului secvențial. Ea e nelineară şi se raportează la înțelegerea esenței. Contemplația devoțională este o cale sau un mod de a fi în lume, prin care viața omului devine o rugăciune.

Printr-o muncă spirituală interioară, cele două procese încep să apară simultan. O parte a minții poate fi preocupată de gestionarea mâniei sau a resentimentelor şi, în acelaşi timp, o altă parte a minții poate căuta o soluție spirituală, astfel încât, prin recontextualizare, conflictul aparent e rezolvat prin transcendere. Procesul lăuntric devine ca un copil cu un

părinte - spiritul este părintele, iar egoul, copilul. Infantilul ego/sine este reactiv şi focalizat pe termen scurt, câtă vreme Sinele spiritual al părintelui e preocupat de evoluția şi consecințele pe termen lung. În timp ce egoului îi place să se lase în voia emoțiilor, spiritul caută să le transcendă prin recontextualizare. Astfel, munca interioară este foarte preocupată de înlocuirea emoționalității bazate pe instincte cu o cunoaştere fundamentată spiritual.

Experiența interioară a depăşirii limitelor realității perceptibile este consecința trecerii de la un nivel al conştiinței mai scăzut, la unul mai înalt, care, inițial, poate necesita efort şi procesare, dar care, în cele din urmă, devine familiar, pentru că e susținut de bunăvoință, devoțiune, smerenie şi căutarea adevărului, având iubirea ca scop primordial. Cu timpul, vechile moduri de a trăi experiențele lumii dispar, iar sentimentele şi percepțiile negative se dizolvă. A vedea lucrurile în mod diferit reprezintă propria recompensă, ceea ce creează senzația că renaşti.

Alinierea vieții omului cu intenția spirituală îi lărgeşte înțelesul şi semnificația. În timp ce durata vieții e limitată şi temporară, viața spiritului este eternă, şi de aceea, importanța ei eclipsează câştigurile trecătoare ale satisfacerii egoului. Astfel, cel mai mic capitulează în fața celui mai mare prin aliniere, dedicare şi acceptare. Fiind vorba de o alegere liberă, nu impusă, împotrivirea se disipează.

De asemenea, progresul spiritual constă şi în căutare, care primeşte o răsplată mult mai mare decât s-ar putea obține din motivații şi obiective mărunte. Viața obişnuită e agreabilă, dar plăcerea este mai degrabă legată de împlinirea potențialului, decât de senzațiile trecătoare. Există o plăcere şi satisfacție interioară unică în împlinirea potențialului de evoluție şi expansiune a conştientizării adevăratei semnificații a vieții omului. De asemenea, e plăcut să descoperi că nu e necesar să te forțezi să mergi înainte, fiind suficient să-ți dai voie să evoluezi, pe măsură ce blocajele sunt îndepărtate. Astfel, omul este mai degrabă atras de viitor, decât împins înainte de trecut.

Conştiența tinde să devină mai difuză, mai cuprinzătoare şi mai extinsă, ca urmare a sinelui ce se dizolvă treptat în Sine. Credința în cauzalitatea secvențială dispare, iar locul acesteia este luat de mărturia transformării potențialității în realitate, ca derulare a continuității Creației. Conceptul de Eu individual se disipează în deplinătatea spontană, atotcuprinzătoare, a întregimii armoniei coezive, prin care ceea ce pare unitar (sinele) se dizolvă în universalitatea Sinelui.

Dedesubtul succesiunii aparente a experiențelor conştiinței obişnuite se descoperă o tăcere primordială, o linişte şi o pace deplină. Toate fenomenele sunt percepute ca o manifestare tranzitorie a potențialității ca realitate, care are loc în mod autonom, asemenea unui film rulat cu încetinitorul. Derularea este extrem de lină,

dar, totodată, infinit de puternică, fiind, parcă, o expresie a universului însuşi. Omul se mişcă de la plenitudine, la desăvârşire ca realitate predominantă.

Conştiența subiectivă a naturii acestei contextualizări emergente a vieții şi a universului concordă, de asemenea, cu cele mai actuale descoperiri ale mecanicii cuantice şi ale fizicii teoretice avansate. Ei au confirmat acum, în mod ştiințific, afirmațiile făcute în lucrările anterioare (Hawkins, 1995-2006), conform cărora timpul, locul şi spațiul sunt proiecții ale conştiinței şi nu au o realitatea intrinsecă. (Afirmație făcută de Harokopos, în *Puterea ca o cauză a Mişcării*; de Lynds, în lucrarea ştiințifică *Timpul şi Mecanica Cuantică*; şi în scrierile lui Stapp, în *Universul Vigilent.)*

Conştienței extinse a naturii realității, confirmată de fizica foarte avansată şi de mecanica cuantică, îi corespunde cunoaşterea subiectivă a misticismului (Hawkins, 2003, 2006; Grace, 2007). Paradigma extinsă a realității dizolvă iluzia oricărei deosebiri dintre credință şi rațiune. Revelația Divină oferă explicația de sus în jos a Creației, iar în acelaşi timp, teoria ştiințifică poate fi comparată cu o explicație de jos în sus, care e mai lineară ca modalitate de explicare a universului.

Ceea ce se înțelege într-un final e faptul că totul este perfect, ca urmare a desfăşurării potențialității care se manifestă în afara timpului ca expresie a Creației. Sursa şi potențialul primordial sunt numite Dumnezeire, Divinitatea exprimată ca apariție a totalității Creației atemporale şi desfăşurarea ei evoluționistă.

Odată cu dispariția gândirii conceptuale şi a înclinației acesteia spre categorisire şi explicare, Totalitatea, Unimea, Armonia şi Plenitudinea Realității Divine strălucesc în splendoarea şi frumusețea lor inegalabilă, atribute inerente întregii Creații. Astfel, în interiorul a ceea ce pare a fi forma se află Sursa ce a creat-o, care e lipsită de formă. Prin disoluția complexității, se revelează simplitatea însăşi, totul fiind pur şi simplu expresia perfectă a esenței sale, adică exact ceea ce este, şi nu ceea ce e descris sau perceput, care nu îi aparține realității inerente a Existenței înseşi.

Meditaţia

Ca subiect de studiu, informațiile disponibile despre meditație sunt vaste şi pot fi atât amănunțite, cât şi generale, înfrumusețate în mod neesențial. Cu toate acestea, meditația reprezintă o practică validată de timp, prin care se poate ajunge la adevărul spiritual prin revelație experiențială. De asemenea, meditația poate determina salturi uriaşe în conştiență şi o depăşire rapidă a limitei realității perceptibile.

După cum se ştie, o multitudine de tehnici specifice au evoluat, de-a lungul secolelor, în diferite culturi şi religii. În plus, s-au efectuat numeroase studii ştiințifice asupra psihologiei modificate a creierului, ecografii magnetice şi electroencefalograme ale frecvențelor undelor cerebrale. În general, acestea indică o încetinire a frecvenței şi amplitudinii, precum şi apariția unor

unde theta, de joasă frecvență, care iau locul rapidelor unde beta, dar şi al undelor alfa.

Practicile meditative pot include tehnici şi stiluri care implică o disciplină riguroasă, aşa cum sunt Zen-ul şi diferitele şcoli de yoga, care cuprind vizualizarea, respirația şi elemente de postură, toate menite să susțină fluxul ascendent al energiei spirituale kundalini prin sistemul chakrelor. Aceste practici pot aduce beneficii majore, care, totuşi, trebuie să fie însoțite de o evaluare a creşterii nivelului de calibrare al conştiinței. Astfel, experiența stării *satori* poate constitui un episod de apogeu temporar, care dispare odată cu revenirea la viața de fiecare zi.

Din punctul de vedere al conştiinței înseşi, este vorba de un proces de deplasare a simțului de sine de la mentali- zarea lineară şi funcția senzorială, la o stare progresiv mai comprehensivă, contextuală şi dincolo de atracția exercitată de gânduri, imagini şi emoții. Ceea ce se urmăreşte este înțelesul subiectiv şi identificarea cu acel câmp nonlinear, contextual al conştienței înseşi, care rezidă în Lumina Conştienței şi substratul din care se nasc existența şi ființarea (vezi *Sinele: Realitate şi Subiectivitate).*

Un beneficiu al meditației îl reprezintă descoperirea faptului că, în mod inerent, câmpul de energie al minții este el însuşi lipsit de gânduri, emoții şi imagini, şi că aceste activități ocupă de fapt doar circa 1% din câmpul total al minții. Asemenea mării de sub valuri, 99% din minte e liniştită, tăcută şi goală, lucru ce poate fi

descoperit şi intuit, dacă îi este făcut cunoscut practicantului. Mintea indisciplinată este atrasă şi fermecată de conținutul activ al minții, cu parada lui caleidoscopică de gânduri, imagini şi emoții, din cauza subtilelor foloase narcisiste aduse de aceste activități. Pentru a linişti mintea, e necesar să observi subtilele, neîntreruptele foloase pe care le furnizează aceste activități, să-ți doreşti să renunți la câştigurile iluzorii, şi în locul acestora să-ți identifici mintea cu un câmp de energie liniştit, care nu se limitează la sinele personal. Să observăm că egoul e dependent de mentalizare şi râvneşte la spectacolul şi stimularea constantă a acesteia, chiar dacă negativitatea este inclusă şi ea.

Exact aşa cum „Eul" fizic, asemenea unei camere de luat vederi, înregistrează imagini şi obiecte, mintea reprezintă „Eul" sinelui, care perpetuează iluzia unei identități personale unice, separate, care este considerată autoarea gândurilor, a intențiilor, dorințelor etc. Prin renunțarea la iluziile sale narcisiste, devine evident faptul că toate aspectele presupusei vieți personale sunt de fapt evenimente autonome şi spontane.

Ca urmare a unei evoluții profunde, poate apărea frica de moarte sau frica de a dispărea în neant. Acest efect reprezintă rezistența şi lupta esenței narcisiste a egoului, care caută să-şi mențină suveranitatea. Deoarece această frică, asemenea oricărei frici, se bazează pe iluzie, eşti în siguranță dacă o laşi în seama lui Dumnezeu, care îndepărtează obstacolele ce stau în

calea realizării Sinelui ca Prezență a Dumnezeului Lăuntric.

Integrarea

Meditația şi contemplația nu sunt nişte activități autonome şi nici distincte, ci mai degrabă, sunt tratate în mod distinct în interesul studiului. În practică, ele sunt integrate şi evoluează într-un stil de viață în care conştiința-conştiența devin o constantă. În ambele practici, accentul este pus pe contextul nonverbal, subiectiv, nelinear, din care apare Conştiența însăşi, ca un câmp contextual al conştiinței.

E relativ simplu să treci de la conținutul conştienței mentale, la înțelegerea faptului că a fi martor şi a observa sunt fenomene autonome, care apar de la sine.

Aşa cum ne învață istoria şi confirmă cercetarea conştiinței, un sprijin suplimentar pentru progresul spiritual şi practica meditației şi contemplației îl reprezintă câmpul energetic de înaltă frecvență din aura învățătorului spiritual. Acesta poate fi accesat prin citirea scrierilor acestuia, vizualizarea imaginii sale şi, cu impactul cel mai mare, prin prezența în câmpul aurei sale. Atunci, frecvența acestei energii e încorporată pentru totdeauna în câmpul aurie al celui aflat în prezența Maestrului şi continuă să influențeze lumea fizică sau încarnările, pentru perioade de timp foarte mari. Scopul său este dezvăluirea tăcută a Cunoaşterii, care este vitală în stadiile avansate de evoluție a

conştiinţei. Aceste stări nu sunt conceptuale şi sunt nelineare.

În stări foarte avansate de conştiinţă nu mai există memorie sau mentalizare. Din neantul în aparenţă tăcut, apare Cunoaşterea care permite renunţarea la ultimele rămăşiţe ale egoului-sine. După aceea, predomină mai degrabă o „stare” sau „condiţie“, decât o personalitate sau o identitate separată.

Rezumat

Prin demersul spiritual, intenţie şi consacrare, la care se adaugă meditaţia, contemplaţia, îndrumarea competentă şi adevărul, susţinute de câmpul de energie al unui învăţător evoluat, pe neaşteptate, se pot face salturi uriaşe în conştiinţă. De aceea, e important să cunoaştem aceste lucruri dinainte, fapt confirmat prin cercetarea nivelului conştiinţei. Şansele de a atinge iluminarea sunt acum de peste o mie de ori mai mari decât oricând în trecut; astfel, atingerea nivelului Iubirii Necondiţionate (cal. 540) este cât se poate de posibilă acum şi reprezintă un obiectiv ce poate fi realizat. De la nivelul Iubirii Necondiţionate, calea devine tot mai plină de bucurie. La nivelul 600, pacea şi liniştea infinită îşi fac apariţia, iar de aici încolo, evoluţia depinde de Voinţa lui Dumnezeu, de karmă şi de puterea de înţelegere care se naşte în aura spirituală.

Tărâmul Păcii

Egoul/mintea se concentrează pe conținutul linear al minții şi pe nesfârşita procesare a imaginilor, amintirilor şi emoțiilor. El e atras atât de noutate, cât şi de atenuarea frici- lor, prin soluționarea problemelor şi adoptarea de măsuri preliminare. Sentimentele negative, aşa cum sunt durerea în urma pierderii celor dragi, vinovăția sau regretul privind greşelile, pot fi predominante. Adeseori, voința pare lipsită de putere, iar omul se simte ca şi cum ar fi o victimă a motivelor nesfârşite de suferință ale minții. Pentru a întrerupe vorbăria fără şir a minții, e necesar să cauți motivațiile ei ascunse şi să renunți la câştigul iluzoriu. Astfel, abandonarea, şi nu împotrivirea, poate diminua dorința minții de a deține controlul.

Deşi susține contrariul, egoul se îndrăgosteşte de propriile sale mentalizări succesive. El găseşte satisfacție în procesarea gândurilor şi a emoțiilor negative. El iubeşte ura, care îl bucură şi îi pare chiar profitabilă, după cum exemplifică televiziunea prin celebritățile „urii". Satisfacția şi câştigul ascuns sunt dorințe ce trebuie abandonate. Toate emoțiile negative persistă din cauza recompensei ascunse. Când această „savoare a ego- ului" intră în declin, gândurile tind să se liniştească, iar apoi, dispar. Mintea tinde să se golească, fapt care scoate la iveală frica de plictiseală.

Prin observare, devine clar că mintea e ocupată cu anticiparea viitorului (frica), cu agățarea de trecut

(regretul, ura, vinovăția) sau cu savurarea trecutului, pentru a extrage plăcere prin retrăirea acestuia. Astfel, mintea devine punctul central al plăcerii de a „face” ceva.

Deşi, în mod obişnuit, se crede că există o tăcere accesibilă „între” gânduri, prin practică se va descoperi că, de fapt, acest lucru nu poate fi demonstrat prin trăirea experienței. Gândurile apar în 1/10.000 dintr-o secundă, viteză ce este mult mai mare decât funcția de „percepere” a minții. Astfel, în timp ce mintea percepe începutul unui gând, ea deja îl procesează. Anterioară funcției de preceptor/procesator este cea de observator/martor, care e inerent autonomă ca funcție/aspect impersonal al câmpului conştienței înseşi. Observatorul/martorul nu gândeşte şi nici conştiința însăşi nu face acest lucru (doar mintea „gândeşte”). Capacitatea de conştientizare a conştiinței pure reprezintă starea primordială, tăcută, care este omniprezentă, devoțională şi indiscutabilă.

Prin contemplație/meditație, descoperim că starea tăcută, lipsită de formă, este substratul primordial ce se află dincolo de dualitatea existenței versus inexistență/neant. Este starea lui Buddha, care. asemenea spațiului, e neviciată de conținutul trecător. Linişteea pură, lipsită de formă, reprezintă Contextul Absolut şi mai presus de orice nume. deşi, din punct de vedere istoric, el poartă numele de „Natură Buddhică”. Deşi lipsită de formă, starea absolută e atotcuprinzătoare ca Totalitate, în contrast cu lipsa de

conținut a Vidului (cal. 850). Acest aspect este prezentat detaliat în *Transcenderea Nivelurilor Conştiinței* şi *Descoperirea Prezenței lui Dumnezeu.*

CAP. 16 - Transcenderea lumii

Introducere

Obstacolele ce stau în calea atingerii nivelurilor avansate de conştiință sunt considerabile, deoarece ele stăvilesc evoluția atât din interior, cât şi din exterior. De aceea, nivelul conştiinței unei persoane obişnuite avansează (în medie statistică) cu aproximativ cinci, până la şapte puncte în timpul unei vieți. Nivelul de evoluție al conştiinței globale a omenirii este la fel de lent şi poate staționa timp de multe secole sau chiar fluctua şi scădea, aşa cum s-a întâmplat pe parcursul anului 2006 (de la 207, a scăzut la 204).

Cu toate acestea, datorită intenției şi demersului spiritual, evoluția unui discipol serios poate fi foarte rapidă. Informațiile care sunt disponibile acum, ca rezultat al cercetării conştiinței înseşi, au mărit şansa de atingere a stării de Iluminare cu 1000%. De fapt, apariția posibilității de evaluare a conştiinței înseşi reprezintă o consecință a evoluției conştiinței omenirii.

În profunzimea sinelui, structura şi dinamica egoului sunt un puternic inhibitor al descoperirii Realității spirituale. În plus, substratul naiv, copilăresc al minții poate fi programat greşit cu uşurință, deoarece el nu are un sistem intern de apărare, cu ajutorul căruia

să poată stabili adevărul sau falsitatea informațiilor. Aşadar, egoul e blindat cu iluzia că *este* capabil să facă acest lucru. În mod paradoxal, mintea ignoră faptul că e limitată şi supusă greşelii. Fără smerenie, evoluția spirituală stagnează, până când mândria înnăscută a egoului e lovită de evenimente importante sau printr-o întâmplare fericită, de natură karmică.

În afară de limitările înnăscute, inerente minții umane înseşi, mai sunt şi problemele care apar din viața trăită într-o lume în care informațiile asaltează ființa umană încontinuu, de la diferite niveluri, incluzând media. Acestea includ, de asemenea, nivelurile emoțional/psihologic, mental/perceptual şi spiritual/contextual. În plus, lumea existențială se confruntă permanent cu o mulțime de opțiuni şi alegeri, sub presiunea unui cadru de timp limitat, care forțează necesitatea de a adopta decizii permanent.

Deşi unii adepți ai spiritualității renunță la lume şi se retrag în siguranța unei comunități spirituale, aceasta nu este o opțiune pentru majoritatea căutătorilor spirituali, care au sarcina dificilă de a se dedica evoluției spirituale, în timp ce rămâne un participant activ în lumea cotidiană a responsabilităților şi activităților. Această sarcină poate fi mai uşoară dacă omul devine conştient de anumite atitudini şi moduri de percepție, la care ne vom referi în continuare.

Ce este lumea?

Dacă lumea e „reală” sau doar o „iluzie” a reprezentat un subiect larg dezbătut de filozofi de-a lungul întregii istorii, dar nimeni nu a putut oferi un răspuns pragmatic, satisfăcător, din cauza lipsei unei explicații bazate pe inerentele realități şi tendințe ale conştiinței umane înseşi. În consecință, o afirmație de genul „Nu are niciun rost să încerci să schimbi lumea, fiindcă lumea pe care o vezi nici măcar nu există” pare adevărată la nivelul 700, dar nu poate fi înțeleasă de persoana cu un nivel mediu de calibrare. În mod similar, „să porți lumea ca pe o haină uşoară” (Sfântul Francesco d’Assisi) sună corect, dar cum poate un om obişnuit să facă acest lucru?

Faptul că prima greşeală a omului este ignoranța (conform lui Iisus Christos, Buddha, Krishna, Socrate etc.) necesită o explicație, deoarece afirmația nu clarifică dacă acea ignoranță e înnăscută sau este o imperfecțiune morală, intenționată sau predestinată, o limitare karmică sau o predilecție firească a omului pentru greşeli.

În acest context, lumea are un dublu înțeles: (1) lumea aşa cum e în realitate/natura sa (*res externa/extensa,* în termenii lui Descartes) sau (2) lumea aşa cum e percepută, observată şi interpretată de

mintea umană (*res cognitas/interna,* în termenii lui Descartes). Pe lângă interpretările legate de experiență în ceea ce priveşte lumea, se adaugă acum atât interpretările fizicii newtoniene, cât şi cele ale mecanicii cuantice.

De-a lungul secolelor, lumea a fost explicată de diverse filozofii, inclusiv de domenii precum metafizica, ontologia, teologia şi multe altele. Acum, mai intervine şi lumea reflectată şi explicată de media, ale cărei informații sunt apoi procesate de simțuri. Deşi Socrate, Descartes şi alții au exprimat clar dilema omului, ei nu au reuşit să ofere o explicație care ar fi putut soluționa conflictul, care e foarte bine demonstrat de conflictualul proces Scopes, dar şi de actualele controverse politice despre armonizarea diferitelor viziuni asupra lumii, inclusiv secularismul versus credința şi drepturile prioritare.

Viziuni asupra lumii - opțiuni

Prezentăm mai jos diferite opțiuni pentru modul de a privi lumea:

1. A te naşte ca ființă umană e o oportunitate extraordinară, favorabilă şi rezultă dintr-o karmă bună.

2. Lumea e o capcană a iluziei; de aceea, mântuirea depinde de renunțarea la ataşament față de însuşirile ei lineare şi emoționale.

3. Modul în care este percepută lumea rezultă din proiecția conştiinței umane şi, ca atare, seamănă cu un

câird Rorschach. (Testul Rorschach e un test psihologic proiectiv de personalitate, în cadrul căruia sunt folosite zece abstracte standardizate, iar interpretarea lor de către subiect devine un etalon pentru analiza funcțiilor intelectuale şi emoționale)

4. Modul în care este percepută lumea rezultă din proiecția conştiinței umane şi ca atare, seamănă cu un câird Rorschach.

5. Adevărata realitate a lumii e incognoscibilă din cauza limitelor inteligenței umane.

6. Adevărata realitate a lumii e incognoscibilă din cauza limitelor inteligenței umane.

7. Lumea e o comedie, o tragedie, o tablă de joc politică ş.a.m.d.

8. Aceasta este o lume-purgatoriu a privațiunii şi suferinței; de aceea, caută paradisul.

9. Lumea reprezintă o şansă rară pentru o evoluție spirituală maximă, prin dezlegarea de karma rea şi câştigarea de merite spirituale.

10. Lumea este un caleidoscop fără noimă al senzațiilor, iar orice înțeles e doar o proiecție.

11. Lumea e o scenă de teatru pentru comedia absurdului.

12. Lumea şi viața umană sunt consecința căderii lui Adam şi a Evei, din cauza neascultării şi a cedării în fața tentației curiozității. De aceea, viața e o pedeapsă pentru păcatul originar.

13. Lumea şi omenirea au fost create de Dumnezeu, fiind, drept urmare, de inspirație divină şi sunt sfinte în esența lor.

14. Lumea este doar un produs fizic al universului fizic.

15. Viața şi, în consecință, omenirea sunt rezultate ale evoluției biologice darwiniene (reducționismul mecanicist). Supraviețuirea se datorează selecției naturale, prin supraviețuirea celor mai adaptați.

16. Lumea şi universul sunt doar nişte iluzii trecătoare, create de ego pentru a menține separarea lui de Dumnezeu.

17. Viața umană este o expresie a Voinței lui Dumnezeu, prin care Dumnezeirea îşi împlineşte materializarea potențialității Sale infinite.

18. Omul îşi trage originea din stele şi a coborât din ceruri.

19. Omul se trage din maimuță.

20. Omul şi viața pământeană sunt o cale optimă pentru evoluția conştiinței în formă umană, de la originile sale animalice, la iluminarea şi mântuirea lor spirituală. De aceea, omul reprezintă legătura dintre lumea animalelor şi tărâmul angelic.

21. Lumea şi viața oamenilor săi sunt doar o dimensiune a existenței, printre multe alte dimensiuni.

22. Lumea reprezintă contopirea linearului cu nelinearul şi există de fapt în afara timpului şi a cauzalității.

23. Lumea oferă darul vieții înseşi, prin ființare şi existență, prin care conştiința devine experiență de viață, materializându-se, astfel, ca Realitate Absolută, din care se naşte însuşirea de a exista/conştiența.

24. Evoluția spirituală prilejuită de viața umană permite, în cele din urmă, descoperirea şi conştientizarea de către om a Divinității, ca propria sa sursă. Astfel, abandonarea egoului/sinelui dezvăluie Realitatea spirituală a Sinelui, prin care Realitatea lui Dumnezeu devine manifestă şi este trăită în mod subiectiv ca Sine (Dumnezeu Imanent).

25. Toate contextualizările lumii sunt mentalizări ipotetice, deoarece viața e trăită doar prin experiență subiectivă.

26. Omul este doar un hominid foarte evoluat şi mai degrabă o specie biologică, iar spiritualitatea e un produs al imaginației.

27. Omul e un dezastru pentru mediul înconjurător, şi, cu cât se autodistruge mai repede, redându-i lumii Natura, cu atât este mai bine.

28. Omenirea se află pe o curbă de învățare a evoluției biologice/sociale.

29. „înțelesul” e o construcție semantică/lingvistică fără veridicitate inerentă; de aceea, oricare altă afirmație este la fel de veridică.

30. „Eu am inventat lumea pe care o văd.”

31. Nu are niciun rost să încerci să salvezi lumea, pentru că lumea pe care o vezi tu nici măcar nu există.

32. Lumea e un loc ideal pentru izbăvire şi eliberare.

Lumea confirmării

Lumea de fiecare zi îşi exercită influenţa prin intermediul minţii şi al simţurilor şi rezultă atât în atracţii şi aversiuni, cât şi în înţelesuri şi valori ce pot fi recontextualizate prin conştientizare şi evoluţie spirituală. Pentru aspirantul spiritual, lupta se duce pentru separarea percepţiei de esenţă şi a mentalizării de validarea experienţială subiectivă. Lumea pe care o vedem este produsul procesării emoţionale/mentale, care are drept rezultat înţelesurile abstracte. După cum s-a descris în cărţile anterioare din această serie, viziunea omului asupra lumii şi experienţa lumii sunt reflectări ale nivelului său de conştiinţă prevalent.

Prin eliminarea tuturor nominalizărilor, presupunerilor şi proiecţiilor, se poate spune doar că lumea în sine pur şi simplu „este”. Dacă stai să te gândeşti bine, devine evident faptul că ceea ce „este” reprezintă exact ceea ce „înseamnă“, fără adjective şi mentalizări descriptive. Categorisirea lui Rene Descartes în *res externa* (lumea aşa cum este) şi *res interna* (lumea aşa cum e percepută) elucidează procesul prin care toate afirmaţiile sunt considerate a fi în afara realităţilor pe care încearcă să le descrie.

Esenţialmente, totul e doar ceea ce este în virtutea identităţii sale, iar toate înţelesurile sau descrierile propuse sunt proiecţii şi percepţii/mentalizări exterioare suprapuse. Dacă se dau la o parte descrierile, valorile şi

înțelesurile proiectate, lumea dezvăluie Radianța Divinității ca esență a evoluției/creației sale. Perfecțiunea Unimii străluceşte, şi totul este expresia şi împlinirea perfectă a esenței sale, pur şi simplu pentru că există.

Din punct de vedere *spiritual*, lumea e în mod inerent perfectă aşa cum este şi ca atare, avantajoasă la maximum pentru evoluția conştiinței umane, deoarece oferă oportunitatea maximă pentru dobândirea de merite pozitive şi eliberarea de negativitate, prin înzestrarea cu voință. Privit din această perspectivă, rezultatul este recunoştința, dar şi îngăduința față de experiențele evident negative, care comportă suferință.

Înțelegerea realității fundamentale depinde de capacitatea de a avea o idee clară despre semnificația identității ca Prezență şi Realitate, prin care toate lucrurile. fără subiect sau predicat, sunt pur şi simplu ceea ce *sunt*. Deşi, per ansamblu, aceste propoziții pot părea pline de emfază, în ele se află o şansă de a înțelege eliberatoare.

„Înțelesul" oricărui lucru e identic cu ceea ce *este* el, pentru că ceea ce este el *reprezintă* înțelesul acestuia. Prin înțelegerea acestui lucru, esența lumii străluceşte cu Radianța Divinității ca revelație, iar totul e considerat demn de a fi iubit, perfect, magnific şi minunat. Pentru a reafirma: Lumea aşa cum e ea este perfectă pentru evoluția conştiinței umane, deoarece oferă oportunitatea ideală pentru a dobândi merite pozitive şi a anula negativitatea prin opțiunile spirituale ale voinței. A o

vedea aşa cum este rezultă în recunoştinţă şi îngăduinţă faţă de experienţele negative, care antrenează suferinţa.

A fi spiritual înseamnă că intenţia e concentrată asupra ţelurilor şi cunoaşterii spirituale, precum şi asupra recontextualizării spirituale a evenimentelor şi experienţelor vieţii. Înseamnă să preţuieşti darul vieţii înseşi, dar şi al celorlalte fiinţe vii. Însăşi intenţia spirituală recontextualizează întreaga viaţă în toate manifestările ei, şi prin aceasta, înţelesul şi semnificaţia devin evidente.

Impasul bun/rău

Acesta poate reprezenta un blocaj formidabil, deoarece tendinţa de a critica e atât de bine întipărită în psihicul uman, încât, chiar şi atunci când omul depune eforturi considerabile pentru a o stăvili, ea apare aparent în mod automat. Dicotomia bun/rău este insuflată din copilăria timpurie şi consolidată pe parcursul întregii vieţi. În forma sa cea mai primitivă, ea pur şi simplu exprimă coloritul emoţional al atitudinii „vreau" versus „nu vreau". Pe această cale, ceea ce este dezirabil devine „bun", iar ceea ce e indezirabil şi neplăcut devine „rău". Această selecţie devine fundamentul moralităţii şi al standardelor de conduită, care diferă mult în diversele segmente ale societăţii şi de la o cultură la alta. Cu toate acestea, dicotomia bun-versus-rău este inerentă tuturor culturilor, din toate

timpurile, regăsindu-se chiar şi în comportamentul animalelor.

În plus, această dualitate este întărită de recompensă sau pedeapsă, care este apoi interiorizată ca satisfacție sau disperare şi are drept rezultat stima de sine crescută sau scăzută. Moralizarea este inerentă societății umane şi, după cum s-a menționat anterior, cercetarea recentă a emis probabilitatea conform căreia aceasta e integrată în neuroanatomia şi psihologia creierului uman însuşi (Gayyaniga, 2005; Ackerman, 2006).

Cele mai primitive forme de viață au supraviețuit sau nu, în funcție de succesul sau insuccesul în obținerea surselor externe de energie necesare; astfel, dicotomiile corect versus greşit, succes versus eşec, bun versus rău şi comestibil versus incomestibil sunt înnăscute la formele de viață organice. Comportamentele de grup ale regatului animalelor sunt aproape identice cu cele umane, chiar şi la nivelul luptei pentru putere dintre națiuni, purtate în scopul supraviețuirii, pentru expansiune teritorială şi putere (hegemonie).

Cu toate acestea, pentru a transcende enervanta dicotomie „bun/rău" a criticismului este foarte simplu, dacă înțelegi că toate lucrurile şi toată lumea sunt ceea ce sunt, pur şi simplu prin identitatea lor. În mod similar, oamenii pot fi doar ceea ce au devenit şi sunt în orice moment dat. Dacă oamenii ar fi putut fi altfel, ei ar fi fost altfel. Ipoteza e întotdeauna lipsită de valoare, deoarece reprezintă o închipuire idealistă proiectată,

fără o bază reală; de aceea, ea calibrează întotdeauna ca fiind falsă.

Opțiunile disponibile depind de gama de posibilități care există, fapt confirmat de lamentabilul comentariu: „Dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum”. E evident că la o altă vârstă şi în condiții diferite, atât interioare, cât şi externe, ar fi fost făcută o altă alegere.

De asemenea, înțelegerea acestui lucru diminuează sentimentul de vinovăție şi autocondamnare, pentru că omul nu mai este acum la fel cu cel care exista atunci când a făcut greşeala respectivă. Cu toate acestea, acest lucru nu elimină în mod necesar răspunderea sau consecințele karmice, dar influențează şi atenuează culpabilitatea. E nerealist şi, până la urmă, nedrept să crezi că alți oameni ar trebui să adopte şi să trăiască după standardele personale, morale, după codul de conduită şi modul de interpretare a realității al altcuiva. Perceptele morale sunt întotdeauna exprimate cu formula „ar trebui” şi duc adesea la resentimente, ură, duşmănie, ba chiar la răzbunare punitivă şi, desigur, la războaie (ex„ viziunea naivă a americanilor, conform căreia toate celelalte națiuni „ar trebui” să fie democratice). Omul poate alege să respingă tentația obiceiului de a critica. Rezultatul este pacea interioară.

Faptul că viziunea unui om asupra lumii „e complet diferită viziunea altora” e ignorată adeseori în relațiile şi politicile internaționale. Compasiunea se naşte din acceptarea limitelor umane şi prin înțelegerea adevărului că toți oamenii sunt realmente prizonierii

punctelor de vedere personale. Prin renunțarea la ataşamente, dispare presiunea încercării de a schimba lumea sau părerile altor oameni sau de a-i blama din cauza dezacordului. După cum spunea, cu mulți ani în urmă, un prieten foarte evoluat, care este un mare învățat şi înțelept: „E o mare uşurare pentru mine să realizez că nu trebuie să am o părere despre oricine şi orice” (Richmond, 1979).

Acceptarea/Simțul umorului

Pentru a transcende lumea e nevoie de compasiune şi acceptare. Acestea sunt rezultatul smereniei lăuntrice, prin care lumea este abandonată în fața lui Dumnezeu, cu o pace a minții tot mai profundă. Unul dintre cele mai de preț instrumente spirituale, despre care, de-a lungul istoriei, s-a vorbit prea puțin, este marea valoare a umorului. Comedia apare ca urmare a comparației făcute între percepție şi esență, iar rezultatul este o consecință a acceptării ambiguității.

Simțul umorului e diferit de ridiculizare sau malițiozitate, deoarece el este compătimitor, prin faptul că acceptă limitele şi slăbiciunile umane ca fiind inerente. De aceea, el susține atitudinea de a purta lumea ca pe o haină uşoară şi ilustrează acest lucru

fiind ca o trestie care se arcuieşte în bătaia vântului, care supravieţuieşte, în loc să fie frântă din cauza rigidităţii.

Starea de bine pe care o aduce râsul stârnit de o glumă exprimă plăcerea resimţită la dezamorsarea conflictului, iar capacitatea de a face haz de propriul necaz este esenţială pentru stima de sine pozitivă. A reacţiona la orice, ca şi cum totul ar fi de maximă importanţă e doar o manifestare a orgoliului esenţei narcisiste a egoului (ex., a fi „sensibil" sau „ofensat"). Simţul umorului recontextualizează experienţele şi evenimentele vieţii, facilitând, astfel, starea de bucurie fără criticism moralizator. Simţul umorului evoluează ca acceptare filozofică şi are un efect vindecător. De aceea, el contribuie la diminuarea suferinţei, a conflictului şi emoţiilor negative.

Viaţa conţine ambiguităţi fără sfârşit, care, fără umor, nu pot fi clarificate. Folosit în mod chibzuit, umorul prin acceptare duce la pace şi la o capacitate sporită de adaptare, eliberând omul de resentimentele frustrării sau neîncredere. Prin simţul umorului, ne ridicăm deasupra circumstanţelor şi ne păstrăm demnitatea lăuntrică, în loc să simţim ruşine, furie, sau să avem resentimente şi o stimă de sine scăzută. De asemenea, el stimulează înţelepciunea, deoarece recontextualizează slăbiciunea morală ca fiind inerentă condiţiei umane înseşi şi. drept urmare, impersonală.

Actorul de comedie Jack Benny a interpretat un personaj celebru, care era avar şi meschin. Un hoţ l-a

oprit pe drum şi ameninţându-l cu pistolul, i-a spus: „Banii sau viaţa”. Benny a ezitat, iar apoi, încetişor şi cu precauţie, i-a răspuns: „Bine, dar nu vreau să mor atât de repede”. Desigur, prin acest dialog, el face haz de tendinţa omului de a fi atât de materialist, încât îşi sacrifică până şi viaţa, distracţia şi plăcerea doar pentru a câştiga bani.

Ultimul, dar nu mai puţin important este umorul sarcastic, care limpezeşte ambiguitatea chiar şi din cele mai oribile experienţe umane şi ne permite să ne distanţăm de ele şi prin aceasta, durerea se diminuează. Astfel, umorul sprijină transcenderea şi eliberarea de ataşamentele lumeşti şi de dorinţele iluzorii.

Umorul e o expresie a libertăţii şi voioşiei, iar râsul are valenţe biologice vindecătoare. Deşi în secolele trecute s-a pus accent pe învinovăţire şi penitenţă prin culpabilizare, pe Scala Conştiinţei se poate observa că acestea calibrează foarte jos. Dumnezeu se află în vârful Scalei, nu la baza ei. Credinţa, iubirea şi bucuria sunt drumurile de urmat; blamarea şi mâhnirea nu duc decât la tristeţe şi deznădejde. Ura de sine orbeşte conştientizarea Sinelui ca o reflectare a Creaţiei Divine.

CAP. 17 - Moralitatea, Raţiunea şi Credinţa

Introducerea

Sfântul Toma de Aquino a ridicat problema integrării raţiunii şi credinţei, în celebra lucrare clasică *Summa Theologica* (cal. 730), publicată pentru prima oară în anul 1485. Această operă remarcabilă a fost preţuită de-a lungul secolelor pentru susţinerea ideii de bază conform căreia credinţa este întărită şi explicată de raţiune şi vice-versa. Prin aceasta se poate rezolva conflictul dintre cele două. Mai mult, el considera că, de una singură, raţiunea era insuficientă, deoarece cel mai adevărat şi limpede sens poate fi înţeles doar atunci când raţiunea este iluminată de revelaţie. Raţiunea de sine stătătoare ţinea de obiectivitatea academică a

scolasticismului, în timp ce revelația activa înțelegerea subiectivă și adevărata comprehensiune spirituală. Astfel, teologia academică oferea conținutul linear, dar numai revelația putea oferi contextualizarea nelineară necesară înțelegerii.

Credința căutătorului spiritual modem nu are doar misiunea de a integra, dar şi sarcina de a corela credința cu o lume dominată de ştiință şi tehnologie şi manipulată de media. Atacurile suplimentare sunt consecința discreditării logicii şi rațiunii prin influența atotpătrunzătoare a distorsiunilor şi erorilor filozofice, politizate, care predomină şi prin care standardele integrității au fost atât de mult subminate, încât falsitatea a câştigat acum o poziție egală cu credibilitatea şi adevărul.

Ca urmare, un tribunal din Washington a hotărât că nu mai există nicio bază pentru calomnie, pentru că nicio afirmație (în virtutea „libertății de exprimare”) nu trebuie susținută de fapte materiale confirmabile. Prin aceasta, minciunile fățişe şi adevărul verificabil se află pe poziții egale. (Această hotărâre calibrează la 170).

Deşi, de-a lungul perioadelor istorice, credința a fost supusă în mod repetat atacurilor, acum, chiar şi rațiunea însăşi este subminată în esența ei, astfel încât frânează efectiv capacitatea minții umane de a testa realitatea. Inversarea adevărului şi falsității şi a binelui şi răului este exprimată cu cinism de liderii politici ai lumii, dar şi de reprezentanții lumii academice dominante (ex., relativismul etic şi moral şi

deconstrucționismul postmodernist). (Deconstrucționismul este o noțiune care denotă o demolare, o dezasamblare, o demontare, o descompunere a societății umane care s-a perpetuat de-a lungul generațiilor vreme de mii de ani, precum şi înlocuirea societății tradiționale şi naturale cu o societate umană total diferită, bazată pe principii şi fundamente noi. (N.T))

Substituirea Divinității cu narcisismul

Atacurile generalizate asupra integrității învățăturilor religioase se suprapun peste asalturile de mai sus, asupra rațiunii. Una dintre cele mai mari religii ale lumii a apărut acum ca religie a urii, terorii şi morții, care, cu prefăcută evlavie, citează „îngăduința lui Dumnezeu".

În America, „creştinismul liberalist" s-a înclinat în fața postmodernismului şi ideologiei politice relativiste într-o asemenea măsură, încât infirmă fundamentul propriei sale credințe; de exemplu, el respinge apartenența la Sfânta Treime şi Divinitate a lui Iisus Christos. Drept urmare, numărul membrilor bisericilor protestante s-a redus la jumătate, şi chiar unele biserici

catolice au pierdut mulți membri, din cauza încercărilor de a se „moderniza”.

Impactul modernizării este demonstrat de promovarea paradoxală a secularizării creştinismului însuşi, prin mijloace precum substituirea terminologiilor „înainte de Christos”, cu „înaintea Erei Noastre” sau „După Christos, cu „După Era Noastră”. Acest lucru e acceptat ca fiind un subiect „sensibil” (înțelesul pentru răsfățatul narcisism) pentru islamiştii necreştini (care deja respinseseră în mod oficial calendarul occidental, la ordinul Ayatolahului). Cu toate acestea, în mod paradoxal, astfel de modificări nu i-au „sensibilizat” pe creştinii din întreaga lume, în două mii de ani de istorie. Acest afront adus creştinismului a fost urmat de unul şi mai ofensiv, atunci când Arhiepiscopul de Canterbury a sugerat, în 2008, că Marea Britanie e de acord cu legea Sharia. (Vezi Woodward şi Butt). Amenințarea islamistă ca libertate de exprimare în Europa este semnalată de editorialişti precum Kathleen Parker *(Washington Post,* 15 februarie 2008).

Aşadar, pentru a nu „supăra” pe nimeni, creştinismul ar trebui să elimine toate referirile la Iisus Christos; budismul ar trebui să elimine toate referirile la Buddha; iudaismul ar trebui să elimine toate numele profeților sau numele evreiesc al lui Dumnezeu. Oricum, în realitate, lumea occidentală e fixată pe indicarea numerică a anilor. Acesta este anul 2008. Indiferent cum este indicat, 2008 marchează două mii opt ani după naşterea lui Christos. Anul „350 î.Hr”., după cum

ştie toată lumea, înseamnă trei sute cinci zeci de ani înainte de naşterea lui Christos.

Chiar travestit fiind în „Era modernă”, anul numeric încă se raportează la naşterea lui Christos. (Poate că o adevărată „Eră modernă” ar trebui redatată, pentru a începe cu descoperirea electricității de către Thomas Edison sau poate cu descoperirea motorului cu aburi sau, în mod cert, cu naşterea cipului de silicon şi a calculatorului.)

După „poliția gândurilor”, apar şi altele: „poliția limbajului”, „poliția emoțiilor”, „poliția sexelor”, „poliția orientărilor sexuale” şi „poliția sensibilității religioase” (vezi Dierker, 2006). După cum se poate observa, toate atitudinile chipurile „sensibile”, „corecte” şi „superioare” sunt intrinsec legate de narcisism, prin care se aşteaptă ca lumea să hrănească egoul infantil al tuturor. Acest lucru generează o pretinsă lume a aşteptărilor juvenile şi a conflictului permanent între grupări auto-interesate, care duc la dezintegrare socială şi, în cele din urmă, chiar la pierderea capacitắți de supraviețuire fizică. Poate că ceea ce trebuie este „poliția narcisismului”. Actuala folosire peiorativă a termenului „insensibil” este, în mod evident, insensibilă în sine, fiind un epitet menit să-i insulte pe alții.

Din cele de mai sus, este evident că termenul „sensibil” înseamnă supunerea şi aservirea față de propria nevroză egotică, denumită în mod obişnuit egoism/interes. Când, ipotetic, e proiectată asupra altora, pentru a nu „răni sentimentele*” unor persoane

importante, probabil nişte terorişti (care omoară mii de oameni), sentimentele *adevărate* ale celor 750 de milioane de pasageri (anual) ai liniilor aeriene ale Statelor Unite sunt ignoraţi cu desăvârşire când trec prin nesfârşitele bariere de securitate, puncte de control, tot felul de controale şi întârzieri interminabile. Un terorist cu bombe ascunse în pantofi face ca 750 de milioane de perechi de pantofi să fie scoase anual din picioarele pasagerilor, cu un cost incredibil. Această măsură se bazează pe prezumţia conform căreia cei care călătoresc în Statele Unite au o stimă de sine foarte fragilă şi se pot simţi „jigniţi" dacă sunt întrebaţi de unde vin etc. Este notabil faptul că alte ţări nu sunt atât de neglijente, şi folosesc prelucrarea datelor (inclusiv scanarea irisului) ca pe o chestiune de bun simţ şi în interesul raţional, de a apăra şi a asigura supravieţuirea unei suveranităţi legitime.

În psihanaliză, sindromul nevrotic mai sus menţionat poartă numele de „formare reactivă", în care individul su- pra-compensează un defect, exagerând opusul acestuia. Astfel, persoana „sensibilă" este de fapt cea care învaţă să devină, în mod grosolan, insensibilă la sentimentele celorlalţi. Prin acest procedeu, minoritatea caută să conducă majoritatea, pentru a avea grijă de propriul său interes. Odată cu responsabilizarea matură, în ceea ce priveşte autocentrarea pe sine, ne „detaşăm" de aceasta, aşa cum ne îndeamnă cântecul trupei rock Eagle (ex. sfatul despre „iubirea istovitoare", pe care ni-l dă Bill Crosby). Alternativa este să aduci

întreaga societate la cel mai mic numitor comun, care, în cele din urmă, amenință supraviețuirea însăşi, dincolo de grija nevrotică ce îi menajează pe suspecții de terorism, cărora orice confruntare le poate „răni sentimentele”.

În ciuda celor de mai sus, moralitatea rămâne, de secole, linia directoare pentru conduită, şi peste 50% din populația americană aderă la principiile morale de bază (conform sondajelor Gallup, 2006). Totodată, peste 80% dintre oameni consideră că, în prezent, asistăm la un declin moral.

Substituirea emoţiilor cu realismul

Pe Scala Conştiinței, nivelurile situate sub 200 indică falsitate şi emoții negative. Nivelurile de calibrare 200 şi peste 200 denotă niveluri progresive de adevăr şi emoții pozitive, în zona nivelului 400, adevărul este revelat ca logică şi rațiune, care, prin aceasta, au prioritate față de emoții. Copilăria e dominată de emoții şi doar maturizarea subordonează emoțiile realismului rațiunii. În cele din urmă, are loc o integrare prin care omul „se simte bine” când este rezonabil şi realist. În primul rând sunt ținute sub control emoțiile negative, şi doar emoțiilor pozitive li se permite să se manifeste pe deplin.

Emoțiile situate sub nivelul 200 sunt narcisiste şi de natură animalică/egotică. Deşi atitudinile egocentrice sunt adesea explicate logic şi scuzate (doar sunt

„omeneşti”), ele nu sunt vrednice de laudă ca atare. Emotivitatea exagerată este considerată infantilă şi nepotrivită pentru viața publică sau discursul serios.

Se aşteaptă ca o persoană matură să aibă dezvoltată capacitatea de a fi responsabilă pentru propriile sale emoții. La nivelurile conştiinței situate sub 200, „emoțiile” sunt considerate prioritare, fiind folosite adesea pentru a intensifica şi legitima orice fel de comportare. De aceea e o mare lipsă de comunicare între segmentele societății situate deasupra şi sub nivelul 200.

Narcisismul încurajează emotivitatea ca substrat al constrângerilor rațiunii şi foloseşte emoțiile ca mijloace de a-i controla pe ceilalți. Astfel, dacă 1% din populație se simte stânjenită când se face o referire la Divinitate, se presupune că 99% dintre oameni, care sunt deişti, pot fi ignorați, pentru că sentimentele „lor” nu contează. Aşa apare ciudățenia dominării majorității de o minoritate nevrotică şi imatură. Acest proces stă la baza a 98% din demonstrațiile dizidenților, prin care egocentrismul e proslăvit ca „drepturi” de care trebuie să se țină seamă. Prin urmare, „drepturile” justifică violența, dezordinea, incendierea premeditată, furtul, genocidul şi distrugerea, aşa cum le exprimă meciurile de fotbal sau răzmerița de pe străzile Parisului. Narcisismul este o poziționalitate păgubitoare, care se transformă rapid în rasism, sexism şi religionism, dar şi în polemici de profil.

Principiile călăuzitoare tradiționale

Învățăturile religioase/spirituale au susținut de multă vreme că energiile negative împinge omenirea să se opună evoluției spirituale şi să atace puritatea şi adevărul. În mod tradițional, aceste energii au fost descrise ca fiind „rele”, „satanice”, „demonice” sau „din astralul inferior”, ceea e înseamnă că ele îşi au originea în dimensiunile „lipsite de credință”. Cele care se opun şi caută să învingă adevărul, înlocuindu-l cu falsitatea, au fost numite energii „luciferice” (negarea lui Dumnezeu cu aroganță). Energiile care caută să distrugă puritatea şi iubirea au fost considerate „satanice”. În timp ce energiile luciferice caută cu încăpățânare să dețină puterea şi controlul, energiile satanice stimulează subjugarea sexuală, profanarea şi implicarea în sadism, violență, război şi distrugere. Ambele energii folosesc tentația şi seducția şi se ascund cu abilitate în blana oii, invocând chiar îngăduința lui Dumnezeu (atitudine regăsită în mod obişnuit la bolnavii psihici, cum este faimosul ucigaş Son of Sam/Fiul lui Sam).

Influența exercitată de aceste două energii este demonstrată şi convertită cu brio în societatea de astăzi, impactul lor fiind amplificat şi consolidat în mare măsură de media. Ambele tendințe sunt lăudate de liderii lumii şi celebrități carismatice. Toate tendințele distructive țintesc credulitatea şi slăbiciunea morală a oamenilor, care rezultă din esența narcisistă a egoului

însuşi, din care se nasc aceste orientări, care tind să-şi sporească singure puterea.

De la un capăt la celălalt al istoriei religiei se poate observa şocul produs de energiile care îl consideră pe Dumnezeu duşmanul suprem şi caută, de aceea, să dezavueze adevărul religios sau să-L redefinească pe Dumnezeu prin imagini şi concepte satanice. Trebuie observat marea cădere a nivelului de calibrare al creştinismului, după Conciliul de la Niceea (Primul conciliu de la Niceea a fost primul conciliu ecumenic, care s-a desfăşurat în anul 325; El a fost convocat de împăratul Constantin cel Mare. Sinodul a discutat problemele ridicate de Arius din Alexandria, care susținea că Isus din Nazaret nu ar fi fiul lui Dumnezeu născut din veşnicie, ci doar o creatură a Tatălui, care, în singurătatea lui, l-ar fi creat pe Iisus şi l-ar fi înfiat) (de la peste 900, la zona 400). Semnificativă pentru această prăbuşire este, de exemplu, includerea Cărții Revelațiilor (cal. 70) în Noul Testament (care, fără Cartea Revelațiilor, calibrează la nivelul 800).

De egală semnificație este şi declinul islamismului şi al fondatorului său, care a fost descris anterior, (vezi şi *Adevăr versus Falsitate*, Capitolul 16). Mahomed calibra la nivelul 700 în vremea în care dicta *Coranul,* dar trei ani mai târziu, el a căzut brusc la nivelul 130, şi-a scos sabia şi, în anul 629 d.Hr. a început nesfârşitele războaie „sfinte”, care continuă şi astăzi. (Jihadul calibrează la nivelul 30).

De asemenea, extrem de dăunător pentru islamism a fost apariția Wahhabismului (cal. 30) (Wahhabismul este o mişcare religioasă care a luat naştere în Nedjd, o parte a Arabiei Saudite neunificate, iar termenul de wahhabism vine de la numele inițiatorului acestei mişcări, Abd al Wahhab), prin conducătorul său, care calibrează la nivelul 20. Învățăturile nocive ale Wahhabismului au fost consolidate în continuare de Sayyd Qutb (cal. 75). Actuala lege islamică (Sharia) calibrează la 190, profețiile apocaliptice islamice calibrează la 70, iar „triumfalismul", la 50.

Interesant este faptul că 80% dintre oamenii care calibrează peste nivelul 200 consideră că islamismul modern reprezintă un pericol şi o amenințare, în timp ce doar 40% dintre cei situați sub nivelul 200 susțin acest punct de vedere.

O altă greşeală proprie islamismului a reprezentat-o venerarea lui Mahomed în locul lui Dumnezeu. Mahomed a fost doar un profet sau mesager şi, în cea mai bună perioadă a sa, care a durat numai trei ani, el a calibrat la nivelul 700) (Dumnezeu/ Allah calibrează la Infinit). El a căzut apoi în capcana puterii lumeşti prin război. Declinul treptat al islamismului este detaliat în cărțile *What the Koran Really Says [Ce spune cu adevărat Coranul]* (Warraq, 2002) şi *Jihad Incorporated [Jihadul integrat]* (Emerson, 2006). O clarificare ulterioară este oferită de lucrarea *Thinking Like a Terrorist [Gândire de terorist]* (German, 2007).

Nici Biserica Romano-catolică nu a rămas imună la acțiunile subversive sau la atacul satanic (ex., Inchiziția). Acest lucru a fost demonstrat mai recent de epidemia de pedofilie în rândul clerului, care a fost suficient de mare pentru a falimenta şi închide numeroase dioceze. Acest lucru a fost impulsionat de miile de procese intentate de victimele pedofiliei.

Pe lângă tragediile la nivel instituțional, mai sunt şi mulți „mentori spirituali căzuți", din vremurile recente şi actuale, care au avut un nivel înalt de calibrare, situat, de obicei, la mijlocul intervalului 500 sau chiar până la nivelul 700, dar care au căzut mai târziu din cauza seducției, strălucirii şi tentațiilor rolului. Acesta e rezultatul defectelor nerecunoscute ale egoului şi al slăbiciunilor reliefate de puterea asupra altora. Acestea includ seducția sexuală, rolurile jucate de poziția dominantă şi de bani şi sensibilitatea exagerată la infatuarea egoului spiritual, publicitate şi ambiția de „a avea cât mai mulți discipoli". (Astfel de lideri căzuți au făcut acest lucru deoarece proprii lor învățători nu i-au avertizat în legătură cu pericolele).

Vicisitudinile demersului spiritual au fost descrise de sfinți celebri ai istoriei (ex., *Confesiunile Sfântului Augustin* ş.a.). Până şi Buddha a fost „hărțuit de demoni", care căutau slăbiciunile sau defectele spirituale, iar Iisus Christos a asudat sânge în Grădina Ghetsimani. În strădania spirituală de fiecare zi, confuzia minții poate influența de la suprafață sau din

interior, ca de exemplu, seducția bălăcelii în vinovăția şi chinul orgoliului spiritual.

În lumea modernă, obstacolele şi barierele apar ca rezultat al calității vieții moderne înseşi, cu seducția premeditată şi orchestrată a atenției şi energiei şi a valorilor ei lipsite de integritate şi atacurile asupra rațiunii şi a evaluării realității înseşi. Comunicarea online pe bloguri reprezintă sursa de „vânat şi hrană” pentru ambele energii politizate: satanică şi luciferică (ex., atât de mult promovatele site-uri ale urii).

O descoperire interesantă a cercetării recente este inversarea modului de a observa cauza şi efectul în cazul cuvintelor şi atitudinilor pline de ură. Blana oii este prezumția propagată, conform căreia anumite evenimente lumeşti reprezintă „cauza” urii, care este astfel îndreptățită şi raționalizată ca fiind justificată. Cercetarea calibrării conştiinței dovedeşte că ordinea este de fapt inversată (cititorul poate confirma personal acest lucru). Ura personală a existat a priori, ca trăsătură a personalității, care a căutat apoi scuze externalizând prin cuvinte pline de ură etc. Presupusa ură caută mai degrabă scuze în exterior, care pot fi blamate apoi ca reprezentând „cauza”.

Acest lucru a fost demonstrat cu prisosință în cel de-al II-lea Război Mondial, în timpul căruia nici măcar militarii nu-i „urau” pe duşmanii lor, realizând că atât naziştii, cât şi imperialiştii japonezi acționau în conformitate cu îndoctrinarea şi constrângerea ideologică. Militarii chiar îşi dădeau mâna şi salutau

vitejia adversarului, iar unii dintre ei chiar au devenit din duşmani, prieteni pe viață.

Trebuie remarcat faptul că cei care urăsc, pur şi simplu „iubesc” ura şi se agață de ea cu tenacitate. Unele persoane stăpânite de ură au fost intens mediatizate şi au devenit specialişti bine plătiți, care se bucură de marea satisfacție narcisistă a unei publicități susținute. Prin urmare, războiul devine teatrul favorit al celor dominați de ură şi al subterfugiului victimizării.

Protecţie şi apărare

Prin cercetarea extensivă a conştiinței, nivelurile calibrate ale adevărului în privința căilor religioase şi al învățătorilor sunt acum disponibile, oferind un făgaş clar, pentru care, de-a lungul istoriei, au existat o mulțime de opțiuni confuze. Miza jocului o reprezintă soarta sufletului etern al omului. Prin urmare, alegerea unei învățături sau a unui învățător integru merită cele mai mari eforturi şi cele mai bune intenții. Este ca şi cum te-ai întreba dacă ai vrea să zbori cu un avion condus de un pilot calibrat la 170, deşi oamenii fac acest lucru fără să le pese, cu siguranța lor spirituală, care este, de departe, mult mai importantă decât supraviețuirea lor fizică.

Rezistența interioară la evoluție spirituală e o consecință a structurii egoului însuşi, care nu este conştient de propriile limitări şi de tendința lui spre greşeală („ignoranță^)- Ea apare deoarece este foarte

uşor indusă în eroare de aparență şi incapabilă să recunoască esența. Această problemă nu mai e gravă, întrucât calibrarea conştiinței reprezintă un efect al esenței, nu al aparenței. Astfel, marile blocaje în calea adevărului, care au fost semnalate de Socrate, Descartes, Iisus, Krishna şi Buddha, nu mai împiedică evoluția spirituală.

Înşelătoria spirituală nu mai este posibilă acum, pentru că blana oii nu mai poate constitui un mijloc de înşelăciune, în esență, ceea ce e pur, adevărat şi sfânt calibrează ca atare, iar falsitatea poate fi dezvăluită chiar şi de brațul unui copil nevinovat (video - *Adevăr versus Falsitate*, Hawkins, 1995).

CAP. 18 - Narcisismul: Venerarea egoului

Autoritatea morală: Conflictul major

Lumea de astăzi se caracterizează printr-o luptă feroce pentru „autoritate morală”. Atracția o reprezintă trufia înnăscută şi puterea pe care o simte când îi domină şi îi controlează pe alții. Această luptă concurențială se regăseşte în toate țările, sistemele politice şi filozofice şi în toate culturile, care pretind superioritate morală şi, drept urmare, justificare pentru toate acțiunile lor. Victimizarea reprezintă uşa din dos, prin care „a face ceva greşit” devine un instrument de manipulare pentru şantaj şi exploatare morală.

În societatea de astăzi, condusă de media, chiar şi cele mai extreme comportamente, dar şi declarațiile bizare, halucinante, sunt situate pe o poziție egală cu cea a adevărului. Prin acest şiretlic, aşa-zisele drepturi şi revendicări capătă valoarea adăugată de a fi „îndreptățite” şi „superioare”, prin care totul poate fi justificat, scuzat sau, cel puțin, simpatizat de opinia publică. Acum, lumea nu I se mai închină lui Dumnezeu, ci egoului, hrănind, astfel, proslăvită retorică narcisistă şi falsitatea ostentativă, care, adeseori, sunt de natură psihotică. Societatea este acum o arenă a luptei pentru autoproclamatele şi preamăritele „drepturi” morale, care sunt de fapt expresii ale egocentrismului pus în slujba câştigului.

Acceptarea binevoitoare a celor mai grosolane deformări ale corectitudinii, adevărului sau integrității confirmă punctul de vedere fundamental al cercetării ştiințifice, conform căruia esența narcisistă a egoului

este, şi a fost pe tot parcursul istoriei, canalia ascunsă, care a dus la declinul tuturor culturilor şi caută şi acum moartea celor nevinovați, sub masca „religiei”.

Aceste tendințe actuale ies la suprafață sub forma „liberalizării” creştinismului modem (Allen, 2006), motiv pentru care participarea a scăzut cu 50%. Liberalizarea se extinde într-o asemenea măsură, încât este negată chiar întruparea Divină a lui lisus, Trinitatea sau sacralitatea Sfintei împărtăşanii, cărora li se substituie ideologii politice sexiste. (Lenny Bruce, cunoscutul comic şi critic social, remarca faptul că „Oamenii părăsesc bisericile în masă, întorcându-se la Dumnezeu”).

S-ar putea pretinde că prin hrănirea „sensibilității”, „Mama Natură” ar trebui să fie „Mama-Tatăl Natură”. Din punct de vedere gramatical, pronumele „El” (Dumnezeu) este generic şi nu specifică apartenența la un anumit sex. În mod similar, termenul „om” se referă la omenire în general şi nu la sexul masculin în sine.

Faimoşii maeştri spirituali ai tuturor timpurilor, care calibrează cu toții la nivelul 1.000, au avertizat în legătură cu blasfemia ridiculizării Divinității şi nerecunoaşterii esenței Divine a lui Dumnezeu, care calibrează la nivelul 20. Ar putea părea pretențios şi absurd să violezi în mod voit un principiu atât de serios şi, în schimb, să dai frâu liber unei ideologii politice care este produsul ateistului Herbert Marcuse sau al dialecticii marxiste ateiste (cal. 135). Prin urmare, preoții protestanți, episcopii, ba chiar şi arhiepiscopii, ar

părea că violează exact premisele propriului lor adevăr religios. Nivelul calibrat al intelectualizărilor (cal. 190) implicate indică limitare şi lipsa iluminării, deoarece se consideră că Iisus Christos este avocatul cuiva în Rai, în fața Tatălui, şi nu că, de fapt. El e renegat în mod public.

Lăcomia vorace a egoului pentru orgoliul de a deține autoritate morală îl determină să respingă atât rațiunea integră, cât şi credința religioasă, cărora le substituie concepte inferioare. De asemenea, răsturnarea adevărului e folosită pentru a justifica, raționaliza şi considera că toleranța față de măcelărirea oamenilor nevinovați în numele lui Dumnezeu (Allah „cel Milostiv") este un act de superioritate morală. În Coran, sunt versete care calibrează la nivelul 90 şi care neagă totalmente învățătura avansată a Coranului per ansamblu, citând astfel: *Tăiați-le capetele* (cal. 10), *Ucideți-i pe necredincioşi oriunde îi găsiți* etc. (barbarie; vezi Scheuer, 2007).

Prin preschimbarea adevărului în falsitate, viața pe Pământ s-a transformat în frică, pericol şi amenințare. Este semnificativ faptul că. În multe moschei din Statele Unite, se predă ideologia teroristă (King, 2007).

Aşadar, prin atitudinea de superioritate morală, profunzimea atavică a „Id"-ului lui Freud este declarată a fi cuvântul lui Dumnezeu. Ca urmare a presupusei autorități morale, toate formele de depravare/viciu sunt aprobate, ba chiar stau la baza apărării în fața legii, prin raționamentul că „orice" şi toate comportamentele sunt

legale şi acceptabile, deoarece „acțiunea este un „mijloc simbolic de exprimare”, după cum a declarat „autoritatea morală” a justiției Statelor Unite (cal. 190).

Prin „autoritate morală” ecologiştii provoacă incendii în mod premeditat, aruncă în aer case şi clădiri, iar militanții fondatori ai organizațiilor politice adepte ale libertății declară război întregii omeniri. Trădătorii devin eroi. iar revolta este declarată a fi expresia vrednică de laudă a pretinsului idealism elevat, prin care orice mod de comportare poate fi explicat. A-ți învinui propria patrie este acum un act de mare patriotism.

Dacă justiția a declarat că acțiunile sunt modalități simbolice de exprimare şi că exprimarea e liberă, atunci, în mod evident, anarhia este noua lege a pământului. De aceea scrierile lui Chomsky (cal. 180), Marcuse (cal. 150), Foucault (cal. 90) şi ale altora îi înlocuiesc pe marii Avatari (cal, 1.000). Dacă, după cum ne învață relativismul, judecata sănătoasă şi cea nesănătoasă (nebunia) sunt mai degrabă nişte forme lingvistice convenabile ce definesc oprimarea, fără a avea o veridicitate inerentă, atunci haosul anarhic devine idealul, aşa cum demonstrează Rebeliunea din Watts (Rebeliunea din Watts a avut loc în cartierul Watts din Los Angeles, în anul 1965, şi a durat şase zile. Urmările sale au fost 34 de morți, 1.032 de răniți şi pagube materiale de 40 de milioane de dolari), dezastrul post-Katrina, străzile Bagdadului şi anarhia luptelor de pe terenurile de fotbal.

Idealizarea presupusei superiorități a relativismului moral spulberă descoperirea conform căreia „noua moralitate" e pur şi simplu raționalizată ca lipsă de moralitate. În mod paradoxal, noile viziuni extinse, modernizate asupra libertății sunt întărite mai târziu de măsurile justificat totalitariste, conform „noului limbaj" şi „noii gândiri" din faimoasa carte *1984* (Orvvell.1983). Aceste presupuneri acționează sub forma actualei poliții a gândurilor din campusurile universitare, a poliției sănătății, a poliției părinților copiilor obezi şi a universalei *Poliției a Limbajului* (Ravitch, 2003). Astfel, pretinsa libertate a moralității postmoderniste se autoinvalidează prin autonegare (vezi *Tyranny of Tolerance [Tirania toleranței],* Dierker, 2006), după cum demonstrează atacurile studențeşti îndreptate chiar şi asupra capelelor din universități. Prin opiniile sale politice, „liberalismul" de extremă stângă devine control şi constrângere totalitară. (Eliberatorul de astăzi este dictatorul de mâine).

Faptul că atât negarea credinței, cât şi a rațiunii generează mai degrabă corupție şi degenerare, decât eliberare, este dovedit de numărul exploziv al închisorilor şi aresturilor din Statele Unite, dar şi de hoardele de bolnavi mintal şi oameni ai străzii. Superioritatea morală reprezintă, totodată, relativismul tuturor războaielor, care se înmulțesc viguros sub umbrela justificărilor idealiste. Astfel, libertatea devine un subterfugiu cvasi-moralist şi un camuflaj pentru depravarea bătăioasă şi degenerativă, dar şi pentru

autoglorificarea cu ajutorul simpatizanților și suporterilor.

Un studiu al Universității San Diego, care a durat douăzeci și patru de ani, a confirmat creșterea progresivă a narcisismului la generațiile succesive de studenți. Dorința de a apărea la televizor, de a avea o *Imagine publică,* crește simțitor și își face prezența prin manifestarea grosolană a invidiei, care încurajează ura fățișă, sub stindardul libertății de exprimare, care calibrează la nivelul 60. Susținătorii și apărătorii unor asemenea manifestări devin ipocriți și se delectează cu un astfel de spectacol cu ciudățenii ale naturii, „minunat“ (profitabil), dar atât de anormal.

Devine evident faptul că setea pentru atenția publică a media este de fapt o formă de dependență, care conduce la extreme compulsive, așa cum sunt confesiunile false, înregistrarea crimelor televizate, provocările intenționate („țintite”), fabricarea intenționată de scenarii în acțiunile poliției (ex., prinderea „în flagrant”) sau în prezentarea „victimelor”. Prin șiretlicuri ingenioase, guvernul Statelor Unite este permanent prezentat ca fiind inflexibil în privința problemei separării imigranților ilegali de copiii și familiile lor. O altă strategie favorită o reprezintă măsura de expunere a comportamentului sexual fățiș sau chiar acțiunile criminale filmate „cu camera ascunsă”. Chiar și extremiștii islamici se prind în acest joc, prin decapitarea femeilor misionare sau aruncarea în aer a autobuzelor pline cu copii. Islamismul militant

exploatează atenția media, lucru pe care îl face, personal, şi Bin Laden.

„Superioritatea morală a mult-lăudatei libertăți de exprimare (cal. 190, acum, în Statele Unite), prin publicitatea ei voită, devine o sabie cu două tăişuri a sinuciderii sociale, prin care structura socială, dar şi cea academică, se prăbuşesc treptat, ca urmare a politizării tuturor lucrurilor, pentru a estompa esența prin colorarea percepției sau conceptualizare (Krauthammer, 2007). În mod paradoxal, structura de bază a societății este pusă acum laolaltă cu pragmatismul aspectelor economice, industriei, afacerilor şi activității corporatiste (cal. de la 350, la 380), fiind apoi întărită de tragerea la răspundere, structura juridică, de temeinicie şi responsabilitate.

Wal-Mart este compania care aprovizionează acum zonele dezastrelor cu mijloace de supraviețuire, în timp ce birocrația guvernamentală orbecăie şi se bâlbâie.

Wal-Mart este cea mai mare companie din domeniul comerțului cu amănuntul la nivel mondial şi cea mai mare companie din lume, după cifra de afaceri, conform listei Forbes Global 2000, în anul 2008. Wal-Mart este compania cu cei mai mulți angajați, circa 2.100.000 în 2008. Compania este listată la bursa New York Stock Exchange.

Puterea „ism"-ului

S-a descoperit, prin intermediul cercetării conştiinţei, că sufixul „ism" calibrează la 190 şi denotă declinul unei întregi cunoaşteri sau al unui set de idei de bază, atunci când devine un sistem de credinţe predominant, politizat şi tratat în mod emoţional, ai cărui susţinători îşi iau apoi aere de superioritate morală. Astfel, cuvântul fundamental înseamnă un lucru, dar cuvântul „fundamentalism are un alt colorit şi o altă semnificaţie. Până şi ştiinţa devine mai puţin integră când devine „scientism" (SCIENTISM - Concepţie filozofică iniţiată la sfârşitul sec. XIX şi manifestată prin afirmarea multilaterală a spiritului ştiinţific (şi adesea prin absolutizarea rolului ştiinţei), cf. DEX) (ex., ecologism sau reducţionism materialist). Odată ce un sistem de credinţe devine un „ism", el îşi face prozeliţi şi caută să se convertească. Este de remarcat faptul că superioritatea morală îi conferă esenţei narcisiste a egoului statutul suplimentar de a fi „special" şi puterea implicită a preamăririi consimţite.

Egoul spiritual e atras de dobândirea unor „puteri" speciale, care devin o momeală în plus pentru participanţii la aşa-zisele seminare spirituale, unde se promit „minuni" în vederea profitului (cal. 200), pentru a căpăta aspectele atrăgătoare ale aşa-ziselor puteri Divine (siddhis), prin inducerea stărilor modificate de conştiinţă. Mai este şi atracţia magică exercitată de supranatural, dar şi de etichetarea învăţăturilor obscure

drept „secrete”, „extraterestre”, „misterioase”, şi cărora li se dă şi mai mult farmec numindu-le „învățături tainice” (cal. 160).

Învățăturile spirituale integre, care calibrează foarte sus pe scala conştiinței, sunt gratuite şi transparente, în timp ce învățăturile „secrete şi învăluite în mister” se oferă la un preț mare, iar seminarele în care se intră în stări modificate de conştiință sau se acordă binecuvântări speciale pot costa mii sau chiar zeci de mii de dolari, ba chiar şi mai mult.

Atracția pentru rituri, incantații şi ritualuri magice, secrete, este, desigur, un atribut al naivității fanteziste a unui copil. Acest lucru e atestat de popularitatea cărților Harry Potter, care descriu în mod atractiv misterul, clarviziunea şi puterile magice. Acelaşi caracter special li se atribuie şi celor care fac channelling, medium-urilor, clarvăzătorilor, vizitatorilor din „alte dimensiuni” şi extratereştrilor, „mesagerilor din viitor”, celor „reîncarnați din apostoli” ş.a.m.d.

Idealismul ca superioritate morală

Cuvântul „idealist” înseamnă ipotetic, în ciuda denumirii sale atrăgătoare. Toată distrugerea omenirii a fost energizată de anumite „idealuri”“ ideologice bombastice (ex. „Deutschland uber alles” [Germania mai presus de orice]; „Muncitori uniți-vă, nu aveți de pierdut decât lanțurile”; „Alăturați-vă Frontului Eliberării”; „Susțineți Guvernul poporului” etc.).

În accepțiune politică, „ism”-ul, cum este cazul în cuvintele socialism şi comunism, indică instrumentul atrăgător al sloganului sau al ideii conform căreia, prin simpla repetare devine un fel de religie în care sacrificiul e considerat, ba chiar promovat ca fiind un act de eroism, aşa cum sunt glorificarea teroriştilor sinucigaşi, a piloților kamikaze şi a luptătorilor pentru libertate. O astfel de fanfaronadă reprezintă un semn distinctiv al extremismului dezaxat, care sprijină, ba chiar promovează sacrificiul de sine, uciderea altor oameni, inclusiv a copiilor, iar integritatea spirituală este sprijinită şi promovată printr-o largă expunere prin intermediul producțiilor de televiziune.

În spatele unei astfel de mişcări, a cărei denumire se termină în „ism”, se află egomania liderilor, dar şi a susținătorilor acestora, care amplifică intoxicarea hipnotică a demonstrațiilor în masă şi a discursurilor teatrale. Din nou, motorul comun tuturor acestor mişcări este îndemnul la revendicarea superiorității morale (Lenin, Stalin, Preşedintele Mao, Pol Pot, Arafat, Bin Laden, Castro şi actualii conducători ai Coreei de Nord, ai Americii de Sud şi ai Orientului Mijlociu/Iranul, care calibrează sub 180).

Moralitatea autentică

Moralitatea şi etica integră, asemenea raţiunii şi credinţei veritabile, sunt temeinic fundamentate pe smerenia lucidă, prin care esenţa înlocuieşte aparenţa şi percepţia socializată.

Moralitatea ca virtute e reprezentată de etica trăsăturilor caracteristici, aşa cum sunt consideraţia faţă de alţii, cinstea, integritatea, responsabilitatea, precum şi respectarea principiilor spirituale de bază. A fi blajin, afectuos, încurajator, politicos, binevoitor, atent cu cei din jur şi serviabil nu înalţă drapelul vreunei cauze şi nici pe cel al superiorităţii. De aceea, moralitatea este un mod smerit de a exista în lume mai degrabă de dragul ei, decât pentru câştig sau pentru umflarea în pene a egoului. Efectele sunt lăuntrice, dar sunt resimţite şi ca stări de bucurie şi ca stimă de sine crescută pe baze realiste.

Aceste trăsături de caracter sunt esenţiale pentru evoluţia şi progresul spiritual, care necesită disciplină, smerenie şi tărie sufletească, dar şi determinare. Ele conduc la rugăciune şi la practicarea principiilor spirituale în toate aspectele vieţii, alături de conştientizarea faptului că omul este răspunzător în faţa lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut cu darul vieţii. (Această afirmaţie calibrează ca adevărată la nivelul Infinitului. „Vouă însă, vă sunt numărate toate firele de păr de pe cap” (Matei, 10:30) exprimă un adevăr confirmabil).

Moralitatea veritabilă nu duce la mândrie, ci la smerenie, recunoştinţă şi bunăvoinţă, prin care, în cele din urmă, frumuseţea, perfecţiunea şi sfinţenia inerentă întregii Creaţii erup sub forma revelaţiei; aşa se explică dictonul: „Dreaptă şi îngustă e calea... nu risipi timpul”. Odată cu maturizarea spirituală, omul înţelege că această viaţă e preţioasă şi prea valoroasă pentru a o risipi cu dorinţa de a fi superior altora sau cu alte iluzii închipuite, care hrănesc egoul.

Raţiunea şi credinţa: reconcilierea

După cum s-a menţionat anterior, raţiunea se ocupă de simboluri şi fenomene concrete, lineare, conforme cu dialectica raţională a logicii şi stabilitatea definirii. Acest proces are drept rezultat concluzii confirmabile, deoarece acestea sunt efecte ale premiselor. Regulile logicii, asemănătoare cu cele ale matematicii, sunt stricte şi lineare, pentru că ele nu sunt flexibile sau supuse denaturării personalizate. Astfel apare necesitatea suplimentară a „testului de concordanţă” (Model statistic al concordanţei dintre rezultatele experimentale şi expectativa teoretică), ceea ce înseamnă că simbolurile reprezintă acelaşi nivel de abstractizare. Prin urmare, un subiect este limitat la un nivel specific de abstractizare sau la o categorie, clasă, specie, gen, deci la exemplul specific. Astfel, prin deducţie, nu se poate pretinde că o pasăre e într-adevăr doar un mamifer cu pene.

Falsificarea nivelurilor de abstractizare şi violarea principiilor de bază au ca urmare declinul şi denaturarea rațiunii la nivelul descris, în mod tradițional, ca fiind „retorică" (cal. 180), care se caracterizează prin violarea principiilor fundamentale pentru beneficiu meschin.

În limitele şi respectând regulile rațiunii, declarațiile trebuie să fie dovedite. Falsitatea reprezintă o violare periculoasă, dar şi un indicator al unui nivel de conştiință scăzut şi al lipsei de integritate sau inteligență.

În sfera ei, rațiunea este foarte pragmatică şi benefică, cu toate că se raportează în primul rând la domeniul linear (nivelurile zonei 400). Drept urmare, logica adaugă informații utile, reale, dar nu oferă înțelesul perfect, ca atare.

Deşi linearitatea denotă caracteristici de definire şi identificare a calităților reale, înțelegerea este un efect al esenței şi contextului. Această capacitate de a distinge esența şi contextul potrivit lipseşte sau e nedezvoltat la aproximativ 85% din populația lumii (55% în Statele Unite).

În consecință, acelaşi eveniment este perceput şi interpretat foarte diferit de către cei care calibrează peste sau sub nivelul 200. De exemplu, sub nivelul 200, aforismul „cei puternici fac legea" e acceptabil. Peste nivelul 200, omul consideră că a fi „puternic" înseamnă cumpătare şi responsabilitate.

Pentru context sunt importante condițiile, circumstanțele şi abstractizările preponderente, precum şi ceea ce e impalpabil, aşa cum sunt intenția, circumstanța, motivul, prezumția şi abstracțiunea, inclusiv judecățile de valoare. Aşadar, capacitatea de „a şti” cu adevărat nu e de fapt posibilă până când omul nu a evoluat la un nivel relativ înalt de conştiință. De aceea, calibrarea unui nivel al conştiinței are o valoare enormă, deoarece ea permite identificarea realității inerente, care e asociată cu un câmp energetic de atracție specific.

Viziunea spirituală

După cum remarca Sfântul Toma de Aquino, rațiunea (conținutul linear) are nevoie de iluminarea de către energia spirituală a credinței şi rugăciunii, prin care înțelesul şi semnificația sunt revelate (datorită contextului nelinear). Astfel, în final, experiența subiectivă şi conştiența spirituală facilitează comprehensiunea şi evaluarea corectă.

Recunoaşterea conştienței şi comprehensiunii spirituale nu poate fi „dovedită” ca atare, dar poate fi verificată prin tehnica simplă a calibrării conştiinței. Adevărul că „lumea e perfectă aşa cum este” devine evident la nivelurile înalte ale conştienței, dar sună fals pentru nivelurile joase, care persistă în idealizări ipotetice.

Aşa cum s-a analizat în fața unui număr mare de martori şi participanți la conferințe, s-a confirmat, în mod repetat, că lumea oferă oportunitatea spirituală maximă, datorită multiplelor sale posibilități care susțin evoluția conştiinței şi oferă beneficiul karmic maxim. Atunci când transcendem părerea personală, fiecare moment e văzut şi observat ca fiind perfect (ex., lecția ascunsă într-o cădere sau o tragedie aparentă).

Moralitatea şi Creația

Ca urmare a experienței durere versus câştig, fiecare specie are propria sa „moralitate". Astfel, „bun versus rău" pare a fi o caracteristică biologică ce este recunoscută acum chiar de ştiința însăşi ca făcând parte din rețeaua neuronală a creierului. Astfel de comportamente „morale" sunt demonstrate în cazul haitelor de lupi, a bancurilor de delfini, a turmelor de elefanți şi a grupurilor de maimuțe. Chiar şi la un nivel inferior, „bun versus rău" se manifestă prin atac, alungare din haită, dominație versus ascultare şi regula masculului sau femeii alfa.

Prin simpla condiționare pavloviană, organismele învață ce funcționează versus ce eşuează. Aceste informații sunt colectate în câmpurile energetice de atracție ale conştiinței, fiind apoi interiorizate şi stocate în sistemul nervos neuronal (Bird, 2006). Până şi animalele care „trişează" sunt ostracizate, pedepsite sau alungate din haită sau grup. Aşadar, se poate deduce că

ființele vii sunt create astfel încât diferențierea alternativei bun-versus-rău devine inerentă şi, în cele din urmă, suverană.

Extrem de interesantă este descoperirea capacității creierului de a oglindi (Medina, 2007). Mamiferele îşi intuiesc emoțiile şi intențiile unele altora, ca rezultat al observării modului în care se comportă celelalte. Acesta este mecanismul de bază al socializării şi empatiei. O experiență foarte relevantă cu maimuțe macac a arătat că o maimuță nu va mai încerca să obțină hrană, dacă prin acest proces îi provoacă durere unei alte maimuțe din cuşca învecinată. Acest experiment în sine pare să facă de ruşine comportamentul mult mai egoist al oamenilor, prin care interesul personal de a obține ceea ce-şi doreşte este satisfăcut chiar cu prețul morții altor oameni.

În cadrul acestui context general, există atât libertate, cât şi toleranță pentru satisfacerea dorințelor şi opțiunilor omului, dar chiar şi acestea sunt îndreptățite doar în contextul limitelor şi a condițiilor identificabile. Aşadar, din punct de vedere biologic, moralitatea şi etica sprijină atât supraviețuirea, cât şi progresul în evoluția conştiinței şi conştienței umane, în scopul atingerii Iluminării înseşi.

Integrarea credinței şi rațiunii

Sf. Toma de Aquino declara, după o analiză aprofundată, că nu există un conflict inerent între

rațiune şi teologie sau religia revelată, ci, în schimb, ele se consolidează şi se ajută reciproc una pe cealaltă. Infuzia de energie spirituală aduce cu sine o sinteză a rațiunii şi a credinței prin comprehensiune spirituală. Acest lucru concordă cu nivelul de conştiință ca efect al contextualizării extinse, care lămureşte realismul conținutului, prin care acesta devine el însuşi experiențial ca stare subiectivă.

Câmpurile de energie ale conştiinței sunt asemenea câmpurilor interactive dominante (de atracție), care pot fi comparate cu nişte mici câmpuri gravitaționale dinăuntrul unor câmpuri ce se extind progresiv. Câmpurile mai mici sunt antrenate prin influențare reciprocă, contribuind la crearea tiparului vibrațional al câmpurilor mai mari. Tiparele şi interacțiunile dintre ele sunt apoi orchestrate de armonica acestor câmpuri de energie, care continuă să faciliteze creşterea complexității (ex., cascadele de dominanță). Acest mod de organizare a fost confirmat recent de cercetările în domeniul neuropsihologiei (Medina, 2006).

Explicația de mai sus ajută la înțelegerea procesului libertate versus controversa determinismului. De asemenea, ea clarifică influența intenției în interacțiunea cu tiparele dobândite în mod karmic şi predilecțiile care au drept rezultat acceptarea sau negarea opțiunilor. Cu cât este aleasă mai frecvent o opțiune, cu atât e mai probabil ca ea să fie aleasă din nou, în viitor. Aceasta este o constatare a mecanicii cuantice („efectul Quantum Zeno”) şi a teoriei

probabilității, care, în viața de fiecare zi, este numită obişnuință sau trăsătură de caracter. Mulțumită efectului selecției, alegerea constantă a adevărului integru, datorită „atenției setate”, diminuează progresiv posibilitatea de a alege o opțiune inferioară (efectul „kindling”; Medina, 2006) (Prin Kindling se înțelege fenomenul prin care, după stimularea subliminală repetată a unui neuron, se generează un potențial de acțiune).

Calibrarea conştiinței ajunge la o configurație numerică ce indică influența unui câmp de energie corelat, care determină percepția. Prin progresia comprehensiunii, informațiile colective se raportează la înțelepciune. Sinteza credinței şi rațiunii se armonizează cu acel câmp de energie specific al conştiinței înseşi. Esența distilării semnificației şi înțelegerii au drept rezultat intuiția spirituală, care e legată de esență, şi la care se face referire, în mod tradițional, ca fiind viziunea spirituală („deschiderea celui de-al treilea ochi” al sistemului chakrelor din corpul eteric/budic; cal. 600).

Moralitatea reprezintă sinteza pragmatică şi integrarea a numeroşi factori de mare complexitate în moduri obişnuite de comportare, percepție şi adoptare de decizii, care se subsumează, la nivel colectiv, sub numele de „caracter”. Intenția spirituală recontextualizează experiența, predominând apoi în orchestrarea stilului de viață şi a alegerilor, precum şi a valorilor şi țelurilor. Omul devine beneficiarul vieții umane, în loc să fie victima acesteia.

CAP. 19 - Aspecte practice

Introducere

Intenția tuturor scrierilor şi prelegerilor anterioare a fost oferirea unor mijloace pentru aplicarea pragmatică, practică, subiectivă a principiilor şi descoperirilor, vizând evoluția conştiinței în scopul Iluminării şi descoperirea Adevărului Spiritual. De aceea, toate lucrările precedente I-au fost dedicate lui Dumnezeu şi Sursei vieții şi a existenței.

Pentru a susține această intenție, cărțile mele încep şi se încheie cu asertiunea *Gloria in Excelsis Deo!*. Pentru a veni în sprijinul cititorilor, nivelurile de calibrare a adevărului şi conştiinței din toate cărțile au fost stabilite şi formulate, pentru a înlesni orientarea.

Scopul lucrărilor publicate a fost în concordanță cu dezvoltarea şi evoluția generală a cercetării şi descoperirilor, precum şi de a prezenta în mod progresiv un nou mod de analiză, care facilitează sintetizarea subiectivității şi a obiectivității. De asemenea, s-a constatat că expunerea la aceste descoperiri şi la

contextualizările adecvate a avut un efect subiectiv cu adevărat transformator.

Datorită înțelegerii conştiinței, apare o cale prin care evoluția spirituală este înlesnită, iar adevărul spiritual, atât din trecut, cât şi din prezent, poate fi verificat cu uşurință. Astfel, căutătorul spiritual sau adeptul religiei de astăzi este avantajat considerabil, față de cei din trecutul istoriei, care nu se puteau baza decât pe mărturii indirecte, reputație sau afirmații culturale pentru a verifica adevărul.

Fără o busolă, erorile au proliferat în întreaga istorie, ca o consecință a limitărilor evoluției conştiinței umane înseşi. Astfel de erori nu mai sunt posibile, deoarece, acum, există mijloace imediat disponibile pentru stabilirea adevărului oricărei învățături, tradiții religioase sau spirituale, al oricărui învățător. Esența valorii tehnicii de calibrare a conştiinței constă în faptul că ea deosebeşte esența în raport cu aparența şi adevărul de falsitate (iluzie).

Retrospectivă istorică: recapitulare

Apariția unui studiu şi a unei cercetări asupra realităților spirituale/religioase şi a adevărului are, în mod inerent, o valoare pragmatică. Metoda de cercetare a deschis şi a permis accesul la domenii de informare inaccesibile niciodată înainte minții umane.

Punctul crucial al cercetării clinice consta în faptul că reacțiile psihologice erau determinate mai degrabă de

nivelul conştiinței şi al adevărului, decât de aparența chestiunii supuse testării. (Cercetarea recentă confirmă şi o reacție simultană la nivel pupilar; Davis, 2007). S-a descoperit că oamenii cu un nivel relativ evoluat nu demonstrau slăbiciune ca reacție la stimuli negative (ex., lumină fluorescentă, pesticide şi îndulcitori artificiali). Această constatare a dus la elaborarea unui protocol prin care subiecții neinițiați erau testați înainte de a începe un curs oficial de studiu spiritual *(Culegere de exerciții,* Un curs în miracole), iar apoi retestați periodic. S-a constatat că subiecții testării au devenit imuni la stimuli negativi, după aproximativ trei luni de la practicarea cursului respectiv. (Aceleaşi efecte apar ca rezultat al oricărui curs integru de spiritualitate).

Părea că răspunsurile la testarea psihologică erau determinate de un nivel predominant al conştiinței înseşi. Pentru a certifica răspunsurile, inițial, s-a folosit o scală arbitrară, matematică a conştiinței, de la 1, la 1.000, care s-a dovedit curând imposibil de aplicat, deoarece cifrele creşteau într-un ritm foarte rapid; de aceea, printr-o abordare pragmatică, s-a descoperit că o scală exponențială era mai potrivită- pentru a indica puterea relativă a evoluției conştiinței. A fost concepută o scală marcată de la 1, la 1.000, care includea toate nivelurile de posibilități şi toate aspectele vieții şi era utilă în mod pragmatic fiindcă includea toate potențialitățile.

Determinarea celor mai avansate niveluri ale conştiinței (1.000) a fost rezultatul calibrării marilor

avatari ai lumii: Iisus Christos, Buddha, Krishna şi Zoroastru. Apoi, a avut loc descoperirea crucială că nivelurile conştiinţei situate sub 200 indicau falsitate, iar cele de la nivelul 200 în sus semnificau niveluri progresive de adevăr. Această demarcaţie făcea şi distincţia între atributele forţei (sub 200) şi cele ale puterii (peste 200).

Următorii treizeci de ani au fost consacraţi unei continue cercetări în toate domeniile vieţii umane, accentul fiind pus pe perceperea nivelurilor adevărului şi ale realităţii spirituale. Astfel, exista confirmarea subiectivă, experienţială a descoperirilor cercetării clinice, din care a ieşit la iveală un spectru şi o paradigmă confirmabilă a realităţii, care era corelată cu nivelurile conştiinţei, dar şi ale experienţelor din istoria omenirii, inclusiv ale stărilor de iluminare ale înţelepţilor.

Aplicarea cercetării conştiinţei în aproape toate aspectele vieţii a continuat de-a lungul a zeci de ani şi a fost susţinută de descoperirile numeroşilor cercetători independenţi şi ale grupurilor de studiu din întreaga lume. Efectul retroactiv a stimulat investigarea aproape a fiecărui aspect al existenţei, analizându-se perioade mari de timp, mergându-se chiar dincolo de iluzia timpului însuşi. De aici a apărut principiul conform căruia toate afirmaţiile referitoare la adevăr erau adevărate doar în cadrul unui anumit context. Aşa s-a născut metodologia de stabilire a adevărului verificabil, pentru prima oară în istoria omenirii.

Deoarece contextul de bază era câmpul infinit al conştiinţei înseşi, dincolo de timpul sau locaţia conceptualizată, domeniile deschise pentru investigare erau nelimitate.

Rezultatele (prezentate în *Adevăr versus Falsitate)* sunt clasificate de la cele aparent mai lumeşti, până la cele mai avansate niveluri ale conştienţei spirituale şi la Iluminarea însăşi. Faptul că adevărul poate fi identificat, verificat şi autentificat reprezintă apariţia unei noi forme de cunoaştere accesibilă omenirii, care s-a ridicat ea însăşi peste nivelul 200 al conştiinţei, la nivelul 204, la sfârşitul anilor 80. Această tranziţie în sine pare să semnifice începutul unei noi ere a evoluţiei umane, ca de exemplu, apariţia lui *Homo spiritus* (vezi Eul: Realitate şi Subiectivitate).

Aşadar, nu doar adevărul, dar şi măsura exactă a adevărului despre orice, oriunde, dincolo de timp sau spaţiu, poate fi stabilită în câteva secunde.

În mod neaşteptat, pe parcursul aceloraşi zeci de ani în care s-a dezvoltat metodologia de cercetare, s-a înregistrat un progres şi în mecanica cuantică şi fizica cuantică, acestea oferind şi ele o paradigmă extinsă a universului.

Descoperirea şi studierea Principiului Incertitudinii al lui Heisenberg au influenţat în mod fundamental aceste domenii, astfel încât conştiinţa însăşi devine linia de demarcaţie între dimensiunea lineară şi cea nelineară şi drept urmare, între raţiune şi credinţă.

O cale de studiu

Prin cercetarea conştiinței, s-a confirmat că prin simpla citire a materialelor publicate în această serie sau ascultare a prelegerilor pe această temă se pot obține rezultate cuantificabile în evoluția nivelului personal al conştiinței şi, prin urmare, un progres în evoluția spirituală.

Cărțile din această serie au fost publicate într-o ordine prestabilită, începând cu *Analiza Calitativă şi Cantitativă a Nivelurilor Conştiinței Umane* (1995), *Putere versus Forță* (1995), *Ochiul Sinelui* (2001), *Sinele: Realitate şi Subiectivitate* (2003), urmate de *Adevăr versus Falsitate* (2005), *Transcenderea Nivelurilor Conştiinței* (2006) şi *Descoperirea Prezenței lui Dumnezeu* (2007).

Clarificarea conținutului materialului sus menționat este oferită prin seria numeroaselor prelegeri, care sunt, de asemenea, disponibile în format CD sau DVD. De asemenea, conținutul informai al seminarelor este disponibil în format CD.

Aplicabilitate practică

Majoritatea oamenilor au deja anumite înclinații religioase/spirituale, ca urmare a stilului de viață cultural sau familial. În limitele a ceea ce se consideră a fi tradițional se află adevărurile universale, care acum pot fi confirmate cu uşurință. În plus, *Adevăr versus*

Falsitate oferă calibrările confirmate ale surselor adevărului spiritual, precum şi o listă a învăţăturilor şi învăţătorilor integri.

Calea spirituală tradiţională este prin educare şi studierea materialelor spirituale integre, care apar printr-o atracţia firească pentru diferite principii şi învăţături. Prin rugăciune, intenţia omului este în continuare consolidată, astfel încât să aibă loc o revelare treptată a nivelurilor de adevăr, care concordă cu nivelurile progresiv predominante ale conştiinţei. Drept urmare, e important să nu amesteci nivelurile conştiinţei, deoarece acest lucru poate crea ambiguităţi ireale. E preferabil să consideri că toate informaţiile sunt provizorii, câtă vreme însăşi psihologia creierului se schimbă odată cu evoluţia conştiinţei, care facilitează cunoaşterea adevărului.

De exemplu, se poate alege un concept spiritual fundamental ca temă a unei zile, iar apoi se pot practica contemplaţia, meditaţia şi rugăciunea, plus acţiunile devoţionale. Sunt mulţi cei care au recunoscut beneficiile aduse de simpla aplicare a ideilor din *Practice of the Presence of God [Practicarea Prezenţei lui Dumnezeu]*, de Brother Lawrence, 2005, sau din *Centering Prayer [Rugăciunea stăruitoare]*, a Părintelui John Keating, 2004). De asemenea, e recomandabil să cauţi „compania celor sfinţi" şi să eviţi persoanele, locurile şi distracţiile care calibrează sub 200. Printre acestea se numără activităţile aşa-zis spirituale, după nume, dar care calibrează la niveluri destul de joase.

Astfel, e bine să eviți festivalurile New-Age, spiritismul şi instrumentele/ metodele care pretind că pot eleva nivelul conştiinței. De asemenea, evită ceea ce pare senzațional sau este promovat în mod exagerat, cum ar fi invitațiile pentru participarea la „training”-uri pentru a dobândi „puteri supranaturale“ sau siddhis-urile. Metodele „secrete” vândute pentru profit calibrează foarte jos. Iată de ce e înțelept să nu fi fermecat sau sedus de „misterele secrete din vremuri străvechi”“ (cal. 160), care se adresează dorinței egoului spiritual de a fi „special”.

Nu există mistere în adevărurile spirituale. Ele sunt disponibile gratuit şi sunt transparente. E notabil faptul că niciunul dintre marii avatari sau învățători spirituali ai istoriei nu a avut niciun „secret”. Dimpotrivă, ei vorbeau liber, deschis şi fără reținere în beneficiul omenirii.

Prin respect şi bunăvoință față de viață în toate manifestările ei, frumusețea şi perfecțiunea ei înnăscută strălucesc în Radianța din care se naşte viața. E util să ne amintim că nu există „cauze” în lumea observabilă şi că totul este doar o manifestare a emergenței spontane a potențialității care apare ca rezultat al desfăşurării neîntrerupte a evoluției Creației. Acest fenomen reprezintă punctul focal al emergenței şi complexității ştiinței teoretice avansate (Theise, 2006).

În timpul contemplației, e util să observăm că stările de „a fi martor şi „a observa” sau „a trăi experiența” sunt autonome, apar în mod spontan şi sunt, în mod

intrinsec, impersonale. De asemenea, trebuie remarcat că însuşirile lumeşti ale dezirabilității sunt o proiecție a egoului, iar fericirea e mai degrabă o consecință a nivelului conştiinței (ceea ce a devenit omul), decât a posesiunilor sau experiențelor sale de viață.

Evenimentelor sau circumstanțelor neplăcute li se poate da o altă turnură, prin declararea beneficiului karmic, nevăzut, pe care îl aduc. Acest lucru se poate face prin asumarea faptului că ele reprezintă plata unui debit karmic. Ca urmare, această asumare reprezintă o regulă bună de a te ierta întotdeauna pe tine însuți şi de a admite, poate chiar dincolo de aducerea aminte, că poate ai fost şi torționar, nu doar victimă. Când este înțeleasă pe deplin, viața umană e considerată un beneficiu optim atât pentru evoluția conştiinței personale, cât şi a întregii omeniri.

Intenția spirituală e întărită de răbdare, sinceritate, perseverență, rugăciune, abandonare şi smerenie profundă. Când obstacolele sunt îndepărtate, Adevărul şi Realitatea se dezvăluie fără efort. Este recomandabil să eviți mijloacele spirituale artificiale, aşa cum sunt instruirea pentru „levitație”, mantrele, posturile, tehnicile de respirație forțată şi alte tehnici nefireşti. (Pranayama - controlul respirației - calibrează la 190).

Energia spirituală sau kundalini se ridică de la sine ca rezultat al dedicării şi evoluției spirituale. E bine să accepți că omul e mai degrabă atras de destinul său spiritual, decât împins înainte de trecut. Aşadar, căutătorul spiritual răspunde unei chemări lăuntrice,

care e orchestrată de Sine, care îl atrage către destinul său viitor.

Evoluția spirituală reprezintă un angajament pe viață şi un mod de viață prin care lumea şi toate experiențele se subordonează intenției spirituale. Nu există o chemare mai măreață decât alegerea de a fi un slujitor al lui Dumnezeu. Prin evoluția spirituală, fiecare pas înainte are o valoare egală, pentru că, prin analogie, zidul se năruie prin înlăturarea unei singure cărămizi, iar ceea ce pare imposibil devine posibil.

Mai curând sau mai târziu, miracolele pot începe să apară în mod simultan. E important să recunoşti că fenomenele nu sunt făcute de cineva sau de sinele personal şi că ele nu reprezintă vreo „putere" magică. Întâmplările miraculoase sunt de fapt materializarea potențialității, care apare când condițiile sunt corespunzătoare. Una dintre aceste condiții este prezența energiei unui nivel înalt de conştiință. De la niveluri şi mai înalte ale conştiinței, devine evident că toate fenomenele apar de fapt spontan, ca urmare a evoluției universului însuşi, şi prin urmare, nu numai că viața e perfectă în orice moment, dar este şi o revelație permanentă, în care omul e participant/observator.

În timp ce sinele este în procesul de integrare şi dizolvare în Sine, pot apărea episoade şi perioade de timp în care ai senzația că mori. Aceasta nu e decât falsul simț de sine, care e supus morții; de aceea, e sănătos să te abandonezi în voia fenomenului. De

asemenea, acesta este un prilej propice pentru a abandona frica de moartea fizică. Corpul va marşa sau nu, dar de fapt, alegerea nu depinde de sinele personal, ci de Sine.

La un nivel avansat, pot apărea energii asociate cu destine nerăscumpărabile sau înțelegeri uitate. Soluția la orice impas sau dubiu e întotdeauna abandonarea totală în fața Voinței Divine.

Nu are niciun rost să fii autocritic sau să crezi că „ar trebui” să fii mult mai avansat pe calea spirituală decât eşti.

Evoluția spirituală este neuniformă, şi uneori pare sporadică, iar alteori staționară. Trebuie să înțelegem că vinovăția e o consolare a narcisismului. Pot exista perioade îndelungate, goale, în care, aparent, nimic nu progresează. Acesta e un semn de schimbare; o lungă perioadă goală e ca şi cum ai avea de trecut un test. Astfel de perioade pot fi traversate prin transcenderea poftei egoului spiritual de a căuta să câştige prin „progres”. De aceea, frustrarea însăşi este un semn al încercării de a controla ceea ce este cu adevărat incontrolabil.

E bine să ne amintim că „Uneori trebuie să ai răbdare şi să nu faci nimic, chiar dacă ai vrea să ajuți în mod activ” (Citat din poemul lui John Milton, „On His Blindness” [Despre orbirea lui]). Chiar şi o perioadă de câțiva ani de aparentă lipsă de progres poate fi înlocuită subit de un progres major şi foarte rapid, care poate fi mult mai avansat decât s-a sperat.

Ca urmare a unui asemenea progres, pot apărea stări de bucurie, fericire sau chiar extaz, ce sunt însoțite de incapacitatea de a funcționa în lume. Atingerea unor astfel de stări poate impune schimbarea stilului de viață. De asemenea, se poate descoperi că încercarea de a le explica membrilor familiei sau prietenilor poate fi zadarnică; schimbarea trebuie făcută cu compasiune față de punctul lor de vedere. Amuzant este faptul că ceea ce comentează ei, adică faptul că el (ea) poate şi-a pierdut mințile este, în mod paradoxal, real, deoarece sinele mental „gândeşte", dar, prin contrast, Sinele „ştie" în tăcere.

E util de reținut faptul că egoul şi viața fizică sunt trecătoare, iar soarta sufletului este în afara timpului. Aşadar, înțelept este să abandonezi ceea ce e trecător pentru ceea ce e etern. În ciuda protestelor rudelor, prietenilor sau colegilor, majoritatea oamenilor intuiesc ce înseamnă să răspunzi unei chemări mai puternice.

Stilul spiritual de viață

Acesta este un domeniu în legătură cu care mulți căutători spirituali au întrebări şi incertitudini. Angajamentul spiritual deschide calea unor opțiuni alternative, cum ar fi:

1. Renunțarea la viața lumească şi aderarea la o comunitate spirituală, ashram sau rezidență într-un centru de retragere. Aceste organizații sunt asociate de obicei cu anumite religii sau organizații spirituale

oficiale, iar unele dintre ele pot pretinde chiar obligația de a face jurăminte sau a participa la diverse ceremonii de inițiere. Unele sunt ordine religioase oficiale, care urmează doctrina ecleziastică, şi astfel, pot exista cerințe de natură fizică pentru a demonstra devoțiunea.

Unele centre de retragere pun accentul pe izolare şi meditație, plus perioade de postire sau renunțarea la alte obişnuințe senzoriale. Alte organizații oficiale pun accentuai pe activități spirituale de grup, care includ: munca în comun, slujbe, lecturi, dialoguri şi împărtăşirea ideilor în grup. Posesiunile lumeşti sunt limitate la strictul necesar şi, adesea, bunurile personale sunt donate grupului. Se renunță la toate posesiunile şi ataşamentele lumeşti, iar vizitele din afară sunt deseori restricționate.

Limitările impuse de grupările religioase sunt apanajul doctrinelor ecleziastice. De asemenea, există şi tentația egoului spiritual de a fi special, manifestată, de exemplu, prin tăierea părului, veşminte de ceremonie ş.a.m.d. Ca în orice demers spiritual, este important să calibrăm nivelul conştiinței grupului sau organizației, dar şi al doctrinei şi practicilor acestora.

2. Retragerile oferă avantaje pe termen scurt şi sunt adesea sponsorizate de o organizație sau au un conducător al acțiunii respective, care ar trebui calibrat.

3. Practica spirituală în viața obişnuită este de fapt abordarea cea mai prielnică şi benefică. (Această afirmație calibrează ca fiind adevărată). S-a constatat că una e să fii pur şi sfânt într-un loc sigur, izolat, şi cu

totul alta să rămâi dedicat într-o lume a nesfârşitelor tentații şi confruntări. Progresul spiritual apare în etape. La început, omul învață realitățile spirituale şi le studiază. Apoi vine rândul practicării şi aplicării cunoaşterii dobândite, în fiecare aspect al vieții, şi, în cele din urmă, el însuşi devine cunoaştere. Prin dedicare, viața omului devine rugăciunea. Prin devoțiune, angajament şi aplicații practice, conceptele devin realități trăite ca experiență. (După cum spunea un discipol: „Cum să-mi pot ierta duşmanii dacă nu mai am niciunul?").

În viața de fiecare zi, o rutină obişnuită constă în meditație, stand jos, dimineața, şi din nou, seara. La început, aceste meditații pot dura douăzeci sau treizeci de minute; durata lor se poate extinde la o oră sau mai mult, de fiecare dată. Cu toate că o mantra scurtă sau o incantație pot ajuta la crearea unei stări de relaxare, dar ele nu sunt suficiente în sine, iar dacă se exagerează, ele pot duce doar la nişte stări modificate ale conştiinței. Acest lucru e valabil şi în cazul unor capcane cum sunt clopoțeii, muzica, fanioanele speciale, bețişoarele parfumate, uleiurile, lumânările şi alți stimulatori senzoriali inutili. De aceea, e recomandabil să calibrezi nivelul mantrelor, indiferent cât de susținut sunt ele recomandate. Mantrele „secrete", mai ales cele care se vând pe bani, nu produc efecte deosebite, iar cele comercializate tind să calibreze în jurul nivelului 290.

Este benefic să alegi o lecție sau un concept spiritual al zilei, care serveşte ca punct central pentru

contemplare. Aceasta e o modalitate de contextualizare a întregii zile şi a experiențelor trăite pe parcursul acesteia. De exemplu, poți selecta *Rugăciunea zilnică a unificării,* o lecție din *Un curs în miracole*, un pas din *Programul celor doisprezece paşi* sau o idee spirituală de bază, cum ar fi abandonarea, smerenia, renunțarea la dorința de a controla sau de a obține câştig. Făcute în mod repetat şi pentru o perioadă mai mare de timp, această nouă cunoaştere este integrată în personalitatea practicantului şi în sistemul său de procesare a informațiilor, prin care el, în mod automat, va deveni binevoitor, iubitor față de viața în toate manifestările ei şi conştient de perfecțiunea şi frumusețea fiecărui moment.

Prin integrarea în viața cotidiană, o practică spirituală poate lua forma renunțării la impunerea voinței personale, care se materializează apoi prin atitudinea de a fi martor şi a observa fără efort. Se va descoperi apoi că aceste capacități sunt de fapt calități ale conştiinței, impersonale.

4. Concentrarea atenției asupra demersului spiritual e asemenea unei „mentalități”, prin care procesarea spirituală devine o prioritate. În cele din urmă, iluzia unui „Eu” distinct, separat, personal, care „face” procesarea, se spulberă. Fenomenul este observat apoi ca întâmplându-se spontan, de la sine.

În acest proces, o cale rapidă e oferită de tehnica simplă a concentrării pe renunțarea la a opune rezistență percepției/experienței trecerii sau duratei

timpului. Aceasta este o tehnică surprinzător de simplă, dar extrem de puternică, iar răsplata constă într-o eliberare subită de permanenta presiune a „timpului”, pe care nu o conştientizăm, eliberare ce contextualizează şi colorează în mod subtil experiențele vieții lumeşti. Eliminarea acestei dominații a iluziei timpului e foarte uşor de realizat. S-a descoperit că timpul reprezintă o proiecție a conştiinței, fiind doar un sistem de credințe, prin care egoul urmăreşte mărturia apariției fenomenelor în timp. Eliberarea de sub dominația timpului conferă o extraordinară senzație de libertate şi bucurie lăuntrică. (Faptul că timpul e o proiecție din conştiința umană, şi nu o însuşire înnăscută a universului a apărut şi ca o conştientizare a teoriei cuantice; Lynds, 2003).

Concluzia finală

Atunci când condițiile, incluzând mentalitatea, intenția şi dedicarea, sunt favorabile, poate apărea dorința de a renunța la tot ceea ce înseamnă lume şi de a te arunca cu totul într-o renunțare disperată, continuă, focalizată ca un laser şi folosind toate resursele pentru a-ți atinge scopul de a anula rolul de percepție/experimentare al egoului. Acest proces te poartă destul de rapid dincolo de minte, exact la „granița procesării” a experimentatorului (vezi Realitate şi Subiectivitate). Această „graniță” a procesării este de fapt locul simțului obişnuit de sine, şi creează o

întârziere de 1/10.000 între realitate (lumea aşa cum e; *res extensa* lui Descartes) şi lumea aşa cum e percepută sau trăită ca experiență *(res cognitas* sau *rex interna* lui Descartes). *Această* separație reprezintă punctul central şi locul iluziei dualității, care estompează înțelegerea Realității inerente a Nondualității (a Sinelui). Prin transcenderea iluziei unui sine separat, personal, apare Radianța şi Unimea Sinelui, prin care întreaga viață, indiferent ce nume poartă (obiectivă sau subiectivă), este recontextualizată în Unime.

Urmarea

Încarnarea fizică poate să continue sau nu, deoarece, la stadii foarte avansate de conştiință şi evoluție spirituală este conştientizată o invitație permisivă de a se renunța la viața în corp fizic (nivelul 600). Dacă omul continuă să rămână în corp nu mai reprezintă un rezultat al actului de voință personal. În practică, stările avansate impun abandonarea lumii obişnuite. Acest lucru poate conduce la ani petrecuți inițial în izolare şi adaptarea la noua stare sau condiție, care a înlocuit simțul identității personale de altădată, cu credințele sale dualiste despre cauzalitate şi un sine separat, volitiv, ca agent cauzal. Locul este luat mai degrabă de o stare sau condiție autonomă, decât de o „persoană”. Limitata identitate personală dispare, iar sinele e înlocuit de Totalitatea Sinelui.

Este posibil să existe o perioadă de „şoc al contactului cu Dumnezeu”, în care mintea devine tăcută, iar funcționarea e autonomă, fără intenție volițională sau obişnuita urmărire a atingerii unor scopuri. Starea însăşi doar „este”, şi ca atare, e deja completă şi desăvârşită. De asemenea, corpul e observat ca acționând în mod autonom, spontan, şi durează puțin până te obişnuieşti cu faptul că oamenii, în mod bizar, continuă să se adreseze corpului tău ca şi când ar fi „tu”.

Retragerea din viața lumească poate fi permanentă sau poate dura câțiva ani, până când apare un mod de a funcționa în lume. Simțul locului trebuie învățat din nou, ca şi necesitățile vieții în corpul fizic. Senzația de foame pare să dispară, şi poți sta zile întregi fără hrană. Poți fi surprins de imaginea unui corp reflectat într-o oglindă. Pentru a reveni în lume, e nevoie să înveți din nou modul uman de a funcționa, prin apariția unei „persoane” care seamănă cu un actor care interacționează cu lumea şi apelează la băncile memoriei reziduale, pentru a se comporta în felul pe care lumea îl consideră potrivit. Aşadar, aceasta e o perioadă în care te reorientezi în lumea umană obişnuită.

În afara timpului, nu eşti interesat cât timp (cât durează) este destinat corpul să supraviețuiască. Din când în când, apare o posibilitate deschisă de a părăsi ceea ce e, în mod straniu, restrictiv şi, totodată, eşti un simplu martor la decizia de a părăsi sau nu această lume.

Dincolo de sinele linear, nu există programe de urmat în realitatea nondualităţii nelineare a Sinelui, care nu are motivaţii sau ţeluri lumeşti. Prin urmare, activităţile pot fi considerate nesemnificative şi lipsite de un scop sau valoare; acestea devin irelevante pentru că nu mai există nicio motivare personală. Totul contribuie la Ordinea Divină şi rezultă din Voia lui Dumnezeu. Aşa apare exclamaţia *Gloria in Excelsis Deo*!

Discuţii

Î: Planul sugerat pare stringent dacă îl raportezi la atracţia exercitată de capcanele religiei şi misticismului.

A: El e prezentat astfel încât să le servească adevăraţilor căutători ai Iluminării înseşi. „Dreaptă şi îngustă este calea” şi „nu pierde timpul” înseamnă că ispita diversiunilor trebuie evitată nu doar de dragul adevărului, ci şi pentru utilitatea pragmatică.

Se pot irosi zeci de ani pentru studierea falselor domenii mistice, magice ale fanteziei spirituale şi ale impostorilor care se adresează egoului spiritual, dar duc la un drum închis. Acestea sunt de fapt amuzamente care camuflează în mod frecvent capcane ascunse

pentru cei creduli. De exemplu, o entitate din „alte dimensiuni” poate fi calibrată şi se va descoperi că ea are un ego spiritual care se hrăneşte de pe urma adepților săi, pe care îi controlează.

Căutătorii spirituali începători confundă adesea stările modificate de conştiință (New Age-ismul) cu stările spirituale autentice. De aceea, e bine să suspectezi orice învățător care te îndrumă pe căi ornate cu capcane şi folosesc ispita seducătoare a prezentărilor menite să-i convertească pe participanți la practicile sale.

Î: Unele dintre afirmaţiile făcute în scrierile tale nu coincid întru totul cu budismul tradiţional.

A: Aceasta e o eroare de percepție, dar şi de educație. De dragul discipolilor săi, Buddha şi-a predat învățăturile evitând cuvântul „Dumnezeu”, pentru că el este înțeles greşit. „Natura budică” este esența Sinelui şi conştiința/conştiența pură. Ea este intrinsec lipsită de identificarea cu conținutul, dar include întregul context. De asemenea, cunoştințele „discipolilor” despre budism sunt în primul rând pedagogice şi tradiționale. Cuvântul „maestru” calibrează la nivelul 650. Sunt mulți învățători care predau budismul şi care sunt bine informați, dar ei, personal, nu sunt iluminați ca atare, cu toate că unii dintre ei au avut experiențe trecătoare de *satori*.

Este de remarcat că până şi Papa a înțeles greşit budismul, deoarece rezerva sa se bazează pe punctul de vedere eronat, conform căruia „natura sinelui” se referă

mai degrabă la micul sine/ego (care, de aceea, e narcisist), decât la Sine (cu majusculă).

Î: Descrierile tale despre stările spirituale avansate sunt la persoana a treia. De ce?

R: Fenomenele descrise nu sunt personale şi de aceea sunt numite „condiţii” sau „stări”, care există de la sine. Nu există o persoană care e iluminată. Simţul de „eu” sau „tu“ sau „mie” este înlocuit de o stare existentă de la sine, fără o localizare anume şi fără caracteristici lineare. Această stare seamănă cu un cer luminos, fără loc, limite, timp, început sau sfârşit. Condiţia nu „face” şi nu „cauzează” nimic. Fenomenele sunt observate ca fiind trecătoare şi fără o cauzalitate sau un realism intrinsec.

Dumnezeu/Natura budică este şi, ca atare, e completă. Prin urmare. El nu „face” nimic, nu se „duce” nicăieri şi nici nu există un curs sau o „durată” a timpului. „Acum” şi „veşnic” sunt identice.

Î: Care ar trebui să fie contextul general al demersului spiritual?

R: Ajutor dezinteresat, din iubire pentru toate creaturile şi întreaga Creaţie. A căuta să atingi starea de Iluminare îi serveşte lui Dumnezeu şi e în folosul fiinţelor umane. Fii prudent şi armonizează-te cu frumuseţea inerentă a tot ceea ce există. Observă farmecul şi caracterul pitoresc chiar şi din ceea ce lumea ar considera că e perimat, ponosit şi urât.

Î: Cum poate cineva să înlesnească evoluţia?

R: Aceasta este o curiozitate firească. Alegerea are drept rezultat înclinații care devin moduri de gândire uzuale, care captează atenția. Caută mai degrabă esența decât doar aparența. Văzut aşa cum e cu adevărat, totul este perfect. Totul e exact aşa cum „se presupune că este", chiar dacă e strălucitor şi nou sau ruginit şi prăfuit. Evită adjectivele, pentru că ele sunt caracterizări proiectate, mentalizate. Mai târziu, poți renunța şi la adverbe, deoarece nimic nu „face" de fapt ceva anume; totul pur şi simplu *este,* în mod inerent. Evoluția e un fenomen care își are originea în lumea lăuntrică a observatorului, care vede consecutivitatea ca pe un verb. Văzut în mai puțin de 1/10.000 dintr-o secundă, totul pare nemişcat.

Î: Dacă renunţ la identitatea personală, nu aş putea deveni „nimic"?

R: Nu. Dincolo de iluzia Inexistenței este Totalitatea. Sinele e nelimitat, fără început sau sfârşit. El există dincolo de timp şi nu e supus condițiilor. Sinele se află mai aproape de Realitatea omului decât sinele. Omul nu-şi poate pierde identitatea reală sau nu poate deveni „nimic", pentru că, în realitate, el *este* inclus în totalitatea a Tot Ceea ce Există, a Unimii şi a Eternității.

Problema „Vidului" (pretinsa Inexistență de la nivelul de calibrare 850) este abordată pe larg în Capitolul 18 al cărții *Transcenderea Nivelărilor Conştiinței.* Vidul e rezultatul negării iubirii ca Realitate, din cauza confundării iubirii condiționate

(ataşamentului) ca aspect al egoului, cu Iubirea Divină, care este un atribut inerent al lui Dumnezeu.

Dincolo de iluzia spațiului neocupat se află deplinătatea completitudinii, care este asemenea unei Radianțe profunde, totală şi mai presus de orice îndoială. Deoarece Divinitatea este inerentă Sursei, ea nu poate fi „inutilă” sau „pierdută”, pentru că Divinitatea o recunoaşte şi o consideră că îi aparține. (Această afirmație calibrează la nivelul 1.000).

Dincolo de nelinear, ceea ce pare Inexistență este Tot Ceea Ce Este, care reprezintă revelația Divinității ca Iubire Infinită - puternică, delicată şi irezistibilă - asemenea Radianței Esenței întregii Existențe. Ea e profundă, inconfundabilă, evidentă şi atotcuprinzătoare.

Î: Cum arată lumea atunci?

R: Esența Divinității străluceşte, radiind din Perfecțiunea întregii Creații ca un atribut al existenței sale. Apariția ei continuă determină observarea fenomenelor ca fiind autonome şi autocreate, dincolo de timp, cauzalitate sau chiar de consecutivitate. Potențialitatea se dezvăluie ca existență a fenomenelor.

Toate cele de mai sus sunt ştiute în mod autonom, datorită Armoniei Ființării/Existenței. Perfecțiunea a Tot Ceea Ce Există radiază ca Frumusețe suavă, Echilibru perfect şi Armonie, prin care Perfecțiunea se manifestă continuu, în virtutea dezvoltării evoluționiste. Nu există nici „aici”, nici „acolo”; nu există nici „acum”, nici „atunci”. Prin desăvârşire, nu există întrebări de răspuns, fiindcă Totul este evident de la Sine.

ANEXE

A: Harta scalei conştiinței
B: Modul de calibrare a nivelurilor conştiinței
C: Referințe D: Despre autor

ANEXA A - Harta scalei conştiinţei

Perceperea lui Dumnezeu	**Perceperea de sine**	**Nivel**	**Etalon**	**Emoţie**	**Proces**
Sine	Este	Iluminare	700-1.000	Inefabil	Conştiință pură
Atotființă	Desăvârşit	Pace	600	Extaz	Iluminare
Unul	Complet	Bucurie	540	Serenitate	Transfigurare

Iubitor	Blând	Iubire	500	Reverență	Revelare
Înțelept	Semnificativ	Rațiune	400	Înțelegere	Abstracție
Milostiv	Armonios	Acceptare	350	Iertare	Transcendere
Inspirator	Plin de speranță	Bunăvoință	310	Optimism	Intenție
împuternicitor	Satisfăcător	Neutralitate	250	încredere	Eliberare
îngăduitor	Făcător	Curaj	200	Afirmare	împuternicire
NIVELURI DE ADEVĂR					
NIVELURI DE FALSITATE					
Indiferent	Exigent	Mândrie	175	Ironie	Infatuare
Răzbunător	Antagonic	Mânie	150	Ură	Agresiune
Tăgăduitor	Dezamăgitor	Dorință	125	Dorință mistuitoare	Înrobire
Pedepsitor	Înfricoşător	Frică	100	Anxietate	Retragere
Nepăsător	Tragic	Suferință	75	Regret	Descurajare
Condamnator	Lipsit de speranță	Apatie, ură	50	Disperare	Abdicare
Vindicativ	Malefic	Vină	30	Vinovăție	Distrugere
Disprețuitor	Urător	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

ANEXA B - Modul de calibrare a nivelurilor conştiinței

Informații generale

Câmpul energiei conştiinței este infinit ca dimensiune. Nivelurile specifice sunt corelate cu conştiința umană şi au fost calibrate de la „1” la „1.000” (vezi Anexa A: Harta scalei conştiinței). Aceste câmpuri de energie oglindesc şi domină conştiința umană. Totul, în univers, radiază un câmp de energie cu o frecvență particulară sau de slabă intensitate care rămâne permanent în câmpul conştiinței. Astfel, orice persoană

sau ființă care a trăit vreodată şi tot ce are legătură cu ea, inclusiv orice eveniment, gând, faptă, sentiment sau atitudine, este înregistrat pentru totdeauna şi poate fi regăsit în orice moment dat din prezent sau din viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea reacției muşchilor) este un simplu răspuns „da" sau „nu este da" (este nu) la un stimul specific. De obicei se procedează în felul acesta: subiectul ține brațul întins, iar examinatorul apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse, aplicând o presiune uşoară. În general, subiectul ține, cu mâna cealaltă, deasupra plexului său solar, substanța care urmează a fi testată prin tehnica aceasta. Examinatorul îi spune subiectului pe care-l testează: „Rezistă" şi, dacă substanța testată este benefică pentru subiect, brațul va opune rezistență la apăsare. În cazul în care nu este benefică sau va avea efecte adverse, brațul va deveni moale. Reacția musculară este foarte rapidă şi de scurtă durată. Este important de menționat că, pentru a se obține răspunsuri corecte, atât intenția, cât şi examinatorul şi persoana testată, trebuie să calibreze peste 200.

Experiența dobândită din grupurile de discuții Online a arătat că numeroase persoane obțin răspunsuri incorecte. Cercetările de detaliu au arătat că şi la calibrarea de 200 se manifestă o marjă de eroare de 30%. Mai mult decât atât, sub 12% dintre cei care au fost supuşi testului au obținut în mod constant

răspunsuri corecte, în special din cauza poziționalităților menținute inconştient (Jeffery şi Colyer, 2007). Cu cât sunt mai înalte nivelurile conştiinței echipei angajate în testare, cu atât mai adecvate sunt rezultatele. Atitudinea cea mai potrivită este aceea de detaşare clinică, rostind orice formulare însoțită de formularea premergătoare: „în numele binelui cel mai înalt, calibrează ca fiind adevărat. Peste 100. Peste 200". etc. Expresia „întru binele cel mai înalt" creşte acuratețea, fiindcă transcende interesele personale şi motivațiile individualiste.

Multă vreme s-a crezut că testul redă o reacție localizată a punctelor de acupunctură ale corpului sau a sistemului imunitar. Cercetările de mai târziu au dezvăluit, totuşi, că reacția nu era nicidecum o reacție localizată a corpului, ci un răspuns general al conştiinței înseşi la energia unei substanțe sau a unei afirmații.

Tot ceea ce este adevărat, benefic sau favorabil vieții trimite un răspuns pozitiv care izvorăşte din câmpul impersonal al conştiinței, prezent în orice ființă vie. Răspunsul pozitiv este indicat de încordarea musculaturii corpului, fiind asociat cu reacția pupilară (pupilele se dilată în cazul falsității şi se contractă în cazul adevărului) şi cu alterări ale funcțiilor creierului detectabile prin imagistică magnetică (pentru comoditate, muşchiul deltoid este, de regulă, cel mai frecvent utilizat ca muşchi indicator; poate fi, însă, folosit oricare dintre muşchii corpului).

Înainte de formularea unei întrebări (sub formă de afirmație), este nevoie de cererea „permisiunii”, adică se verifică dacă „mi se permite să întreb lucrul la care mă gândesc” (Da/Nu), sau se afirmă: „Această calibrare serveşte binelui cel mai înalt.”

Dacă o afirmație este falsă sau o substanță vătămătoare, muşchii se vor destinde rapid ca răspuns la comanda „Rezistă”. Aceasta arată că stimulul este negativ, neadevărat, nefavorabil vieții sau că răspunsul este „nu”. Răspunsul vine rapid şi este de scurtă durată. Corpul îşi va reveni imediat după aceea şi se va întoarce la tensiunea musculară obişnuită.

Sunt trei metode de efectuare a testului. Cea folosită în cercetare şi, de asemenea, cea la care se recurge cel mai frecvent, necesită două persoane: persoana care efectuează testul şi subiectul testării. Este de preferat un fundal insonor, fără muzică de fond. Subiectul testat închide ochii. *Examinatorul trebuie să formuleze „ întrebarea” care urmează să fie pusă sub forma unei declarații*. Acestei declarații i se poate, atunci, răspunde cu „da” sau „nu este da” (este nu) prin reacția kinesiologică. Formă incorectă ar fi, de exemplu, să întrebăm: „Calul acesta este sănătos?”, în loc să facem afirmația: „Calul este sănătos” sau corolarul ei, „Calul acesta este bolnav”.

După rostirea afirmației, examinatorul îi spune „Rezistă” subiectului testat, care ține brațul întins paralel cu solul. Examinatorul apasă brusc în jos, cu două degete, încheietura brațului întins, cu forță

moderată. Brațul subiectului testat fie va opune rezistență, indicând un „da”, fie se va înmuia, indicând un „nu este da” (este nu). Răspunsul e de scurtă durată şi soseşte imediat.

A doua metodă este metoda „cercului O”, care poate fi întreprinsă de unul singur. Degetul cel mare şi degetul mijlociu de la aceeaşi mână sunt ținute strâns sub formă de „O”, iar degetul arătător încârligat al celeilalte mâini este folosit pentru a încerca să le despartă. Apare o diferență sesizabilă a puterii folosite între un răspuns „da” şi unul „nu” (Rose, 2001).

A treia metodă este şi cea mai uşoară, cu toate că, la fel ca şi precedentele, necesită o oarecare exersare. Ridicați, pur şi simplu, un obiect greu, cum ar fi un dicționar voluminos sau vreo două cărămizi de pe o masă a cărei înălțime să vă ajungă cam până la talie. Gândiți-vă la o imagine sau la o declarație adevărată pe care doriți să o calibrați şi ridicați-le. După aceea, pentru comparație, gândiți-vă la ceva despre care ştiți că este neadevărat. Observați cât de uşor se efectuează ridicarea, atunci când vă gândiți la ceva adevărat şi cu cât este mai mare efortul necesar ridicării greutății, atunci când chestiunea la care vă gândiți este falsă (neadevărată). Rezultatele se pot verifica prin utilizarea celorlalte două metode.

Calibrarea nivelurilor specifice

Punctul critic între pozitiv şi negativ, între adevărat şi fals sau între ceea ce este constructiv şi distructiv se

situează la nivelul calibrat de 200 (vezi Harta din Anexa A). Tot ce se situează peste 200 este adevărat, îl face pe subiect să fie mai puternic; tot ce se situează sub 200 este fals, face ca mâna să aibă mai puțină forță.

Se poate testa orice ține de trecut sau de prezent, inclusiv imagini sau declarații, evenimente sau personaje istorice. Nu este nevoie ca acestea să fie exprimate cu voce tare.

Calibrarea numerică

Exemplu: „învățăturile lui Ramana Maharshi calibrează peste 700” (D/N). Sau „Hitler calibra peste 200” (D/N). „în jurul vârstei de 20 de ani” (D/N). „30 de ani” (D/N). „40 de ani” (D/N). „în momentul morții sale” (D/N).

Aplicații

Testul kinesiologic nu poate fi utilizat pentru prevestirea viitorului; în afară de asta, întrebările care se pot pune sunt nelimitate. Conştiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu; cu toate acestea, permisiunea de a pune întrebări poate fi refuzată. Toate evenimentele curente sau istorice permit întrebări. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind de sistemul de convingeri al examinatorului sau ale subiectului testat. De exemplu, protoplasma se retrage din fața acțiunii stimulilor vătămători, iar țesuturile sângerează. Acestea sunt însuşirile materialelor folosite la teste şi ele sunt impersonale. Conştiința nu cunoaşte altceva decât

adevărul, pentru că numai adevărul există. Nu răspunde la falsitate, fiindcă falsitatea nu are niciun fel de existență în .Realitate. De asemenea, ea nu va răspunde cu acuratețe la întrebările lipsite de integritate sau egoiste.

La drept vorbind, răspunsul kinesiologic este fie un răspuns însemnând „deschis“, fie unul însemnând „închis”. La fel ca în cazul unui întrerupător electric deschis, spunem că şi curentul electric este deschis”, iar când utilizăm termenul de „închis”, vrem doar să arătăm că atunci curentul electric nu mai este prezent. În realitate, nu există ceva care să se poată numi „închidere”. Aceasta este o afirmație subtilă, dar de importanță capitală pentru înțelegerea naturii conştiinței. Conştiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea este de-a dreptul incapabilă să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine, doar dacă în fața ei se află un obiect pe care să-l reflecte. Dacă nu există niciun obiect în fața oglinzii, nu există nicio imagine reflectată.

Calibrarea nivelurilor

Nivelurile calibrate se află în corelație cu o scală specifică de referință. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca cele din tabelul din Anexa A, trebuie să se facă referire la tabelul respectiv sau o declarație de genul: „Pe o scală a conştiinței umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică Iluminarea, aceasta calibrează peste „. (o valoare)”. Sau: „Pe o scală a conştiinței în care 200 reprezintă nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii,

această afirmație calibrează peste” (specificați o anumită valoare)”.

Informații generale

Oamenii doresc, în general, să stabilească ce e adevărat şi ce e fals. De aceea, afirmația trebuie formulată foarte exact. Evitați să folosiți termeni generali, cum ar fi un post „bun” pentru care să candidez. „Bun” în ce sens? Ca nivel de salarizare? Ca şi condiții de lucru? Ca oportunități de promovare? Prin prisma corectitudinii şefului?

Priceperea

Familiarizarea cu testul aduce după sine, treptat, priceperea. Întrebările „corecte” care trebuie puse încep să se ivească şi acestea pot deveni aproape ciudat de exacte. Dacă acelaşi examinator şi acelaşi subiect testat lucrează împreună o perioadă de timp, fie unul dintre ei, fie amândoi vor dezvolta ceva ce se poate transforma într-o exactitate şi o capacitate uimitoare de a indica cu precizie exact întrebările care ar trebui puse, chiar dacă subiectul le este complet necunoscut ambilor. Să zicem, de exemplu, că examinatorul a rătăcit un obiect şi începe prin a afirma: „L-am lăsat la serviciu” (Răspuns: Nu). „L-am lăsat în maşină” (Răspuns: Nu). Deodată, subiectul testat aproape că „vede” obiectul acela şi spune: „întreabă dacă este pe partea interioară a uşii de la baie”. Examinatorul spune: „Obiectul este atârnat pe partea interioară a uşii de la baie”. (Răspuns: Da). În

cazul de față, subiectul testat nici măcar n-a ştiut că examinatorul se oprise să ia benzină şi că-şi lăsase jacheta în toaleta unei stații de benzină.

Se poate obține orice fel de informație despre orice a existat vreodată în timpul sau spațiul prezent sau trecut, aceasta depinzând de acordarea prealabilă a permisiunii. (Câteodată cuiva i se mai răspunde şi „nu”, poate din considerente karmice sau din alte cauze, necunoscute). Acuratețea poate fi cu uşurință continuată prin verificarea prin comparare a informațiilor. Oricine ajunge să stăpânească tehnica are la dispoziție, instantaneu, mai multe informații decât pot stoca toate calculatoarele şi bibliotecile din lume. Posibilitățile sunt, prin urmare, în mod evident nelimitate, iar perspectivele îți taie respirația.

Limitări

Testul este precis, numai dacă subiecții înşişi, care realizează testarea, calibrează peste 200 şi dacă intenția care stă la baza utilizării testului este onestă şi calibrează, la rândul ei, peste 200. Se cere o detaşare obiectivă şi alinierea la adevăr, mai mult decât la o opinie subiectivă. De aceea, încercarea de a dovedi că cineva are dreptate, alterează acuratețea răspunsului. Uneori nici cuplurile căsătorite, tot din cauze încă neelucidate, nu se pot folosi unul de celălalt pe post de subiecți ai testării şi trebuie să caute o a treia persoană care să le fie partener la test.

Un subiect potrivit pentru testare este o persoană ale cărei brațe devin puternice, atunci când se gândeşte la un lucru sau la o persoană pe care o iubeşte şi care sunt lipsite de forță, atunci când se gândeşte la ceva negativ - teamă, ură, vinovăție etc. (de exemplu, Winston Churchill face ca cineva să aibă forță în mână, pe când Bin Laden secătuieşte de forță).

Ocazional, un subiect bun pentru testare oferă răspunsuri paradoxale. Această situație poate fi, de obicei, clarificată recurgând la „lovirea surdă a timusului" (cu pumnul strâns, aplicați trei lovituri surde asupra părții superioare a sternului, zâmbiți şi exclamați „ha-ha-ha" la fiecare lovitură, gândindu-vă la ceva sau la cineva pe care îl iubiți). Dezechilibrul este temporar şi va dispărea.

Dezechilibrul poate rezulta din aceea că v-ați aflat recent în compania unor oameni negativi, că ați ascultat muzică heavy metal, ați vizionat programe de televiziune care implicau violența, ați jucat jocuri video violente etc. Energia negativă a muzicii are un efect nociv asupra sistemului energetic al corpului, încă o jumătate de oră de la încetarea ei. Reclamele de la televizor sau imaginea sa de fundal reprezintă, de asemenea, o sursă obişnuită de energie negativă.

Aşa cum s-a menționat anterior, metoda kinesiologică de discernere a adevărului de falsitate şi nivelurile calibrate ale adevărului presupun condiții stricte.

Ca urmare a limitărilor, nivelurile calibrate sunt furnizate pentru referire directă în cărţile anterioare şi expuse pe larg în *Adevăr vs. Falsitate*.

Lămurire

Testul kinesiologic este independent de opiniile sau convingerile personale, fiind un răspuns impersonal al câmpului conştiinţei, tot aşa cum protoplasma este impersonală în răspunsurile pe care le oferă.

Aceasta se poate demonstra prin observaţia că răspunsurile la test sunt aceleaşi, indiferent dacă afirmaţiile sunt exprimate cu voce tare sau rostite în tăcere, doar în minte. Subiectul testării nu este, deci, influenţat de întrebare, din moment ce nici măcar nu o cunoaşte. Pentru a dovedi acest lucru, efectuaţi exerciţiul următor:

Examinatorul se gândeşte la o situaţie necunoscută de subiectul testării şi afirmă: „Situaţia la care mă gândesc este pozitivă" (sau „adevărată", sau „calibrează peste 200" etc.). Atunci când i se indică, subiectul testării opune rezistenţă presiunii exercitate asupra încheieturii sale.

Dacă examinatorul se gândeşte la ceva pozitiv (de exemplu la Abraham Lincoln, Iisus, Maica Tereza etc.)., muşchii braţului subiectului testat se vor încorda. Dacă examinatorul se gândeşte la o declaraţie neadevărată sau la un lucru negativ (de exemplu la Bin Laden, Hitler etc.)., braţul îşi va pierde forţa. Dat fiind că subiectul

testat nu ştie la ce se gândeşte examinatorul, rezultatele nu sunt influențate de convingerile sale personale.

Descalificări

Atât scepticismul (calibrează la 160), cât şi cinismul şi ateismul calibrează sub 200, deoarece reflectă prejudecăți negative. Spre deosebire de acestea, căutarea sinceră necesită o minte deschisă şi onestitate lipsită de vanitate intelectuală. Studiile negative de kinesiologie comportamentală calibrează toate sub 200 (în general 160), la fel ca şi investigatorii înşişi. Faptul că până şi profesori de renume pot să calibreze - şi chiar acesta este cazul - sub 200 i se poate părea surprinzător omului obişnuit. Studiile negative sunt, aşadar, o consecință a tendinței negative.

Proiectul de cercetare al lui Francis Crick, de exemplu, care a dus la descoperirea modelului dublei spirale a moleculei de ADN, a calibrat la 440. Cel mai recent proiect de cercetare al său, cel care dorea să demonstreze faptul că conştiința era doar un produs al activității neuronale, a calibrat la numai 135 (Francis Crick era ateu).

Eşecul investigatorilor care calibrează ei înşişi, sau ca urmare a proiectelor de cercetare defectuoase, sub 200 (toate împreună calibrează la aproximativ 160), confirmă adevărul metodologiei despre care ei afirmă că o demonstrează că fiind neîntemeiată.

Cercetătorii „ar trebui” să primească rezultate negative - şi exact asta se întâmplă, ceea ce, în mod

paradoxal, dovedeşte precizia cu care testul detectează diferența dintre integritatea imparțială şi lipsa integrității.

Orice nouă descoperire poate strica planurile cuiva şi poate fi percepută ca o amenințare la status quo-ul sistemelor de convingeri predominante. Faptul că şi-a făcut apariția o ştiință clinică a conştiinței, care validează Realitatea spirituală, va precipita, bineînțeles, opunerea rezistenței, din moment ce este. În realitate, o confruntare directă cu domeniul nucleului narcisic al egoului însuşi, care e, implicit, arogant şi încăpățânat.

Sub nivelul conştiinței de 200, înțelegerea este limitată de dominarea Minții Inferioare, care e capabilă să recunoască faptele, dar încă nu reuşeşte să sesizeze înțelesul noțiunii de „adevăr” (confundă *res interna* cu *res externa*) şi nu-şi dă seama că adevărul este însoțit de manifestări psihologice diferite de cele ale falsității. Mai mult decât atât, adevărul poate fi intuit, aşa cum o demonstrează analiza vocii, studiul limbajului corpului, reacția pupilară, modificările EEG ale creierului, fluctuațiile respirației şi ale presiunii sanguine, reacția galvanică a tegumentului, măsurătorile radiestezice şi chiar tehnica Huna, de măsurare a distanței până la care radiază aura corpului. Unele persoane întrebuințează o tehnică foarte simplă, care foloseşte corpul ce stă în poziție verticală şi în repaus ca pe un pendul (înclinarea în față la adevăr şi înclinarea în spate la falsitate).

Recurgând la o interpretare mai avansată, principiile care predomină sunt acelea că Adevărul nu poate fi învins de falsitate, tot aşa cum lumina nu poate fi învinsă de întuneric. Nonlinearul nu face subiectul limitărilor linearului. Adevărul aparține unei paradigme diferite de logică, fiind, astfel, „de nedovedit”, căci ceea ce poate fi dovedit calibrează doar la nivelul de 400. Kinesiologia cercetării conştiinței operează la nivelul 600, care se situează la granița dintre dimensiunile linearului şi nonlinearului.

Discrepanțe

Calibrări diferite pot fi obținute de-a lungul timpului sau de către investigatori diferiți, din diverse motive:

1. Situațiile, oamenii, politicile, strategiile şi atitudinile suferă modificări în timp.

2. Oamenii tind să utilizeze modalități senzoriale diferite, atunci când se gândesc la ceva - respectiv vizuale, senzoriale, auditive sau tactile. Astfel, „mama ta” poate însemna felul în care aceasta arăta, se simțea, se auzea etc.; Henry Ford ar putea fi calibrat ca tată, industriaş, în funcție de impactul pe care l-a avut asupra Americii, de antisemitismul său ş.a.m.d.

3. Acuratețea sporeşte odată cu nivelul conştiinței (la nivelul de circa 400 şi peste acesta se obțin calibrările cele mai precise). Se mai poate specifica un anumit context şi rămâne fidel unei anumite metode, utilizate cu predilecție. Aceeaşi echipă care foloseşte, în mod constant, aceeaşi tehnică va obține rezultate

interne, consistent asemănătoare. Priceperea îşi face apariția, odată cu exersarea. Mai sunt, totuşi, şi persoane incapabile de o atitudine ştiințifică, detaşată, cărora le este imposibil să fie obiective şi pentru care metoda kinesiologică nu se va dovedi, din aceste considerente, exactă. Trebuie să se acorde întâietate dedicației şi înclinației către adevăr, în dauna opiniilor personale şi a încercărilor de a dovedi că acestea sunt „adevărate".

Notă

Deşi este cunoscut faptul că metodele kinesiologice nu dau rezultate în cazul persoanelor care calibrează sub 200, relativ recent s-a descoperit că ele nu sunt fiabile nici dacă persoanele care le utilizează sunt atee. Aceasta ar putea fi o consecință a faptului că ateismul calibrează mult sub nivelul 200 şi că negarea adevărului sau a existenței Divinității (omnisciența) îl descalifică, sub aspect karmic, pe cel care le neagă - tot aşa cum ura înseamnă negarea iubirii.

Tot de dată recentă este şi descoperirea că abilitățile de obținere de rezultate exacte, la testele de calibrare a conştiinței, le aduc persoanelor implicate în testare, o creştere a nivelului conştiinței. Cele al căror nivel se situează în jurul valorii de 400 şi peste acesta obțin rezultatele cele mai exacte (Jeffrey şi Colyer, 2007).

ANEXA C - Despre autor

Note biografice şi autobiografice

Dr. Hawkins este cunoscut pe plan internațional ca maestru spiritual, autor şi conferențiar pe tema stărilor spirituale avansate, cercetarea conştiinței şi Realizarea Prezenței lui Dumnezeu ca Sine.

Cărțile şi articolele publicate, precum şi înregistrările conferințelor sale au fost recunoscute la scară largă drept unice, prin faptul că o stare foarte avansată de conştientizare spirituală s-a produs la o persoană cu pregătire ştiințifică şi clinică, care ulterior a putut să exprime şi să explice acel fenomen neobişnuit într-o manieră clară şi inteligibilă.

Tranziția de la starea obişnuită a minții dominate de ego, la eliminarea acestuia de către Prezență este descrisă în trilogia *Putere versus Forță* (1995) - carte care a primit aprecieri chiar şi din partea Maicii Tereza - *Ochiul Sinelui* (2001) şi *Sinele: Realitate şi subiectivitate* (2003), care au fost traduse în principalele limbi ale lumii. A doua trilogie -*Adevăr versus falsitate: Cum le putem diferenția* (2005), *Transcenderea nivelurilor conştiinței* (2006), *Descoperirea Prezenței lui Dumnezeu: Non-dualitatea devoțională* (2007) — precum şi *Realitatea, spiritualitatea şi omul modern* (2008) continuă explorarea manifestărilor egoului, a limitărilor sale inerente şi a modului în care acestea pot fi depăşite.

Trilogia a fost precedată de cercetarea Naturii Conştiinței şi a fost publicată ca teză de doctorat cu titlul *Analiză cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane* (1995), care stabilea o corelație între domeniile, aparent separate, ale ştiinței şi

spiritualității. Acest lucru a fost posibil prin descoperirea unei tehnici care, pentru prima dată în istoria omenirii, oferea un mijloc de a deosebi adevărul de falsitate.

Importanța lucrării sale inițiale a fost recunoscută prin recenzia foarte favorabilă şi detaliată apărută în *Brain/Mind Bulletin* şi cu ocazia unor prezentări ulterioare precum *Conferința internațională despre ştiință şi conştiință*. Numeroase alte prezentări şi conferințe despre spiritualitate au fost susținute în fața diverselor organizații, grupuri bisericeşti, călugărițe şi călugări, atât pe plan național, cât şi internațional, inclusiv la Forumul Oxford, în Anglia. În Orientul îndepărtat, dr. Hawkins este un „învățător al Căii spre Iluminare recunoscut („Tae Ryoung Sun Kak Dosa”).

Ca răspuns la observația sa că o mare parte a adevărului spiritual a fost greşit înțeleasă de-a lungul timpului din cauza lipsei explicațiilor, dr. Hawkins a susținut seminarii lunare care au oferit explicații detaliate, ce ar ocupa prea mult spațiu pentru a fi incluse într-o carte. Sunt, însă, disponibile înregistrările seminariilor, care se încheie cu sesiuni de întrebări şi răspunsuri ce aduc lămuriri suplimentare.

Scopul general al acestei opere de o viață este acela de a reinterpreta experiența umană în termenii evoluției conştiinței şi de a integra o înțelegere atât a minții, cât şi a spiritului, ca expresii ale Divinității înnăscute, care reprezintă substratul şi sursa permanentă a vieții şi Existenței. Această dedicare este exprimată de afirmația

Gloria în Excelsis Deo!, cu care încep şi se încheie toate lucrările sale.

Rezumat biografic

Sir David Ramon Hawkins, M.D., Ph. D. (1927-2012) a practicat psihiatria începând cu anul 1952 şi a fost membru pe viață al Asociației Americane de Psihiatrie şi al multor altor organizații profesionale. La televiziunea națională americană a apărut în programe precum *The McNeil/Leher News Hour, The Barbara Walters Show, The Today Show,* în documentare ştiințifice şi numeroase alte emisiuni.

A scris articole în numeroase publicații ştiințifice şi spirituale, a publicat opt cărți (majoritatea traduse şi în limba română) şi a realizat numeroase materiale video. Alături de laureatul Premiului Nobel Linus Pauling, a elaborat studiul novator *Orthomolecular Psychiatry [Psihiatrie ortomoleculară]*. A fost mulți ani de zile consultant al Diocezelor Episcopale şi Catolice, al ordinelor monastice şi al altor ordine religioase.

Dr. Hawkins a susținut conferințe în lumea întreagă, inclusiv la Westminster Abbey, a realizat Seminarul Anual Landsberg la Universitatea California şi la Şcoala Medicală din San Francisco. A fost, de asemenea, consultant al guvernelor străine pe probleme de diplomație internațională şi şi-a adus contribuția la soluționarea unor conflicte vechi, care constituiau amenințări majore la adresa păcii mondiale.

În semn de recunoaştere a contribuţiei sale la dezvoltarea omenirii, în 1995 dr. Hawkins a fost numit Cavaler al Ordinului Suveran al Sfântului Ioan, din Ierusalim, ordin întemeiat în anul 1077.

Notă autobiografică

Cu toate că adevărurile relatate în această carte au fost obţinute pe cale ştiinţifică şi prezentate cu obiectivitate, la fel ca toate adevărurile, ele au fost mai întâi experimentate personal. O succesiune de o viaţă a unor stări intense de conştientizare, care au debutat la o vârstă fragedă, iniţial au inspirat, mai apoi au direcţionat procesul de realizare subiectivă care, în final, a îmbrăcat forma acestei serii de cărţi.

La vârsta de trei ani, s-a manifestat o bruscă şi deplină conştientizare a existenţei, o înţelegere non-verbală, dar completă a ceea ce înseamnă „Eu Sunt”, urmată imediat de realizarea înspăimântătoare a faptului că „Eul” ar fi putut să nu se fi materializat nicidecum în existenţă. Aceasta a fost o trezire instantanee din uitare şi pătrunderea într-o conştientizare conştientă; în aceeaşi clipă a luat naştere sinele individual, iar dualitatea lui „Este” şi „Nu este” a pătruns în conştientizarea mea subiectivă.

Pe parcursul copilăriei şi al adolescenţei timpurii, paradoxul existenţei şi chestiunea realităţii sinelui au rămas o preocupare constantă. Sinele individual începea în răstimpuri să alunece înapoi, într-un Sine impersonal

mai cuprinzător, iar teama inițială de nonexistență, teama fundamentală de nimic, se retrăgea.

În 1939, ca distribuitor de ziare care avea de parcurs un drum de vreo 25 km. cu bicicleta, prin suburbiile oraşului Wisconsin, am fost surprins într-o noapte întunecoasă de iarnă, la kilometri distanță de casă, de un viscol cu temperaturi de minus 20 de grade. Bicicleta a alunecat pe gheață şi a căzut, iar vântul aprig a smuls ziarele din coşul de pe ghidon şi le-a împrăştiat pe solul nins şi acoperit cu gheață. Mă podidiseră lacrimile de frustrare şi de epuizare, iar hainele îmi erau înghețate bocnă. Ca să mă adăpostesc din calea vântului, am spart pojghița de gheață a unui morman înalt de zăpadă, am săpat în el un mic adăpost şi m-am ghemuit acolo. În scurt timp tremuratul a încetat şi am fost cuprins de o căldură plăcută, iar după aceea de o stare de linişte de nedescris. Aceasta a fost însoțită de o revărsare de lumină şi de prezența iubirii infinite, fără de-nceput şi fără de sfârşit, nediferențiată de propria mea esență. Corpul fizic şi tot ce mă înconjura s-a estompat, ca şi când capacitatea mea de conştientizare fuzionase cu această stare de iluminare atotprezentă. Mintea a devenit tăcută: orice gând a încetat. O Prezență infinită era tot ce mai rămăsese sau tot ce ar mai fi putut fi, dincolo de timp şi de orice descriere.

După această nesfârşire, am devenit deodată conştient că cineva îmi scutura genunchiul şi apoi am văzut chipul îngrijorat al tatălui meu. Am revenit în corp. cu tot ceea ce comporta acest lucru, cu cea mai

mare neplăcere; date fiind iubirea şi suferința tatălui meu, Spiritul mi-a energizat şi mi-a reactivat trupul. Simțeam compasiune față de teama lui de moarte, deşi, în acelaşi timp, conceptul însuşi al morții mi se părea absurd.

Experiența aceasta subiectivă nu a fost dezvăluită nimănui, pentru că nu exista contextul favorabil descrierii sale. Nu era deloc ceva obişnuit, să se afle despre experiențe spirituale, altele decât acelea descrise în hagiografiile sfinților. În urma acestei experiențe, însă, realitatea acceptată a lumii a început să pară doar un provizorat; învățăturile tradiționale religioase şi-au pierdut semnificația şi, în mod paradoxal, am devenit agnostic. În comparație cu lumina Divinității care iluminase întreaga existență, Dumnezeul religiilor tradiționale avea o lucire de-a dreptul temă; astfel, spiritualitatea a înlocuit religia.

În timpul celui de-al doilea Război Mondial, serviciul militar plin de riscuri pe un dragor de mine aducea deseori întâlniri de aproape cu moartea, dar nu-mi era teamă de asta. Era ca şi când moartea şi-ar fi pierdut autenticitatea. La sfârşitul războiului, fascinat de complexitatea minții şi dorind să studiez psihiatria, am reuşit să-mi croiesc drum spre facultatea de medicină. Psihanalistul care mă superviza, un profesor de la Universitatea Columbia, era, la rândul său, agnostic; amândoi nutream o perspectivă dezaprobatoare asupra religiei. Analiza a decurs bine, la fel s-a întâmplat şi cu cariera mea, iar succesul nu s-a lăsat aşteptat.

Cu toate acestea, nu m-am instalat liniştit în viața profesională. M-am îmbolnăvit de o afecțiune fatală, cu evoluție progresivă, care nu răspundea la niciunul dintre tratamentele disponibile. Pe la vârsta de 38 de ani, mă aflam *în extremis* şi ştiam că eram pe cale să mor. Puțin îmi păsa de trup, numai că spiritul meu era într-o stare de suferință şi disperare extremă. Când mi se apropia sfârşitul, mă străfulgeră un gând: „Ce-ar fi dacă ar exista un Dumnezeu?” Aşa că am adresat o chemare, o rugăminte: „Dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute în momentul acesta”. M-am lăsat în voia oricărui Dumnezeu ar fi existat şi am alunecat într-o stare de inconştiență. La trezire, se petrecuse o transformare de o asemenea amploare, încât am rămas mut de uluire.

Persoana care fusesem încetase să mai existe. Nu mai era nici sine individual, nici ego, ci doar o Prezență Infinită, de o putere atât de nemărginită, încât aceasta era tot ce mai exista. Această Prezență înlocuise ceea ce fusesem „eu”, iar corpul şi acțiunile acestuia erau conduse exclusiv de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era iluminată de claritatea unei Unimi Infinite, care se exprima pe sine, pe măsură ce toate lucrurile se revelau în infinita lor frumusețe şi perfecțiune.

Pe când viața îşi urma cursul, această perioadă de serenitate a continuat să persiste. Voința individuală dispăruse; corpul fizic şi-a continuat activitatea sub îndrumarea infinit de puternicei, însă extraordinar de blândei Voințe a Prezenței. În starea aceea nu era nevoie

să mă gândesc la nimic. Tot adevărul se evidenția de la sine, fără să fie necesară, sau chiar posibilă, niciun fel de interpretare. În acelaşi timp, sistemul nervos se simțea excesiv de încărcat, ca şi când ar fi suportat mai multă energie decât erau menite să suporte circuitele sale.

Funcționarea efectivă în lume se dovedea imposibilă. Toate motivațiile obişnuite au dispărut, odată cu întreaga teamă şi anxietate. Nu era nimic de căutat, fiindcă totul era desăvârşit. Gloria, succesul şi banii erau lipsite de importanță. Prietenii insistau asupra revenirii, mai pragmatice, la practică clinică, însă nu simțeam nicio motivație interioară de a face lucrul acesta.

Posedam acum capacitatea de a percepe realitatea din spatele personalităților: la originea maladiilor emoționale se afla convingerea oamenilor că ei *erau* chiar această personalitate. Şi, astfel, parcă de la sine, practica medicală a fost reluată, devenind, până la urmă, una de foarte mari proporții.

Veneau oameni de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Cabinetul ajunsese să aibă două mii de pacienți externi, ceea ce necesita peste cincizeci de terapeuți şi alți angajați, o suită de douăzeci şi cinci de birouri, precum şi laboratoare de cercetare şi laboratoare destinate encefalogramelor. Se înregistrau o mie de noi pacienți pe an. La toate acestea se adăugau aparițiile la emisiuni radiofonice şi show-uri ale rețelelor de televiziune, aşa cum s-a menționat anterior. În 1973, cercetarea clinică

a fost documentată în format tradițional în cartea cu titlul *Orthomolecular Psychiatry [Psihiatrie ortomoleculară]*. Lucrarea aceasta era cu cel puțin zece ani mai avansată față de momentul apariției sale şi a stârnit o oarecare vâlvă.

Încetul cu încetul, starea generală a sistemului meu nervos s-a ameliorat, moment în care şi-a făcut apariția un alt fenomen. Era un minunat, delicios cordon de energie pe care îl simțeam urcând continuu de-a lungul şirei spinării, până la creier, unde dădea naştere unei senzații intense de plăcere neîntreruptă. Totul în viața mea se întâmpla prin sincronicitate şi se desfăşura într-o desăvârşită armonie; miraculosul devenise un loc comun. Originea a ceea ce oamenii numeau miracole era Prezența, şi nu sinele individual. Ceea ce mai rămăsese din „eul” individual nu era decât martor la aceste fenomene. Un „Eu” mai mare, mai profund decât sinele sau gândurile mele dinainte, determina tot ce se întâmpla.

Stările care mă încercau fuseseră relatate de alții în decursul istoriei şi asta a dus la investigarea învățăturilor spirituale, inclusiv acelea ale lui Buddha, ale înțelepților iluminați, ale Iui Huang Po, ca şi ale unor învățători mult mai recenți precum Ramana Maharshi şi Nisargadatta Maharaj. Am avut astfel confirmarea că experiențele acestea nu erau singulare. Acum înțelegeam pe deplin *Bhagavad-Gita*. În răstimpuri se manifesta acelaşi extaz spiritual, care fusese descris de Sri Ramakrishna şi de sfinții creştini.

Absolut tot ce există în lume şi toate fiinţele erau luminoase şi minunat de frumoase. Erau Radiante şi exprimau această Radianţă, în tăcere şi splendoare. Era evident că întreaga omenire este, în realitate, motivată de iubirea interioară, dar că ea nu mai este, pur şi simplu, conştientă de acest lucru; cele mai multe vieţi sunt, parcă, trăite de indivizi care dorm şi care nu s-au trezit încă la conştiinţa realităţii a ceea ce sunt ei cu adevărat. Oamenii din jurul meu arătau ca şi când ar fi fost adormiţi şi erau incredibil de frumoşi. Era ca şi cum aş fi fost îndrăgostit de toată lumea.

Era cazul să întrerup practica mea obişnuită de meditare, câte o oră dimineaţa şi încă una înaintea mesei de seară, pentru că aceasta ar fi intensificat starea de extaz într-o asemenea măsură încât n-aş mai fi reuşit să funcţionez. O experienţă asemănătoare cu cea survenită în mormanul de zăpadă în timpul copilăriei îşi făcu apariţia şi a început să fie din ce în ce mai dificil să părăsesc starea aceea ca să mă întorc în lume. Frumuseţea de necrezut a tuturor lucrurilor strălucea în întreaga sa desăvârşire, iar acolo unde lumea vedea urâţenie nu era decât frumuseţe nesfârşită. Iubirea aceasta spirituală copleşea întreaga percepţie, iar toate frontierele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, precum şi orice urmă de separare au dispărut.

În răstimpul anilor petrecuţi în tăcere interioară, forţa Prezenţei s-a intensificat. Nu mai exista viaţă individuală; nu mai exista voinţă individuală. „Eul” individual devenise instrumentul Prezenţei Infinite şi se

comporta, acționa după cum se voia. Oamenii percepeau o linişte extraordinară în aura acelei Prezențe. Căutătorii se aflau în căutarea răspunsurilor, însă din moment ce nu mai exista nicio individualitate cu numele de David, aceştia dobândeau, de fapt, răspunsurile de la propriul lor Sine, care nu era în niciun fel diferit de al meu. Din ochii fiecărei persoane răzbătea acelaşi Sine.

Şi minunea s-a produs, depăşind înțelegerea obişnuită. Numeroasele afecțiuni cronice de care corpul suferea de ani de zile au dispărut; vederea a revenit spontan la normal şi nu a mai fost nevoie de ochelarii bifocali pe care-i purtam de o viață.

Din când în când, o energie minunată, extatică, o Iubire Infinită, începea dintr-odată să radieze din inimă înspre locul vreunei calamități. Odată, în timp ce conduceam pe o autostradă, această splendidă energie a început să-mi țâşnească din piept. Când maşina a trecut de o curbă, am văzut un accident de circulație; roțile maşinii care se răsturnase încă se mai învârteau. Energia a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii respective şi apoi a încetat de la sine. Altădată, când mă plimbam pe străzile unui oraş străin, energia a început să se scurgă spre blocul din fața mea şi a ajuns în locul în care tocmai stătea să înceapă o luptă între două bande rivale. Combatanții şi-au venit în fire, au început să râdă şi, din nou, energia s-a oprit.

Modificări profunde ale percepției şi-au făcut apariția fără niciun semn prevestitor şi în situații cu totul neaşteptate, într-o zi în care luăm masa singur la

Rothman's, în Long Island, Prezența s-a intensificat deodată până ce fiecare lucru şi fiecare persoană, care pentru percepția obişnuită păruseră a fi separate, s-au topit într-o universalitate şi unime nesfârşite. În Liniştea nemişcată, a devenit evident că nu existau nici „evenimente", nici „lucruri" şi că, în realitate, nu se „întâmplă" nimic, fiindcă trecutul, prezentul şi viitorul sunt doar plăsmuiri ale percepției, la fel cum este şi iluzia existenței unui „eu" distinct supus naşterii şi morții. Pe măsură ce sinele fals şi limitat se dizolvă în Sinele universal al adevăratei sale origini, apare sentimentul inefabil al întoarcerii acasă, la o stare de linişte desăvârşită şi de absolvire de orice suferință. Există numai iluzia unei individualități care ar sta la obârşia oricărei suferințe. Din momentul în care individul realizează că este însuşi universul, întreg şi unit cu Tot Ceea Ce Este, nesfârşit şi etern, orice suferință viitoare devine imposibilă.

Pacienții soseau din toate țările lumii, iar unii dintre ei erau cei mai disperați dintre disperați. Groteşti, crispați de durere, înfăşurați în cearşafuri umede pentru că erau transportați de la spitale aflate la mare distanță, sperând să fie tratați de psihoze în stadiu avansat şi de tulburări mintale grave, incurabile. Unii erau catatonici; mulți nu rostiseră niciun cuvânt de ani de zile. În fiecare pacient, însă, de sub înfățişarea infirmă, răzbătea esența iubirii şi a frumuseții, care era poate atât de ascunsă percepției obişnuite, încât el sau ea deveniseră cu totul neiubiți în lumea aceasta.

Într-una din zile mi-a fost adusă o pacientă catatonică şi mută, în cămaşă de forță. Suferea de o gravă tulburare neurologică şi era incapabilă să stea în picioare. Zvârcolindu-se pe jos, a fost cuprinsă de spasme şi şi-a dat ochii peste cap. Părul îi era încâlcit, îşi sfâşiase toată îmbrăcămintea şi scotea sunete guturale. Familia ei era destul de înstărită; drept urmare, dc-a lungul timpului fusese consultată de nenumărați medici şi specialişti renumiți din lumea întreagă. Se încercaseră toate tratamentele asupra ei şi fusese declarată de breasla medicală drept un caz fără speranță.

O întrebare scurtă, neexprimată în cuvinte, îşi făcu apariția: „Care este voia Ta, Doamne, în legătură cu ea?" Atunci am primit revelația că nu avea nevoie decât să fie iubită, asta era tot. Din privire îi răzbătea sinele interior, precum şi Sinele ce se afla în legătură cu esența aceea iubitoare. În aceeaşi secundă a fost vindecată de propria ei recunoaştere a ceea ce era ea cu adevărat; ce se întâmplase cu mintea ori cu trupul ei nu mai avea, pentru ea, nicio importanță.

În esență, aceasta este ce s-a petrecut cu nenumărați pacienți. În ochii lumii, unii dintre ei s-au vindecat iar alții nu, dar pentru pacienți nu mai conta dacă a urmat şi o însănătoşire clinică. Agonia lor interioară luase sfârşit. Din clipa în care se simțeau iubiți şi liniştiți în interior, durerea lor înceta. Fenomenul acesta se poate explica doar dacă susținem că Compasiunea Prezenței a reinterpretat realitatea

fiecărui pacient în aşa fel încât el sau ea să experimenteze vindecarea la un nivel care transcendea lumea şi aparențele sale. Pacea interioară a Sinelui ne învăluie dincolo de timp şi de propria-ne identitate.

Era limpede că toată durerea şi suferința pleacă numai din ego, şi nu de la Dumnezeu. Adevărul acesta a fost comunicat în tăcere minților pacienților. Aceasta a constituit şi blocajul mental al unui alt catatonic mut, care nu vorbise de câțiva ani. Sinele i-a transmis, prin intermediul minții: „îl acuzi pe Dumnezeu pentru ceea ce ți-a făcut propriul tău ego". Omul a sărit în picioare şi a început să vorbească, spre stupefacția infirmierei care a asistat la incident.

Munca a devenit din ce în ce mai solicitantă şi, până la urmă, copleşitoare. Pacienții erau amânați în aşteptarea eliberării paturilor, cu toate că spitalul construise o secție suplimentară pentru a-i adăposti. Resimțeam o imensă frustrare dată de faptul că suferința umană putea fi combătută doar la câte un singur pacient odată. Era ca şi cum s-ar fi încercat scoaterea apei din mare cu polonicul. Aveam impresia că trebuie să existe şi o altă modalitate de a mă adresa cauzelor maladiei comune, nesfârşitului izvor de supliciu spiritual şi de suferință umană.

Aceasta a dus la studierea kinesiologiei, care mi-a prilej uit o descoperire uimitoare. Este vorba despre „gaura de vierme" dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minții şi a spiritului, interfața dintre aceste dimensiuni. Într-o lume plină de oameni adormiți care

s-au rătăcit de propria sursă, găsisem un instrument pe care să-l redescopăr şi să-l fac inteligibil pentru toată lumea - legătura aceea pierdută cu realitatea superioară.

Aceasta a condus la testarea fiecărei substanțe, gând şi concept care putea fi conceput de către minte. Strădania aceasta a fost susținută de discipolii mei şi de asistenții din cercetare. Apoi a avut loc o descoperire extraordinară: în vreme ce toți subiecții deveneau lipsiți de vigoare în fața stimulilor negativi, cum ar fi luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali, discipolii disciplinelor spirituale care reuşiseră să-şi înalțe nivelul de conştientizare nu erau vlăguiți, aşa cum se întâmpla cu oamenii obişnuiți. Ceva important şi hotărâtor se modificase în conştiința lor. Se părea că aceasta se întâmplase atunci când realizaseră că nu se aflau la bunul plac al lumii, ci că erau, mai degrabă, influențați doar de ceea ce considerau ei în mintea lor. Poate că s-ar fi putut arăta că însuşi procesul de înaintare spre iluminare ducea la creşterea capacității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței, inclusiv a bolii.

Sinele deținea capacitatea de a schimba lucrurile în lume prin simpla lor imaginare; Iubirea schimba lumea de fiecare dată când înlocuia non-iubirea. Întreaga alcătuire a civilizației putea fi profund modificată prin concentrarea acestei puteri a iubirii într-un punct foarte specific. Ori de câte ori s-a întâmplat lucrul acesta, istoria a apucat pe noi căi.

Acum se părea că aceste descoperiri epocale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar puteau fi şi demonstrate, în mod clar şi irefutabil. Se părea că marea tragedie a vieţii umane fusese dintotdeauna aceea că psihicul era atât de uşor de indus în eroare, discordia şi dezbinarea constituind consecinţa inevitabilă a nepriceperii omenirii de a distinge falsul de adevărat. Iată, însă, că această dilemă fundamentală îşi găsise un răspuns, un mod de reinterpretare a naturii conştiinţei înseşi şi de redare explicită a ceva la care, altfel, nu s-ar fi putut face decât aluzie.

Era timpul să părăsesc viaţa new-yorkeză, împreună cu apartamentul din oraş şi casa din Long Island, pentru ceva mai bun. Trebuia să mă perfecţionez ca instrument. Aceasta însemna că era nevoie să părăsesc lumea şi tot ce ţinea de aceasta, înlocuind-o cu viaţa retrasă dintr-un mic orăşel, unde am petrecut următorii şapte ani în meditaţie şi studiu.

Stările copleşitoare de extaz au revenit de la sine şi la un moment dat a trebuit să învăţ cum să rămân în Prezenţa Divină, continuând să-mi desfăşor activitatea în lume. Mintea pierduse firul a ceea ce se mai petrecea în lumea largă. Pentru a mă ocupa de cercetare şi de scris era nevoie să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formei. Parcurgerea ziarelor şi urmărirea programelor de televiziune m-au ajutat să mă pun la curent cu cine era cine, cu evenimentele majore şi cu natura dialogului social al momentului.

Extraordinar de subiectivele experimentări ale adevărului, care constituie domeniul misticii şi care influențează întreaga omenire, prin trimiterea energiei spirituale în conştiința colectivă, nu pot fi înțelese de către marea majoritate a omenirii având, drept urmare, o adresabilitate limitată, cu excepția altor căutători spirituali. Aceasta a dus la efortul de a fi un om obişnuit, deoarece însuşi faptul de a fi un om obişnuit este o expresie a Divinității; adevărul realului sine poate fi descoperit pe calea vieții obişnuite. A trăi cu grijă şi cu bunătate este tot ce trebuie. Restul se dezvăluie de la sine, la momentul potrivit. Comunul şi Dumnezeu nu sunt distincte.

Şi în felul acesta, după o călătorie îndelungată şi circulară a spiritului, a existat o întoarcere la munca cea mai importantă, ceea ce însemna să încerc să aduc Prezența, măcar o idee mai aproape de înțelegerea a cât mai multor semeni cu putință.

Prezența este tăcută şi transmite o stare de pace care este chiar spațiul în care şi prin care totul există şi totul îşi are propria existență şi experiență. Este de o blândețe infinită şi, totuşi, are tăria stâncii. Cu ea, orice frică dispare. Bucuria spirituală îşi face apariția la un nivel calm, de un extaz inexprimabil. Pentru că perceperea timpului încetează, nu există nici temere, nici regret, nici suferință, nici anticipare; izvorul bucuriei este nesfârşit şi atotprezent. Fără de-nceput şi fără de sfârşit, nu există nici pierdere, nici mâhnire, nici

dorință. Nu trebuie făcut nimic; totul este deja perfect şi întreg.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar; ele nu sunt decât plăsmuirile unui punct de vedere/percepere. Pe măsură ce Prezența începe să predomine, încetează orice identificare cu trupul sau cu mintea. Când mintea ajunge să fie tăcută, gândul că „Eu Sunt" dispare la rândul său şi Conştiința Pură răzbate pentru a ilumina ceea ce omul este, a fost şi va fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi toate universurile, dincolo de timp şi, prin aceasta, fără de-nceput şi fără de sfârşit.

Oamenii se întreabă „Cum poate fi atinsă starea de conştientizare?", însă puțini sunt aceia care parcurg paşii necesari, tocmai fiindcă sunt aşa de simpli. Inițial, dorința de a atinge starea aceea era intensă. Apoi am început să mă antrenez să acționez în toate situațiile, fără excepție, cu o constantă şi universală iertare şi blândețe. Individul trebuie să manifeste compasiune față de tot ce-l înconjoară, inclusiv față de propriul sine şi de gândurile sale. După aceasta s-a manifestat elanul de a-mi ține dorințele în expectativă şi de a renunța la a-mi impune voința personală moment de moment. Pe măsură ce fiecare gând, sentiment sau faptă erau lăsate în voia lui Dumnezeu, mintea a devenit, treptat, tăcută. La început, ea a renunțat la poveşti şi paragrafe întregi, apoi la idei şi la concepte. Pe măsură ce individul renunță la dorința de a se afla în posesia acestor gânduri, ele nu mai ajung să fie atât de elaborate şi

încep să se fragmenteze cât timp sunt doar pe jumătate formate. În final, reuşeam să deturnez energia din spatele gândului însuşi, înainte chiar că aceasta să se transforme într-un gând.

Sarcina fixării constante şi neîntrerupte a concentrării, nepermițând nici măcar o singură clipă de distragere de la meditație, a continuat şi pe durata îndeplinirii activităților obişnuite. La început părea să fie foarte dificil, însă odată cu trecerea timpului s-a transformat în ceva obişnuit, automat, necesitând din ce în ce mai puțin efort până când, în sfârşit, a devenit un proces lipsit de orice efort. Întregul proces seamănă cu o rachetă ce-şi ia zborul de pe pământ. Inițial are nevoie de o energie uriaşă, apoi, pe măsură ce se desprinde din câmpul gravitațional al pământului, consumă din ce în ce mai puțină energie şi, în final, ajunge să se deplaseze prin spațiu, datorită propriului ei moment cinetic.

Dintr-odată, fără niciun semn prevestitor, a intervenit o modificare în conştientizare şi Prezența s-a aflat acolo, in- confundabilă şi atotcuprinzătoare. Au existat şi câteva clipe de teamă când eul se stingea, dar după aceea absolutul Prezenței mi-a inspirat o străfulgerare de venerație. Această realizare a fost spectaculoasă, mai intensă decât tot ce resimțisem anterior. Nu avea niciun corespondent în experiența obişnuită. Şocul de proporții a fost atenuat de iubirea care însoțea Prezența. În lipsa sprijinului şi a protecției acelei iubiri, individul ar fi anihilat.

A urmat un moment de teroare, când egoul se agăța de propria existență, temându-se că se va transforma în nimic.

În schimb, pe măsură ce se stingea, el era înlocuit de Sine ca Totalitate, acel Tot în care totul este cunoscut şi evident în expresia desăvârşită a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalizarea a venit şi conştientizarea că individul este tot ce a fost vreodată sau ar putea fi cândva. Omul este întreg şi desăvârşit, dincolo de orice identitate, dincolo de gen, dincolo chiar şi de caracterul uman însuşi. Şi nu mai trebuie să se teamă niciodată, din nou, de suferință şi moarte.

Ce se petrece cu trupul din acest moment încolo este nesemnificativ. La anumite niveluri ale conştientizării spirituale, afecțiunile corpului se vindecă sau dispar spontan. În starea de absolut, însă, considerațiile de această natură sunt irelevante. Corpul îşi va urma traiectoria prevăzută, la sfârşitul căreia se va întoarce de unde a venit. Este un fapt lipsit de importanță; individul nu este afectat. Corpul apare ca un „ceva" mai degrabă decât ca un „eu", ca un alt obiect oarecare, ca o piesă de mobilier dintr-o încăpere. Poate părea amuzant că oamenii i se adresează încă trupului ca şi când acesta ar fi un „tu" individual, dar nu există niciun mod de a explica această stare de conştientizare cuiva aflat în necunoştință de cauză. Cel mai bine este să-ți vezi de treburile obişnuite şi să-i permiți Providenței să se ocupe de netezirea relațiilor sociale. Totuşi, atunci când individul ajunge la beatitudine, este

extrem de greu de ascuns această stare de extaz intens. Lumea poate fi uluită, iar oamenii pot veni de peste mări şi țări ca să se afle în preajma aurei corespunzătoare acestei stări. Aspiranții la spiritualitate şi cei a căror curiozitate este trezită de spiritualitate se pot simți atraşi, la fel ca şi cei foarte bolnavi şi aflați în căutarea unor miracole; individul poate deveni un punct de atracție magnetică şi un izvor de bucurie pentru aceştia. De obicei, în acest stadiu apare dorința de a împărtăşi această stare şi altora şi de a o folosi spre binele tuturor.

Extazul care însoțeşte această condiție nu este cu desăvârşire stabil; apar şi clipe de cumplită suferință. Cele mai intense sunt acelea în care starea fluctuează şi încetează brusc, aparent fără niciun motiv. Momentele acestea aduc cu ele perioade de intensă disperare şi teama că individul ar putea să fi fost părăsit de Prezență. Căderile acestea fac să fie anevoioasă calea, iar surmontarea acestor răsturnări de situație necesită multă voință. În final, devine limpede că individul trebuie să depăşească nivelul acesta, ori să îndure în mod constant chinuitoare „căderi în dizgrație”. Când se pătrunde pe calea anevoioasă a transcenderii dualității trebuie, deci, renunțat la gloria extazului, până când individul ajunge dincolo de toate contrariile şi de impulsurile lor opuse. Dar, deşi este una să renunți bucuros la lanțurile de fier ale egoului, este cu totul altceva să abandonezi lanțurile de aur ale fericirii extatice. Individul are, parcă, impresia, că renunță la

Dumnezeu şi apare un nou fel de teamă, niciodată anticipat până atunci. Aceasta este groaza ultimă de singurătatea absolută.

Pentru ego, teama de non-existență a părut îngrozitoare şi s-a retras din fața ei în mod repetat atunci când aceasta părea să se apropie. Atunci s-a dezvăluit şi rostul stărilor de agonie şi al nopților întunecate ale sufletului. Acestea sunt atât de insuportabile, încât durerea cumplită pe care o produc îl impulsionează pe individ spre săvârşirea efortului extrem necesar pentru surmontarea lor. Când oscilarea între rai şi iad devine de nesuportat, trebuie renunțat până şi la dorința de a exista. Odată reuşit acest lucru, individul poate, în sfârşit, să treacă dincolo de dualitatea Totului versus nimic, dincolo de existență sau de non-existență. Culminarea aceasta a lucrării interioare reprezintă etapa cea mai dificilă, cea din urmă cumpănă, cea în care individul este categoric conştient că iluzia existenței odată depăşită aici, este irevocabil depăşită. Din acest punct nu există întoarcere, iar spectrul acesta al ireversibilității face ca acest ultim obstacol să pară alegerea cea mai teribilă dintre toate.

De fapt, însă, în această finală apocalipsă a sinelui, di- soluția singurei dualități existente şi non-existente se dizolvă de la sine în Divinitatea Universală şi nu mai rămâne nicio conştiință individuală care să facă această alegere. Ultimul pas este, apoi, acela pe care-l face Dumnezeu.

David R. Hawkins

CURINS